

ЕМІЛІ
СІД

ЦЕ
БЕЗЖАЛЬНЕ
БЛАГОСЛОВЕННЯ

ЕМІЛІ СІД

ЦЕ
БЕЗЖАЛЬНЕ
БЛАГОСЛОВЕННЯ

Роман

Переклала з англійської Катерина Молочко

КИЇВ 2024
ВИДАВНИЦТВО

УДК 821.111(73)'06-312.4
С34

Серію «Фантастичні світи» засновано 2023 року

EMILY THIEDE
THIS VICIOUS GRACE

Copyright © 2022 by Emily Thiede
All rights reserved.

This is a work of fiction. All of the characters, organizations,
and events portrayed in this novel are either products
of the author's imagination or are used fictitiously.

Published by arrangement with Rights People, London.

Map illustration by Rhys Davies

Переклала з англійської Катерина Молочко

Художнє оформлення форзаців Оксани Губко

Художнє оформлення обкладинки Олени Васіної

Художнє оформлення суперобкладинки і зрізів Анни Тучіної

Сід, Емілі.

С34 Це безжальне благословення : роман / Емілі Сід;
пер. з англ. Катерина Молочко. — Київ : ВИДАВНИЦ-
ТВО РМ, 2024. — 488 с. — (Серія «Фантастичні світи»).

ISBN 978-617-8373-76-4.

ISBN 978-617-8280-09-3 (серія).

Три весілля. Три похорони. Дар богів, яким наділена Алесса, має посилювати магію її партнера. Натомість вона вбиває всіх Фонте, яких торкнеться.

Залишаються лічені тижні до того, як рій голодних демонів поглине все на рідному острові Алесси, тож дівчина мусить якнайшвидше знайти партнера і захистити свій народ. А тим часом впливовий священник переконує вірян, що, лише позбувшись Алесси, можна врятувати острів, і її намагаються вбити власні солдати.

У відчайдушних спробах вижити Алесса наймає особистим охоронцем Данте — цинічного вигнанця з тавром убивці. Проте, коли за воротами вибухає повстання, темні таємниці Данте можуть виявитися найбільшою зрадою. Він має ключ до виживання й серця Алесси — та чи допоможе їй опанувати дар, а чи знищить її раз і назавжди?

УДК 821.111(73)'06-312.4

ISBN 978-617-8373-76-4

ISBN 978-617-8280-09-3 (серія)

ISBN 978-12-507-940-55 (англ.)

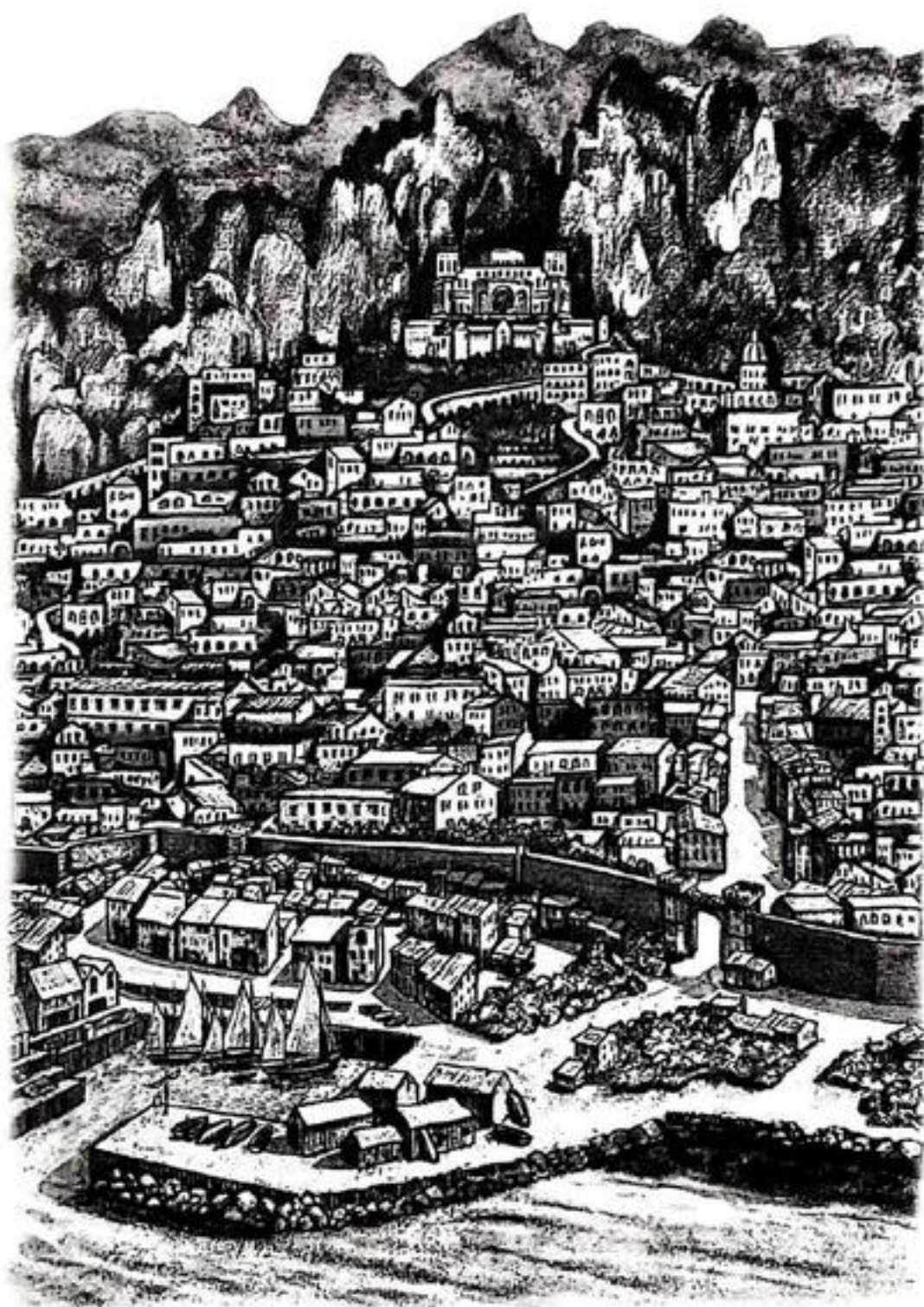
© Молочко К. О., пер. з англ., 2024

© ТОВ «ВИДАВНИЦТВО РМ», 2024

Маленьким дівчаткам, які говорять
«забагато» й відчують «занадто емоційно».
Ніколи не змінюйтеся.

І в пам'ять про одну дуже особливу дівчинку.
Ми сумуємо за тобою.

МИСТО НА ОСТРОВОИ КАБЕПИО

← Алтарі

МАПА ОСТРОВА САВЕРІО

Континент →

Пляж Данте

Цитадель

П'яца

Місто на острові
САВЕРІО

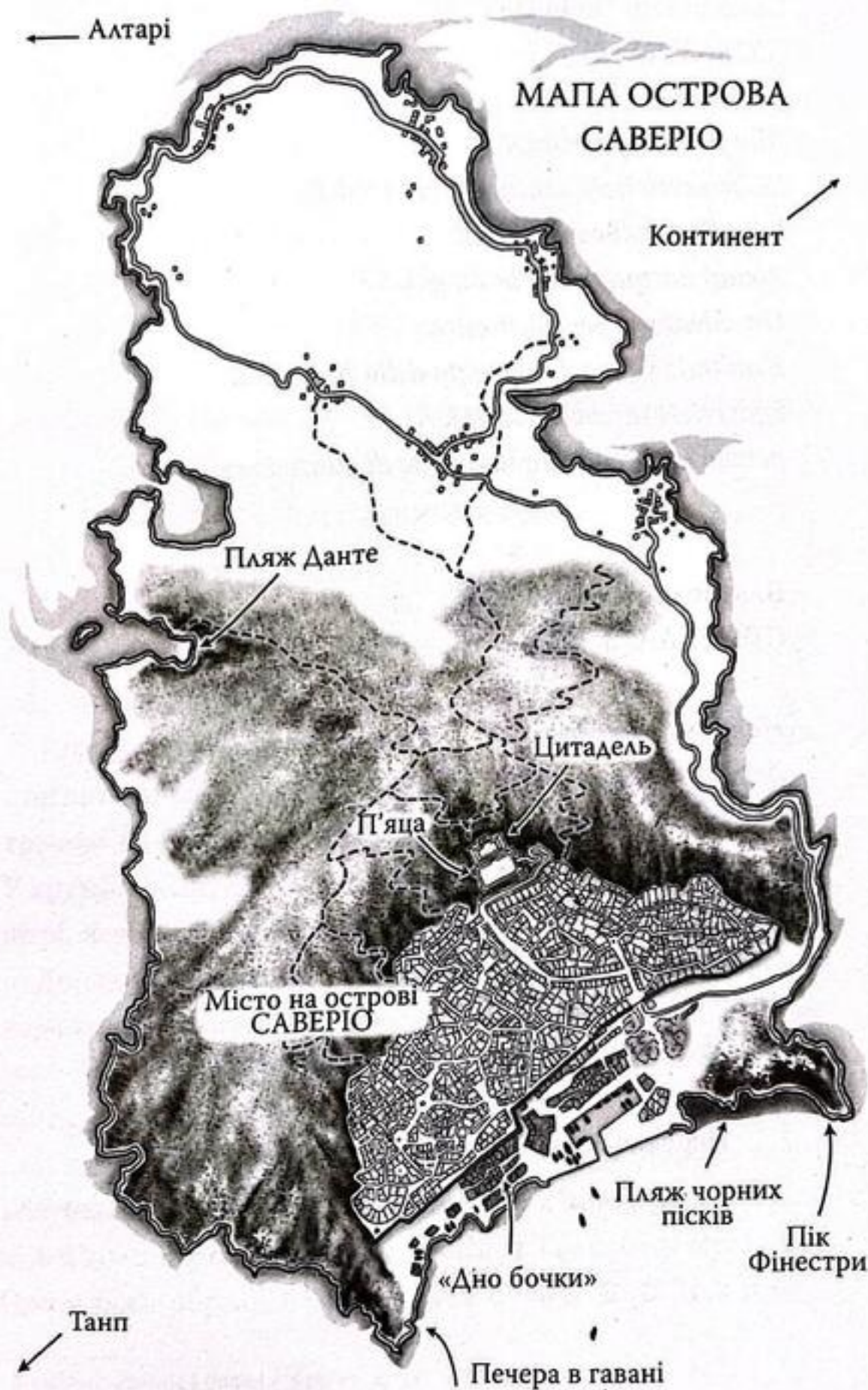
Пляж чорних
пісків

Пік
Фінестри

«Дно бочки»

Печера в гавані

← Танп

Benedizioni Della Dea
(L'ORIGINALE)

*Alla fine del principio,
la Dea creò isole santuario per i fedeli,
benedicendoli con tre doni:
Alcuni nacquero con la magia.
Un salvatore, per migliorare.
E quando venne il momento della battaglia,
i guerrieri sarebbero stati forti,
perché Lei diede loro una fonte di guarigione.*

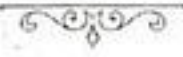
Благословення Богині
(ПЕРЕКЛАД)

*Наприкінці початку
Дея створила священні острови для вірян
і благословила кожен трьома дарами:
Дехто народжується з магією.
Один рятівник, що посилить її.
І коли настане час битви,
воїни будуть сильними,
бо ж дарувала Вона їм водограй зцілення.*

Перекладено в 242 н. е., писар невідомий

ОДИН

Attraverso la Finestra Divina, la luce riduce i demoni in cenere.

Світло, що лється крізь божественне вікно,
обертає демонів на попіл.

Три весілля.
Три похорони.

Краща людина почувалася б спустошеною, проте Алесса, ставши навколішки перед інкрустованою коштовностями труною на вівтарі, схилила голову, аби приховати сухі очі. У храмі під Цитаделлю тхнуло пліснявою та смертю, а в повітрі, наче привиди світлячків, літали крихітні порошинки.

Вона буде плакати. Згодом. Як і завжди. Овдовіти у вісімнадцять — трагічно, і, зрештою, жоден з її партнерів не заслуговував на смерть. Та все ж утретє важко вичавити із себе сльози.

Г'юго, її третій Фонте¹ — нещасне тіло перед нею, — переконував, що він просто нервується, коли його рука затремтіла в її долоні. Вона мала б здогадатися. І вона здогадувалася. Проте боги обрали Алессу, а вона обрала його. Тож навіть

¹ Джерело (італ.) (тут і далі — прим. перекл.).

знаючи, що її дотик може бути останнім, вона доторкнулася до нього вдруге.

Алесса Паладіно — священна зброя богів.

Вона зняла своє останнє весільне вбрання, натомість одягнула траурну одіж, заколола чорну мантилю, щоб та прикривала волосся, і взула високі чоботи до колін. І, звісно, натягла рукавички. Завжди вдягала їх. Та вогкий холод однаково пронизував її до кісток. Навіть на випаленому сонцем острові промені не могли зігріти те, чого не торкалися ніколи.

Склавши руки, неначе в молитві, Алесса дмухнула між них, утворивши невеличкий вихор. Магія Г'юго слабко відлунувала лише мить, проте дівчина все-таки повернула дар йому. У порожнечі, що запанувала опісля, відчувалося каяття.

В Алесси боліли коліна, але вона не підводилася, аж доки всі запрошені всілися на свої місця. Це було непросто. До того ж Алесса не мала на це часу, адже кожна хвилина трауру — хвилина, змарнована не на вибір наступного Фонте. Або декількох, якщо вже на те пішло.

По інший бік проходу дванадцять членів Консільйо¹ спостерігали за нею непроникними поглядами. Стежили, як і завжди. Чекали, як і завжди. Спочатку — щоб вона стала достатньо дорослою, аби обрати партнера. Після нього — наступного. І наступного після них. Незабаром вони вимагатимуть для неї іншої жертви.

Партнера. Її наступного партнера.

Цього разу вона повинна впоратися. Консільйо притягне нового обраного до Цитаделі, навіть якщо доведеться погрожувати йому мечем. Однак вона хотіла б, щоб той прийшов добровільно.

¹ Рада (італ.).

Дорогою до свого місця Алесса зупинилася і зробила реверанс перед Ренатою Ортіс, попередньою Фінестрою¹, чия сила зникла п'ять років тому — того дня, коли розквітла Алесса. Рената кивнула прохолодно й байдуже, натомість її Фонте, Томохіро Міямото, співчутливо всміхнувся. Вони були гарною парою. Чудовою парою. Саме такими, якими й мали би бути Фінестра і Фонте.

Знайома хвиля заздощів ледь не накрила Алессу, коли вони взялися за руки.

Вона все віддала б, аби потриматися за руки. Або обійнятися.

Вона *вбила б* за обійми.

Буквально.

Алесса сіла на своє місце, затиснувши рота кулаком, поки різкий вдих не встиг перетворитися на смішок або, що ще гірше, на голосіння. Жорстка чорна тканина стискала груди дівчини, доки вона заспокоювала дихання. Якби Алесса знала, як часто вдягатиме траурне вбрання, то попросила б нове ще після першого похорону.

Адрік примостився поруч із нею, поправляючи лацкани й намагаючись видаватися настільки нещасним, наскільки лише можливо.

— Немає сліз за добрим старим Г'юго, сестричко? — пробурмотів він, ледве ворущачи губами. — Мені пощастило, що біля тебе знайшлося вільне місце.

— Біля мене *завжди* є вільне місце. — Алесса стиснула кулаки, марно намагаючись зігріти пальці в рукавичках.

Рената, яка сиділа по інший бік проходу, стрельнула в Алессу застережливим поглядом.

¹ Вікно (*італ.*).

Однак це ж не її провина, що Адрік не дотримувався правил. Можливо, він навіть наважився б обійняти її, а втім, вона ніколи про це не попросила б. Фінестра не повинна торкатися нікого, крім свого обранця Фонте, доки не завершиться *Divorando*¹. Навіть спробувати щось інше було занадто небезпечно. Від самої думки про рідного брата, який лежить мертвим на вівтарі, їй скрутило живіт.

Він мав би сісти десь в іншому місці. Від Фінестри очікували, що вона розірве всі зв'язки зі своїм минулим життям. Без жодних винятків. Назавжди. Вона навіть не мала більше *думати* про нього як про свого брата — і вже точно не мала б із ним розмовляти.

— Ще не обрала наступного? — жестами прошепотів Адрік, коли хористи із шурхотінням займали свої місця. Шепотіння було таким собі різновидом жестової мови. Їхній *поппо*² був глухим, тож вони обоє вільно володіли мовою жестів. Проте шепотіння жестами, яке брат показував пальцями на своїх колінах, було вигаданою варіацією жестової мови, яку розуміла лише Алесса. *Рара*³ вжахнувся б. Однак *рара* не було поруч. І, власне, він уже не був її *рара*.

— Ще обираю, — показала вона у відповідь.

— Краще поквапся, — хрипко прошепотів Адрік. — За останній місяць із Саверіо втекла дюжина.

Страх стиснув її живіт. Вона ж бо вже втратила лік, скільки на острові залишилося придатних Фонте, але не могла дозволити собі налякати їх ще більше. Алесса встояла перед бажанням озирнутися й подивитися, хто залишився.

¹ Пожирання (*італ.*).

² Дідусь (*італ.*).

³ Тато (*італ.*).

Усі Фонте від народження були благословенні захисною магією — вогню, вітру, води, землі, електрики та іншими, — і тому їх поважали й шанували, вважаючи дорогоцінним ресурсом незалежно від того, чи були вони обрані служити, чи ні. Кожен Фонте отримував щедрі річну плату, був звільнений від військового обов'язку та захищений від будь-яких неприємностей.

Принаймні так було раніше.

— Попутного їм вітру, — прошипіла Алесса. Гніватися безпечніше, ніж панікувати. Вона добре знала свій обов'язок, який не дозволяв їй розкисати, коли бодай хтось може це побачити. — Той, хто покинув свій народ, однаково не гідний бути моїм Фонте.

Дар Фонте досить слабкий без Фінестри, яка би поглинала та збільшувала магію, але вони хоча б мали корисні сили. Не такі, як у неї, — її сили майже нічого не вартували без партнера, з якого можна було б черпати енергію.

Тому вона не заперечила Адріку, коли той відповів:

— Краще негідний Фонте, аніж жодного.

Вона ризикнула швиденько зиркнути на нього. Якщо не зважати на його очі — зелені лише в хороші дні, тож переважно горіхові, — брат, хоч вони й двійнята, зовсім не схожий на Алессу. Високий і худорлявий, із засмаглою шкірою та золотистими кучерями, Адрік крокував життям із легким шармом. Водночас у неї, як і в їхньої матері, було темне хвилясте волосся та білосніжна шкіра, яка вмить згорала на сонці, а властиву дівчині легкість і чарівність знищили роки дисципліни та ізоляції.

— Ти міг би підбадьорити й краще, — прошепотіла вона.

Здається, Адрік розглядав таку можливість.

— Хтось же повинен посміятися із цього.

— Це не смішно.

— Звичайно, ні, — у його голосі почулося легке тремтіння. — Але якщо я думатиму про це серйозно, то ніколи не встану з ліжка.

Алесса ковтнула. Коли помер її перший Фонте, Імер, Адрік стояв біля стін Цитаделі, годинами волаючи непристойні моряцькі пісні своїм найкращим піратським голосом, аж доки ридання сестри змінилися гикавкою від сміху. Адрік ніколи не був серйозним, хай які жахи траплялися в житті, і хоча Алесса роками бажала, щоб він ставився до її ситуації серйозно, зараз не була впевнена, що зможе впоратися, якщо він саме так і вчинить.

Соліст хору завів заспів *Canto della Dea*¹ звичною мовою. Невдовзі до нього долучився ще один, який співав стародавньою, потім інші, аж доки десяток мов сплелися в гармонії, такій заплутаній, як і саме суспільство.

Разом ми захищені. Порізно ми знищені.

Коли остання нота згасла, сухорлявий старий падре Калабрезі почовгав сходами нагору й декілька разів прочистив горло, хоча всі мовчали.

— Боги жорстокі, але милосердні, — почав він.

Йому легко казати.

— На початку Дея² створила людство, але Кролло³ наполягав, що ми занадто недосконалі, занадто егоїстичні, щоб жити. Коли Кролло створив вогонь, Дея дала воду, щоби погасити його. Він готував бурі, а вона дарувала притулок. І коли Кролло поклявся очистити землю від людей і почати наново, Дея кинула йому виклик, тому що вірила в нас. Вона казала,

¹ «Пісня Богині» (італ.).

² Богиня (італ.).

³ Хаос (італ.).

що поодиноці кожна людина — це нитка, яку легко перерізати. Однак сплетені разом, ми достатньо сильні, щоб вижити.

Алесса завовтузилася на твердій лаві. З тим, як їй щастить, скоро все нижче талії зааніміє, і коли вона встане, щоби піти, то просто гепнеться на підлогу. Дея могла би підсолодити її долю, додавши до великої й смертоносної сили трішки терпимості до дискомфорту.

Відчувши, що падре звернув увагу на неї, Алесса сіла рівніше.

— Тож Дея та Кролло побилися об заклад: Кролло може посилати своїх нищівних прислужників, але Дея підійме з морських глибин священні острови, де віряни спробують жити в гармонії, доводячи свою гідність і кидаючи виклик цинічному Кролло. А оскільки вона любить нас, то озброїла своїх дітей дарами...

Алесса намагалася видаватися настільки схожою на дар, наскільки це можливо, поки всі крадькома кидали погляди в її бік.

Хоча все це *правда*, й, очевидно, люди були в боргу перед Деєю, Богиня *могла б* обрати простіше рішення. Наприклад, створити непроникний щит. Або зробити острови невидимими. Може, вона змогла б сторгуватися з Кролло до *однієї* планетарної катастрофи, і вони покінчили б із цією нісенітницею ще пів століття тому. Але *о ні*, у безмежній мудрості Дея вирішила навчити своїх дітей єднанню та партнерству, створивши рятівників, які не зможуть захистити всіх самотужки.

Божественне створення пари існувало як постійне нагадування, що спільна сила — це шлях до спасіння. Отже, Фінестра могла лише посилити *чужий* дар.

Тримаючи за руку оперного співака, Фінестра могла би перевершити найсуворішого музичного критика. Протягом

хвилини після дотику до лучника Фінестра могла б влучити в бичаче око¹. А в парі з Фонте зуміла би перемогти армію демонів, яких відрядив Бог Хаосу.

Принаймні *передбачалося*, що це повинно працювати так.

Коли Алесса вперше постала перед Консільйо, з вуст кількох сухорлявих старійшин усе прозвучало так, ніби діло зовсім нехитре.

1. Вибери Фонте.
2. *Не* вбий його.
3. Посилюй його магію, щоб врятувати всіх і все на Саверіо, — або помреш першою.

Погляд Алесси ковзнув на блискучу труну.

Ну добре, не *першою*.

Навіть зараз деякі містяни вірили, що смерть — то добре знамення. Страшенно сумне, звісно, але заспокійливе. Фінестра така могутня, що випадково вбила свого першого Фонте? Місто буде добре захищене під час облоги. І другого теж? Що ж, нещасливі випадки стаються. Крім того, вона зовсім юна, а серйозні речі потребують часу. Безсумнівно, вона буде обережнішою з наступним. Проте після трьох похоронів сила Алесси вже не відчувалася обіцянкою перемоги. А час спливав.

Богослужіння завершилося словами: «*Per nozze e lutto, si lascia tutto, però chi vive sperando, muore cantando*». На весіллі, що стало похороном, ми відпускаємо одного з нас, але він жив із вірою в серці, тож помер із піснею. Це, мабуть, найсумніше, що вона коли-небудь чула. Г'юго точно не покинув цей світ на середній ноті.

¹ Центр мішені у видах спорту, пов'язаних зі стрільбою.

Коли похоронна процесія рушила до виходу, всі простягали руки, аби торкнутися глянцевої домовини.

Але не Алесса.

Хай що залишив по собі Г'юго, дух чи примару, та воно во-ліло б, аби Алесса трималася подалі.

Тієї миті, коли тіло проносили під аркою кам'яних богів, натовп зашепотів: «Спочивай разом з іншими героями», — і труна зникла з виду.

Назвати Г'юго *героєм*, певно, *трохи* перебільшення — він помер, оце й усе, — але вона не мала жодного права це коментувати.

Люди стояли, повільно поправляючи піджаки, розгладжуючи спідниці й змахуючи з одягу невидимі порошинки.

Алесса відсахнулася: Адрік штурхнув її ліктем під ребро. Серце прискорено забилося від рідкісного фізичного контакту.

Ох. Усі очікували. А вона не зрозуміла натяку.

Показавши брату за спиною непристойний жест, дівчина підвелася й попрямувала до вівтаря Деї в передній частині храму. Кожен міг втекти, поки вона вдавала, що молиться.

Така сумлінна Фінестра. Дуже побожна. Дуже слухняна.

Захищена нішею від допитливих очей, Алесса сіла на вівтар біля кам'яного ідола Деї та притулилася щокою до холодного мармурового плеча. Їй боліло в грудях від порожнечі через усе те, чого вона не мала.

Родина покинута.

Друзів жодних.

Навіть фортеця, вирізьблена в скелястій основі острова, була не для неї. Коли настане Діворандо, інші люди — ті, які мали сім'ї та друзів, — юрмитимуться в темряві, дякуючи богам, що вони не на її місці.

Коли неф спорожнів, Алесса самотньо рушила широкими сходами на п'яцу¹ вгорі, задихаючись у затісному траурному вбранні. Температура повітря підвищувалася з кожним кроком, і тканина липла до її спітнілої шкіри. Після того, як в Алесси стався тепловий удар на останньому Святі Літнього Сонцестояння, Консільйо нарешті дозволив знімати вуаль під час приватних заходів. А завдячуючи модним нині спідницям-накидкам — цілісним та довгим ззаду, а спереду пошитим із двох частин, що перетиналися біля колін, — вона не падала щоденно обличчям у землю в цьому Місті Тисячі Зірок.

Алесса вийшла на п'яцу, закліпала від різкого світла та поспішила зайняти своє місце біля Томо й Ренати. Червонолиці гвардійці, які вишикувалися вздовж широких сходів до Цитаделі в мокрих від поту уніформах, відсалютували, й на товп, що чекав на неї, вклонився в абсолютній тиші.

З її звичного місця огляду — балкона четвертого поверху Цитаделі — стильні молоді жінки Саверіо часто скидалися на зграї пав, розгулюючи містом у спідницях, підібраних у тон прикрасам. Тепер, вбрані у чорні й сірі відтінки, вони юрмилися зусібіч п'яци, наче брудні голуби.

Ніхто не дивився прямо на неї, ніби вона надто жахала незброєне око, але чомусь важкість їхніх поглядів тиснула з усіх боків.

Вперед. Кланяйтеся благословенній рятівниці, яка продовжує вбивати ваших друзів і рідних.

Від гострого погляду Ренати Алесса почервоніла, наче промовила вголос блюзнірство, що лунало в її голові. Попри два десятиліття між ними, Рената, з її бурштиновим кольо-

¹ Площа (з *итал.*).

ром обличчя, золотистим волоссям і розкішними карими очима, здавалася досить молодою, щоби бути сестрою Алесси. Проте для Ренати та стала обов'язком, а не сім'єю чи хоча б подругою.

У такі моменти це було до болю зрозуміло.

Обличчя Томо випромінювало підбадьорення.

— Пам'ятай, налякані люди жадають певності.

— Ти ця *впевненість*, — сказала Рената собі під ніс. — У тебе все *під контролем*.

Алесса вишкірила зуби у «впевненій» усмішці, від якої один гвардієць здригнувся. Вона трохи стримала свій запал.

Чесно, навіть якби дівчина зібрала всі *можливі* описи себе, слова «впевнена» та «під контролем» не ввійшли б до списку.

Коли її вперше представили на цій п'яці, переповненій величезним натовпом, всі очі сяяли надією, а усмішки рясніли сподіваннями.

Одного дня вона була звичайною дівчинкою. А вже наступного — обраною Деею рятівницею. Обоженуваною, важливою і такою популярною, що не знала, куди спрямувати свій погляд.

Але не тепер. Тепер ніхто не змагався, щоб стати її Фонте. Ніхто не хотів об'єднати з нею магічні сили. Хоча *насправді* це й не було об'єднанням, чи не так? Об'єднання начебто намагає на спільне використання. І що обоє учасників залишаться живими наприкінці транзакції. Проте цього Алесса пообіцяти не могла.

Однак намагалася. Вона завжди намагалася.

Навіть у такому невгамовному натовпі було легко розпізнати Фонте, кожного з яких огортав помітний серпанок мороку. Вона зустрічала їх десятки разів, але вони однаково залишалися незнайомцями зі знайомими іменами.

Калєб Таперовський, з одвічно змудженим обличчям, надто швидко відвів від неї очі, пригладжуючи своє яскравомідне волосся.

Йозеф Бенгайм, одягнений у бездоганне чорне вбрання, намагався дивитися таким твердим поглядом, що вона майже чула, як він наказує собі не кліпати. Йозеф був таким схожим на свою старшу сестру, що серце Алесси застрягло в горлі. Зрідка в сім'ї народжувалося декілька Фонте, й коли таке траплялося, це вважалося ознакою сили роду та прихильності богів. Зараз Йозеф мав би бути одним із найкращих кандидатів для Алесси, але вона вже забрала в його батьків одну дитину.

Інші Фонте неохоче зустрілися з її поглядом: Ніна Фон, Саїда Фарід, Камарія та Шомарі Ачебе.

Більшість намагалася злитися з натовпом. Алесса не могла їх звинувачувати. Вона ледь знала людей, яких убила, але всі ці Фонте дружили ще змалечку.

Тепер усі очікували, що Фонте поводитимуться так, ніби відчайдушно прагнуть бути обраними дівчиною, чия сила без їхньої не має жодної користі.

«Дєє, дай мені знак».

Насправді вона потребувала поштовху. Година за годиною спостерігаючи за містом із висоти, Алесса прагнула бути серед людей, але щоразу, коли виривалася із золотої клітки, її крила забували, як літати.

Вона встигла ступити лише три кроки, перш ніж галас у натовпі зненацька зупинив її.

Жінка проштовхувалася крізь щільну стіну людей, щоб вибратися з натовпу.

У білосніжній мантиї вона виділялася, наче зірка в безмісячну ніч.

Ким треба бути, щоб влаштувати штовханину на похороні?
Погляд жінки зупинився на Алессі, і її очі спалахнули.

На одну химерну мить Алесса зникла. Минуло декілька років, відколи когось охоплював релігійний запал у її присутності, й це був недоречний час для піднесеного захвату.

Обличчя жінки скривилося, блиск в очах перетворився на темряву, і вона побігла.

Пульс Алесси прискорився в такт крокам, що відлунювали від каменю.

Жінка в мантиї не сповільнилася, не здригнулася, не звернула уваги на охоронців, що кинулися на неї зусібіч. Не сповільнюючись, вона відвела руку назад.

І кинула.

Щось пролетіло повз голову Алесси з болісно різким свистом.

Охоронці схопили жінку й повалили на землю. Їхні тіла приглушували слова, які вона намагалася вигукнути.

Алесса торкнулася шиї, і кінчики рукавички стали теплими й мокрими від крові.

— Деє, — видихнула вона. Не *такий* знак.

ДВА

Chi cerca trova.

Хто шукає — той знаходить.

Доки Алесса витирала гарячу цівку на шиї, її дихання стало швидким і неглибоким. На рукавичках не мало би бути крові, а на обличчі — страху. Цього просто не мало би бути. Її очі простежили за вервечкою багряних крапель на камені аж до спалаху сонячного світла, що відблискувало від леза кинджала. Якби вона стояла лише на крок лівіше, лезо, яке порізало їй вухо, застрягло б у черепі.

Капітан гвардії вигукнув наказ, і його солдати утворили захисну стіну навколо Алесси. Уперше в житті вона прагнула прихистку високих мурів Цитаделі.

— Зачекайте, — сказала Рената. — Вони повинні побачити, що Фінестра неушкоджена.

Алесса стиснула кулаки. Ховатися — не вихід. Не для неї. І ніколи не стане для неї виходом. Обов'язок кличе; декілька клятих крапель крові нічого не змінюють.

— Вище голову, Фінестро, — пробурмотіла Рената. — Покажи їм, що ти не боїшся.

Алесса боролася із жахливим поривом розсміятися, здійнявши голову так високо, аби ніхто не побачив сліз, які пекли їй очі.

Від її заспокійливого помаху рукою хвиля полегшення — Алесса сподівалася, що це справді була вона, — прокотилася натовпом, і нарешті Рената жестом наказала йому відступити.

— Наскільки все погано? — запитала Рената, щойно за ними зачинилися ворота.

— Могло бути й гірше. — Алесса здригнулася, обмацуючи рану. — Навіщо комусь таке робити?

Це не мало сенсу. Фінестра помирає перед Діворандо — немислимо. Принаймні вона так думала. Деякі Фінестри отримували поранення *під час* битви, але всі вони прожили достатньо довго, щоби підійнятися на Пік Фінестри. Без Фінестри та Фонте Саверіо став би абсолютно беззахисним перед нашествиям демонів.

— Хто може пояснити вчинки безумної? — Томо підставив свій лікоть Ренаті. Вони обмінялися напруженими поглядами.

— Якщо ти щось знаєш, розкажи мені. — Алесса пройшла слідом за ними склепінчастим коридором до внутрішнього подвір'я. Попри проблеми зі здоров'ям, Томо мав високий зріст і атлетичну статуру, тож поруч із ним Рената здавалася ще меншою, ніж була насправді.

— Ти не можеш захищати її вічно, Томо.

— Ренато, — благально мовив чоловік. Його смаглява шкіра трохи посіріла. — Ми навіть не знаємо, чи він має до цього стосунок.

Він? Метальницею була жінка.

— Хто? — запитала Алесса. Вони не відповіли. У такі моменти вона почувалася невидимою.

— Я ж казала тобі, нам треба його заарештувати, — голос Ренати задзвенів від люті. — Прив'язати до Піка й залишити помирати.

Томо зітхнув так, ніби раніше вже наводив цей аргумент безліч разів.

— За розмову на розі вулиць?

— За розпалювання насильства!

— *Хто?! —* ще голосніше запитала Алесса, і вони обернулися, поглянувши на неї так, ніби вона раптово з'явилася в цій реальності. — *Хто*, можливо, має до цього стосунок? *Хто* заслуговує на смерть? Розкажіть мені. Я Фінестра, а не налякана дитина. — Якби вона сказала це достатньо рішуче, могла би переконати навіть себе.

Томо махнув рукою, ніби відганяючи муху.

— Якийсь сміховинний вуличний проповідник, що називає себе падре Івіні. Він просто роздмухує страхи, аби набити власні кишені.

— Які ще страхи? — Алесса обхопила себе руками, раптом відчувши холод. Дівчина знала, чого *сама* боялася — роїв демонічних комах, які спускаються з неба, і всі впевнені, що *вона* їх зупинить. Однак боротися із жахами, щоб іншим не довелося цього робити, — тягар Фінестри.

— Дурна балаканина. Кожен, хто має здоровий глузд, не зважає на нього. — Томо подивився на Ренату, шукаючи підтримки, але вона лише знизала плечима.

Алесса вказала на вухо.

— *Кожен?*

— Кожен, окрім декількох відчайдухів, які шукають певності в непевному світі. Годі про це. — Томо усміхнувся по-доброму, але рішуче. — У нас є важливіші справи.

Важливіші за її життя?

Алесса насупилася. Може, їй і вдалося витягнути з них одну відповідь, але це ще не означало, що вона поставила правильне запитання.

— Таке більше не повториться, — зітхнула Рената. — Викинь це з голови.

Правильно. Багато з того, що Алесса *повинна* була пам'ятати, мало властивість вислизати, наче пісок крізь пальці, але вона навряд чи забуде кинджал, що летить їй у голову.

— Що швидше обереш Фонте, то краще. — Рената потерла скроні.

— Мені не вдалося навіть поговорити з кимось, — відповіла Алесса. — Я маю зробити усвідомлений вибір. Мені *потрібно*, щоб цього разу все спрацювало. Прошу.

«Прошу, не змушуйте мене знову вбивати». Вона могла б сказати це вголос. Та вони й без того чудово розуміли, що Алесса мала на увазі.

Томо поворухнувся, ніби бажаючи взяти її за руку. Натомість незграбно торкнувся свого рукава.

— Як щодо імпрези? Святкування, де будь-який підхожий Фонте продемонструє свої магічні здібності, а ти матимеш змогу поговорити з кожним.

У її грудях затріпотіло очікування. Алесса планувала провести наступні декілька днів в ізоляції, бажаючи Дею дати знак, перш ніж вибрати, до кого прикувати себе. Проте демонстрація — певно, саме те, що потрібно, аби бодай один раз вибрати правильного Фонте.

— Завтра, — Рената кивнула. — І вона повинна мати незрівнянний вигляд. Що більше коштовностей, то краще. Я хочу, щоб вона випромінювала докази прихильності Деї.

Подумки Алесса закотила очі. Колись вона думала, що багатство та коштовності рівнозначні гідності людини. Тепер

дівчина знала правду: боги давали дари та забирали їх із власних незбагнених причин, і лише дурні намагалися зрозуміти це. От хоч би й вона. *Вона* була дурною. Бо досі хотіла зрозуміти.

— Чудово, — сказав Томо. — Гості підуть звідси, базікаючи, що наша благословенна рятівниця готова вибрати свого останнього, *справжнього* партнера. Це змусить скептиків замовкнути.

Алесса досі не знала, що саме потрібно замовчувати, але знову стала невидимою й залишила Томо і Ренату наодинці з їхніми планами та на свинцевих ногах підійнялася сходами.

Мабуть, Адрік знав, що проповідує цей Івіні, адже збирав плітки, як діти збирають гарненькі камінці. Однак вона уявлення не мала, коли побачить брата наступного разу.

Зовні Цитадель була як масивна кам'яна брила, та за строгим фасадом будівля поєднувала військовий стиль фортеці з елегантністю маєтку, в якому розташовувалися й вишуканий атриум у центрі, й розкішні сади позаду. Перші два рівні¹ призначалися для справ: там розміщувалися їдальня, казарми, зброярня та навчальні приміщення, а другий поверх служив військовим командним центром.

Рівні вище були приватною резиденцією для *Duo Divino*², божественної пари. Точніше, *пар*, оскільки попередні Фінестра і Фонте зобов'язані повернутися до Цитаделі, коли розквітне нова Фінестра, й залишитися на п'ять років, які відвела їм Дея, для підготовки своїх наступників.

Однак Дея, мабуть, проігнорувала дрібний шрифт чи що там було в божественному контракті, який вона підписала

¹ В Італії поверхи рахують, починаючи з нульового.

² Божественний Дуєт (*итал.*).

з Кролло. Адже, замість розпочати Діворандо на п'яту річницю появи нової Фінестри, Кролло навмання вибрав місяць на п'ятому році, й ніхто точно не знав, коли він завдасть удару, аж до проголошення Першого Попередження.

На сьомому місяці п'ятого й останнього року Алессі було так само складно обрати свого бойового напарника, як і в день, коли Консільйо конфірмавав її.

Офіційний бенкетний зал на третьому поверсі був порожній і темний, а Томо й Рената ще не повернулися до своїх покоїв, тож Алесса не зустріла жодної живої душі аж до четвертого поверху, який повністю належав їй. І так буде, доки вона знайде когось, хто доєднається до неї. Найбільша бібліотека на Саверіо, приватна каплиця та дві спальні для однієї самотньої дівчини.

Дійшовши до останньої сходинки, Алесса помітила, як зблідло оливкове обличчя Лоренцо — молодого охоронця її покоїв.

Він повинен був відчинити для неї двері й ретельно оглянути кімнату, перш ніж вона увійде.

Проте Лоренцо, як і кілька охоронців до нього, відмовився торкатися будь-яких її речей.

Вона сама відчинила двері.

Алесса нікому не розповідала про це, але щоразу, коли хтось сахався від неї, відчувала пекучий біль, наче крижана вода колола голу шкіру. Особливо коли здригалися солдати. Вони зголосилися протистояти роям демонів, але поводитися так, ніби вона була ще гіршим створінням.

Лоренцо побіжно оглянув її покої й відійшов на пост, бурмочучи собі під ніс щось підозріло схоже на *giote*.

Жадібна.

Алесса копняком зачинила двері.

«Не будь *riome*», — докоряли батьки щоразу, коли вона просила більше за справедливо належну їй частку солодоців. Вони м'яко вимовляли це слово, тож воно звучало майже мило, але образ лиходіїв Кролло оселився в її голові. Навіть зараз дівчині часто снилося, як у неї відростають кігті та роги.

Кожна дитина на Саверіо виросла, слухаючи легенди про *riome*. Як Кролло відрядив демонів, замаскованих під людей, аби знайти третій подарунок Деї перед першим Діворандо. Коли *riome* знайшли *La Fonte di Guarigione*¹ — цілющий водограй, створений для солдатів, — вони вкрали його силу, ставши майже безсмертними, й не залишили армії нічого, крім пустки. Демонів спіймали та прокляли за їхній гріх. На *riome* полювали або виганяли їх у море, тому зрештою від них залишилися самі легенди, що попереджали про наслідки жадібності та егоїзму.

Деякі скептики вважали цю легенду метафорою, повчальною казкою, аби люди не переступали межі, але старійшини церкви наполягали, що кожна історія у святій *Verità*² продиктована самою Деєю.

Фінестра була першим благословенням Деї.

Гіоме вкрали третє.

Алесса продовжувала вбивати друге.

Вона зняла рукавички й кинула їх на купку інших, що громадилися біля її ліжка.

З балкона повіяв теплий вітерець із цитрусовим ароматом, і пасма темного волосся спали Алессі на очі, коли вона босоніж підійшла до маленького столика з хлібом, сирами та фруктами. У променях призахідного сонця сир блищав

¹ Водограй зцілення (*італ.*).

² Істина (*італ.*).

маслянистим жиром, а хліб уже зачерствів. Це не частування, гідне Фінестри, але вона навряд чи могла звинувачувати когось у тому, що сама не виправдала очікувань.

Захід сонця віддзеркалювався в океані, розфарбовуючи відтінками рожевого золота місто, що спускалося по схилу пагорба безладним каскадом пастельних будинків, вибілених промінням. Здавалося, наче мури тримали все під контролем, аби місто не зіткнулося з Піком Фінестри, що височів над пляжем чорних пісків. На тому Піку Алесса та її обраний партнер займуть свої місця на чолі армії Саверіо.

Принаймні з її в'язниці відкривався чудовий краєвид.

Їй варто було б скупатися, змити кров і гіркий піт. Замість цього вона згорнулася калачиком у кріслі, натягнувши ковдру аж до підборіддя. Було надто спекотно, проте тканина покривала оголені руки й шию, пробуджуючи її нерви після довгого дня забуття. Не людський, але дотик. Що завжди краще за сталі недовідчуття, коли ти закутана з ніг до голови.

Після дитинства, сповненого залишених удома шкільних завдань, спалених хлібин та переповнених сміттєвих баків, які Алесса завжди забувала очистити, дівчина нарешті змусила свою матір пишатися нею — у той день, коли стала Фінестрою і припинила називати її *тата*¹. Проте, навіть обрана богами, вона всіх розчарувала. Звичайно, Алесса була цілеспрямованою, завжди намагалася догодити. Раніше дівчина *намірялася* завершити свої справи, запам'ятати список покупок або перевірити хліб, а тепер вона *намірялася* контролювати свою силу, даровану Богинею. Однак її невдачі

¹ Мама (*итал.*).

більше не означали додаткової поїздки на базар. Тепер це були мертві Фонте й засохла кров, що потріскалася на шкірі.

Рара завжди казав, що будь-яка проблема видається легшою при денному світлі, але схід сонця мав би бути жахливо яскравим, щоб розв'язати її проблеми.

Вона заплющила очі й провела рукою по споду ковдри, стискаючи вузлики й доторкаючись пучками до швів.

Ти не самотня. Ти жива. Ти обрана.

Ти самотня. Ти помреш. Може, Дея зробила неправильний вибір.

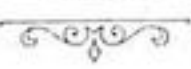
Це було безнадійно. Вона не могла дозволити собі потрапити в пастку нескінченної спіралі тривоги, і єдиний вихід — отримати відповіді.

Алесса сіла, дозволивши ковдрі сповзти на підлогу.

Якщо всередині Цитаделі ніхто не може розказати їй, що відбувається, вона знайде когось, хто розповість.

ТРИ

Dio mi guardi da chi studia un libro solo.

Бережи мене, Боже, від того, хто вивчив лише одну книгу.

Відколи Алесса покинула батьківський дім, їй траплялося небагато нагод для бунту, але вона твердо вирішила надолжити згаяне. Затиснувши під пахвою легкий плащ, тримаючи в одній руці чоботи, а в другій — поспіхом накреслену карту тунелів, що вже починала розповзатися від спітнілих долонь, вона прошмигнула повз кухню, де Лоренцо намагався фліртувати з байдужими служницями.

Алесса зупинилася перед бенкетною залою і насторожено прислухалася до розмови всередині. Вона лише наполовину ув'язнена: вільна в стінах Цитаделі, але її викриють, якщо Рената помітить написане на обличчі дівчини почуття провини. Почувши стукіт срібла об кераміку, вона затамувала подих і навшпиньки промчала повз.

— Із чого... — Алесса напружилася від слів Ренати, — ...нам взагалі завтра починати?

Алесса притиснулася до стіни, зачекала, доки її неслухняні коліна припинять тремтіти, а тоді прокралася далі. Через

арку із внутрішнього подвір'я гвинтові сходи з'єднували верх Цитаделі з низом Фортеці. Стародавні, вузькі й темні, вони були зачовгані — стерті безліччю ніг, що сторіччями ними ходили.

Навіть велич Цитаделі не могла зрівнятися з твердинею під нею. Лабіринт тунелів і печер, висічених в острівних гірських породах, з'явився ще за часів первісних поселенців, які розширили природні вулканічні тунелі, щоби перетворити весь острів на фортецю.

Фінестра за своєю природою не дослідниця. За звичайних обставин Алесса заходила у Фортецю лише для того, щоб відвідати храм разом із Томо та Ренатою, але ключ-від-усіх-дверей, яким вона ніколи раніше не користувалася, легко ковзнув у шпарину.

Тремтячи радше від хвилювання, ніж від холоду, вона накинула плащ і вийшла крізь перші ворота за лінією, що позначала кордон Цитаделі.

Надворі тепле густе повітря наповнювали солодкі пахощі троянд із садів Цитаделі, проте Алесса відвернулася від її високих стін, щоби піти в напрямку скромних запахів дому. Сонце сідало над тихими вулицями, крамниці зачинялися на ніч.

Кожна тераса повнилася звуками й ароматами, такими виразними, що вона могла орієнтуватися в місті із заплющеними очима. В одній частині вулиці, де повітря пашило перцем і кмином, спритні пальці грали мелодію на гітарі й підбори цокотіли в ритмі музики. В іншій — де пахло часником та зеленою цибулею — у гарячій олії шипіли тортеліні, й такий ніжний голос, що міг належати лише матері, співав колискову — заспокійливу, як перестук весняного дощу по даху.

Майже біля кожного будинку виднілося лимонне дерево, що найчастіше самотньо росло на крихтному острівці ґрунту посеред каміння. Його сухі гілки звисали над порогами, псуючи чисті підвіконня липкими краплинами засохлого соку. Подейкували, що лимонне дерево відлякує демонів Кролло, яких прозвали скарабео за їхню схожість на рогатих жуків. Проте якби це було правдою, Саверіо не знадобилася б Фінестра.

Алесса силувала себе йти далі, вдавши, ніби це чужий дім, та все ж зупинилася біля вікна з блакитними віконницями.

Усередині на маленькій кухні її мати підійшла до каструлі на плиті. Вона потягнулася за сіллю, поклала руку на сільничку й ніби забула, що збиралася зробити. Маленький столик посеред кімнати був накритий лише на двох. Можливо, тепер Адрік відмовився їсти з ними. Можливо, сімейна вечеря без неї здавалася якоюсь неправильною.

Не варто видавати бажане за дійсне. Ймовірно, він просто працює допізна.

Вечеря пахла ситною бараниною, тушкованою декілька годин у червоному вині. Алессу оповили спогади. Щедро накритий стіл; історії, повторені стільки разів, що втратили будь-який сенс і перетворилися на поезію; діти, які засинають на колінах у дорослих...

Алесса протерла очі й пішла далі.

Нехай вона більше ніколи не зможе стати нормальною дівчиною, яка зрізала розмарин на вечерю, але вони повинні вижити.

Що нижче вона спускалася, то вужчою ставала вулиця, аж доки будівлі почали стикатися одна з одною, а дух острова проявлятися лише в польових квітах, які пробивалися крізь тріщини в бруківці, й виноградних лозах, що вилися по стінах.

Алесса насунула на обличчя каптур, щоби пройти повз охоронців, які чатували на міських воротах, хоча ті не звернули на неї жодної уваги. Вони пильнували за зовнішніми загрозами, а не за дівчатами, які втікали до доків, де люди засиджувалися допізна і влипали в неприємності.

На Саверіо злочинців позначали татуйованнями за їхні провини. Тих, хто вчинив тяжкі переступи, висилали на континент, де вони гинули під час наступного Діворандо, не маючи жодного захисту з боку *Duo Divino* та їхньої армії. Решта змушені були всього-на-всього носити свою ганьбу, але коли жителі острова забарикадовувалися всередині Фортеці, таврованих лишали назовні напризволяще.

Після комендантської години всі тавровані не мали права перебувати всередині мурів міста без офіційної перепустки із Цитаделі.

На ґрунтовій дорозі до доків не було ані душі. Ніч заповнювала порожнечу шурхотом крихітних істот, що снували в траві й тріпотіли невидимими крилами.

Вовтузіння комах поступилося скрипу кораблів, коли дорога поширшала й наповнилася людьми та ятками продавців. Якщо місто відчувалося як обід із чотирьох страв, то доки нагадували радше ситне рагу. Гомін безлічі мов п'янив, а серед незліченного натовпу одна дівчина в плащі залишалася практично непомітною.

Саверіо — найбільший із чотирьох первісних священних островів, тож під час першого Діворандо більшість людей із сусідніх регіонів мігрувала сюди. Навіть зараз, майже через тисячоліття після першої облоги Кролло, яка оголила континенти до кісток і бруду, жителі острова вихвалялися тим, що вони і є цілий світ у мініатюрі. Перебільшення, якщо по правді, але не залишилося нікого, хто міг би це спростувати.

Почувши гул натовпу, Алесса сповільнилася, і за мить із провулка вигулькнула дюжина таємничих силуетів. Їхні білі мантиї ясніли на темному брудному тлі. Вона примружилася, щоб розгледіти багрянні слова, вишиті на їхніх спинах. *Fratellanza della Verità*¹.

Перехожі скупчилися, захоплені видовищем. Не важко здогадатися чому. Від ледь чутного наспівування гурту в Алессі на руках аж волосся стало дибки, а каптури, що ховали їхні обличчя в тіні, додавали відчуття неземної анонімності.

Страх стиснув лещатами її голову, коли одна людина від'єдналася від решти, відкинула каптур і відкрила своє привабливе обличчя та передчасно посріблене волосся. Він доброзичливо всміхнувся, і декілька людей зааплодували, хоча чоловік не промовив жодного слова.

Навмисно ставши поза світлом вуличного ліхтаря, він здійснював над головою велику книгу. То була неофіційна копія *Holy Verità* — Алесса єдина могла помітити різницю між справжнім Святим Письмом та підробкою, — але гліфи на обкладинці достатньо нагадували оригінальні, щоб обдурити більшість людей.

Жінки в перших рядах штовхалися, аби зайняти найкращі місця, дивлячись на нього із захопленою відданістю. Алесса нарешті вловила ім'я, яке вони шепотіли. Івіні.

— Наші боги кажуть, що ми зобов'язані вірити, — сказав він тихим гіпнотичним голосом. — Що ми благословенні мати святих рятівників.

Одного з рятівників ви мало не вбили сьогодні.

— Але ми стали самовдоволеними. Довірливими. Наївними. — Він пом'якшив вираз обличчя й обережно зобразив

¹ Братство Істини (італ.).

смуток, водночас його гострі очі оцінювали реакцію натовпу. — Я запитую вас: чи ви впевнені, що наша *шановна* Фінестра врятує нас? Вам теж цікаво, чи не випробовують нас боги?

Дитина в поплямованій сукні пробиралася крізь натовп, що дедалі збільшувався. Вона жебракувала, але більшість не звертала на неї уваги, стискаючи свої торби та уникаючи її погляду.

Івіні заговорив зловісно й монотонно — і натовп притих.

— Втрачені тексти попереджають про день, коли з'явиться несправжня Фінестра. Та, яку викриють очі, що вірять.

Він озирнув натовп, але його погляд всевидця зупинився на обличчі Алесси не довше, ніж на будь-якому іншому. Усе, що треба знати про цю теорію. Хоча, зрештою, він був переконливим брехуном. Похитавши головою, ніби шкодуючи про те, що мав сказати далі, Івіні притиснув руку до серця.

— Ось вона сидить, у *нашій* Цитаделі, вбиває *наших* дорогоцінних Фонте, шанована, попри свою злочестивість. Послана Деею? Так вони нам кажуть. Але чи обрала б Дея вбивцю, щоб врятувати нас? Я так не думаю. Ні, ця Фінестра, яку ми силувано терпимо, помічена Кролло.

Юнак зі скуйовдженим темним волоссям і засмаглою шкірою кинув зневажливий погляд на натовп, проходячи повз, і плечі Алесси розслабилися. Хоча б *дехто* не йняв віри тому, що продавав цей святий чоловік.

— Я запитую вас, — сказав Івіні з гострим поглядом. — Коли демони спустяться, щоби пожерти все живе на Саверіо, наша *дорога* Фінестра бодай удасть, що бореться, чи просто сміятиметься, поки наших відважних солдатів убиватимуть? Чи буде вона підбадьорювати тих створінь, коли вони знищуватимуть ворота Фортеці, чи сама відчинить їх? А хто

помре першим? Хто постраждає найбільше, крім тих із вас, хто лишиться замкнений надворі?

Дівчинка-жебракка зашпорталася, розсипавши свої монети по землі. Її високий зойк прорізав проповідь Івіні, й він зупинився, голосно зітхнувши, та помахом голови наказав одному зі своїх поплічників підійти до дівчинки.

Алесса не змогла проштовхнутися, щоб допомогти бідній дитині. Принаймні хтось інший зміг.

Чоловік у мантиї нахилився і схопив дівчину за туніку, змусивши її підвестися.

— Благословенні вбогі, адже не відають вони, що роблять. Тобі не знадобилися б монети, якби ти мала достатньо глузду, щоб слухати кращих за тебе.

Насупившись, Алесса мимоволі ступила вперед.

— Відпусти її.

Натовп розступився, як масло від розпеченого ножа, коли юнак із моторошною зловісною посмішкою вийшов уперед. Він був хіба на декілька років старший за Алессу, але поводився з авторитетом людини, яка очікувала, що інші відступлять.

Послідовник Івіні випростався, міцно тримаючи дитину; дівчинка вже ледь торкалася бруківки кінчиками пальців.

— Вона з тобою? Якщо так, то маєш навчити її хороших манер. Боги не цінують...

— Облиш її — або ж я просто зараз відправлю тебе на зустріч із твоїми богами.

Юнак рухався невимушено. Він звів широкі плечі, натякаючи, що готовий до нападу, але прислужник Івіні одразу відступив, ненавмисно потягнувши за собою дівчинку.

Далеко він не відійшов. Хлопець схопив чоловіка в мантиї за зап'ясток і з такою силою скрутив його, що пальці прислужника розігнулися.

Дівчинка вирвалася на свободу й заховалася за свого рятівника, наче за щит.

Широко розплющеними очима дитина дивилася, як чоловік, що хотів скривдити її, стоїть на колінах, скиглячи від болю.

Юнак відпустив його і з огидою витер руки об штани.

Послідовник Івіні озирнувся, стискаючи скалічену руку. Проте ніхто не кинувся на захист, навіть його лідер. Здається, релігійний запал *Fratellanza* не поширювався на випробування, які можна відчутти на власній шкірі.

— Брате, — холодно мовив Івіні; лють палала в його очах. — Проявімо милосердя. Навіть грішник може прийти, аби побачити світло, врешті-решт.

Темноволосий незнайомець опустився на коліна, щоб допомогти дитині зібрати розкидані монети, додавши декілька з власної кишені. Потім підвівся й продовжив свій шлях, проминувши порожні вітрини крамниць, і попрямував туди, де вулиця звужувалася до розміру тісного провулка. Він зупинився під затертою вивіскою з написом «Дно бочки» і відчинив двері, випустивши в тиху ніч вибух різких голосів. Наче відчувши на собі погляд Алесси, він озирнувся, і їхні очі зустрілися. У мовчазному виклику хлопець вигнув брову.

Маковіючи, вона відвела погляд.

Івіні продовжив проповідь, вливаючи в неї свій гнів, і наговп зреагував, як багаття на сухі дрова, — спалахнув гаряче й швидко.

Холодний піт росою виступив на лобі Алесси. Рената і Томо говорили про все так, наче йшлося про декількох поодиноких сектантів, однак це був заколот, що саме формувався.

— *Хто* достатньо сміливий? — запитав Івіні. — *Хто* такий хоробрий, що зможе знищити лжепророчицю?

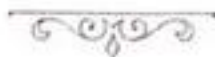
— Я зроблю це! — вигукнула жінка, і натовп схвально загудів.

Алесса потихеньку відступила в тінь.

Смерть підкрадалася дедалі ближче, але вона не збиралася зустріти її тут.

ЧОТИРИ

Chi ha fatto il male, faccia la penitenza.

Хто вчинив зло — той хай і покається.

Коли Алесса увійшла, над дверима аптеки задзвенів дзвіночок. На щастя, Адрік працював на цьому поверсі сам. Він саме обирав, який слоїк віддати літній жіночці, — і підвів голову так швидко, що аж копиця його кучерів підскочила.

Алесса жестами прошепотіла, що їй необхідно з ним поговорити.

— Хочеш, щоб я втратив роботу? — відповів Адрік, приховуючи свої рухи.

— Ніж. Моя голова, — прошепотіла вона, відкинувши волосся назад, щоби показати пов'язку.

Його ніздрі роздулися, і він різко відповів:

— На вулиці, десять хвилин. — А тоді повернувся до клієнтки й сказав уголос: — Це трав'яний настій, але якщо ви запитаєте мене...

Алесса вдала, ніби зацікавлено вивчає вітрину, відкоркувала маленьку пляшечку й зайшлася кашлем від огидного запаху.

Адрік кинув багатозначний погляд на відчинені двері комірчини, й вона пішла чекати надворі.

За чверть години він вийшов із затемненої будівлі й одразу здійняв руку, щоб вона не встигла нічого сказати. Адрік кивнув головою в бік головної дороги й рушив туди, навіть не переконавшись, що сестра пішла слідом. Його ноги були значно довші за Алессині, але він навіть не намагався сповільнити крок.

— Ти знав? — запитала вона, біжучи галопом, щоб не відстати. — Про цього чоловіка, який називає себе Івіні та стверджує, нібито я несправжня Фінестра?

Його мовчання було красномовною відповіддю.

— Адріку! Чому ти не розповів мені?

— Я знав, що тебе це хвилюватиме.

— Незнайомці кидають у мене ножі. Я *мала б* хвилюватися.

— Тоді чому ти тут?! — вибухнув він у відповідь. — Одного ножа в голову замало для турбот на цей день?

Алесса зблідла.

— Я лише нещодавно припинила накривати обличчя вуалю. Навряд чи хтось знає, який вигляд я маю.

— Синьйор Аргуельєс знає.

— Але ж він мене не бачив.

Ще до того, як Адрік став його учнем, у дитинстві вони провели багато годин разом, збираючи трави для сусіда. Вона не могла уявити, що добрий чоловік зрадить її, хоча це не стало б найбільш приголомшливою подією за вечір.

— Розкажи мені, що ти чув. — Алесса різко зупинилася, змусивши брата розвернутися.

— Послухай, — видихнув Адрік. — Сьогодні важкий день. В аптеку повалили люди, які шукали настоянки для виведення

татування — звісно, таких не існує, — і ще я мусив забезпечити лікарів усім необхідним, щоб допомогти тим, хто намагався спалити або вирізати свої мітки. Люди панікують, думають...

— Що я не можу їх захистити. — Алесса вважала, що вона єдина не спить ночами, боячись підвести всіх. А виявляється, її найбільші страхи обговорюють на розі кожної вулиці.

— Ну а ти можеш? — Адрік нервово потер вуха.

— Можеш, *будь ласка*, повірити в мене?

— Я вірю. Просто... — Адрік насторожено зиркнув на гурт, що збирався навколо жінки в мантиї. — Люди говорять усіляке про те, що начебто Кролло прокляв тебе або ти якийсь новий вид гіоте, посланий красти магію Фонте. Дехто навіть вважає, ніби ти — доказ того, що Дея покинула нас, а Кролло цього разу нарешті покінчить з усім. Дідько, та ж існує культ, який вірує, що ми всі заслуговуємо на смерть, а Дея взагалі не мала кидати Кролло виклик.

Сотні років люди на Саверіо виживали всупереч обставинам, вірячи, що їхні рятівники захистять острів, коли крила зла опустяться на землю. Тепер вони втрачали надію. І все через Алессу.

Дівчина ніколи не цікавилася, чи хтось із поодиноких торговельних суден розповідав новини з інших островів про її подібних, хай як ті називалися. Отже, існує імовірність, що вона не одна на цьому кораблі, який іде на дно. Можливо, десь за морем хтось також нарікає на власну неспроможність виконати обов'язок. Однак це не змінить факту, що якщо Алесса зазнає невдачі, то буде відповідальною за смерть усіх живих істот на Саверіо. Якщо іншим островам пощастить більше, їхні вцілілі колись прибудуть сюди, щоб знайти без-

людні береги та порожні руїни. І якщо й збережуться якісь записи, то Алесса житиме в тих текстах як повчальна притча: «Алесса, остання Фінестра. Найбільша помилка Деї».

Вона ковтнула, прочистила горло.

— А *ти* віриш у те, що я... новий вид гіоте?

— Пам'ятаю, як звичайні кольки прикували тебе до ліжка. Гіоте легше б то пережив, — розсміявся Адрік.

— Адріане Кресенте Паладіно, — вона вишкірила зуби, — ти ридав би, як немовля, якби в тебе були такі кольки.

Адрік скривився, почувши своє повне ім'я.

— Та знаю, знаю. Ти священна воїтелька, а я нікчемний брат, якого ти залишила. Чому тебе взагалі хвилює, що я думаю? Ти єдина маєш безпосередній зв'язок із Деєю. Запитай у неї, — його губи скривилися в гіркій посмішці.

— Це так не працює, — вона підвела голову й подивилася на темне небо.

— Гей, ти! — гукнула жінка в мантиї.

Алесса здригнулася, але жінка дивилася повз неї.

— Опустити голову й поквася, — Адрік кинувся бігти.

— Ти її знаєш?

— Звісно, ні. Вони всі такі надокучливі.

Алесса насупилася. За інтонацією жінки їй здалося, що та зверталася до когось, кого впізнала. Алесса озирнулася через плече. Жінка не пішла за ними. Розлюченого натовпу, що кинувся в погоню, теж не було. Принаймні поки що.

— Адріку, що мені робити?

— Доведи, що вони помиляються. Обери Фонте й не вбий його бодай раз.

— Я намагаюся.

— Я знаю, — він скося подивився на неї. — Ти завжди намагаєшся.

Далі вони йшли мовчки, а мерехтливі вогні міста все ближчали. Алесса схилила голову, оголила зап'ястки без татуйовань і показала їх сонним охоронцям біля мурів міста. Адрік щиро побажав солдатам доброї ночі, й вони по-чоловічому потиснули один одному руки.

Переконавшись, що їх ніхто не бачить, Алесса відчинила вхід у перший тунель, і вони з братом увійшли всередину.

— Досі не можу повірити, що ти не розповів мені про Івіні.

— Я ж уже *сказав*, що прошу вибачення. — Осяяний місяцем силует Адріка був покреслений ґратами. — Замкни вхід.

Алесса повернула замок. Той клацнув.

— Задоволений?

— Аж ніяк. Я повинен забрати твої ключі.

— Крадіжка ключів від Фортеці — тяжкий злочин, за який карають вигнанням.

— О *ні*, тільки не *тяжкий*. Я *ніколи* не зробив би такого, за що можуть *вигнати*, наприклад, не кинув би виклик церковним указам, братаючись із тобою.

— Вони не *вигнали* б тебе за це. Лише замкнули б на декілька днів.

— Це набагато краще. А тепер, коли вже я ризикнув своєю свободою, скажи мені, кого ти збираєшся обрати, щоб я міг зробити деякі ставки.

— Я ще не вирішила й не сказала б тобі, навіть якби вже обрала. Сподіваюся, що ти остання людина на Саверію, яка дізнається цю *надважливу* інформацію.

Він пирхнув.

— Добре. Я заслужив. Але мене всі запитуватимуть.

— Чому вони певні, що ти знаєш? Я більше не твоя сестра, пам'ятаєш? — Вона не змогла приховати образу. — Ти віддав мене богам.

— Та ну, — відповів він, підвівши очі. — У *Verità* йдеться, що *батьки* повинні віддати обрану дитину суспільству. Там нічого конкретно не сказано про братів і сестер.

— О, то ось чому ти досі розмовляєш зі мною, еге ж? Братська лазівка?

— Я лише кажу, що в очах Деї *не* роблю нічого поганого.

На відміну від Алесси, яка *таки* порушувала священні правила. Типовий Адрік — вийшов сухим із води через божественну формальність і залишив її наодинці з провиною. Він завжди вмів чарівно викрутитися зі скрутного становища.

— Що ж, існує лазівка чи ні, *тата* надавала б тобі по дупі, якби знала, що ти заплямував її святую жертву, підтримуючи зі мною зв'язок.

— Йой, Лессо, так нечесно. Вона любить тебе, але також любить Дею, і вона знає свій обов'язок. Щойно ти закінчиш рятувати Саверію й тебе звільнять із золотої клітки, вона першою побіжить обіймати тебе. — Його погляд блукав усюди, не зупиняючись на сестрі. — Ну, може, не *обіймати*.

— Якщо вже ти так кажеш, — голос Алесси прозвучав надто високо, надто легко.

— Тобі краще не плакати. Богині не можуть дозволити собі розкисати в присутності інших.

— Я не Богиня. І я не плачу.

— Добре. Тепер поспішай назад до свого палацу й накажи декільком молодим гвардійцям, щоб вони обмахували тебе, поки ти їстимеш солодощі, чи займися чимось іншим, чим ти там цілими днями займаєшся.

— О так, проводжу в розкоші кожну хвилину життя, — пирхнула Алесса. — Якщо зголосишся зайняти моє місце, то вперед.

— Якби ж то я міг, — сухо засміявся Адрік. — Певно, в Деї збився приціл у той день, коли вона обирала. Може ж таке бути?

— Знаєш, я придумала. На ранок після святкування принеси макарунів *тата*, і, можливо, я розповім, кого надумала вибрати. За половину твого виграшу.

— Половину? — Адрік знов усміхнувся. — У жодному разі. Минулого тижня я приніс тобі два десятки макарунів. Яка звичайна смертна могла ум'яти стільки солодощів так швидко? — Додав уїдливо: — Точно, але ж ти — *не* проста смертна, правда ж?

— Ти жахливий.

— І ти любиш мене. Сподіваюся, Дея обрала правильне двійня.

— Як ти можеш сумніватися, коли все так добре? — пирхнула Алесса.

— Гей! — озвався чоловічий голос. — Ти, забирайся звідти.

— До наступної зустрічі, маленька сестричко... — Адрік замовк і зібрався втікати. — Постарайся нікого не вбити до того часу.

П'ЯТЬ

Chi sta alle scolte, sente le sue colpe.

Той, хто підслуховує, ризикує не почути нічого хорошого про себе.

Наступного вечора Алесса розгорнула тонкий креповий папір і дістала з обгортки найгарнішу сукню, яку вона коли-небудь бачила.

Із крихітними гудзиками на спині мав би допомогти хтось, але вона впоралася сама — одягла сукню задом наперед, застібнула гудзики, а тоді прокрутила вбрання й просунула руки через декольте.

Від побаченого в дзеркалі їй перехопило подих, і лише почасти тому, що сукня стискала ребра.

Вона сяяла, наче море діамантів. Міцний корсет, обшитий кремовим шовком і всіяний коштовним камінням, мав угорі низьке декольте й оголював плечі. Знизу багат шарові шовкові спідниці спалахували сріблом і золотом від найменшого руху. Алесса не показувала стільки оголеної шкіри публічно, відколи... та, власне, ніколи.

Уперше ступивши до Цитаделі, вона очікувала саме щоденних вечірок і гардеробної, переповненої вечірніми сукнями,

як оця. Однак згодом дізналася, що кожен день має присвячувати навчанню, тренуванням зі зброєю та аналізу бойових стратегій. Тоді вона зрозуміла, що більша частина гардероба виконуватиме одну важливу функцію — за можливості прикрити кожен міліметр її смертоносної шкіри.

Ох, але ця сукня... Ця сукня призначена для казкової принцеси. Таку взагалі не пошили б для Фінестри — певно, конфіскували в найкращої місцевої швачки, й тепер якась дуже заможна жінка небезпідставно розлючена.

Сумно зітхнувши, Алесса знайшла свої найдовші шовкові рукавички, аби прикрити руки аж до самих рукавів сукні, й колготки, які мали ефектний вигляд між перехрещеними шарами спідниць. Вона не могла вирішити, що дібрати в комплект до сережок із блакитними топазами — довге перлинне намисто чи важке діамантове кільце. *Мата* розповідала, що хитрість хорошого смаку в тому, щоб зняти одну прикрасу перед виходом, але Рената прагнула, аби Алесса несамовито сяяла. Тому, знизавши плечима, дівчина наділа обидва намиста.

Схиливши голову набік, Алесса взялася обирати косметику. Чи хоче вона видаватися загрозливою? Безпечною? Гарненькою? Було непросто створити образ, який промовляв би: *«Ласкаво прошу, Фонте. Будь ласка, презентуйте свої магічні сили, щоби підтвердити право одружитися зі мною, а я постараюся вас не вбити»*.

Зрештою вона тонко підвела очі, нафарбувала губи рожевим і нанесла бронзові тіні на повіки. Блискуча, але досяжна.

Знадобилася безбожна кількість шпильок, прикрашених коштовними камінчиками, щоб зібрати кучері в розкішну зачіску. Вона пишалася результатом, який, на щастя, мав наче «навмисно скуйовджений» вигляд, а не був звичайним без-

ладом. Ще одна жменя шпильок — і кучері приховали поранене вухо. Після зустрічі з кинджалом воно стало дивної форми й назавжди таким залишиться, але без кривавих плям видавалося не дуже жахливим. Якби існувала якась премія за втечу від публічного замаху неушкодженою, то вона *принаймні* отримала би почесну відзнаку.

Із цілої купи взуття в глибині шафи Алесса відкопала туфлі на шпильках, що загрожували вивернути щиколотки та защемити пальці, але без них постраждав би загальний образ. До того ж вона не планувала танцювати.

Після Діворандо, коли Алесса підкорить свою силу або коли Дея передасть її наступній нещасній Фінестрі, дівчина влаштує розкішну вечірку зі сотнею музикантів, діамантовими келихами та фонтаном просеко. Вона святкуватиме аж до світанку, жартуватиме зі своїм Фонте й танцюватиме всю ніч у стильному *та* комфортному взутті. Це була нездійснена фантазія; а вона мала б мріяти про щось величніше.

Алесса тішилася, що ще залишилася вільна година — більш ніж достатньо для запланованої підбадьорливої розмови Томо та Ренати перед тим, як вона засватає наступного Фонте. Дівчина повільно спускалася, підбори хиталися, сукня намагалася задушити її, тож вона міцно вчепилася за поруччя сходів, аби урочистий вихід не перетворився на падіння купки шовку та блискіток.

Передні ворота були відчинені, й туди-сюди поспішав потік постачальників, солдатів і служників, які виносили стільці та стоси лляних скатертин вниз на п'яцу. Двоє розпатланих чоловіків, грубо жестикулюючи солдатам, які й не збиралися допомагати, повернули на місце бочку, що викотилася. Коли Алесса зійшла вниз, усі обернулися та витріщилися на неї — і визнання змішалось зі страхом у їхніх захоплених поглядах.

Її щоки почервоніли. Нарешті хоча б раз Ангел Смерті мав радше ангельський вигляд, ніж смертоносний.

Двоє зачарованих молодих служників зіткнулися, впустивши таці. Брязнула й розбилася порцеляна, і розлючений голос капітана заглушив загальний галас.

— Що в ім'я Де...

— Це моя провина, капітане Папатонісе! — вигукнула Алесса. — Усі ці коштовності, мабуть, засліпили їх.

Капітан Папатоніс насупився, але він не міг її покарати. Як і заперечити її неймовірний блиск.

Алесса залишила хаотичний шум атріуму позаду й повернула в тихий лабіринт темних коридорів. Вона мріяла, щоб етикет дозволяв скидати взуття на прогулянках.

Алесса йшла далі, мовчки проклинаючи кожен болючий крок, що обіцяв водянку, аж раптом помітила якийсь порух наприкінці довгого коридору до казарм.

Чоловік. Не у формі.

— Вибачте! — вигукнула Алесса. — Гостям туди не можна.

Він вийшов на світло, й тінь перетворилася на темні кучері, гостру щелепу, важкі повіки й знайомий викличний погляд.

— Ти, — у її голосі бриніло звинувачення. — Ти не гість.

Молодики, які б'ються із сектантами в доках, не належали до тих людей, яких запрошували на розкішні урочисті святкування до Цитаделі.

— Аж ніяк. — Словнений презирства погляд ковзнув по ній згори вниз, від усіяних діамантами шпильок у волоссі до носаків золотистих тифель. — Доставляю випивку з «Дна бочки».

Вона вистрілила у відповідь гордовитим поглядом.

— Це не пояснює, що ти тут робиш.

Він підійшов ближче так неспішно, наче весь час на світі належав йому.

— Заблукав.

З казарми наприкінці коридору з вибухом галасливого сміху вийшли солдати. Вони тримали шоломи під пахвами й по-дружньому плескали один одного по плечах. Коли побачили Алессу разом із хлопцем, їхній сміх одразу обірвався. Чомусь — дівчина й сама цього не розуміла — вона не наказала їм випроводити незнайомця геть.

Обмінявшись поглядами, солдати продовжили йти, обходячи незнайомця, як потік обтікає валун.

Алесса притиснулася до стіни, щоби пропустити їх.

Насупивши брови, незнайомиць уважно вивчав її поглядом.

— Що? — не витримала вона.

— Ти намагаєшся закопатися в ту стіну?

Її щоки палали. Гаразд, отже, вона не була сміливою, вона не була сильною, і вона не була готова стати рятівницею, але тепер ще й він дивився на неї так, наче *знав* це.

— Я зійшла з дороги.

— Чому? — Він примружив очі.

— Це *ввічливість*. Концепція, з якою ти, очевидно, не знайомий. Вони знають, якої шкоди я можу завдати. — Її останні слова були просякнуті гіркотою. — Я нікого не можу звинувачувати в тому, що вони дотримуються дистанції.

Він подивився на неї знудженим поглядом.

— Тоді нехай вони обходять тебе.

Вона навіть не вказала йому, куди йти, але дразливий незнайомиць пішов, покинувши Алессу саму посеред коридору. Вона залишилася стояти мовчки в напівтемряві.

«Нехай вони обходять тебе».

Ніби це так просто.

— О, Фінестро, — Томо підвівся, поправляючи поли свого смарагдового піджака, коли Алесса увійшла до військового архіву. — Наш благословенний Грааль.

Алесса натягнула на обличчя посмішку. Знову проклятий грааль. Колись вона була людиною. Тепер стала тунелем. Бухтою. Лінзою. Або будь-яким іншим предметом, залежно від метафори, яку придумав Томо, аби допомогти їй усвідомити власну роль. Проте *розуміння* не було проблемою. Вона просто не мала жодного уявлення, як це *зробити*.

У них із Ренатою були роки, щоб тренуватися разом перед битвою, тимчасом як вона віддала би праву руку за декілька місяців спільних занять. Ну, може, не руку. Щоб тримати Фонте та зброю одночасно, знадобляться обидві. Може, ногу. Чи вухо. Вчора по обіді вона вже ледь не втратила одне, а з правильною зачіскою ніхто навіть не дізнався б.

Рената підвела погляд від стола, заваленого книжками.

— Ми тисячу разів говорили їй, любий. Я підозрюю, що нова метафора не змінить ситуації.

— Міст до розуміння будується зі слів. — Оптимізм Томо згасав.

— Дякую, що спробував, Томо, — відповіла Алесса, вмоштуючись на стільці. — Ти чудово добираєш слова.

Він постукав ручкою по столу.

— Єдина візуальна підказка, яка спадає на думку, — це призма, що розкладає світло, тоді як Фінестра навпаки зливає всі кольори...

Він ходив по колу, бурмочучи щось про довжину хвиль.

Перед Алессою лежала розгорнута книжка, яка могла зберігати найбільші таємниці історії, але вона була написана

стародавньою мовою, тож дівчина не дізналася би про них. Книжка виявилася занадто важкою для неї, навіть щоб згорнути, і драматичний жест перетворився на боротьбу, адже сторінки почали гортатися в протилежному напрямку.

Рената згорнула старовинний фоліант, що лежав перед нею, здійнявши хмаринку пилу.

— Сторінки суцільних метафор і жодної *практичної* поради. Купка самопроголошених поетів. Присягаюся, якби я могла зустрітися з попередніми Фінестрами, то втовкмачила б у їхні голови трохи здорового глузду.

— Ой, дозволь це зробити мені, — Алесса наважилася всміхнутися. — То буде болісніше.

Рената перетнула кімнату, й темно-сині, кольору півночі спідниці заколихалися, демонструючи зелені колготки. Після смерті Ілсі люди почали так дивитися на елегантні мереживні рукавички Алесси та взуті в сандалі ноги, наче ті були отруйними зміями, тож їй довелося все приховати. Невдовзі після цього Рената одягла колготки під власні спідниці, наполягаючи, що просто занадто любить різні кольори, щоб зупинитися на якомусь одному.

— Скажи ще раз, — попросила Алесса, намагаючись говорити оптимістично. — На що має бути схожим це відчуття?

Рената сіла через один стілець від неї, підперла підборіддя долонями й насупила темні брови.

— Щоб витримати ноту, співак набирає точну кількість повітря, а тоді ретельно обирає необхідну гучність.

— Але як я дізнаюся, скільки необхідно? Співаки не вчать-ся співати мовчки.

Томо впустив призму на стіл.

— О, Ренато, дозволь, я спробую. Їй потрібно з *кимось* тренуватися, а в мене декілька місяців не було нападів.

— У жодному разі. — Обличчя Ренати вкрила тінь.

Алесса обводила на столі невидимі кола. Іноді їхня любов сяяла так яскраво, що на них було боляче дивитися.

— Фонте існує, щоб служити, — Томо розминав плечі Ренати.

— Служити *своїй* Фінестрі. Ти вже виконав свій обов'язок, — Рената заплющила очі. — Томо, будь ласка, забудьмо про цей варіант. Не назавжди, але принаймні поки що.

Рената мала рацію: Томо виконав свій обов'язок ще до народження Алесси, й роки тренувань, а тоді затяжна боротьба зашкодили його серцю. Через недугу він міг декілька днів не виходити з кімнати. Він заслуговував на легке завершення місії, а не на те, щоб його знову кинули в бій, аби натренувати нову Фінестру, відому тим, що позбавляє життя кожного, кого торкається.

— Ні, — рішуче сказала Алесса. — Ви обоє потрібні мені живими. Я не впораюся без вас.

— Добре, добре, — відповів Томо. — Фінестро, чому б тобі не збадьоритися свіжим повітрям, поки не прийшли гості?

Рената досі не розплющила очей.

Алесса вислизнула надвір, залишивши невеличку щілину у дверях, і зачекала, доки в кімнаті відновиться розмова. У словах Ренати звучав дивний підтекст.

Після тривалого мовчання вона заговорила знову:

— А якщо з наступним теж не складеться?

— Складеться.

— Наш час спливає. Якщо вони не помиляються, і вона справді не може...

— Май віру, Ренато. Боги не залишать нас. — Як на людину, котра любила жваві дебати, голос Томо звучав майже сердито. — Досить знову про це.

— Я не *пропоную*, — зітхнула Рената, — але ми повинні обговорити варіанти.

— Не можна відкинути традицію, якій уже п'ять сотень років.

— Отже, створити прецедент, ризикнувши своїм життям, — це нормально, але...

— Порушувати правила — це одне, — сказав Томо. — Зовсім інше — *вбити* Фінестру.

ШІСТЬ

Dai nemici mi guardo io, dagli amici mi guardi Iddio.

З такими друзями і ворогів не треба.

За декілька днів до свого чотирнадцятого дня народження Алесса виграла у квача й стала Фінестрою. Ці дві події ніяк не пов'язані між собою, але вона часто замислювалася, чи могла б уникнути обох, якби натомість, скажімо, почитала книжку.

Після того як однокласник, зависокий для свого віку і міцний, наче маленький бичок, переконав дівчат ганятися шкільним подвір'ям за ним, а не навпаки, згряя школярок перетворилася на військових стратегів. Дехто планував викрасти його поцілунок, хоча більшість просто бігала заради розваги.

Алесса не була найшвидшою чи найрішучішою — вона повернула за правильний кут у потрібний момент. Або за неправильний кут у хибний момент.

Заскочена зненацька, її ціль не мала жодного шансу. Вже за декілька секунд Алесса сиділа на грудях однокласника, сп'яніла від відчуття перемоги, усвідомлюючи, що не має жодного уявлення, що робити далі.

Отож вона торкнулася його чола й задекларувала: «Ти програв».

І він помер.

Принаймні так вона тоді думала. Хлопчина судомно смирився під нею, а його сухожилля натягнулися, наче тятива, і закривавлена піна йшла між стиснутих зубів. Він ледь не відкусив собі язика, тож досі шепелявить, коли розмовляє з кимось. Не з нею, звісно. Пізніше того дня охоронці вели її в Цитадель повз будинок хлопця, а він так голосно кричав, що солдати зупинилися, аби прочитати нотації його батькам. Це було тоді, коли охоронці ще зважали на такі речі, як неповага до Фінестри.

Адрік долучився до конвою власними методами — наполіг, що він повинен нести декілька «безцінних сімейних реліквій», а тоді радісно коментував кожну секунду прогулянки до її нового дому, перекидаючи валізу з руки в руку.

Томо й Рената чекали на неї на сходах перед Цитаделлю. Помітивши їх, Адрік одразу притих, і Алесса розсміялася, всупереч сильному хвилюванню. Можливо, вже тоді вона відчувала, що її дотик ще завдасть болю або що дар Деї перетвориться на прокляття.

* * *

Алесса потребувала, щоб її лють залишалася розпеченою. Так вона могла викувати себе наново. Проте доки чекала в арці на внутрішньому подвір'ї, злість випарувалася, залишивши болючі рани.

Томо з Ренатою вже сиділи за головним столиком, без жодного сумніву чи страху на гордих обличчях.

Алесса завжди знала, що вони віддані острову, а не їй, але навіть якби це не її смерть була предметом обговорення

(хоча важко винести за дужки *take*), вони обое присягнули тренувати наступну Фінестру, а не вбити.

Алесса думала, що, можливо, вони навіть піклуються про неї. Трішечки.

Вона натягнула на себе пошарпані клапті гніву, наче плащ у холодну погоду, саме вчасно — коли сурми оголосили про її прибуття. Бас-барабан або ж розладнана скрипка були б доречнішими.

Ретельно обрані гості — винятково впливові містяни — підвелися і стали навколо своїх столів. Ті були так переповнені свічками, що лише дивом ніхто з гостей досі не загорівся.

Летючих кинджалів не було. Ніхто не кричав про свою вірність Івіні. Ніхто не натякав, що втрачає віру в неї.

Як сумлінний виставковий поні, Алесса пройшла між колонами, оповитими квітучими лозами винограду, та низками мерехтливих казкових вогнів, які освітлювали всіх і все теплим, романтичним сяйвом. Справжня книжка казок для крижаної принцеси, яку ніхто не любить.

Коли Алесса зайняла своє місце за головним столом, здавалося, що Рената пишається нею. Томо їй усміхнувся.

Вона йому не відповіла. Можливо, колись, після того, як дівчина вийде заміж за наступного Фонте й битва завершиться, її наставники зовсім забудуть, що взагалі колись обмірковували її вбивство. Однак вона — ніколи.

Алесса обережно поправила сукню: кожен уривчастий подих опускав корсет із великим декольте нижче. Хоча цей нюанс гардероба міг привабити деяких кандидатів, вона розридалася б, якби ще щось пішло не так.

— Рулетиків? — запитав Томо, вказуючи на кошик із випічкою, яка ще парувала.

Як мило з його боку. Як дбайливо. Можливо, у записнику Томо «*переконатися, що Фінестра харчується добре збалансованою їжею*» було в списку справ одразу під «*відмовити супутницю свого життя вбити її*».

Подейкували, що Рената без жодного страху зустрілася із власною армією скарабео. Але грандіозні невдачі Алесси так її вразили, що вона розмірковувала про ересь і вбивство. Насправді це було майже дивовижно.

Можливо, несправедливо звинувачувати їх. Лише Дея знала, як часто вона сама думала про речі, які не сприймуть належним чином, якщо вимовити їх уголос. Алессі пощастило, адже вона просто не мала з ким поговорити про це.

Навіть якби від цього залежало її життя — а може, так і було, — Алесса не змогла би пригадати меню вечора після того, як їжу прибрали зі столів. Хоча вона не відчувала голоду, тож, мабуть, щось таки з'їла.

Тепер передбачалося, що вона повинна щось сказати. Якби ж то можна було розділити свій розум на дві частини й дозволити одній зациклюватися на своєму скрутному становищі, а іншою продовжувати мізкувати...

Прислужники в лівреях кружляли з тцями з гірким *digestivo*¹ у крихітних кришталевих келихах. Воно обпекло їй горло, але не допомогло заспокоїти шлунок.

Не всі пари Фінестри з Фонте мали романтичні стосунки, тож вона не мусила шукати того, хто *ідеально* підходив би. Багато хто знайшов коханців або супутників життя після Діворандо, і це не применшило божественного зв'язку. Зрештою, людське серце відчуває любов по-різному. Хоча вона й мріяла, щоб майбутній Фонте став партнером у *всіх*

¹ Алкогольні напої для покращення травлення (*італ.*).

сенсах цього слова, але в реальному житті її влаштував би і друг.

Та будь-хто, якщо чесно, враховуючи ситуацію.

Алесса підвелася, й усі перевели погляди на неї. Вона усвідомила, що досі крутить у руках серветку, яка вже й так перетворилася на грудку. Підібгавши ноги, щоб руки опинилися нижче стола, вона викинула серветку на підлогу. Хтось міг би помітити, та врятувала скатертина.

— Що ж... Вітаю, — почала Алесса. Генійка ораторського мистецтва. — Я дуже рада бачити вас у нашій славетній Цитаделі, вершині фортеці Саверіо та домі арсеналу, де ми зберігаємо найкращу зброю.

Хай йому, це ж *вона* мала би бути найкращою зброєю.

— Тобто нашу найбільшу зброю, крім *людей* із Саверіо. Типу мене, — поганий початок переростав у ще гіршу промову. — І наших Фонте! Наших неймовірних Фонте, благословенних Деею служити й захищати. І служити, захищаючи.

Чому їй взагалі дозволили говорити?

— Отже, без зайвих слів і подальших розмов — зараз ми побачимо демонстрації цих благородних Фонте.

Вона кивнула, всміхнулася, знову кивнула і з грюкотом сіла на місце.

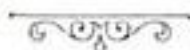
Томо, благослови його Боже, заплoduвав, і минула лише тисяча років, перш ніж інші долучилися до тихих оплесків.

Фонте підвелися кожен із-за свого столика й попрямували до Алесси так неохоче, наче човни, що їх буксирують проти течії.

Ігри розпочинаються.

CIM

A conti vecchi contese nuove.

Старі відплати, нові суперечки.

— **П**ершим виконавцем цього вечора буде Йозеф Бенгайм. — Слова Томо викликали нову хвилю оплесків.

Високий і довгоногий, із брунатною шкірою та серйозним поглядом, Йозеф завжди був статечним хлопцем. Вчителі прозвали його «маленьким чоловіком», а нечасті усмішки стали ще рідкіснішими після того, як він втратив сестру. Точніше, відколи Алесса *забрала* в нього сестру.

Виходу Йозефа завадила Ніна Фон, яка вчепилася в його руку. З-поміж усіх Фонте їх Алесса знала найкраще. Здавалося, за останні місяці давня дружба цієї парочки почала розвиватися в новому напрямку.

Вивільнившись із залізної хватки Ніни, Йозеф вийшов на середину сцени. Він вклонився, і світло замерехтіло на срібній вишивці його туніки королівського синього кольору. Це вбрання — витончена данина Ілсі, яка мала одяг такого самого кольору в той день, коли Алесса вибрала її. Йозеф

не був злим і не хотів дошкулити, але біль однаково пронизав її.

Як і в Томо, сила Йозефа полягала у створенні холоду, а точніше — у поглинанні тепла. Томо завжди нагадував їй про це: *«Холод — це лише брак тепла, тому можна забрати тепло, але не створити холод»*. Без жодного натяку на усмішку, Йозеф заморозив вміст декількох підготовлених для нього склянок. Завдяки своєму дару хлопець не лише забезпечив родину цілорічною джелатерією¹, а й зробив їх головними постачальниками холодильних ящиків Саверіо. Так їхній маєток став одним із найкращих на острові. Не те, щоб сім'я використовувала його дар лише для власного збагачення — це було б ганебно, — але й не роздача льоду біднякам озолотила їхню родину, тож про це рідко згадувалося в розмовах. З усіх можливих здібностей Фонте його були досить прямолінійні — прицілитися, завмерти, дивитися, як скарабео падає й розбивається на друзки. Проте вони мали вузький діапазон — це могло означати тривалу й затяжну битву.

Після Йозефа на сцену промаршувала Ніна в простій білій сукні. Її бліда шкіра була майже напівпрозорою під сузір'ям веснянок, але щоки дівчини почервоніли вже від перших ввічливих дрібних оплесків. Вона прийшла з реквізитом — набором маленьких предметів, як-от ложки та камінці, й використовувала їх, щоби продемонструвати перетворення матерії, роблячи з твердих тіл пластичні та змінюючи їхні форми. Це сподобалося глядачам, але що більше людей аплодувало, то сильніше шарілася дівчина, аж поки її обличчя злилося з волоссям кольору полуниці.

¹ Крамничка, де виготовляють і продають джелато — десерт, схожий на морозиво.

Наступний виконавець пропустив свій вихід.

Томо перевірів розклад і видивлявся в темряві того, хто мав вийти, поки Алесса дозволила своєму погляду блукати темними доріжками, які не освітлювало сяйво вечірки.

Її очі вихопили в темряві якийсь рух.

Солдати одягнені в синє, слуги — в чорне, тож нікого в білому не мало би бути на третьому поверсі, особливо о нічній порі.

— Калеб Таперовський?! — гукнув Томо, ще голосніше цього разу, й увага Алесси повернулася до нагальних справ. За найближчим столиком помітно роздратований Калеб відірвався від розмови з красивим хлопцем і підвів очі.

Алесса наморщила носа.

Рудоволосий і блакитноокий, з ідеально засмаглою шкірою, Калеб був майже абсурдно вродливим — якщо вам подобаються зарозумілі мудаки. Їй було тринадцять, а йому п'ятнадцять, коли вони вперше зустрілися, й ось уже у вісімнадцять і двадцять різниця не здавалася такою великою, але Алесса ніяк не могла позбутися дискомфортного відчуття, що Калеб бачить у ній лише набридливу дитину, з якою вимушений спілкуватися. Щоправда, він поводився так само з більшістю людей, тож, напевно, у цьому не було нічого особистого.

Калеб не поспішав виходити на сцену.

— Фінестро, Фонте... нова Фінестро, — почав він. — Я впевнений, що це велика честь.

Чесць для нього? Чи ж він хотів сказати, що чесць для них? Алесса намагалася тримати в голові презумпцію невинуватості, але щодо нього це правило не спрацьовувало.

Блискавки танцювали над його долонею, доки хлопець за- вчено й сухо пояснював свої здібності, немов роздратований

тим, що через дар змушений робити бодай щось, окрім байдкування десь у місті. І все-таки, як видно з пишного вбрання, він не відмовлявся від привілеїв, які мали лише обрані Богинею.

Наступними були Камарія та Шомарі, двійнята з мідною шкірою й однаковими виразами похмурої рішучості на обличчях. В очах Шомарі Алесса не побачила жодних емоцій, коли вони зустрілися поглядами, а в очах Камарії зблиснуло щось, що Алесса не змогла розтлумачити. Не дивно, адже вона знала про них лише те, що брат із сестрою — єдина відома їй пара справжніх близнюків. Вони разом ходили у школу до того, як вона стала Фінестрою. Проте Шомарі та Камарія були на рік старшими, популярними та, звісно, відомі як Фонте вже тоді, коли Алесса ще була ніким. Вона милувалася ними здалеку, але ніколи не намагалася заговорити. Тепер їм *доводилося* розмовляти з нею — що не рахується.

Шомарі здійняв воду з келиха й хитромудрими маневрами закружляв краплинки в повітрі. Камарія, тримаючи свічку, керувала вогнем, перетворюючи ті краплинки на хмаринки пари, й час від часу підморгувала натовпу. Алесса сховала усмішку за своїм келихом. Деякі люди, як-от Камарія та Адрік, народжувалися переповненими таким шармом, що його неможливо було стримати, й він виливався назовні, попри будь-які обставини.

Наступною виступала Саїда. Перевіливши золоту пов'язку на голові, яка тримала густі кучері, щоб ті не закривали обличчя, дівчина створила повітряний вихор. Він підійняв і закружляв усі серветки з головного столу. Саїда також була на рік старшою за Алессу, але, коли всміхалася у відповідь на оплески, на її круглих щоках з'являлися ямочки, тож видавалася набагато молодшою.

Завдяки Г'юго Алесса мала дрібку досвіду взаємодії з енергією вітру, але замалу, щоб одразу обрати Саїду.

Двох наступних Фонте Алесса не знала, тож вони, мабуть, приїхали з інших островів. Одна дівчина контролювала вогонь, як Камарія, а інша маніпулювала матерією, як Ніна, але не дуже вправно.

Перед наступним виконавцем запала довга пауза. Худий хлопець із блискучим чорним волоссям стояв трохи осторонь від решти гостей. Він підійшов, міцно притискаючи руки до боків, із промовистим виразом рішучої мужності на обличчі.

Алессі стало зле.

— Джун Чхон? — прошепотіла вона Ренаті. — Серйозно?

— Його батьки були не в захваті, але він уже достатньо дорослий.

— Уже достатньо?

Джуну було не більш ніж тринадцять, і хоча зв'язок Фінестри й Фонте не був звичайним шлюбом, Алесса не хотіла нареченого-дитини.

— Ні. У жодному разі. Якось я няньчила його.

Рената запротестувала — Алесса наперед знала, що саме так вона й учинить. Проте Томо погодився — Алесса це передбачила також. Невдовзі в їхньому списку поменшало на одну кандидатуру. Дівчина спробувала заспокійливо всміхнутися батькам Джуна, але вони не знали, що вона на їхньому боці, тож натомість набрали ще знервованішого вигляду.

Коли останній виступ закінчився, Рената засипала всіх Фонте щедрими компліментами — це було так нехарактерно для неї, що Алесса рознервувалася, — а тоді запросила гостей насолоджуватися вечором, запитально дивлячись на Фінестру.

Алесса зробила останній підбадьорливий ковток води, перш ніж зійти з помосту, й уважно придивилася до Фонте в пошуках перспективного місця для старту. Розраховувати на усмішку було занадто, але, можливо, хтось гляне на неї не здригнувшись.

Калєб і його вродливий друг ретельно досліджували стіл із десертами, і Фонте з тістечками був привабливішим, ніж без, тому спершу Алесса пішла туди. Відкинувши неслухняне волосся із чола, Калєб зустрівся з нею поглядом, і її серце мало не вистрибнуло з грудей. Влада над електрикою зробила б його могутнім Фонте, особливо якщо він сам цього захоче, а не буде змушений. Вона витримала б його жахливий характер, якби Калєб був достатньо сильним, щоб стерпіти її дотик. І хтозна, можливо, він був одним із тих людей, які здавалися злими, але виявлялися добрими, коли пізнаєш їх краще.

Його губи скривилися, коли вона наблизилася, і він нахилився та прошепотів своєму співбесіднику щось, від чого обое захихотіли.

Рум'янець залив обличчя Алесси, й вона нахилилася, щоби буцімто поправити своє взуття.

Добре. Отже, не Калєб.

Вона знайшла іншу ціль. Що ближче підходила, то тісніше гуртувалися Камарія, Шомарі, Ніна та Йозеф, хоча вони й стояли на одному місці.

Алесса привіталася першою, й Камарія та Шомарі швидко презирнулися: їхні погляди повнилися невимовленими словами. Камарія розімкнула схрещені на грудях руки. Шомарі — ні.

Після серії вимушених привітань запала тиша. Фонте попивали свої напої, однак Алессині руки були порожні, тому

вона засунула їх у глибокі кишені спідниці, мордуючи там якусь нитку, що стирчала зі шва. Якщо моральний дух Саверіо залежав від її вміння теревенити, то перспективи були похмурими.

Ніна смикала свою довгу червонясту косу.

— Хоча б у якійсь із книжок у бібліотеці Цитаделі вказано, коли саме настане Діворандо?

— Ні, — відповіла Алесса. — Ми не дізнаємося дати до Першого Попередження.

За замислом богів, годинник зворотного відліку до остаточного вторгнення був місяцем хвороб, повеней, штормів і сарани — так люди могли зрозуміти, що наближається щось набагато гірше.

Не схоже, що ця відповідь задовольнила Ніну.

— Але це почнеться *будь-коли* в цьому році. Ти не хвилюєшся?

— Звісно, вона не хвилюється, — сказав Йозеф. — Для цього Дея й надсилає Перше Попередження — аби ми знали, що потрібно готуватися, а поки нічого не сталося, в нас вдосталь часу.

— Саме так, — підхопила Алесса. — Вона не дозволить нам пропустити це.

— Точно, — відповіла Ніна. — Наскільки великі ті скарабео?

Вочевидь Ніна ще не переросла схильність порушувати незручні теми. Камарія зітхнула.

— Ніно, більшість людей навіть ніколи не побачить їх. Включно з тобою. Правда ж, Фінестро?

— Не зсередини Фортеці, — підтвердила Алесса. — Залиш скарабео мені. І моему Фонте, звісно.

Скарабео були останніми в переліку тем, на які Алесса хотіла б розмовляти.

Йозеф прочистив горло.

— То ти вже обрала?

Добре. *Другими з кінця.*

— Поки що ні. — Усмішка Алесси натяглася, як струна скрипки, що ось-ось лопне.

Коли мовчання затягнулося й перетворилося з незручного на болісне, Алесса помітила слугу, який простягнув свою тацю настільки далеко, наскільки тільки сягали його руки, щоб Алесса взяла солодощі.

— Ви маєте скуштувати це, — промовила вона до інших, занадто сліпучо всміхаючись. — За таку смакоту можна й умерти.

Останні слова застрягли їй у горлі, коли всі здригнулися. Де цей скарабео, коли ти сама *хочеш* бути розірваною на шмаття?

Вона подумки вибачилася за таке бажання. *«Дее, я не це мала на увазі. Прошу, дай мені якомога більше часу».*

Бруківка не розверзлася й не поглинула Алессу, як вона того просила, тож дівчина натягнула на обличчя усмішку й відійшла від гурту.

Саїда Фарід сиділа на самоті, записуючи в маленькому блокноті щось схоже на рецепт.

Алесса прокашлялася, щоб не налякати дівчину.

— Що пишеш?

Саїда зашарілася й поклала записник на коліна.

— Це просто домашній проект. Мені подобається аналізувати їжу, з'ясовувати інгредієнти страв, щоб відтворити їх. Моя мета — написати про історію кулінарії на Саверію, щоб увічнити гастрономічну культуру наших предків.

— Амбіційно.

— Усе почалося з домашнього завдання. Воно змусило мене задуматися про те, що більшість сімей має власні фір-

мові страви, які передаються у спадок поколіннями, але ніде не зафіксовані. Я хочу переконатися, що вони записані, просто про всяк випадок... — Вона на мить замовкла. — А як твоє... — Саїда жестом вказала на вухо Алесси.

Алесса нервово перевірила, чи її зачіска досі прикриває вухо, і сіла на вільне місце.

— Усе добре. Чесно. Просто подряпина.

— І все ж, певно, було страшно.

Від співчуття іншої дівчини Алессі на очі навернулися сльози. Вона всміхнулася ширше, аби стримати їх.

— Ножі — це найменша з моїх проблем, правда?

Смагляве обличчя Саїди стало попелястим.

— Але ж ти працюєш, щоб, гм, розібратися із цим, так?

Дідько. Вона говорила про скарабео, а не проблему з Фонте, які помирили.

— Безперечно, — Алесса швидко встала. — Я впевнена в собі й усе тримаю під контролем.

Уис. Останні слова вона не планувала вимовляти вголос. Однак, здавалося, це заспокоїло Саїду, тож хоча б раз Алессина схильність вибалакувати думки не надто погіршила ситуацію.

* * *

Було вже за північ, коли Алесса повернулася у відносний спокій своїх кімнат. Лише сон міг врятувати від нервової тривожності, що наростала в ній, але ліжко радше маячило, аніж манило. Безсоння ніколи не здавалося таким неминучим, як зараз, коли вона влаштувалася посеред величезного монстра з балдахіном, а акри холодної порожнечі простяглися з обох боків.

Тож натомість Алесса плюхнулася на диван.

Вона досі не знала, кого обрати. Найсильнішого? Того, чиї магичні здібності найбільш практичні? Якщо обраний Фонте не проживе достатньо довго, щоби битися, яка тоді взагалі різниця? Їй потрібен той, який *виживе*.

Вибрати Імера, її першого Фонте, було так легко. А його похорони були нестерпними.

Спочатку вона страшенно сердилася, коли люди стверджували, що він був *надто* делікатним, хоча згодом ця думка стала рятівним кругом. Це все одно її провина, що обрала його, але, можливо, не лише вона винна в його смерті.

Її наївне, егоїстичне серце бажало золотого хлопчика з милою усмішкою, а боги не схвалили таке. Повідомлення отримано.

Наступного разу вона обирала мудріше.

Ілсі, старша сестра Йозефа, була такою впевненою в собі, красивою та могутньою, наче вийшла з мозаїки Цитаделі. Усі знали, що *вона* достатньо сильна, щоб витримати силу Алесси. У цьому була впевнена й сама Алесса, вражена старшою дівчиною, і на короткий день Ілсі осяяла Цитадель своєю харизмою та витонченим почуттям гумору. Алесса навіть не встигла вирішити, чи *хоче* вона Ілсі, чи *хоче бути* Ілсі, до того, як Ілсі теж померла.

Спершу вона пішла за своїм серцем. Й Імер помер.

Тоді вона послухала свій мозок. Й Ілсі померла.

Тому вона викинула з голови правила й обрала когось зовсім іншого.

Бідолашний Г'юго.

Проте варто було спробувати.

Зараз вона могла б записати імена всіх претендентів і викинути папірці у відро, а тоді попросити Дею направити її руку. Або прочитати ще з десятків історичних текстів, шукаючи

натяки, яких не існувало. Може, попереставляти їхні імена і спробувати зібрати щось кумедне з тих літер?

Якби ж можна було загасити свої думки, наче задмухати свічку... Родина Алесси лагідно жартувала про її «неспокійний мозок», але було вже не смішно, коли думки відмовлялися втихомиритися, щоб вона могла просто відпочити.

Дівчина знала, що декому важко засинати через поколювання в ногах. Однак неспокій, який мучив ночами її, був глибшим за біль у м'язах. Це настирливе відчуття, ніби її шкіра зменшилася під час прання й більше ніколи не набуде нормального розміру.

Щодня Алесса мала вдосталь справ, щоб ігнорувати це відчуття, але коли опускалася тиха й спокійна ніч, звична тривожність поверталася.

Рух був єдиними ліками, тож вечори вона переважно проводила крокуючи. Навіть коли не відчувала особливої тривоги — рідко, але таке траплялося, — годинами ходила по кімнаті. Проте сьогодні Алесса вже провела весь вечір на ногах, спілкуючись, якщо взагалі можна назвати ті недолугі спроби потеревенити «спілкуванням». Тому вона заплющила очі й замріялася про пляж. Відчуття гарячого піску між пальцями ніг. Вона чекає на когось особливого, щоб разом повернутися на узбережжя зі свіжовиловленою рибою для вечері. Сонце сліпучо світить за крихітним човном із веслами, затіняючи риси обличчя весляра, проте Алесса точно знає, хто це, і її серце тріпоче...

Темрява поглинула все. Однак перш ніж повністю зануритися в неї, дівчина рвучко прокинулася.

Вона не могла дихати.

Її очі різко розплющилися.

Нічого не видно.

Щось — хтось — затиснуло її, спіймало в пастку, боляче далячи на горло. Вона заборсалася, щоб вивільнитися. Її пальці торкнулися шкіряних рукавичок. Руки в них ще міцніше стиснули її шию.

Вона була недостатньо сильною.

Пальці Алесси кидалися в усі боки тілом нападника — торкалися грубого матеріалу рукавиць, твердих грудей та товстих рук — і врешті знайшли те, чого шукали. Клаптик голої шкіри між коміром та чимось на зразок маски на обличчі.

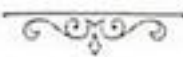
Хватка чоловіка ослабла. Дівчина відчайдушно вдихнула, перш ніж він відсторонився, щоб утримати вразливу ділянку подалі від її рук.

— Обережніше, гаразд? — прогарчав він грубо й тихо, знову стиснувши її горло. — Я намагаюся зробити це з повагою. Просто не пручайся — і все скоро закінчиться.

Зірки замерхтіли перед очима Алесси, наче різноколірні спалахи в темряві, схожі на феєрверки з нагоди її неминучої смерті.

BICIM

Di buone intenzioni è lastricato l'inferno.

Добрими намірами вимощена дорога до пекла.

Ні. Вона відмовляється померати так.
Алесса вигнула спину й напружилася. Потім схопила чоловіка за комір і смикнула вниз.

Їй не потрібно бути сильнішою. Вистачить одного до-
тику.

Вона міцно притиснула палець до його шкіри, і чоловік за-
кричав. Задушлива вага зникла, і навіть крізь своє важке ди-
хання дівчина почула, як тіло нападника гепнулося на під-
логу. Вона із зусиллям сіла, коли двері відчинилися.

— Я... зловмисник, — прохрипіла Алесса, тремтливою ру-
кою вказуючи на чоловіка. — Напав на мене.

Її очі призвичаїлися до темряви достатньо, щоби поба-
чити, як вирячився Лоренцо, переводячи погляд із неї на чо-
ловіка й назад. Він не був найсміливішим охоронцем, але
принаймні прийшов.

Вона закашлялася й одразу скривилася від болю, що поси-
лювався.

Лоренцо оглянув нападника. Обличчя охоронця мінилося від думок, які вона не могла розгадати. Однак одну таки змогла — Лоренцо впізнав нападника.

З незворушним виразом він підвів чоловіка на ноги й на-решті став схожим на справжнього солдата, тож Алесса навіть пробачила всі ті рази, коли він був жахливим охоронцем.

А тоді Лоренцо перекинув руку чоловіка через своє плече й сказав:

— Припини стогнати, поки ми не виберемося звідси.

— Ти не почув, що я сказала? — Алесса сповзла з дивана. — Він намагався мене вбити.

Лоренцо плюнув на землю.

— Ти дозволиш йому піти.

Алессі лишалося хіба дивитися, як її особистий охоронець чи то витягнув, чи то виніс потенційного вбивцю за двері. Дві пари однакових чобіт зникли з поля зору.

Стіни похилилися, наче намагалися розчавити Алессу, й вона усвідомила, що вийшла в коридор у пошуках безпеки, якої не існувало.

Здоровий глузд підказував, що треба гукати на допомогу, вимагати, щоб радники та капітан Папатоніс зібрали біля її дверей батальйон охоронців. Проте вони можуть взагалі не згуртуватися, щоб захистити її. Можливо, саме вони віддали наказ нападнику? Чи шокує їх розповідь про те, що тут сталося... чи вони розчаруються, що вона досі жива?

Наскільки далеко зайшла ця зрада?

Алесса прагнула втекти, сховатися, стати такою маленькою, що ніхто й ніколи не знайшов би її. Однак вона не могла, а єдиним сховком була крихітна каплиця біля зали, відведена для щоденної молитви Фінестри. Вона зайшла в капличку, замкнула двері зсередини й опустила на підлогу, при-

тиснувши гарячу щоку до холодного каменю. Міцно заплющивши очі, вона принаймні не бачила фрески попередніх Фінестр, кожна з яких сяяла в переможній красі.

* * *

Ніхто за нею не прийшов.

Алесса розплющила очі, щоби поглянути на мозаїку ідеалізованої Фінестри в натуральну величину. Ангельська. Бездоганна. Спокійна. Ця картина пригнічувала й у кращі дні.

Було надто темно, щоби прочитати вигадливий напис, який німбом освітлював благословенну голову Фінестри, однак Алесса знала ці слова напам'ять.

Benedetti siano coloro per cui la finestra sul divino è uno specchio.

Благословенні ті, для кого вікно в божественне є дзеркалом.

Якби ж у неї було дзеркало, вона розбила б його лише для того, щоби пощербленими уламками вирізати кожен переливистий зуб.

Благословенні. О так, вона *найщасливіша* дівчина у світі, яка щодня вимушена відбиватися від убивць, аби прожити достатньо довго, щоби боротися з роєм демонічних істот, які хотітимуть зжерти її кістки.

Стіни, підлогу та стелю крихітної каплиці оздоблювали скляні плиточки та коштовні камінці, але в темряві вони здавалися звичайним сланцем. Колись давним-давно якийсь бідолашний митець витратив роки на створення мозаїки, що розповідала б історію Саверіо. Забагато зусиль як для одного-єдиного глядача. До того ж зараз було ще й надто темно, щоб вона могла роздивитися щось, окрім контурів.

Енергетична система Саверіо за декілька століть стала ненадійною, оскільки дроти, що вели від водяного млина до міста,

постійно обгризали шкідники, й жителі вже не могли виробляти ті самі матеріали, які колись мали їхні предки. Тому Алесса не переймалася тим, щоб когось повідомити про лампочки, які перегоріли по периметру капиці, блимнувши одна за одною. Здавалося, під час її правління вогні лише згасали.

Рубінові очі оніксового скарабео дивилися на неї з верхніх кутів капиці. До них доєдналися силуети жахливих гіоте, що ховалися серед скелетовидних дерев. Творець цієї мозаїки мав або якісь химерні уявлення про те, як мистецтво мотивує людину, або садистське почуття гумору.

Вона спробувала сісти й ліктем розкришила листя засушеного букета на вівтарі. *Такий* знак не провіщав нічого хорошого.

«Якщо ти волієш мати інші квіти, є простіші способи повідомити про це». Зірвавши зів'ялий бутон зі зморщеного стебла, Алесса подрібнила пелюстки між пальцями. Квітка не заслуговувала покарання. Та чи *заслуговування* бодай колись хоч когось захистило?

Якби вона померла, інша Фінестра могла б зайняти її місце. Або так, або жителі острова прокинулися б і дізналися б, що вони абсолютно беззахисні. Її родина враз втратила б доньку й останню надію на виживання.

Під босими ногами розміщувалися зображення трьох священних островів, що залишилися.

Четвертого не було. Загублений острів стерли з мап, назавжди покинули, аби він зникнув у небутті після свого падіння під час першого Діворандо.

Зараз від Алесси залежало, чи виживе Саверіо під час наступного.

Вона підвелася, кривлячись від болю, і, потихеньку обійшовши статую, попрямувала до скляної панелі в стіні. Вона

потребувала зустрічі зі своїми ворогами віч-на-віч, і хоча список недругів швидко зростав, цей принаймні був мертвим.

Скарабео мав лускате черевце, зморщене й запорошене від століть, проведених у позбавленій повітря гробниці, й незрячі очі, які дивилися на неї. Своїм блискучим панциром і трьома вигнутими рогами він нагадував величезного, викривленого кошмаром жука-атласа. Скарабео спершу здавався чорним, але насправді був поцяткований усіма кольорами веселки, як пляма мастила на темній воді. Всохлий зразок, сувенір із першого Діворандо, який мусив стати свідченням виживання Саверіо, глузував із неї.

Дівчина і чудовисько, віч-на-віч. Дівчина — вбивця. Монстр — мертвий. Або, можливо, дівчина-монстр, яка скоро помре.

Вона притиснула пальці до скла й нігтями провела по його поверхні.

Тисячі таких... *істот...* прийдуть. По неї. По всіх на Саверіо.

А їй доводиться мати справу з ножами, що летять у голову, й руками, що аж сверблять від бажання скрутити їй шию.

«Налякані люди жадають певності».

Вона була наляканою. Але ще гірше те, що за страхом, горем і гнівом відчувалося полегшення. Вона роками трималася за віру своїх батьків. Потім навіть стала благословенною Фінестрою, і спочатку було досить легко мати віру. Однак тепер, коли всі втратили певність, виявилося, що вона не має власної.

Якщо Івіні був правий, Алесса змарнувала останні роки свого життя. Вона не могла цього витримати.

Якщо він помилявся, її смерть прирече всіх. Вона не могла так ризикувати.

Рара завжди казав їй не довіряти страху, але страх — це єдине, що в неї залишилося.

Страх. Упертість. І кипучий гнів, який дівчина стримувала відтоді, як той ніж пролив її кров.

Кожен ковток викликав у неї сльози, а вогонь у горлі загрожував розпалити багаття в грудях, яке пошириться, захопить, обпалить її зсередини, аж поки вона перетвориться на купку попелу.

І Алесса збиралася дозволити цьому статися.

Якщо вона знову зазнає невдачі, то хоча б отримає відповідь, знак, на який так чекала. Якщо її руки ще раз уб'ють Фонте, вона пожертвує собою заради загального блага.

Проте спочатку остання спроба.

Повернувшись до своєї кімнати, Алесса стала перед дзеркалом на хитких ногах. Темні кола під очима вторили синцям на шиї, але в очах виблискувала рішучість.

Вона одягалася вчетверо довше, ніж зазвичай. Обрала вільну сукню й обережно зав'язала на шиї шаль, аби приховати синці.

Якщо хтось здригнеться, побачивши Алессу, то їй треба знати напевне: це тому, що вони не очікували побачити її живою, а не тому, що шоковані її ушкодженнями.

Вона вибрала два найгостріші з маленьких кухонних ножів й обережно засунула по одному в кожен із високих черевиків.

Коли дівчина спустилася на перший поверх, повз неї пройшов полк. Чоботи. Так багато чобіт. І всі ідентичні тій парі, яку носив *він*.

Алесса завмерла, заклякнувши від жаху. Обличчя нападника вона не бачила. Він міг бути серед них, досі безкарно пересуватися Цитаделлю.

Одна солдатка кинула на неї швидкий погляд і нахмурилася. Алесса не могла зрозуміти, чи було це жалем, чи відразою, але погляду вистачило, щоб вивести її з трансу.

Дівчина ще раз обдумала свій план, перш ніж відчинити двері. Якщо на обличчях Томо та Ренати з'явиться хоч якийсь натяк на шок або розчарування, коли вона увійде, то все буде зрозуміло.

Алесса зайшла всередину й зачекала, поки двері за нею зачиняться.

Рената легенько помахала рукою й позіхнула у свій еспресо.

— Доброго ранку, Фінестро. — Томо відсунув стілець і вклонився. — Ти сьогодні рано.

— Обмаль часу, щоб його марнувати, — силувана відстороненість вгамувала Алессу, тож її голос прозвучав неприродно спокійно.

Вони нічого не помітили. Рената зосередилася на чашці кави, а Томо повернувся до свого аркуша з новинами.

Алесса боролася з бажанням видихнути. Довіритися. Але вона не могла забути. Навіть якщо не вони замовили вбивство минулої ночі, вони могли замовити наступне. Для неї фортеця завжди була кліткою, а тепер вона почувалася так, наче потрапила в пастку, що ось-ось зачиниться. Лише дурень довірився б комусь у Цитаделі.

Отже, їй потрібен хтось, хто наглядатиме за нею. Хтось, хто захищає слабших і не бере на віру теорії Івіні. Хтось, хто, можливо, відчайдушно потребує того, що може запропонувати тільки вона. Хтось, хто не відступить — ані назад, ані вбік — ні перед ким, особливо перед солдатами Цитаделі.

Надія спалахнула достатньо яскраво, щоб розгорітися.

Їй треба навідатися в «Дно бочки».

ДЕВ'ЯТЬ

Chi ha più bisogno, e più s'arrenda.

Нужденні здаються першими.

Зрештою, «Дно бочки» — не просто дотепна назва. Ця частина Саверіо — Алесса тихцем прикрила ніс, увійшовши до «вишуканого» закладу — була розсадником неприємних персонажів. Їх часто називали «харчами». Харчами для скарабео. Навіть якби вона могла ігнорувати сморід страху й поту — а вона не могла, — у брудній таверні не було і натяку на розважливу атмосферу та жодного, хоч би й бездарного музики. Натомість натовп оточив велику клітку, в якій помістилася б дюжина чоловіків.

Проте був там лише один.

Люди притискалися обличчями до ґрат, глузуючи із самотньої постаті всередині, але він, здавалося, не помічав цього.

Засмаглий, босий, оголений до пояса, він стояв спиною до Алесси, ліниво стискаючи ґрати. Темне, мокре від поту волосся кучерявилося на потилиці, а шкіра була заплямована кров'ю.

Смертельні бої незаконні, але робити ставки на бійки — звична розвага в доках. Адрік розповідав, що якщо обидва учасники залишилися живими на момент завершення бою, то це не вважалося вбивством. Якщо тяжкі поранення призводили до того, що один із бійців помирав *пізніше*... Що ж, не пощастило.

Розбурханий натовп зашумів і затягнув Алессу всередину. Вона намагалася використовувати плащ як щит від тіл, що штовхали її з усіх боків. Ці люди не впізнавали Фінестри, не знали, що варто боятися її дотику. Це хвилювало й жахало.

Вона так захопилася розгляданням натовпу, що зашпорталася, коли жилавий сивий чоловік проштовхувався повз неї, тягнучи за собою незграбного хлопа. Очі обох прикипіли до клітки.

Чоловік усередині повернув голову, показавши свій профіль, й Алесса пробурмотіла слово, яке точно не мала б вимовляти Фінестра. Вона знайшла того, кого шукала, проте, зважаючи на кровожерливий рев натовпу, його ось-ось поб'ють мало не до смерті.

Нерівномірне освітлення увиразнювало його риси обличчя. Гострі вилиці, міцні щелепи й губи, що якась сміливіша людина могла б назвати пухкенькими. Однак він не здавався тим, хто часто їх надимає. Чи бодай тим, хто оцінить комплімент. Він мав геть байдужий вигляд, водночас його очі блищали. Старший чоловік увійшов до клітки, гарчачи й лаючись на нього. Хлопець лише звів брову, хоча й трохи поселішав.

Алессі, навпаки, перехопило подих.

На його виточені бронзові м'язи було досить приємно дивитися, чого не скажеш про руки супротивника — товсті, як стовбури дерев, усіяні шрамами та слідами від опіків.

Його масивні кулаки могли розтрити череп Алесси. Тобто не конкретно її, а взагалі будь-чий.

Ніхто з такою гладенькою, чистою шкірою та витонченими рухами не мав жодних шансів вистояти проти цієї масивної, пошрамованої в боях тварини.

Це буде бійня.

Рефері додав трохи драматизму й, наказавши кремезному чоловізї триматися подалі, повернувся до натовпу.

— У нас є претендент! Чи стане четвертий поєдинок Вовка останнім? Чи він зможе збити з ніг Ведмеда? Хто піде, а кого винесуть?

Натовп кинувся вперед, розмахуючи грошима в повітрі й викрикуючи свої ставки. Неможливо було вибратися із цієї течії людей, тож Алесса й не намагалася. Вона не хотіла бачити, як такого прекрасного чоловіка перетворять на купку закривавлених кісток, але й не могла відвести погляд.

Дзвінок налякав її. Підвівшись навшпиньки, вона напружено дивилася над плечима, які досі частково затуляли їй огляд.

Великий чоловік кинувся, відскочив і знову кинувся, знущаючись із юнака. Вони називали хлопця Вовком. Це ім'я пасувало якнайкраще. Готовий до бою, але завмерлий, він нагадував тіньових істот, що ховалися в лісах на дальній частині острова. Його губи скривилися, оголивши гострі ікла. Вовк, загнаний Ведмедем у кут, не проявляв слабкості перед сильнішим і смертоносним суперником.

Ведмідь опустив голову, щоб напасти.

Вовк глянув униз, вивчаючи нігті на ногах.

Алесса затиснула язик між зубами, аби не закричати.

Останньої миті Вовк відступив убік, й інший чоловік мало не врізався в ґрати.

Їхній танець тривав, аж доки Ведмідь завдав першого удару — його кулак врізався в щелепу Вовка.

Той провів рукою по підборіддю й струсив її, розбризкуючи кров на підлогу, а тоді вдарив кремезного чоловіка в живіт. Наступний його удар супроводжувався таким звуком, ніби зламалося декілька ребер. Алесса вп'ялася зубами в кісточки пальців.

Вовк ударив кулаком у щоку дебелого чолові'яги й збирався завдати другого удару, коли хтось розбив скло об ґрати, і блискучі уламки посипалися на хлопця. Він здригнувся й відвернувся, приклавши руку до ока. Натовп засвистів, і рефері попросив таймаут.

Ведмідь проігнорував дзвінок. Суперник стояв спиною до нього, тож він ударив Вовка кулаком у поперек.

Той упав.

Алесса була не єдиною, хто забув, як дихати. Здавалося, що всі в таверні затамували подих, коли Ведмідь підійшов, щоб копнути Вовка ногою.

Алесса заплющила очі. Їй варто піти геть. Їй не потрібні спогади про ще одну смерть.

Натовп підбадьорливо загудів, тож вона розплющила очі й побачила, як Вовк намагається підвестися на ноги, хитаючи головою, щоби прояснити її.

Ведмідь лютував: перемога вислизала від нього.

— Удар мене, цуценя!

— Удар його, — прошепотіла Алесса, і це благання відлунням повторили інші, змінюючи свою думку й роблячи нові ставки.

Вовк підвів голову, наче раптом забувши, навіщо він там. Ведмідь кинувся знову — лише щоб зустріти аперкот, який відкинув його назад. Зашпортавшись, Ведмідь похитувався,

ледь тримаючись на ногах. Наступний удар Вовка наздогнав його надто швидко. І новий. І ще один. Кремезний чоловік закрутився, спробував випростатися, але досі лишався зігнутим, тож його спина виявилася відкритою для удару.

— Вдар його! — закричав натовп, тремтячи від очікування, коли Вовк помститься й завдасть такого удару, який звалить Ведмедя. Натомість Вовк відступив, опустивши руки.

Ведмідь ступив декілька невпевнених кроків і впав на коліна.

Вовк підвів голову.

Ведмідь схилив свою.

Алесса пригадала, як дихати.

Натовп заревів, піднесений і розчарований водночас. Натомість Вовк не хизувався й не насолоджувався перемогою. Він узяв рушник і витер обличчя, заплямувавши кров'ю грубу тканину.

Ворота клітки відчинилися, і він зник у натовпі.

* * *

Знадобилася вічність, щоби перетнути приміщення, й Алесса вже майже втратила надію відшукати Вовка, коли таки помітила його.

— ...п'ятнадцять, а не дванадцять. — Він ляснув закривавленою рукою по бару. — Чотири двобої, плюс бонус за непереможність.

Бармен витріщився на нього, покинувши спроби відполірувати пошарпану поверхню ганчіркою, ще бруднішою за ту деревину.

— Мінус три за минулу ніч і харчі.

— За те, що спав на підлозі комори? Ти, мабуть, жартуєш?

— Мінус...

Вовк вилаявся.

— Принаймні дай мені віскі, перш ніж спустошити мої кишені.

— Звісно, якщо хочеш спати в провулку. — Бармен глянув на Алессу, яка саме всідалася на стілець. — Що ти будеш?

— Віскі, будь ласка.

— Хороше, пристойне чи дешеве? — Жадібна усмішка чоловіка оголила цвинтар сірих зубів.

— Хороше, будь ласка.

Погляд бармена застиг на її рукавичках, поки вона відлічувала монети, й Алесса подумки скривилася.

У місті прикриті зап'ястки означали, що вам є, що приховувати. Однак тут, біля пристані, де багато хто мав на собі сліди вигнання, вважалося за краще тримати подробиці своїх злочинів у таємниці. Уперше в житті рукавички не означали того, що вона інша, а робили її ще однією незнайомкою, яка соромиться свого минулого. Проте тоненька й гладенька, наче атлас, чорна шкіра її рукавичок вирізнялася в такому місці.

Обережно відмірявши бурштинову рідину в склянку, бармен підсунув їй напій, навіть не намагаючись приховати витатуйовані на лівому зап'ясті монети. *Злодій.*

Алесса покрутила склянку, спостерігаючи, як віскі омиває стінки, і вдихнула солодке тепло, перш ніж зробити ковток. Не найкраще, що вона куштувала, але й не найгірше. Вона крадькома зиркнула з-під свого каптура на Вовка, коли той сів на стілець поруч. Він накинув сорочку, але не застібнув гудзиків. Вираз його обличчя залишався таким самим грізним, і він супився щоразу, коли бармен обслуговував когось — усіх, крім нього. Від Вовка пахло свіжим потом, що мало б викликати огиду, але не викликало.

— Я оплачу його випивку, — Алесса витягла з кишені дві блискучі монети. — Ваш найкращий, будь ласка.

Темні очі Вовка зиркнули на її обличчя. Він узяв склянку, одним ковтком спорожнив і грюкнув нею об стійку, пробурчавши щось, що вона сприйняла як подяку. Він теж не намагався приховати свою мітку.

Перехрещені ножі, заштамповані печаткою Саверіо. *Вбивця*.
Вона здригнулася.

— Ти не повинна тут бути, — сказав він, навіть не дивлячись на неї.

— Чого б це?

— Якщо я зрозумів, хто ти, інші теж здогадаються. А більшість людей тут хоче побачити, що станеться, якщо ти помреш.

— І ти? — вона затамувала подих. — Чого *ти* хочеш?

Він підвівся.

— Мені все по цимбалах. — Закинувши на плече пошарпаний наплічник, він пішов геть.

Вона заплющила очі.

У місті, де кожен або боявся її, або намагався проти неї змовитися, байдужість здавалася найкращим варіантом, на який вона могла сподіватися.

Він знав, як захищатися, тож міг захистити і її. Можливо, не через лояльність чи прихильність, але кожен має свою ціну.

Алесса кинула на стійку ще декілька монет і покинула майже повну склянку. Бармен, певно, вилив напій назад у пляшку, щойно вона пішла, але це вже не її турбота.

Хлопець, засунувши великі пальці за пояс, встиг пройти половину вулиці, коли вона вийшла з таверни.

За її спиною грюкнули двері, і провулок занурився в тишу. Не озираючись, юнак вивільнив руки. Місячне світло відблис-

кувало від гострих лез — попередження для всіх, хто міг би задумати піти за ним слідом.

— Я б хотіла найняти тебе! — вигукнула вона з безпечної відстані, тримаючись позаду.

Він сховав ножі.

— Ні.

— Але мені потрібна твоя допомога.

— Вибач, — пішовши далі, він тихо промовив це слово, та вона однаково розчула.

— Ти не схожий на того, хто вибачається, — вона намагалася його наздогнати.

— Добре. Я не прошу вибачення. У пропозиції теж не зацікавлений.

— Я намагаюся врятувати Саверію.

— Мені байдуже, навіть якщо Саверію потоне в морі.

Її занудило. Через те, що Вовк висміяв вуличного проповідника, Алесса вирішила, що хлопець на її боці. Вважала, що йому не байдуже, виживе вона чи помре, тому що захистив ту маленьку дівчинку. Така наївна.

Вона прогнала ці думки геть.

— Мені потрібен захист, доки виберу свого наступного... свого останнього... Фонте. — Вона сушила мізки, шукаючи щось, будь-що, що змусило б його зупинитися. — Я заплачу. І забезпечу житлом та харчуванням.

Він навіть не сповільнив кроку.

— У мене все добре.

Алесса зітхнула.

— Добре? У тебе все *добре*? Битися за недоїдки й пити розбавлений віскі замість нормальної їжі, житла, грошей і безпеки?

— Мені не потрібна безпека.

Алесса побігла слідом за ним, надто обурена, щоби дбати про обережність.

— Кожному потрібна безпека.

— А мені ні.

— Якщо люди помиляються, а мене все-таки вб'ють, то загинуть усі.

— Тоді годі вештатися тут, — його голос звучав абсолютно байдуже.

Кроки Алесси сповільнилися. Відстань між ними зросла, Вовк уже наблизився до кінця вулиці, забираючи із собою її останню крихту надії.

— *Прошу*, — її голос надламався.

Він зупинився й похитав головою, ніби сердячись на себе.

Алесса відкинула каптур, стягнула шаль униз і підвела підборіддя. Синці на шиї вже набули хворобливого зеленувато-фіолетового кольору.

— Мені потрібна твоя допомога.

Він обернувся й подивився просто на її горло, затримавши погляд.

— У тебе є армія. Ти можеш... — Він оглянув безлюдну вулицю й підійшов до неї. Стишив голос до грубого гарчання: — Можеш убити дотиком. Ти не потребуєш мене.

— Потребую, — страх і безсилля легко потекли в її словах, сповнених не випланих сліз. — Якийсь чоловік намагався вбити мене минулої ночі, а мій охоронець допоміг йому втекти.

Пішло-поїхало, на те воно й базікало.

Вона склала руки під підборіддям, і гарячі сльози покотилися по її щоках. Слабина, яку Алесса не могла собі дозволити в Цитаделі, але якщо вовки мають слабкість до панянок у біді, то вона не проти зіграти таку роль.

Навіть якби це була роль.

— Я більше не знаю, кому довіряти чи хто на кого працює. Мені потрібен той, хто працюватиме *на мене*. Стерегтиме мою спину. Тимчасово. Лише доки я не виберу наступного Фонте. Я знаю, що зможу це зробити, — збрехала вона, — але якщо не помру.

Він чухав потилицю, а місячне світло кидало сині відблиски на його волосся.

— Тимчасово?

— Ми всі можемо померти за декілька тижнів. Усе тимчасове.

Він звів брову.

— Вибач. Чорний гумор — єдине, що в мене залишилося. Якщо ти допоможеш мені, отримаєш місце у Фортеці.

Він ущипнув себе за перенісся.

— *Будь ласка...*

Він кинув роздратований погляд на небо, і вона зрозуміла, що спіймала його.

ДЕСЯТЬ

Bella in vista, dentro è trista.

Ясні очі, та чорні думки.

Радість перемоги одразу ж зникла.
Він був таврований. Вона не могла провести його крізь міську браму, не видавши себе і своєї таємної подорожі охоронцям. Вона потребувала плану, а за мурами міста був лише один вхід до тунелів.

До них підійшла жінка, несучи сповиту дитину.

— Прошу, пані. Будь-що допоможе моїй дитині залишатися в безпеці під час Діворандо.

Алесса жодної гадки не мала, чим тут зарадять гроші, але намацала свій гаманець і вклала в руку жінці декілька монет.

Її новий охоронець насупився, коли вона обернулася.

— Ти збираєшся допомогти їм усім чи тільки цій одній?

Алесса озирнулася на жінку, яка вже поспішала вниз по вулиці, ніби боялася, що дівчина передумає.

— Про що ти? Дітям завжди дозволяється входити у Фортецю.

— А хто їх візьме та піклуватиметься про них, якщо їхні батьки помруть? — Голос Вовка був холодним, а очі — крижаними.

— Я... я не знаю.

— Ось чому вона просить милостиню. Тепер зможе заплатити комусь, щоб дитину забрали перед битвою, знаючи, що вони, можливо, залишаться з тією малечею на все життя. — Від гостроти його голосу могла піти кров. — Ласкаво прошу в реальний світ, *Фінестро*.

— Це не моя провина. Не хочу, щоби будь-хто залишався поза Фортецею. Та не я встановлюю правила, і сама теж повинна дотримуватися їх.

— Ага, так і є, але зараз трохи запізно вдавати, що тобі не насрати.

Ніби він — якийсь шляхетний захисник бідних.

— Я думала, що Саверіо може потонути собі в морі.

Його губи розтягнулися в гіркій посмішці.

— Я про те, що або нехай весь острів згорить, або ж усі матимуть однакові шанси.

Алесса вийшла з Вовком повз напівзруйновані будівлі доків на вузьку стежку, що вела у вологу темряву величезної печери, яку флот використовував для укриття під час штормів.

Почулося чиркання, й обличчя Вовка підсвітив сірник, який він тримав у руці.

— Чухрай швидше.

Вона прискорила крок, видивляючись у темряві блиск металевих воріт.

У величезній печері стояв лише один корабель, але незабаром прибудуть інші, набиті пасажирами та вантажем із континентальних поселень. Нижні печери наповняться винни-

ми бочками, насінням, тканиною, їжею та худобою — усіма запасами, необхідними для відновлення того, що буде втрачено. Сердечні душі, які вирішили переїхати на континент між вторгненнями, гостинно запрошені в теплі ліжка в саверійських кімнатах для гостей, аж поки прийде час усім забарикадуватися у Фортеці.

Алесса ніколи не була на тому континенті, але на картинах він здавався суворим і дивним, суцільним скупченням безплідних рівнин та зубчастих гір.

Мабуть, дивовижно спостерігати за розквітом нового життя поміж атаками. Якось вона читала книжку про те, як деякі тварини ховалися під час появи роїв, але *тата* забрала ту книжку, бо дочка ридма ридала за всіма істотами, які не вижили.

— Ти розповіла своїм наставникам, що збираєшся найняти когось? — пробурчав Вовк.

— Ні, — відповіла Алесса, хоча його це не стосувалося. — Мені не потрібен дозвіл, щоб найняти охоронця.

— О, справді?

— Так, справді. Формально. Я маю на увазі... — вона опанувала себе. — Якщо виникнуть якісь проблеми із цим, то я все вирішу.

Він видав скептичний звук.

Алесса відкинула каптур. Якщо вони натраплять на охоронців у цих тунелях, тільки її обличчя вбереже їх від швидкої та смертельної кари.

— Тобі потрібна медична допомога? — запитала вона.

— Ні, — він роздратовано зиркнув на дівчину.

Сумнівно.

Проте якщо чоловіки та вовки воліють применшувати свої травми, сперечатися з обома — марна трата часу.

Він рухався так тихо, наче полював на неї.

Від цього відчуття дівчині хотілося втікати, як переляканому кролику.

Рара завжди казав, що страх — це реакція на невідоме. Тому, можливо, якщо вона дізнається більше про чоловіка, який скрадається поруч, це вгамує страх, що витанцьовував на її шкірі.

— Як тебе звати?

— Усі називають мене Вовком.

— І мене всі називають Фінестрою, але це не моє ім'я.

— Я думав, що Фінестра не має імені.

— Не має, доки не завершиться Діворандо, але ти принаймні знаєш, як мене називати. Мені звертатися до тебе як до охоронця Вовка? Пана Вовка? Чи просто Вовка?

Алесса озирнулася через плече й спіймала в його очах блиск веселощів, який одразу ж погас.

— Данте.

— А прізвище в тебе є? — Їй довелося знову відвернутися, аби не наштовхнутися на стіну.

— Уже ні.

— Що ж, приємно познайомитися, Данте.

— Приємно?

Або її навички вести бесіду заржавіли від невикористання, або з ним було надзвичайно важко розмовляти. Або й те, й інше.

Однак якщо їй і бракувало якихось рис характеру, то наполегливість до них не належала.

— Звідки ти?

— Не знаю.

— Якщо не хочеш відповідати, можеш так і сказати.

— Я не брешу. Я справді не знаю.

— Численні бійки вибили спогади з твоєї пам'яті? — Алесса ступила на небезпечну територію, але, здається, цього вечора вона з неї і не сходила.

— Ти пам'ятаєш *своє* народження? — запитав він.

— Звичайно, ні, але мої батьки розповідали про це.

— Що ж, а мої мертві, — відповів він рівним голосом.

Дідько. Вона здригнулася.

— А звідки *ти*? — Виключно мовив він, щоб утримати її від подальших розпитувань.

Однак вона відповіла так, наче він справді хотів знати:

— Звідси, з міста. З однієї з нижніх терас, що розташовані подалі від Цитаделі.

Здавалося, кожнісінькі ворота на їхньому шляху грюкають голосніше й риплять довше, ніж зазвичай, а останні, перед входом до Цитаделі, завищали достатньо гучно, щоб розбудити й мертвих у храмі. Алесса зіщулилася. Проводити тавровану людину через Фортецю — злочин, що карається смертю для всіх, крім Фінестри. Коли стільки людей намагалося виправдати її вбивство, скидалося на те, що вона власними руками простягає їм останній камінь, аби зрадники кинули його в неї. Дивина, проте коридор залишився порожнім — жодного привида чи охоронця.

Останній сірник Данте згас, коли вони дійшли до сходів під Цитаделлю.

Іноді, коли навколо було досить тихо, дівчина могла знайти відлуння вкраденої сили на кінчиках пальців, як-от іскру блискавки Ілсі або вітер Г'юго на його похоронах. Можливо, *відлуння* — неправильний термін. Це було щось на зразок *відбитка*. Слід, що залишився на матраці від того, хто спав на ньому й пішов лише декілька годин тому. Алесса повернула долоню догори та видихнула над нею крихітне сине по-

лум'я. Світло спалахнуло лише на пару секунд, але цього вистачило, щоб вона знайшла замкову шпарину.

— Що то було? — витріщився Данте.

Вона почервоніла.

— Відлуння. Нічого хвилюватися.

— Що?

— За... залишок. У мене ніколи не було можливості використати силу, поглинуту від Фонте, тож трохи залишилося.

— А ти можеш повторити?

Вона заглибилася в закутки власної свідомості, але нічого там не знайшла.

— Ні. Це був останній.

Останній від Імера. Її серце стиснулося. Вона спалила його світло, й навіть не заради чогось важливого.

— Тоді навіщо тобі взагалі Фонте? Торкнися їх усіх — і збережи все для бою.

Алесса похитала головою.

— Фінестра може лише збільшити дар Фонте. Мені вистачило б сил щонайбільше, щоб на декілька секунд затримати вторгнення. Мабуть, навіть менше. Зазвичай Фінестра утримує чужу силу приблизно хвилину чи щось таке.

— Минуло однозначно більше.

Вона зітхнула й заплющила очі.

— Тому що я його вбила. Сприймай це як останній подих. Я вкрала його останній магічний видих.

— Але...

— Повір мені, ми пробували. Це так не працює.

Алесса повела Данте вгору гвинтовими сходами, і лещата, що стискали її груди, послабилися, залишивши простір для невеликого переможного пориву. Вона це зробила. Вона втекла із Цитаделі, відважно витримала таверну, ущерть напов-

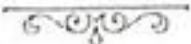
нену злочинцями й вигнанцями, і переконала дикого вовка піти за нею додому.

Кожен закрут сходів, що огинали поцятковане місячним світлом каміння внутрішнього подвір'я, розміщувався в іншому кутку. Це змушувало тих, хто прямував на верхні поверхи, обходити всю споруду, тож підйом до четвертого поверху забезпечував прогулянку в цілковитій тиші.

Ця думка ледве встигла промайнути в її голові, коли якийсь силует вискочив із темного одвірка.

ОДИНАДЦЯТЬ

L'uomo solitario è bestia o angelo.

Самотня людина — або звір, або янгол.

— **Ф**інестро, стережіться! — Капітан Папатоніс притиснув Данте до стіни. — Він озброєний.

Сорочка Данте задерлася, відкривши смужку шкіри та ножі обабіч талії. Навіть притиснутий щокою до стіни, він зміг мати знудьгований і роздратований вигляд. Папатоніс спіймав Данте, але лише тому, що хлопець дозволив це, і він явно не планував довго терпіти грубощі.

— Вільно, капітане. Він зі мною, — сказала Алесса, підводячись. Технічно *вона* — воєначальниця, тож капітанові варто пам'ятати своє місце. — Я маю право обрати свого особистого охоронця, і я обрала його.

Вона ще ніколи не бачила, щоб хтось мав такий глибоко ображений вигляд, як капітан Папатоніс тієї миті. Можливо, несправедливо не довіряти всім охоронцям через одного зрадника, але вона вже зайшла надто далеко.

На обличчі старшого чоловіка відбилася шалена внутрішня боротьба, перш ніж він відпустив Данте й відступив убік.

Глянувши на неї, Данте розправив одяг кількома грубими рухами.

— З усією повагою, Фінестро, — сивий чоловік наголосив на її титулі. — Чи знають про це синьйора Рената та синьйор Міямото?

— Звісно.

Капітан Папатоніс випнув груди.

— Він не може ходити в такому вигляді.

— Тоді накажіть комусь, хай принесуть щось відповідне, капітане.

Смаглява шкіра під бородою капітана почервоніла, і він різко відсалютував, перш ніж піти.

Нерішуча усмішка Алесси лише змусила Данте ще більше насупитися.

Коли вони підійшли до її покоїв, вона впустила ключ, відшукала його й підійняла, але не змогла вставити в замкову шпарину.

— Допомога потрібна? — різко запитав Данте.

— Ні. — Вона смикнула сильніше, і ключ вислизнув із рук. Дівчина ступила назад і врізалася у стіну м'язів. Вона одразу стрибнула вперед, схопила ручку й різко повернула її.

— Схоже, все-таки потрібна.

Що вона мала відповісти? Що нервується через його присутність? Що досі тремтить після їхньої зустрічі з капітаном? Що за один день збрехала й порушила правил більше, ніж за минулі п'ять років, і не впевнена, що відчуває через це — жах чи піднесення?

Щойно двері зачинилися за ними, Данте замкнув їх і поглянув на металеві дужки з обох боків.

— Вони призначені для засува. Де він?

— Я не знаю.

Він схопив мереживну парасольку з підставки й, сердито звівши брови, заштовхав її між кріпленнями.

— Згодом знайду щось краще.

Алесса витріщалася, доки він ходив по периметру її кімнати, наче звір у клітці.

— Що це ти робиш? — нарешті запитала вона.

— Оцінюю безпеку.

Алесса небагато знала про обов'язки охоронця, хіба що «стояти біля дверей із суворим виглядом», для чого Данте, здавалося, ідеально підходив. Тому вона прикусила язика, поки хлопець оглядав усі її володіння.

Не те, щоби було *занадто* незручно спостерігати, як він досліджує головну частину кімнати, де містилася затишна відпочинкова зона та мінікухня зі столиком для кави й скляними шафами. Проте вона не могла спокійно дивитися, як він проминув двері до її гардероба та ванної кімнати чи заходить за ширму, що приховувала ліжку.

Відчинивши балконні двері, Данте вийшов і перехилився через поруччя. Вона скористалася нагодою помилуватися цим видовищем, тож не встигла вчасно помітити, що він зібрався знищити красу. Не переймаючись за помаранчеві та білі троянди, що звивалися вгору, він схопився за верхню частину металевої решітки й узявся розхитувати конструкцію вперед-назад, послаблюючи її, доки болти вилетіли разом із кам'яною крихтою.

— Гей! — вигукнула Алесса, поспішаючи на балкон. — Ці троянди посадила ще перша Фінестра.

— Тоді вони досить витривалі, — він закусив губу, — щоби пережити, — зробив останній ривок, — падіння.

Решітка з металевим скреготом відокремила від стіни та з гуркотом вдарилася об бруківку.

Двоє охоронців оббігли будівлю, подивилися на зламану решітку, що валялася на землі, а тоді задерли голови й глянули на Алессу.

— Фінестро, все гаразд?

Вона злегка махнула їм рукою.

— Раптовий порив вітру!

Данте знову взявся ходити кімнатою, а вона сіла на край ліжка, щоб стягнути чоботи, тихо лаючись через шнурки, що вислизали крізь її пальці в рукавичках. Алесса не почула, що Вовк підійшов, тому, коли він кахикнув зовсім поруч, вона ледь не впала з ліжка.

— Якісь проблеми?

Алесса вирівняла дихання.

— Рукавички все ускладнюють.

— То зніми їх.

Він прихилився до її ліжка й зазирнув під нього, впиваючись довгими пальцями в м'яку ковдру.

Алесса підскочила як обпечена.

Задоволений тим, що там ніхто не ховається, Вовк відчинив маленькі дверцята в кутку і втупився в темряву.

— А що тут?

— Сходи до соляних ванн.

Він кинув на неї недовірливий погляд.

— Не *громадські* лазні. У Цитаделі є власні, приватні, і єдиний інший шлях — через покої Фонте. У яких нікого немає. Це ж очевидно.

Перш ніж оглянути кімнату востаннє, він кинув погляд на двері до лазні — похмуро, наче вони завдали йому особистої образи.

Проходячи повз стіл, він зупинився, щоб узяти великий конверт із гравіюванням.

— Це для тебе. — Він простягнув її пошту, а тоді зрозумів, що вона не збирається брати лист із його рук, і кинув на стіл.

Хоч дівчина знала, що прийде конверт, від його вигляду їй перехопило подих.

Алесса не хотіла, щоби пильні очі Данте дивилися на неї, доки вона читатиме, але лист не можна було ігнорувати, наче настирливе дзижчання у вухах. Тож вона взяла конверт, декілька разів перевернула, перш ніж зламати печатку та пробігтися поглядом по написаному вигадливим почерком тексту. Дочитавши, зіжмакала папір і тиснула його в кулаці, доки гострі кути вкололи її долоню крізь тонкі рукавички.

Данте дивився на понівечений папір у її руках.

— Любовний лист?

— Сповідання. — Алесса викинула зім'яту кульку паперу у відро на сміття. — Консільйо збирається завтра.

Він звів брови.

— Якось швидко.

— Дуже. — Вона важко ковтнула. — Я думала, що маю ще декілька днів, але, здається, наступну бідолашну душу зв'яжуть і доставлять сюди до завтрашнього вечора.

Данте обернувся до її книжкової полиці й обережно провів рукою по шкіряних корінцях, наче книжки були коштовними чи потенційно небезпечними.

— Мої охоронці зазвичай стоять за дверима вночі, — сказала Алесса, підходячи до ширми. — Але ти можеш узяти стілець, щоби було зручніше.

Вивчаючи вицвілий корінець однієї книжки, він показав на диван.

— Я буду спати тут.

Алесса різко затулила рота, навіть не встигнувши позіхнути.

— Ні, не будеш.

— Я прийшов у замок не для того, щоб спати на стільці.

— Тоді перетягни всі подушки за двері. Ти не можеш спати тут.

— Чому ні?

— Це *мої* покої. — Її святилище, де вона скидала всі шари одягу й не хвилювалася, що кожен її рух жахає інших. Проте вона не могла цього сказати. Алесса відмовлялася висловити свій біль грубому незнайомцю.

Данте схрестив руки, і його біцепси проступили через лляну тканину сорочки.

— Як сюди потрапив той, хто намагався тебе вбити?

Вона закліпала очима:

— Зайшов у двері?

— Або через балкон.

— Ти думаєш, що він заліз на стіну чотириповерхового будинку?

— Там була решітка.

— Яка зникла завдяки твоїй делікатній роботі. Не може бути й мови про *чоловіка* в моїх кімнатах. Є правила.

— Ти — Фінестра. Якщо ти не можеш змінити правила, то хто може?

— Ти не розумієш, що означає мій статус.

— А ти не розумієш, що означає охоронець. Дивись, я, — Данте показав на себе, — охороняю *твоє*, — він показав на неї, повторюючи вигини її фігури в повітрі, — *тіло*.

Вона наполовину сховалася за ширмою.

— *Ти* працюєш на *мене*. Я віддаю накази.

— Я нічого не роблю наполовину. Ти хочеш, щоб я тебе охороняв — ось як я це роблю.

Якби їй довелося зачинити балконні двері, щоб спровадити його, вона провела б ніч, страждаючи в гарячому, задущ-

ливому ліжку, з видінням затягнутих у шкіряні рукавички рук, які стискають її горло.

— Добре. Але я вже вбила трьох людей, і якщо ти спробуєш підкрастися до мене, поки я сплю, то станеш четвертим.

Данте скинув черевики.

— Та сама історія.

Вона примружилася. Це він мав на увазі, що вбив трьох людей? Чи що він уб'є її, якщо вона підкрадеться до нього? І те, й інше?

Не зводячи з неї очей, наче точно знаючи, про що вона думає, Данте почав розстібати сорочку. Запанікувавши, вона втекла, перш ніж встигла виставити себе ще більшою дурепою.

Як їй розслабитися, коли від майже роздягненого незнайомця її відділяли лише напівпрозорі панелі?

— О боги, — видихнула вона. Звісно, він не роздягнеться повністю.

Досі намагаючись розшифрувати його попередження, Алесса рішуче відігнала думки про короткий пробіск шкіри, який міцно засів у пам'яті, та одягла свою найбільш простору нічну сорочку.

Він був злочинцем. Можливо, Данте вже пакує її цінні речі або чекає, поки вона засне, щоб розбити їй голову. Треба було стулити пельку ще тоді в провулку, коли вона зрозуміла, що він не той герой, яким його вважала.

Це безглуздо.

Вона обійшла ширму з рішучим «забирайся» на кінчику язика, але він зник.

Головні двері зачинені. У ванній темно. Акуратно складена сорочка на краєчку стола була єдиним доказом того, що він взагалі сюди заходив.

Алесса подивилася в усі кутки, а тоді на стелю, наче Данте міг полетіти. Тепло залоскотало її потилицю — вона обернулася, але ззаду нікого не побачила.

Вітер змінився, заносючи запахи Саверіо всередину.

Балкон.

Данте стояв за балконними дверима. Штани трималися на вузьких стегнах, обабіч досі були ножі. Його великі пальці знайшли руків'я лез, потім зіслизнули, й так знову й знову, ніби він перевіряв, чи ножі раптом не зникли. Широкі плечі й м'язиста спина, які в тій бойовій клітці здавалися такими золотими й живими, в місячному світлі скидалися на посріблений мармур.

Він міг бути шедевром скульптора: *«Чоловік на балконі»*.

Він напружено прислухався до якогось віддаленого звуку: *«Чоловік на балконі, готовий до польоту»*.

Потроху його плечі опустилися й руки розтиснулися, але груди здіймалися так, немов він змушував себе розслабитися, частинка за частинкою. Він ступив уперед і зупинився, злегка похитавши головою, наче не довіряв відкритому небу над собою чи боявся, що свобода виявиться пасткою. Потираючи потилицю, він повернувся, озираючись на місто через плече.

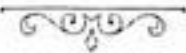
Алесса втекла до того, як він встиг стати *«Чоловіком на балконі, який помітив, що на нього витріщаються»*.

Він спав на підлозі в коморі таверни. Вона може дати йому одну ніч гідного відпочинку. Очевидно, він мав власних демонів, яких мусив перемогти, і вона — не одна з них.

До того ж це лише на одну ніч.

ДВАНАДЦЯТЬ

Anche in paradiso non è bello essere soli.

Немає більшої муки, ніж самотність у раю.

Алесса лежала в труні.
Не мертва. Ще ні.

Адреналін пульсував у її венах, гострий і кислий, оскільки повітря в легенях стало затхлим.

Вона прокинулася раптово, дико розгойдуючись. Скорченими пальцями доторкнулася до чогось теплого й твердого.

Різкий видих. У передсвітанкових сутінках Данте схопився за руку.

— Що ти робиш? — Алесса підтягнула простирадла до підборіддя. — Я ж казала тобі не наближатися до мене!

— Тобі наснився кошмар. — Він скривився, розмахуючи рукою як ошпарений. — Я думав, ти можеш зашкодити собі.

— Тоді ти мав *дозволити* мені це зробити. — Її слова, такі схожі на Лоренцові, вразили, наче удар. — Ніколи *більше* так не роби.

Він кинув на неї темний погляд.

— Повір, більше й не буду.

Почувши різкий стукіт у двері, Данте жестом попросив її залишитися, а сам обійшов ширму. Попри початкову відмову, він серйозно поставився до роботи. *Занадто* серйозно.

Алесса закуталася в халат і пішла слідом.

Данте пильно дивився на двері, тримаючи в руках стосик одягу.

— Вона втекла. Покоївка чи хто вона там.

— Як ми можемо її звинувачувати? — невинно запитала Алесса. — Ти трохи лячний. Тобі треба більше всміхатися.

Він *подивився* на неї.

— Якщо тобі від цього стане легше, то знай, що від мене вони теж утікають. — Вона махнула рукою на ванну кімнату. — Іди відмийся там.

Данте наїжачився, однак пішов.

Вона не мала на увазі, що він *загалом* брудний, але будь-яка спроба пояснити це лише погіршила б ситуацію, тому Алесса прикусила язика. Якщо він вирішив образитися на кожну дрібничку, яку вона ляпне, тоді це його проблема. Дівчина накрила обличчя подушкою і стрималася, щоб не закричати в неї.

Світанкові промені ковзали підлогою, коли вона знайшла в собі сили зустріти день.

Консільйо, ймовірно, вже збирався вниз, чекаючи на її рішення, щоби потім викликати наступного Фонте. Проте вона досі не знала, кого вибрати. Алесса планувала надати Консільйо список тих, кого вилучила, і дозволити вирішувати самим. Вона була боягузкою, але принаймні боягузкою, яка не відповідатиме за те, що знову зробила неправильний вибір.

За декілька хвилин з'явився Данте в чистій білій сорочці та солдатських штанах. Трохи затісних, але капітан добре вгадав із розміром, тож вона не скаржилася на те, як одяг сидів на Данте. Важко сказати, чи капітан Папатоніс був задоволений появою цього хлопця. Із закасаними до ліктів рукавами, розстебнутим верхнім гудзиком сорочки та шкіряними рукавичками в кишені, він мав жахливо привабливий вигляд, хоча навряд чи прийнятний за стандартами Цитаделі.

Алесса лагідно всміхнулася до нього.

— Значно краще.

Данте насупився, наче вона знову його образила.

Алесса увійшла до вологої ванної кімнати. З усіх гачків та стрижнів звисали клаптики тканини — спідня білизна, яку вона залишила сушитися після ручного прання. Не шовкові вишукані речі, а практичні повсякденні.

«Чудово, Алессо».

Він не міг не бути вражений її пихатою фінестральною вишуканістю після купання серед найнуднішої білизни. Вона позривала те все й запхала в шухляду.

Через напруження дівчина стала ще блідішою, ніж зазвичай, тому очі видавалися занадто великими. Волосся звисало м'якими пасмами, замість звичних кучерів у вологі дні.

Спочатку потрібно роздягнутися, але Данте був по той бік незамкнених дверей, і якби з якоїсь причини він їх відчинив, то викрив би її повністю. Він не міг доторкнутися до неї — з її згоди чи без, але *все-таки*. Він би її побачив.

Вона скорчила гримасу власному відображенню. Не схоже на те, щоб він був у цьому зацікавлений.

Після купання Алесса перебирала косметику. Сьогоднішній день вимагав екстремальних заходів, тому, покривши

губи прозорим блиском, вона змастила повіки чорною тушшю і фарбувала обличчя, аж поки стала схожою на ангеламесника. Ніхто не побачить її слабкості під такою кількістю оманливих тіней. Цей образ призначався не для того, щоб вразити когось. Лише для неї самої. Задля хоробрості.

Закінчивши з обличчям, вона взялася маскувати синці на шиї, та коли наносила шари крему й тонованої пудри, дотики пальців завдавали болю.

Принаймні традиційна біла сукня для зустрічі з Консільйо достатньо вільна й довга, щоби приховувати під собою тренувальний одяг, і їй не доведеться повертатися нагору, аби переодягнутися перед щоденним тренуванням.

Для Ренати бойова підготовка була способом позбутися стресу.

Для Алесси — санкціонованими державою тортурами. Від болю під час одягання запаморочилося в голові; потреба здійснити меч могла б зламати її.

Широкий виріз сукні зіслизнув із її плечей, доки вона стояла, закинувши руки за шию і намагаючись протиснути останній атласний гудзик крізь петлю, яка ніби навмисно стала замалою. З вуст дівчини зірвалося уривчасте болісне схлипування.

— Ти в порядку? — почувся голос Данте.

Плакати перед незнайомцем у якомусь провулку — це одна річ, але тепер вони в Цитаделі й вона — Фінестра. Або принаймні намагається нею бути.

— Усе гаразд, — її голос надломився. Зрадник.

— А за голосом і не скажеш.

— Ти мій охоронець, а не нянька.

Запала довга пауза, потім почулися кроки й стукіт ніжок стільця об підлогу.

Дівчина підняла стрічку і здригнулась, коли цей легкий рух болем пронизав ключицю. Що з нею не так? Невже вона розучилася приймати доброту?

Алесса думала, що вже скуштувала всі смаки самотності, але цей був новим. Вона мала би почуватися *менш* самотньою, а не більш. Однак подібно до полум'я, що стає яскравішим у темряві, її самотність ранила ще глибше через незнайомця, який заповнив собою місця, що зазвичай лишалися порожніми.

Зціпивши зуби, Алесса заплітала волосся. Нарешті довга коса опустилася на спину, але не встигла дівчина її зав'язати, як зачіска розплелася. Клята традиція. Консільйо міг би пережити її розпущене волосся.

Вона вийшла з ванної — розслаблено, щоб не здавалося, ніби вона стала в позу.

Данте з відсутнім виразом обличчя сидів за столом, підкидаючи ніж у повітря знову і знову, так швидко, аж лезо розпливалося сріблом.

Він звів брови від її перевтілення.

— Вибач, — сказала Алесса. — Я не хотіла огризатися. Деякі прості речі досі завдають болю.

Данте схопив ніж і поставив на кінчик пальця. Коли підняв руку, ніж залишився прямим, точно збалансованим.

— Я міг би допомогти.

— Ні. Не міг. — Лише боги відали, чи існував узагалі хтось, хто міг би їй допомогти, але це точно був не він.

Алесса натягнула рукавички й зупинилася, щоб розпрямити один зім'ятий палець.

— Завжди носи пов'язку на руці, особливо коли ти не поруч зі мною.

— Чого б це я був не поруч?

— Мені не потрібен захист, коли я зі своїми наставниками.

Данте затиснув між зубів один кінець нарукавної пов'язки, щоб зав'язати її навколо свого зап'ястка, процідивши крізь стиснуті щелепи:

— Ти їм довіряєш?

Чи довіряла вона?

Не довіряла, коли втекла до міста й благала незнайомця захистити її.

— Звісно, — сказала дівчина, чудово усвідомлюючи, що думала над відповіддю надто довго.

З непроникним виразом обличчя Данте взяв яблуко з вази з фруктами й обтер його об сорочку.

— Є ще щось поїсти?

Алесса закусила губу. Вона не дуже любила снідати, зазвичай просто заходила вранці на кухню, щоб випити еспресо та перехопити біскоті.

— На кухні ще є хліб і сир. Я можу наказати принести щось ситніше, якщо ти...

— Ні. Цього вистачить. — Він посміхнувся, наче вона запропонувала вдарити його, а не нагодувати. *Буркотливий буркотун.*

Данте метушився її кухонькою, відчиняючи й зачиняючи шафки, наче жив там роками. Попри те, що був незнайомцем, випадковим гостем і таврованим чоловіком, він не переймався і просто лишався собою та займав стільки місця, скільки йому було потрібно. Тепер, коли вона замислилася над цим, то усвідомила, що люди переважно такими не були. Більшість із них зламалася би під тиском життєвих обставин, і лише деякі продовжили б стояти на своєму, немов мали повне право на власне життя.

Можливо, вона теж заслуговувала на свій невеликий шматочок простору не через титул та навіть не через те, що досягла цього. А просто так.

Це не мало б здаватися одкровенням.

Ніж Данте брязнув об тарілку, коли він відрізав скибочку сиру. За мить вона почула хрумкіт хліба — звуки були заспокійливі, але дезорієнтували її, звиклу до трапез у суцільній тиші.

— Отже, — нарешті озвався Данте з виглядом людини, яка вириває зуб. — Скільки часу минуло відтоді, як ти торкалася інших, не вбиваючи їх?

— Це не *вбивство*. І я не знаю.

Він скептично поглянув на неї.

Алесса взяла склянку води й, важко зітхнувши, впала на стілець навпроти нього.

— Чотири роки, сім місяців. І ще декілька тижнів.

— Але хто ж рахує, правда? — Він підштовхнув тарілку до центру столу. — Який у тебе план на цей раз?

Алесса відрізала тонку, як папір, скибочку пармезану, який розтанув на її язичку вишуканим солонувато-солодким смаком.

— Молитися?

— Це не план.

А ще це була неправда. Вона не молилася роками. Відтоді як боги відвернулися від неї й дозволили Імеру померти. О, дівчина промовляла слова, ставала на коліна в храмі й дивилася на небеса. Іноді навіть розмовляла з ними. Проте вона не *молилася*. Молитва означала простягнути свою душу, як розкриту долоню, довірившись якомусь невидимому отримувачу. Щоразу, коли вона простягала долоню, смерть опинялася в її руках.

Так, вона не молилася.

— Порятунком Саверіо — це не пошук нового методу розв'язання математичної задачі, — сказала Алесса.

— А що, є різні методи?

— Віриш ти в це чи ні, але так. Моїх вчителів у школі ніколи не вражало, що я знаходжу правильні відповіді, але не можу пояснити як. Проте я таки завжди знаходжу їх. Хай там що, це не ділення у стовпчик, і мій план такий самий, як і в усіх Фінестр до мене. — Вона здійняла склянку.

На губах Данте з'явилася посмішка.

— І як він — спрацьовує?

Недоречний сміх вирвався на волю, і вода вихлюпнулася зі склянки на стіл.

— Очевидно, що не дуже, інакше тут сидів би мій Фонте, а не ти. — Алесса провела пальцями по розлитих краплинах, малюючи мілкі річки, які висихали швидше, ніж вона встигала їх оновити.

— Можливо, варто спробувати щось інше?

— Чудова порада. Дякую тобі за неї.

— Думаєш, цього разу все вдасться?

— Так має бути.

— Та це не значить, що так буде. — Він здавався таким байдужим, ніби й не підкидав їй можливість знищення Саверіо перед тим, як доведеться ухвалити життєво важливе рішення.

— Дякую за вотум довіри. — Вона стиснула губи, вдихнувши через ніс. — Я маю віру.

— У що?

— У... У богів? — Воїнам, яких обрали самі боги, не дозволялося сумніватися.

— Якщо чекаєш, поки боги врятують тебе, то ти приречена.

— Це богохульство, — сказала вона, неспроможна наповнити ці слова щирими почуттями.

— Тоді вбий мене. Ніхто не сумуватиме.

Алесса довго дивилася на нього.

— Я б не хотіла. Мені подобається цей килим, а доведеться попідніти, щоб вивести з нього твою кров.

Вираз його обличчя пом'якшав, і він майже всміхнувся.

— Ти дивна дівчина.

— Я не дівчина. Я Фінестра.

* * *

Коли Алесса піднялася сходами й повернула за останній ріг, її серце різко обірвалося від голосів Томо та Ренати, що лунали з передпокою за межами храму.

Вона ніколи не чинила їм наперекір. Та й будь-кому іншому, якщо вже на те пішло. Люди вказували напрямок, і вона слухалася. Без винятків. Вона навіть не знала, як це — сперечатися, а тим паче — перемогати.

До цього часу Томо й Рената вже мали би просто підтримувати *Duo Divino*, час від часу даючи їм поради. Проте оскільки Алесса залишалася сама, а військові радше боялися її, ніж шанували, попередня пара взяла на себе більше відповідальності, ніж мусила, і провина дівчини не дозволяла їй стати ще гіршою неприємністю за ту, якою вона вже була.

Але тепер це змінилося.

— Фінестро! — гукнув Томо.

— Я зараз буду. — Вона почала повільно відмикати ворота.

Алесса могла б дати Данте декілька монет і відіслати його до найближчого виходу. Томо й Рената ніколи б не дізналися про нього, й усе повернулося б на круги своя.

У той час, коли жінка метнула їй у голову кинджал.
Коли Томо та Рената буденно обговорювали її вбивство.
Коли чоловік намагався вичавити життя з її тіла. Чоловік,
який, можливо, просто зараз розгулює коридорами Цита-
делі.

Алесса може відіслати Данте геть і прийняти свою долю.
Або спробувати вистояти.

— Замкни за мною, а тоді йди, — прошепотіла вона, ки-
даючи йому ключ.

Данте спіймав його однією рукою.

— Йти куди?

— Будь-куди. Тільки тримай пов'язку на руці. — Вона різ-
ко замахала руками, але він лише схилив голову набік, як
спантеличений пес. Алесса припускала, що прізвисько Вовк
було компліментом, але, можливо, ні. — Зустрінемося на-
горі, коли я завершу всі справи тут.

— Що мені робити до того часу?

— Не знаю. Будь-що, що хочеш. — Вона не мала жодного
уявлення, що роблять охоронці у вільний час. Алесса відчу-
вала невдоволення, коли вони цуралися її, але в інших випад-
ках рідко замислювалася про них взагалі. Десятки людей, які
щодня маршували навколо нижніх рівнів, нечасто прони-
кали в її думки. Для тієї, яка ненавиділа почуватися невидим-
кою, це було неприємним усвідомленням.

— Піди подружися з іншими охоронцями чи щось таке, —
сказала вона.

Данте з огидою скривив губи.

— Я трохи рознюхаю, що тут відбувається, і з'ясую, кого
варто остерігатися.

— Хороша ідея, — їй скрутило живіт від згадки про важкі
чоботи та невблаганні руки.

— Консільйо чекає, Фінестро, — поклікала Рената. Сподіваюся, ти ухвалила рішення.

Якщо ти не можеш змінити правила, то хто може?

— Так, — відповіла Алесса, а тоді додала голосніше: — *Я вирішила.* — Дівчина сподівалася, що вони не почули не впевненості в її голосі.

Данте втупився в неї таким пильним поглядом, що вона злякалася, чи він, бува, не бачить її наскрізь.

ТРИНАДЦЯТЬ

L'occasione fa l'uomo ladro.

Що погано лежить — так і липне крадієві до рук.

— **М**и зібралися тут сьогодні, щоб освятити благословенне партнерство, завершити сакральне коло... — падре Калабрезі говорив би цілий день, якби йому дозволили.

Зараз храм під Цитаделлю був не таким урочистим і людним, ніж під час похорону Г'юго, але Алесса знову стояла навколішки біля вівтаря. Інші учасники наради дивилися на неї згори вниз, а вона уклякнула радше як прохачка, ніж як рятувниця.

Ніколи раніше вона не їжачилася на поблажливість, що викарбовувалася на їхніх обличчях, проте втомилася поводитися шанобливо, почуватися маленькою, неправильною та зламаною. Незалежно від того, що станеться в наступні тижні, вона не переможе це боягузством.

— Я хочу дещо сказати, — Алесса перебила промову падре, і її серце забилося вдвічі швидше.

За спиною падре Рената й Томо крадькома презирнулися. Алесса глибоко вдихнула.

— Я хотіла би почати тренуватися з усіма підходящими Фонте.

Падре Калабрезі похитав головою.

— Традиція вимагає весілля до того, як Фінестра доторкнеться до когось рукою.

— З усією повагою, традиція померла разом з Імером Годеріком. — Біль від того, що вона вимовила його ім'я, загрожував перехопити подих. — Однак ми адаптувалися тоді, й можемо зробити це знову. Зрештою, ця пара мала скластися на все життя, але, очевидно, у богів були інші плани. Перше Попередження може надійти будь-якої миті. У нас закінчився час на ритуали та правила.

Томо заговтузився на сидінні, вираз обличчя чоловіка навіть не натякав на те, що означає його мовчання — підтримку чи несхвалення.

— Напевно, — сказала Рената, — якщо вона тренуватиметься з ними всіма, ми дізнаємося, хто зможе протистояти її дару, *раніше*, ніж вона вибере Фонте, й уникнемо ще однієї трагедії.

— Ні-ні-ні. — Калабрезі замахав руками, відганяючи цю ідею. — Люди й без того схвильовані, вони не витримають раптового порушення наших найсвятіших традицій.

— Традиції не врятують нас від скарабео, — відрізала Алесса.

— Люди *вже* схвильовані, падре, — погодилася Рената. — І новий мертвий Фонте може стати тим сірником, від якого спалахне пожежа.

— Ми не можемо облишити...

— Ми нічого не *облишимо*, — урвала його Алесса, склавши руки, наче в молитві. — Хіба що трохи перемінімо порядок дій.

— Людям не потрібно знати про це, — продовжила Рената. — Ми можемо оголосити, що вона обрала нового Фонте, але з поваги до минулих ми провели приватну церемонію, а грандіозне публічне святкування відбудеться згодом.

— І як, на вашу думку, ми приховаємо від людей, що ніхто з Фонте не покинув своєї домівки?

— Приведемо сюди їх усіх, — запропонувала Алесса, намагаючись приховати своє захоплення. — Ми можемо сказати, що вони переїхали в безпечніше місце або що залишилися тут, щоби підтримати обраного Фонте.

Релігійні лідери та виборні посадовці Саверіо перешіптувалися між собою з виразом втоми на обличчях. Старійшини церкви не видавалися переконаними, хоча декілька політиків задумливо кивали головами.

Алесса підвелася.

— Я ціную вашу підтримку. — Вона не сказала «дозвіл». — Як вам відомо, в такі небезпечні часи необхідно виступати єдиним фронтом.

— Погоджуюся, — відповіла Рената, але в її очах виднілося чітке попередження Алессіному бунтарству.

Томо кивнув.

— Ми не можемо знову й знову йти тим самим шляхом і нарікати, що прибуваємо в той самий пункт призначення.

— Падре Калабрезі, шановні радники, — сказала Рената. — Ми, як завжди, вдячні за ваші настанови та підтримку.

Томо поцілував руку Ренати й підвівся.

— Я негайно розпочну підготовку та накажу супроводу чекати на порозі дому кожного Фонте, доки вони спакують речі й будуть готові. Ми перевеземо всіх сьогодні по обіді.

— Чудово, любий, — Рената всміхнулася йому. — Так, Фінестро?

Здавалося, падре Калабрезі надто пізно зрозумів, що хвиля обернулася проти нього.

— Стривайте-но. Коли вона ухвалить остаточне рішення? Рената знизала плечима.

— На Карнавалі. Пліч-о-пліч наші величні рятівники оголосять про початок святкування з балкона Фінестри.

Карнавал був ідеальною нагодою. Підготовка до кожного Діворандо передбачала збір насіння, рослин і тварин. Доки *хтось*, будь-хто, виживає, щоб відчинити ворота після Діворандо, Саверіо має шанс відновитися та відродитися. Коли всі речі першої потреби зібрані й захищені за важкими зачиненими дверима на найнижчих рівнях Фортеці, у людей залишається одна ніч, щоб тинятися вулицями в гарному одязі, який вони не можуть забрати із собою, наїдатися делікатесами, які надто швидко псуються, і пити вино та інші напої, аж поки всі нап'ються вщент. Карнавал — колективне кепкування зі скарабео, які, може, й забирали життя та оголювали світ до кісток, але *не* отримували своєї порції вина і шоколаду.

— Чудово, люба, — сказав Томо. — Зрештою, Карнавал — це свято швидкоплинних радощів життя, і що може бути приємнішим за певність, що наші рятівники подбають про те, аби радість примножувалася? Тиха церемонія наступного ранку, в День Спокою та Покаяння, коли немає інших богослужінь, а перший публічний вихід нової пари може бути Благословенням Військ у день після цього. Досконалий план.

Падре Калабрезі кліпав очима й не заперечував.

Алесса зробила низький реверанс, її розпущене волосся приховало переможну усмішку, що розквітла на обличчі. Вона виграла.

Не встигли зачинитися двері храму, як Рената накинулася на неї.

— Наступного разу, коли ти вирішиш повстати, Фінестро, будь ласка, не забудь повідомити нам заздалегідь.

Алесса заслужила медаль за найкоротшу перемогу в історії.

Вона помітила тінь на підлозі в коридорі й проковтнула своє мимовільне вибачення.

— Я думала, ти хочеш, щоб я була лідеркою. Хіба лідерство не передбачає ухвалення рішень?

— Це не означає, що треба мати секрети від нас.

— Та ну? — Алесса стишила голос. Якщо члени Консільйо не обговорювали доцільності її вбивства, вона не стала би підкидати їм такі ідеї.

— Про що це ти? — похмуро спитав Томо.

— Ти віриш у мене, Ренато? — Алесса намагалася витримати її погляд, але очі постійно ковзали до дверей.

— Звісно, — відповіла Рената. — Ти — Фінестра.

— Таки я? Чи ми маємо покінчити з моїм життям і подивитися, може, з'явиться хтось кращий?

Холодний вираз обличчя жінки ледь змінився, але тонка гра думок напнула шкіру навколо її очей.

— Я вже казала тобі забути про цього сміховинного чоловіка.

— І все-таки *ти* цього не зробила.

— Ренато, — зітхнув Томо. — Вона нас чула. — Це було не запитання.

— Так. Я чула вас, — Алесса зверталася безпосередньо до Ренати. — Я також чула ці теорії, тож не звинувачую вас у тому, що ви їх обговорюєте. Ваш обов'язок — підготуватися до майбутнього, а це означає зважити всі можливості, хай які неприємні деякі з них. Проте наступного разу я маю бути учасницею такого обговорення.

— Я не думала про це *серйозно*, — кожне слово Ренати звучало так гостро, що об нього можна було порізатися аж до крові, — але ми з Томо маємо обов'язок перед Саверіо.

— Я теж маю обов'язок перед цим островом. Якщо ви вирішите, що моя смерть — та ціна, яку ми повинні заплатити, якщо ви справді вважаєте, що це найкращий варіант, — я погоджуся з вашим рішенням і зроблю це сама. Однак не стоятиму склавши руки, якщо на мене нападуть без попередження.

Алесса ще ніколи в житті не була така вдячна за кишень, що приховували її тремтливі руки. Вона ніколи не протистояла своїм наставникам, але цей час настав. Більше жодних очікувань, що вб'єш ти чи хтось уб'є тебе.

Рената взяла Томо за руку, і вони розвернулися, щоби піти, але прохід виявився перекритим.

Алесса ледь не застогнала вголос.

— А ти ще хто такий? — вимогливо запитала Рената в Данте.

— Той, хто *жахливо* виконує вказівки, — пробурмотіла Алесса. Вона глибоко вдихнула й зібралася із силами. — Він мій новий охоронець.

Рената вивчала Данте, як кіт досліджує мертвого птаха, перевіряючи, чи достатньо той свіжий, аби його з'їсти.

— Чому *цей* без уніформи?

— *Цей*, — протягнув Данте, — не *любить* уніформи.

— А хто ти взагалі такий? — знову запитала Рената.

— Ти ж чула, — Данте холодно всміхнувся. — Я її новий охоронець.

— А що трапилося з попереднім охоронцем, Фінестро? — запитала Рената, перетворивши титул на попередження.

Алесса спробувала заговорити, але слова ніби лишалися замкнені в сховищі.

— Він... зрікся свого обов'язку.

— *Що він зробив?* — блискавки гніву в очах Ренати заспокоїли Алессу більше, ніж усе, що жінка досі сказала.

Розповідь про те, що сталося, знову сповнила б реальність жахом. Він ледве вщух, і Алесса не стерпіла б, якби той розгорівся знову. І це, мабуть, відбилося на її обличчі, бо Рената різко вдихнула.

— Я негайно позбавлю Лоренцо звання.

— Дякую.

— Але, якщо вже відверто, ти що, викинула оголошення у вікно й найняла того, хто першим його підібрав?

— Не важливо, як я його знайшла.

— Незнайомець з'явився в Цитаделі поруч із Фінестрою, і ти хочеш, щоб ми не ставили жодних запитань? — лагідно наполог Томо.

— У правилах сказано, що Фінестра має право обрати особистого охоронця самотійно, якщо він не її родич. — Якби родинні зв'язки були дозволені, вона б вмовила Адріка ще в перший день. Саме тому це правило взагалі існувало. Розривання зв'язків із попереднім життям не передбачало можливості притягнути за собою рідного брата.

— Військо буде твоїм єдиним захистом, коли настане Діворандо, Фінестро. — Томо потер скроні. — Якщо ти не впевнена в їхній вірності, ми повинні вжити заходів.

Вона не була впевнена у вірності *будь-кого*.

Єдина людина, чії мотиви вона розуміла, стояла прямо перед нею.

Данте мав мало шансів пережити Діворандо без неї, а це означало, що для нього її життя було цінним.

— Я повністю довірюся нашим військам, коли настане час битви, — відповіла Алесса, переводячи погляд то на Ренату, то на Томо. — Але до того часу краще зосереджуся на своїх обов'язках, знаючи, що хтось цілком надійний стереже мою спину.

Протягом багатьох років Алесса була головнокомандувачкою армії, яка в кращому разі ставилася до неї, як до дитини, у гіршому — як до ворога. Однак тепер вона справді кимось керувала — сильним юнаком, який ні перед ким не став би на коліна, включно з колишніми Фінестрою та Фонте. І хоча його так само не лякав авторитет Алесси, він виконував її накази. Деякі з них. Хай там як, він працював на неї.

Рената вдихнула, й Алесса випрямила спину.

— Він досвідчений боєць, і я не збираюся більше це обговорювати.

Уперше Алесса побачила, як Ренаті відібрало мову.

Бунт може викликати залежність.

ЧОТИРНАДЦЯТЬ

Senza tentazioni, senza onore.

Там, де немає спокуси, немає і слави.

Алесса втупилася в Данте темним поглядом, коли Томо та Рената пішли.

Притулившись до арки, він підніс яскраво-зелене яблуко до губ, абсолютно не збентежений війною, яку вона розпочала.

— Я сказала тобі чекати нагорі.

Він знизав плечима.

— Я збирався, але виявилось, що половина тутешніх хоче твоєї смерті, тож подумав, що тобі може знадобитися супровід.

Тишу порушував лише хрумкіт: Данте недбало кусав яблуко, попри її намагання подумки пропалити дірки в його обличчі.

— Що *то* взагалі було? — запитав він.

Озирнувшись на всі боки, аби переконатися, що наставники не почують, Алесса відкинула хвилясте темне волосся за плечі.

— Рената обговорювала, чи не вбити мене.

Данте завмер, уп'явшись зубами в білу м'якоту яблука. Тоді відкусив ще шматок і проковтнув.

— І?

— І? Це все, що ти можеш сказати?

— Якщо я лише доторкнуся до неї, мене повісять.

— Що ж, ти в безпеці, бо я сказала їй, що, якщо буде необхідно мене вбити, я зроблю все сама.

Він втупився в підлогу між ними.

— Гм. Тоді хто ж мені заплатить?

— Не можу повірити, що я плачу тобі за це.

Він відкусив ще один шматок яблука і, жуючи, продовжив:

— Якщо тобі потрібен охоронець типу *«так, пані, ні, пані»*, у тебе тут є з кого вибрати.

— О, звичайно, що я не очікую *такого*, — вона закотила очі. — Але трохи співчуття тебе не вб'є.

— Мало що може мене вбити, — сказав він із легкою усмішкою. — І співчуття не входило у список вимог для цієї роботи.

— Неповаги там теж не було.

— Я виходжу за межі стандартних очікувань, — Данте зни-
зав плечима. — Обрала свою наступну жертву?

— Ні. — Алесса насупилася, хоча сама сто разів називала Фонте так. — Як ти й запропонував, я спробую дещо нове. Ти готовий залишитися ще ненадовго?

— Наскільки *довше*? — спитав Данте, примружившись.

— Я пообіцяла їм ухвалити рішення під час Карнавалу.

Він із зітханням закинув голову назад.

— Цю перепустку у Фортецю краще написати золотом.

— Я підпишу її кров'ю. А тепер ходімо. Рената завжди жорсткіша до мене, коли в неї поганий настрій. Не варто спізнюватися.

Перед кімнатою для тренувань Алесса скинула взуття й почала знімати обрядову сукню, тим часом Данте визирав у відчинені двері. Більшість поверхонь кімнати була оббита, на дальній стіні на гачках і кобурах висіла низка зброї, справжньої та тренувальної. Данте видав тихий тужливий звук, коли помітив колекцію церемоніальних кинджалів.

Храмова сукня досить легко сповзла до талії, однак Алессі довелося звиватися, щоб стягнути її зі стегон. Коли тканина впала до ніг, Данте обернувся. Його очі сяяли бажанням — *ножів*, а не *її*, — і коліна Алесси затремтіли.

Підвівши голову, Данте втупився в стіну над нею.

— Яке це тренування?

Дівчина почервоніла, хоча й не мала б. Її тонкий, обтислий тренувальний одяг був створений для свободи рухів, а не скромності; добре хоч, що він покривав усе необхідне.

— Сподіваюся, що фехтування. У мене також є меч і бо, але вони набагато важчі.

У цей момент Данте подивився на неї із зацікавленою ледь помітною усмішкою.

— Ти вмієш користуватися мечем?

В ідеальному світі вона б вихопила меч із піхов і вколола йому шию із саркастичним *«Звичайно, а ти?»*, але навіть якби бодай один меч був у межах досяжності, зараз її руки, імовірно, не втримали б його. Натомість вона сперлася руками на стегна.

— Я не майстриня мечів, але вмію трохи помахати ними.

Рената прокашлялася з кімнати. Її брови злетіли вгору, коли Данте пішов слідом за Алессою всередину й знайшов куточок, щоби причаїтися.

Алесса очікувала, що він чекатиме в коридорі, але не сказала йому цього. Тому тепер, коли він запросився ввійти,

хай їй грець, якщо вона дозволить Ренаті помітити здивований вираз на своєму обличчі.

Рената взяла тренувальний бо, і серце Алесси обірвалося. Вища за неї палиця була занадто товстою, щоб зручно обхопити пальцями, а під корковим покриттям відчувалася тверда серцевина. Тренувальна зброя не могла завдати справжньої шкоди, але вони однаково збиралися битися.

Рената ніколи не була навмисно жорстокою. Вона просто не знала про травми Алесси, але від цього удари не стануть менш болючими. Ну й добре. Скарабео не змилюються над нею, тож не було сенсу просити про це Ренату.

Алесса здійняла бо, добре пам'ятаючи про свого глядача. Це був її шанс показати Данте, що вона більше ніж плаксива дівчина. Насправді вона почувалася не дуже *добре*, але їй нікуди було дітися, окрім як піднятися в його очях. Не те, щоб її це хвилювало.

Урок розпочався з розминки: вони обидві розгойдувалися та робили випаді. Кожен рух викликав в Алесси біль, але постійний потік зігрівав і розтягував напружені м'язи, тож усе було не так і погано.

Рената крутнулася, замахнувшись ззаду на Алессину ногу. Її коліно підкосилося, і вона з криком вдарилася об килимок. Занадто рано сказала «гоп». Проте Алесса може пройти через це. Пройде. Вона повинна.

Стиснувши зуби, Алесса витримала декілька ударів, перш ніж Рената знову збила її з ніг ударом у живіт. На щастя, він лише вибив із неї повітря.

Замах, відбивання, блок, знову і знову, швидше і швидше, поки окремі удари болю злилися в суцільну пульсацію страждань. Алесса спробувала вийти за межі свого тіла. Вона не кричала.

— Перерва. — Здіймаючи груди, Рената пройшла повз Данте, навіть не дивлячись на нього.

Стиснувши зброю як підтримку, Алесса впала на одне коліно. Її обличчя переколося від болю. Вона відвернулася від Данте й накрила лице завісою спітнілого волосся, сподіваючись, що він цього не побачить.

Перед нею зупинилися чоботи.

— Вона знає, що ти травмована?

— Ні. І не дізнається.

— Тобі боляче, і це не допомагає. — Данте скривився.

— Як і балачки про це.

Вона підвелася до того, як повернулася Рената. Коли через декілька хвилин бо жінки вдарило Алессу по плечу, вона відвернулася, роззявивши рот у тихому крику болю.

Данте прожогом вилетів із кімнати.

Оце так вразила.

Коли Рената нарешті відклала їхні навчальні матеріали, бурмочучи про прислугу, що не вміє начищати зброю, Алесса покульгала геть.

Данте стояв, притулившись до стіни в коридорі. Він спав. Стоячи. Очі заплющені, пухкі губи розтулені, густі вій відпочивають на вилицях, ніби кам'яна стіна за його спиною була периною.

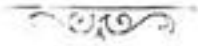
Вона ледве переконала своїх наставників, що Данте пильний і відданий охоронець, а він дрімає на роботі.

З буркотінням вона штурхнула носок його черевика.

Очі Данте розплющилися, і його ножі блиснули в її бік.

П'ЯТНАДЦЯТЬ

L'uomo propone, Dio dispone.

Чоловік міркує, а Бог порядкує.

Алесса відскочила, скрикнувши, коли вдарилася боком об дверну ручку.

Данте відсахнувся, і його гарчання стихло. Дивлячись куди завгодно, але не на неї, він уклав леза в піхви.

— Вибач, — вперше вибачення прозвучало так, ніби саме це він і мав на увазі.

— Ти маєш *захищати* мене, а не нападати, — відповіла Алесса.

— Я попереджав тебе не підкрадатися до мене.

— Ти *спав!* У коридорі! Ти не можеш зарізати кожного, хто проходить повз. — Вона терла груди, доки серце намагалось вирватися з-під ребер. — Ти завжди носиш їх із собою?

— Так.

— Чому?

Його губи скривила саркастична посмішка.

— На випадок, якщо хтось підкрадеться до мене.

Алесса закотила очі, і якимось чином навіть цей рух примудрився завдати їй болю.

Дівчина вже втрачала контроль над розбитими шматками свого тіла до того, як власний охоронець мало її не вбив, а тепер ще й синці пульсували й кожен подих обпікав. Коли вони піднялися на четвертий поверх, Алессі довелося зупинитися і вчепитися в стіну, мовчки благаючи темряву в очах відступити.

— Все гаразд? — запитав Данте.

Вона кивнула, стиснувши губи, аби не виблювати йому на взуття.

— Мені потрібно відвідати соляні ванни.

— Ти можеш зробити це, не потонувши?

— Ризик, на який я готова піти.

Він видав саркастичний звук.

Данте пішов за нею вниз вузькими сходами з її покоїв. Що далі вони спускалися, то теплішим і густішим ставало повітря від солі. Кришталеві ліхтарики розсіювали рожевувате сяйво по білому каменю. На кінчиках її волосся, вже мокрого від поту, сконденсувалися краплі, завиваючи пасма в тугі кучері.

— Бачиш? Це абсолютно безпечно. — Алесса показала на хвилясту поверхню басейну. Постійна течія вносила прісну воду з гарячого джерела й виносила застоюну.

Данте сів на сходах.

— Я не дивитимуся.

Жар пронизав шию, але вона не мала сил сперечатися. Вона повинна довіритися йому, щоб він дотримав слова.

Теплий басейн кликав, обіцяючи полегшення, якого вона так потребувала, аби зібратися з думками до приїзду Фонте. Високий вміст солі робив її тіло таким плавучим, що Алесса сумнівалася, чи взагалі змогла б потонути. Проте якщо все

зводилося до вибору між тим, щоб Данте витягнув її оголене тіло, й тим, щоб утопитися, вона б мовчала.

Крім того, їй не довелося би переживати приниження, якби вона померла, і, як бонус, не довелося б вітати зграю переляканих Фонте через декілька годин.

Крадькома зиркаючи через плече, Алесса скинула одяг і ступила у воду. Каменярі, які багато століть тому створили цей басейн, визнавали, що тіла не бувають прямими, тож поверхня під водою була вирізьблена як приемне поєднання нахилів і вигинів. Дівчина вмостилася у вигнутому заглибленні зі звуком, який міг би стати стогоном, якби тієї-таки миті Алесса не побачила черевиків Данте, коли той простягнув ноги. Йому напевно було незручно, але він не скаржився.

Із закритого керамічного слоїка, що стояв біля басейну, Алесса зачерпнула повну долоню ароматичної олії, яка плавала поверх суміші лимонного соку і крупної морської солі, й обережно помасажувала нею між шиєю та плечима.

— Що *це* таке?

Алесса підстрибнула, прикриваючи груди схрещеними руками, але Данте лишався поза полем зору.

— Тут смердить, як у триклятому саду.

— Що ти маєш проти лимонів? — поцікавилася Алесса.

Єдиною відповіддю була хвиля похмурого смутку, яку вона відчула навіть крізь стіну.

Вона знову відкрила слоїк зі скрабом для тіла, агресивно вимахуючи ним у бік Данте.

— Знаєш, дехто вважає, що в цих водах залишилася цілюща сила. — Вона продовжуватиме розмову — і це послужить раннім попередженням, якщо він поворухнеться.

Данте, мабуть, волів би знизати плечима, проте Алесса його б не побачила, тож він гмикнув.

— Моя *поппа*¹ каже, що ця сила вилікувала її ревматичні коліна.

— Чудодійно, — тон Данте був таким сухим, що викликав у неї усмішку.

— У будь-якому випадку, це чудове відчуття. — Алесса змахнула руками по воді, створюючи невеликі хвилі. — «*La Fonte di Guarigione*».

— «*La Fonte della Guarigione*», — виправив він, наголошуючи на кожному складі, який вона вимовила неправильно. — До речі, у тебе жахливий акцент.

— Ну *вибач*, — сказала вона трохи обурено. — Я не вивчала старої мови, поки не перебралася до Цитаделі, а тоді вимова не була моїм пріоритетом. Ти вільно нею розмовляєш?

— Так.

— Хто тебе навчив?

Тиша. Ось що вона отримала, намагаючись бути милою. Алесса покрутила рукою у воді, щоб створити вир.

— Ти віриш у якісь старі легенди?

— У деякі.

— Як щодо гіоте? Дехто думає, що вони досі є десь там.

Пауза.

— Ти коли-небудь зустрічала такого?

— Звісно, ні.

— Але ти віриш, що вони ховаються в лісах і чекають, щоб напасти на добрих людей Саверіо.

— Ні-і-і, — протягнула вона. — Гіоте були вигнані на континент, тож їх або вбили ще під час першого Діворандо, або вони просто вимерли. Ніхто не міг би проіснувати так довго без спільноти.

¹ Бабуся (*итал.*).

— Може, у них була власна. Може, і досі є.

— Ти надто прискіпливий як для того, хто не має власної думки. Я думала, ти в них не віриш.

Цього разу їй залишилося уявити його знизування плечима.

— Мабуть, ти маєш рацію, — сказала Алесса. — Якби це було правдою, Дея просто повернула б силу назад. Навіщо дозволяти комусь зберігати вкрадений дар?

— Хто взагалі знає, які мотиви в богів?

— Ми знаємо достатньо. Вони створили Фінестру і Фонте, щоб захистити острів. Це ж очевидно.

— Від атаки, яку вони посилають. Чому Дея не скаже Кролло припинити?

— Вона намагається зробити нас кращими. Нагадує нам про єдність, доброту та зв'язок. Дві душі об'єднуються в партнерстві, створюють вікно в божественне і є фізичним нагадуванням про те, що всі смертні можуть і повинні бути тасьмами на гобелені світу.

— Вони змусили тебе завчити цю промову напам'ять?

— Ні.

Так.

Алесса сердитим порухом руки збрижила поверхню води.

— Якби наші солдати могли пити з водограю, тисячі людей виживали б у кожному Діворандо. Жахливо, що хтось може бути таким егоїстом.

— Люди егоїстичні, — відповів Данте. — Усі просто вдають, ніби піклуються про інших, сподіваючись, що ніхто не дізнається правди.

— Неймовірно цинічно. Ще одна причина, щоб легенда про гіоте стала повчальною історією.

— Проти чого? Проти зцілення? — глузливо запитав він.

— Егоїстичності. Я завжди вважала, що Фінестра від природи безкорислива. Але я ні, — Алесса не могла стримати тремтіння в голосі. — Я думаю, що саме тому це відбувається. Мене карають.

Данте, здавалося, вичерпав свої здібності вести бесіду.

Алесса дивилася на воду, бажаючи забрати це зізнання назад і стерти спогад із його пам'яті. Що в розмові з кимось, кого ти навіть не бачиш, може викликати бажання ділитися таким особистим?

Саме тоді, коли вона подумала, що розмова мертва й похована, він заговорив.

— Навіть якщо просто намагаєшся, ти вже краща за інших. Її губи здригнулися у вдячній усмішці.

— Данте, чому ти зараз добре ставишся до мене?

— Ненавмисно. — Запала тривала тиша. — Ти сидітимеш там цілий день?

— А ти кудись поспішаєш?

Дівчині кортіло побути тут довше, просто аби подратувати його, але якщо вона залишиться ще бодай на хвилину, йому все-таки доведеться виловлювати її. До того ж Фонте скоро прибудуть. Увечері вони вперше залишаться наодинці. Ну, вперше наодинці з нею. Як їй було відомо, Фонте збиралися щотижня, щоб обговорити, як сильно ненавидять її.

Алесса постояла, дивлячись, як вода стікає по її ногах, перш ніж потягнутися до пухнастого халата. Загорнулась у нього, декілька разів перевірюючи руками, чи все-все прикрито, вона підійшла до Данте, який лежав на сходах, закривши руки за голову.

Він подивився на неї крізь смуги своїх темних вій.

— Ти не втопилася.

— Може, наступного разу.

ШІСТНАДЦЯТЬ

Tristo è quel barbiere che ha un sol pettine.

Не варто складати всі яйця в один кошик.

Лише годину по тому Алесса йшла повз свою улюблену лавку в найвіддаленішому куточку саду. Дівчина, прихована сплутаними гілками лимонного дерева, не могла побачити Цитадель — тільки листя та квіти. Іноді, заховавшись там, у світі такому зеленому й пишному, що він здавався раєм, під звуки бджіл і пташиного співу вона майже забувала про свій полон. Проте не сьогодні.

Її руки висіли по швах і нервово тремтіли — мабуть, у цей момент вона нагадувала курку, яка намагається злетіти, але їй було байдуже. Алесса вбила трьох Фонте — *трьох*, — і її геніальний план уникнення наступного вбивства полягав у тому, щоби привести їх усіх до Цитаделі? Фразі «всі яйця в одному кошику» бракувало зловісності, щоб описати цю ситуацію.

— Щось шукаєш, Фінестро? — запитав Данте зі свого місця, підпираючи сусіднє дерево.

Сміливість. Впевненість.

Треба було домовитися, щоб зустрічати Фонте по одному. Це було б наче капати на язик по одній краплі отрути, замість випити всю пляшку одразу.

Данте відступив від дерева й обернувся до нього, витягнувши один зі своїх ножів.

В Алесси защеміло серце, хоча він цілився не в неї. Данте метнув ніж, і той застряг у гладенькій корі, вібруючи.

— Я почуваюся безглуздо, коли називаю тебе «Фінестрою». Вікном.

— Хіба ти не знаєш? Я *вікно* в божественне, — вона похмуро засміялася. — Пропоную людству проблизк досконалості й осяюю святим світлом усіх. Тобі справді варто скористатися моєю близькістю і грітися в її променях.

Його очі примружилися від притлумленої усмішки.

— Чи це *тому* тут так світло?

— І справді. Я починаю думати, що це вікно може мати декілька тріщинок.

— Так навіть краще, — пирхнув він, — бо більше пропустить того святого світла, *luce mia*¹.

Алесса тужливо дивилася на ніжно-блакитне небо над стіною.

— Якщо ти плануєш втечу, то це не найпростіший шлях, — сказав Данте.

— Якщо я перелізу через неї, — Алесса постукала по стіні, — ти вдаси, що нічого не бачив?

— Я впевнений, що вечір буде не такий і поганий.

— А я впевнена, що це буде *жахливо*, — сказала вона. — Вони мене ненавидять.

— Вони взагалі тебе знають?

¹ Світло мое (*итал.*).

— Їм і не потрібно. Я вбила їхніх друзів. — Вона помахала в його бік. — Швидко. Подай мені драбину.

Данте обернувся на віддалений гуркіт воріт.

— Занадто пізно.

Рената й Томо чекали просто посеред внутрішнього подвір'я. З іншого боку, всередині тунелю, стояла невеличка групка, у якій люди з похиленими від страждання плечима тулилися одне до одного, наче риби, спіймані в сіті.

Калєб обійняв старшого чоловіка, поплескавши його із шаленою приязню, а жінка середніх літ плакала біля них. Йозеф і Ніна схопили одне одного за руки. Саїда стояла біля своїх поважних батьків.

Фонте прощалися, як герої, що потрапили в пашу чудовиська. Вони були там, але всі не хотіли цього. Вони виконували обов'язок, але всі не вірили в неї.

Камарія стояла окремо від інших, оглядаючи все навколо.

— Другий близнюк втік минулої ночі, — несхвально сказала Рената, *цокаючи язиком*.

Консільйо це не сподобається. Можливо, було б несправедливо використовувати зраду брата проти Камарії, однак Алесса не сумнівалася, що саме так вони і вчинять. Важко сказати, чи задовольняться члени ради тим, що накладуть вето, якщо Камарія стане найкращим варіантом. Проте Алесса ще матиме час похвилюватися про це згодом.

Алесса ледь стримувала бажання втекти. Натомість задовольнилася тим, що перебирала нитку в одній із кишень, майстерно захованих у її довгій ліловій спідниці.

— Чи варто зачекати на решту?

— Більше нікого немає.

Серце Алесси впало, як камінь. Коли вона отримала магичну силу, на острові було два десятки Фонте, й це без непри-

датних за станом здоров'я, віком, через вагітність та з інших причин — більш ніж достатньо, щоб обрати. Вона вбила трьох. Решта вирішила назавжди покинути свій дім. Вона могла лише припустити, що вони вирушили до Алтарі, найближчого з двох священних островів, досі заселених.

Інші люди також утікали в останні роки, але їм дозволялося повернутися після облоги... якщо острів буде вартий того, щоб вертатися. Однак для тих, кого торкнулися боги, відсутність віри вважалася зрадою, а зрада означала вигнання.

П'ятеро Фонте, що залишилися, стояли перед нею. Добре. П'ять — це трохи краще, ніж жодного.

Рената вийшла наперед.

— Вітаю і ласкаво просимо. Ваша присутність тут — велика честь для нас. Будь ласка, заходьте в атріум, де Фінестра підготувала для вас чудовий раут.

Алесса приховала своє здивування. Вона зробила що?

Рената провела всіх усередину, дочекавшись, поки перша черга слуг вийде з кухні з тачками, а тоді вдала, ніби їй конче необхідно послідувати за тими, хто ніс сумки нагору, щоби проконтролювати доставлення речей Фонте.

Томо непомітно вийшов, сказавши, що збирається перевірити підготовку до вечірнього бенкету, і залишив Алессу наодинці з Фонте. Кожен куточок чотириповерхового атріуму заповнила тиша.

Вони прийшли одягнені в зручне вбрання, як вона і просила, але не почувалися комфортно.

Камарія, яка змінила свою оборонну позу, коли Рената й Томо пішли, найкраще вдавала байдужість: великі пальці рук засунуті в кишені штанів з оленячої шкіри, широкий рот скривився в усмішці, яка свідчила про те, що їй нема діла до

всього на світі. Її вільна блузка, потерті шкіряні черевики й рум'янець на мідних щоках створювали враження, ніби вона щойно зістрибнула з коня після бадьорої прогулянки. Проте дівчина здригалася від різких рухів.

Ніна, в простій бавовняній сукні, однією рукою притримувала спідниці, а другою вчепилася в Йозефа.

Калєб накинувся на тарілку з брукетом, налякавши слуг, і їв у лютому мовчанні.

Алєсса прочистила горло.

— Я перепрошую за всю цю секретність, але ми не хотіли нікого турбувати. — Будь-кого *іншого*. Вони вже явно стурбовані. — Консільйо дав мені дозвіл спробувати нову стратегію. Я хотіла б глибше зрозуміти ваші здібності та сильні сторони, перш ніж ми почнемо навчання...

Вона відійшла вбік, коли слуги принесли таці з охолодженим лимонадом та лимончело.

Йозеф узяв склянку, випадково заморозивши її, тож коли спробував зробити ковток, нічого не вийшло.

— Перепрошую, — сказала Саїда. — Як ти глибше зрозумієш наші сили, якщо не можеш доторкнутися до нас?

— О. Що ж, можливо, нам доведеться порушити декілька правил.

Саїда та Камарія переглянулися.

Келих Ніни роздувся під пальцями.

— Вибачте. Іноді я помиляюся, коли нервуюся. — Вона послабила хватку, і кришталевий кубок знову набув звичайної форми.

— Почекайте, — Калєб злегка засапався. — Ти хочеш сказати, що скористаєшся нашими силами, *перш ніж* вибрати Фонте?

— Я... Ну...

— Краще не будемо перейматися цим сьогодні. — Рената поспішила на допомогу, спускаючись сходами. — Спочатку ми дамо вам час познайомитися, а тоді Фонте Томохіро Міямото буде... — Рената зупинилася, насупивши брови. Тупіт важких чобіт відлунював у тунелі.

На подвір'я зайшов взвод солдатів на чолі з капітаном Папатонісом, обличчя якого було білим як полотно.

— Фінестро, Варта тут, щоби побачити вас.

По шиї Алесси побігли мурашки.

Солдати принесли ноші зі шматком поплямованої тканини, яка приховувала щось велике. Коли вони поставили вантаж перед нею, щось випало з-під брезенту.

Кіготь, викривлений і недорозвинений.

Щось на ношах сіпнулося.

Солдатка, яка стояла неподалік, здійняла багнет і прохромила тканину. Сіпання припинилося, і цівка кольору опівнічної синяви витекла назовні.

Капітан Папатоніс прокашлявся.

— Шановний П'ятий Взвод тут, щоби представити Перше Попередження.

Склянка вислизнула з руки Йозефа, розлетівшись бризками золотих скалок.

На щастя чи на жаль, Алесса нарешті знала, скільки їй залишилося.

Один місяць.

Один місяць, щоб вибрати Фонте.

Один місяць, поки вони не зіткнулися з роєм цих... тварюк.

Один місяць — і все це закінчиться.

СІМНАДЦЯТЬ

La morte e la sorte stanno dietro la porta.

Смерть і доля чатують за дверима.

ДНІВ ДО ДІВОРАНДО: 28

Почувши тихий кашель Ренати, Алесса відвела погляд від істоти і змусила себе ворухнути губами.

— Дякую за вашу службу та вашу пильність.

Рената мала рацію, практика *зробила* свою справу. Церемоніальна відповідь зірвалася з уст Алесси так спокійно, ніби вона отримала букет квітів, а не понівечений труп величезної демонічної комахи.

Солдати відсалютували, брязкаючи обладунками в приголомшливій тиші внутрішнього подвір'я, і стукнули палицями об землю, змусивши всіх інших здригнутися.

Капітан Папатоніс, помітно набираючись відваги, схопив кутик брезенту і смикнув його, оголивши гладенький екзоскелет чорного жука й опуклі вологі червоні очі. Такий нешкоджений, такий досконалий у своїй жахливості, скарабео скидався на сплячого.

— Я віддам його на зберігання, доки у вас з'явиться час його оглянути, — повідомив капітан, перш ніж піти геть, бурмочучи щось про приготування.

Солдати, зберігаючи під шоломами кам'яні вирази облич, вклонилися й пішли. Вони залишили мертвого скарабео посеред того, що за мить до їхньої появи було аперитивом.

Алесса зробила ковток лимончело.

Очікувалося, що вона сама перенесе ту істоту? Можливо, тоді вже й повісить її над ліжком, як дитячу підвіску? Потрібно ж щось, на що можна було б дивитися довгими безсонними ночами, завмираючи від страху.

— Хтось прибере це пізніше, — почувся тихий голос Ренати. — Час стати лідеркою.

— Потворне, еге ж? — Томо порушив тишу.

На обличчях Фонте закарбувалися однакові вирази нудотного жаху. Тим часом Томо й Рената недбало розглядали створіння з пекла, що лежало перед ними в калюжі власних випорожнень, яка розтікалася й далі.

— Але маленьке. — Рената обійшла створіння, оглядаючи його з усіх боків.

— Перші завжди такі.

— І все-таки. Це може бути ознакою слабкого року.

Вони повторювали те, що Алесса вже й так знала, ведучи порожні балачки, поки вона набиралася сміливості наблизитися до монстра, більшого за дорослу людину. Ікла істоти скрутилися, замість того щоб вилізти з пащі, але все одно були достатньо широкими й гострими, аби розірвати людину навпіл.

— Цей здається трохи... кволим, — сказала Алесса, намагаючись здаватися байдужою.

Саїда видала звук, схожий на щось середнє між кашлем і риданням.

Камарія і Калєб заплющили очі. Алєсса не розуміла, Йозєф тримає Ніну чи навпаки, оскільки вони обое мали вигляд, ніби намагалися встояти на ногах.

Алєсса проковтнула бульбашку істеричного сміху. Чи то роки підготовки нарешті подіяли, і вона загартувалася за безліч годин, проведених у холодильній камері, розглядаючи муміфікованих скарабео з минулого Діворандо... чи то в неї починав їхати дах.

Перекуски й мертвий монстр. Гідний раут у Цитаделі Долі.
Дєє, твоє почуття гумору бездоганне.

— Клєшні більш вигнуті, ніж у попереднього виводка, чи не так? Схожі на тих, що були під час Діворандо в 431 році.

Рєната кивнула так, ніби Алєсса зробила дуже слушне зауваження, що особливо вражало, оскільки в 431 році *не було* Діворандо. Воно відбулося в 435? 437? Остання цифра точно була непарною.

Цє не мало значення. Усі Фонте мали такий вигляд, ніби взагалі нічого не чули.

Алєсса безцільно пробурмотіла ще декілька глузливих коментарів, перш ніж Рєната сплеснула в долоні й радісно оголосила, що покаже Фонте їхнє нове житло.

Начє зграйка жалюгідних качєнят, вони йшли слідом за Рєнатою сходами, здавалося, так само розбиті перспективою переїзду, як і тим, що залишалися поруч із монстром.

— Що ж, ти мала рацію, — сказав Данте, підходячи до Алєсси. — Усе минуло не дуже добре.

— Ти так думаєш? — Дівчина штовхнула пазури скарабео носакон свого черєвика. — А я думала, труп демона трохи поліпшив настрій.

— Досі мертвий? — Данте копнув його ногою й кивнув, почувши мокрий тріск. — Досі мертвий.

— Напевно, треба сказати Ренаті, хай зачинить усі вікна, щоб вони не намагалися втекти.

Алесса втупилася в кіготь на відстані витягнутої руки від носака своїх блискучих чорних черевиків. Два однакові вигини, глянцеві й гладкі, темні й смертоносні.

Який збіг.

* * *

Вона не перевірила вікна, але натягнула на обличчя безглузду усмішку господині й зазирнула до покоїв Фонте, аби переконатися, що її нові перспективи не плетуть мотузок із простирадл.

Вони припинили розпаковувати речі, помітивши її в одвірку. Ніхто з них не мав настрою розмовляти, тож Алесса пробурмотіла щось про те, що завжди поруч, якщо їм щось знадобиться, і поспішила до бібліотеки. Данте похмурою тінню поплівся за нею.

У склепінчастій кімнаті дівчина зупинилася, глибоко вдихаючи запах шкіри, старого паперу, сандалового дерева й чогось дивовижно спокусливого, чого вона ніколи раніше не помічала.

Бібліотека, переповнена різноманітними книжками та мапами, — її улюблена кімната в Цитаделі, а також найближчий сховок. Як Алессі було відомо, тут зберігалися примірники всіх важливих книжок, надрукованих на Саверію, а також багато екземплярів із ще давніших часів — до того як Дея створила острови-святилища. Ба більше, ряди полиць містили безліч менш пишномовних видань, і вона вже встигла перечитати сотні історій, які її мати, безумовно, не схвалила б.

Данте застиг на місці. Не кліпаючи, з відвислою щелепою, геть приголомшений.

Вона так само зреагувала, коли вперше побачила цю розкішну кімнату. Безліч книг і безцінних витворів мистецтва могла будь-кому відібрати мову, а в цю пору дня, коли все було поцятковане веселками від сонячного світла, що проникало крізь високі вітражні вікна, кімната мала просто магічний вигляд.

Алесса дала Данте хвилину призвичаїтися, вдаючи, ніби вивчає величезну мапу Саверіо на найближчій стіні. Та мапа містила докладне зображення міста та запутаної системи підземних тунелів, й оскільки картограф додав усі головні вулиці міста, її розміри справді вражали. Алесса здійняла руку, щоби провести пальцями по численних пляжах на найвіддаленішому узбережжі, й зупинилася на крихітній бухті без назви. Раніше вона якось називалася, але слова так вивцвіли, що загубилися на тлі. Колись Алесса відвідає всі ті пляжі.

Данте здригнувся й зірвався з місця: пройшов уздовж кімнати, перевіряючи, чи не причаївся за полицями якийсь шпигун. Ніхто не вистрибнув із тіні, тож коли хлопець переконався, що вони самі, почав вдивлятися в заголовки й тягнути книжки з полиць. За декілька хвилин у нього зібрався височенький стос.

— Що? — він озирнувся, ніби відчувши зацікавлений погляд Алесси. — Не думала, що я вмію читати?

Мабуть, вона видавалася такою самою здивованою, якою і почувалася.

— Ні, — відповіла Алесса. — Я просто й подумати не могла, що ти з тих людей, які *читатимуть*. Які книжки тобі подобаються? — Досить проста тема навіть для того, у кого, здавалося б, алергія на розмови.

Данте знизав плечима й повернувся до полиць.

— Якщо немає вподобань, як ти тодіобираєш?

— Ти ставиш забагато запитань.

— Ти даєш замало відповідей. — Вона схрестила руки. — Добре. Мені не потрібно нічого про тебе знати.

— Так, не потрібно.

Поклавши свій стос на стіл, Данте розлігся у шкіряному кріслі. Він був розслабленим, наче кіт, що гріється в променях сонця, але гарячково гортав книжку за книжкою, відкладаючи одну, аби схопити іншу, ніби полюючи на щось.

— Ти не пробудеш тут достатньо довго, щоби прочитати все це, — сказала Алесса, роздратована своєю ж дратівливістю.

— Подивимося.

І вона вже дивилася. Занадто близько.

Між шелестом гортання сторінок тиша була по її барабаних перетинках. Дівчина досі не усвідомлювала, що тиша має власні вагу й пульс, що якимось парадоксальним чином заважають почути будь-що інше.

Іноді крізь стіни долинали голоси Фонте, змушуючи Алессу здригатися.

Вона попрямувала до дверей, нашорошивши вуха.

— «*Come la cosa indugia...*» — пробурмотів Данте.

— «*...piglia vizio...*»¹ — Вона завершила фразу за нього. — Я знаю. Але я не підслуховую, лише хотіла переконатися, що вони не пішли без мене.

— Ага. Звісно, що так.

Алесса вмостилася на підлокітнику найближчого крісла, постукуючи підборами по шкірі. Її м'які туфлі не створювали

¹ Цитата Тіта Лівія про те, що вагання або зволікання можуть призвести до біди (з *итал.*).

багато шуму. Вона почала сильніше замахуватися ногами, і кожен удар супроводжувався м'яким гупанням.

Данте не підводив очей.

Він *навмисно* уникав сварки, коли їй хотілося бодай од-
ненької.

Алесса потягнулася до маленького глобуса, що стояв на краю стола, і пальцем крутнула його. Континенти були заштриховані сірим кольором, що вказувало на їхню руйнацію, тимчасом острови — яскраво пофарбовані.

Відлюдне населення Алтарі задовольнялося тим, що залишалося на самоті на своєму засніженому острові, мало що купуючи й ще менше продаючи. Алесса могла лише уявити, як вони відреагували на нещодавній потік біженців Фонте. Якби вона могла застрибнути на корабель і втекти, то ризикнула б здійснити довгу й небезпечну подорож до Танпу, тропічного раю на іншому кінці світу. Екіпажі кораблів, що поверталися, розповідали про воду — прозору, як скло, та фрукти, що смакували, як чиста радість, і хоча багато капітанів поверталися із саджанцями, ніхто так і не зміг виростити ці рослини на Саверіо.

— Ти коли-небудь думав про те, щоби поїхати? — поцікавилася вона.

— Із Саверіо? — уточнив він, не підводячи очей. — Кожен клятий день.

— Ще є час. Я впевнена, є капітани, які воліли би пережити Діворандо під захистом іншої Фінестри. Я чула, що Танп прекрасний. Клімат там кращий, ніж на Саверіо, і, напевно, рятівниця краща.

Данте насупив брови.

— Я краще поїхав би на континент і подбав би про себе сам.

— Яка жахлива ідея. Скарабео обгризають його до кісток кожного Діворандо.

— Це неправда. Зазвичай вони прямують до нас, перш ніж зжерти щось інше. Немає сенсу витратити час на траву, коли є цілий острів смаколиків.

— Ти думаєш, що виживеш без захисту Саверіо?

— Ну, поки що він мені не дуже допоміг.

— Що ж тебе зупиняє?

— У мене немає вдосталь монет. Крім того, я вже пообіцяв, що подбаю про твою безпеку, аби ти могла врятувати Саверіо.

— Точно, — зітхнула Алесса. — Врятувати Саверіо.

Її нерви вібрували так сильно, аж кістки ломило, поки вона вигадувала, як би вирвати книжку з його рук і кинути її, аби почути, як та бухнеться об стіну. Що завгодно, аби розірвати тишу. Не помічаючи її пронизливого погляду, Данте ще глибше занурився у крісло.

— Я можу піти, якщо ти хочеш побути на самоті, — сказала Алесса.

— Та ж я читаю, а не купаюся.

Дівчина відкинулася, ще глибше занурившись у своє крісло, і, витягнувши з-за спини подушку, притисла її до грудей.

— Насолоджуєшся? — запитала вона.

— Крісло зручне. Компанія не така вже й жахлива.

— Мабуть, — вона опустила підборіддя на подушку, — це найприємніше, що мені говорили за останні роки.

У животі Алесси голосно забурчало, й вона ляснула по ньому долонею.

Данте відклав книжку.

— А ти не можеш подзвонити в маленький дзвіночок, щоб тобі принесли поїсти чи щось таке? Хіба не так роблять заможні люди?

Вона зиркнула на нього спідлоба.

— Так, ми, багатії, *обожнюємо* дзвіночки. Але сьогодні ввечері я влаштовую офіційний бенкет для Фонте й не хочу псувати собі апетит. Ти можеш повечеряти в їдальні із солдатами, якщо не бажаєш бути свідком світської бійні.

Данте наморщив носа.

— І виколоти собі очі іржавою ложкою?

— *Це* вже повністю залежить від тебе. — Їй, напевно, варто було б спростувати його погані слова про солдатів, але якщо йому хочеться для різноманітності засудити когось іншого, вона не заперечуватиме. — Що вже вони зробили, щоб іржаві ложки стали такими спокусливими для виколювання очей?

— Вони скаржаться. Постійно.

Ох. Отже, однаково винна вона.

— Що ж, це зрозуміло. Вони очікували високих посад, служачи своїм славетним Фінестрі та Фонте, а натомість застрягли з найбільшим провалом в історії Саверіо. Зовсім не те, на що вони підписувалися.

— Якраз на це вони й підписувалися. Це їхня робота.

Алесса зітхнула.

— Востаннє, коли я наважилася вийти в місто, діти насміхалися з них і втікали з криками, побачивши мене.

— Якщо вони не ставляться до тебе з повагою, то не можуть очікувати цього від когось іншого.

Жар обпік їй горло.

— Я не заслужила поваги.

— Ну не знаю. Твоя наставниця... та пані...

— *Синьйора Рената*. Попередня Фінестра. Ти *знаєш* її ім'я.

— Не важливо. У будь-якому разі, її вразило, коли ти гавкала на неї, наче те цуценя, що дзявкає на бульдога.

— Саме *те* порівняння, якого я потребувала, щоб зміцнити впевненість у собі.

— Фінестро? — Камарія стояла на порозі й дивилася на них із дивним виразом обличчя.

Алесса відкинула подушку вбік і схопилася на ноги, прокидаючи себе за те, що її застали в такій негідній позі.

— Так? Тобі щось потрібно?

— Ми йдемо вниз.

— Чудово. Я зараз спущуся.

Камарія пішла. Алесса розправила плечі, почуваячись так, ніби на неї начепили обладунки.

— *È meglio cader dalla finestra che dal tetto*, — тихо сказав Данте.

Краще впасти з вікна, аніж із даху.

Одна з улюблених фраз її *тата*.

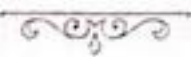
— Дуже винахідливо. Вони виваляться крізь мене чи таки виштовхають мене з вікна?

Данте підвівся, засунувши невелику книжку в шкіряній палітурці в задню кишеню.

— Є лише один спосіб дізнатися.

ВІСІМНАДЦЯТЬ

Chi vive tra lupi, impara ad ululare.

Серед вовків жити — по-вовчому вити.

ДНІВ ДО ДІВОРАНДО: 28

Алесса займала почесне місце на чолі столу, тож не могла пропустити жодного жалюгідного погляду чи здригання, коли Фонте зайняли свої місця.

Праворуч від Алесси схилила голову Ніна, шепочучи тиху молитву.

Алесса взяла виделку, й цей рух налякав Ніну — вона перекинула склянку з водою собі на коліна.

По той бік стола скривилася Саїда. Калєб застогнав.

Губи Ніни затремтіли, коли вбігла служниця зі стосом серветок.

Алесса хапалася за старі спогади, за щось, про що можна було би поговорити.

— Камаріє, ти досі граєш на гітарі?

Камарія ліниво бавилася виделкою.

— Так. А що?

— Просто цікавлюся. Ніно, тобі подобається співати у храмовому хорі? Твоє соло на службі минулого тижня було просто чудове.

— Дуже мило з твого боку, — пробурмотіла Ніна.

— Я постійно кажу їй, — м'яко й ніжно мовив Йозеф, — що в неї ангельський голос, але вона мені не вірить.

Алесса спробувала ще раз.

— Саїдо, як просувається твій проект?

— Я думаю, так добре, як тільки може. Зараз зосередилася на десертах.

Алесса так завзято намагалася підтримати розмову, що вже докотилася до обговорення дині з прошуто, але Фонте відповідали так уривчасто, що Данте проти них здавався справжнім базікалом.

Кухарі приготували бенкет, гідний божественних рятівників, напевно, вважаючи, що Фонте заслуговують на вишукану вечерю.

Проте Алесса єдина оцінила ту їжу.

Окрім Данте, який сидів на стільці біля дверей на кухню, поглинаючи третю порцію і навіть не збираючись сповільнитися.

Поки вони чекали на десерт, Данте витягнув ноги, зчепивши пальці за головою. Його легкий рух прорізав напруження, наче приступ хихотіння в храмі.

Алесса не єдина скося стрільнула в нього поглядом.

Калєб клацнув пальцями на Данте.

— Зроби щось корисне і принеси нам ще одну пляшку, добре?

Алесса скривилася:

— Будь ласка?

Данте схопив із буфета пляшку, штовхнув її на стіл, брязкаючи посудом, і пішов назад у свій куток.

— Ніде не можу знайти хорошої прислуги, — пробурмотів Калєб, наколюючи з тарілки свіжоспечені ньокі й поливаючи їх часниковим маслом.

— Він охоронець, а не слуга, — відрізала Алесса.

— Отже, як саме це відбуватиметься? — запитав Калєб. — Ти катуватимеш нас, а коли залишиться один, то він і стане переможцем?

Ніна мала такий вигляд, наче зараз розридається, і, здавалося, не помічала, що через її магічні сили ложка в руці зігнулася навпіл.

— Не кажи так.

— Чому б і ні? — огризнувся Калєб. — Я повинен вдавати, що ми раді бути тут? Радіємо, що станемо наступними жертвовними ягнятами?

— Досить, Калєбе. — Щоки Йозефа почервоніли. — Ти богохульствуєш.

— І став ще більшим лайном, ніж зазвичай. — Камарія зімітувала удар ножем для масла.

— Отже, — видихнула Саїда. — Я прочитала чудову книжку про силу позитивного мислення й щиро рекомендую її.

Калєб перебив її:

— Позитивне мислення не врятувало Імера, Ілсі чи Г'юго, і воно не втримає її від того, щоб убити й тебе також.

— Я не наміряюся *нікого* вбивати, — сказала Алесса. — Мої попередні Фонте не померли від одного короткого дотикку. Ми... продовжували, бо вони прийняли свою роль і були віддані завданню. Я не прошу цього від вас. Я думаю — маю на увазі, я *впевнена*, — що із часом і практикою зможу врегулювати свою силу.

— Бачиш? — Саїда всміхнулася з несамовитим оптимізмом. — Вона працювала над цим. Позитивне мислення і практика. Їй усе вдасться.

— А якщо той культ прийде по наші голови раніше? — запитав Калєб.

Останнє відлуння усмішки покинуло обличчя Алесси.

— Вони придуть не по тебе, а по мене. І якби я думала, що це врятує Саверіо, я б їм дозволила. — Вона зробила паузу, щоб її слова запам'яталися. — Але їхні теорії не мають жодних доказів.

— Про що ви говорите? — Ніна перевела погляд із Калєба на Алессу.

— Тебе тримають у вежі, Ніно? — Камарія потерла скроні. — Якись божевільні кажуть, що вона несправжня Фінестра, і єдиний спосіб знайти справжню це... ну ти знаєш. — Вона беззвучно вибачилася перед Алессою.

— Ти говориш про падре Івіні? — Ніна насупилася. — Минулого тижня він відвідував мою молодіжну групу, і мені він не здався божевільним. Кожна людина спілкується з Деєю по-своєму, і він має право на власну інтерпретацію, навіть якщо ми з ним не погоджуємося.

— Але ж не тоді, коли його інтерпретація означає вбивство обраної Деєю спасительки, — заперечила Камарія.

— Я впевнена, що він ніколи нікому не *наказував* цього робити.

Йозеф голосно кашлянув, рятуючи Ніну від наступної дурниці, яку вона могла ляпнути.

Алесса затамувала подих. Попри всі найгірші сценарії, які дівчина собі уявляла, вона ніяк не очікувала, що перша вечєра з Фонте почнеться з невимушеної розмови про її смерть.

— Що ж, — сказала вона. — Немає жодних доказів того, що смерть Фінестри спричинить появу іншої, тож ви застрягли зі мною.

— Як і немає доказів, що це не так. — Очі Калеба звузилися.

Камарія нахилила свій келих до нього.

— Якщо ти намагаєшся самоусунутися, ставши аж таким нестерпним, то це справді чудова спроба.

— Я намагаюся догодити, — сказав Калєб, милуючись крихітною іскрою, яку він утворив між великим і вказівним пальцями. — Як твій брат, Камаріє? О, зачекай. Він же втік, так? Я знаю, чому в мене зіпсувався апетит. Певно, сюди тягне смородом зради.

Здавалося, Камарія була готова вбити його поглядом.

— Ну я вірю в богів. — Саїда начепила на обличчя усмішку. — І в нашу Фінестру.

Принаймні *хтось* був готовий прикидатися.

— Дея не помиляється, — тихо сказала Ніна, але то прозвучало радше як запитання, аніж твердження.

Це була катастрофа.

— Хотіла б я вас усіх відпустити, — сказала Алесса. — Але Саверіо потребує мене, а я потребую Фонте. Тому маю намір проявити себе так, щоб, коли прийде час приймати остаточне рішення, хтось із вас зголосився добровольцем.

— А якщо ніхто не зголоситься? — запитала Ніна.

— У такому разі Консільйо доведеться вибирати. Але я не буду. Я знаю, як це, коли тобі нав'язують роль, про яку ти не просив, тому більше ні з ким так не вчиню.

— Тоді тост, — сказав Калєб, наливаючи собі майже повінця келих і високо здіймаючи його. — За того, хто помре першим. Будьмо!

ДЕВ'ЯТНАДЦЯТЬ

Non è prudente aprire vecchie ferite.

Не варто роз'ятрювати старі рани.

ДНІВ ДО ДІВОРАНДО: 28

Алесса склала рукавички біля тарілки і втупилася в стіл, заставлений порожніми келихами та стравами, до яких майже не торкалися. Фонте відкланялися, посилаючись на виснаження, коли увійшов слуга з крихітними матовими келихами лимончело. Їхні стільці мало не залишили борозен на підлозі.

Данте розвернув найближчий стілець задом наперед, щоб вмотитися на ньому, і підпер підборіддя однією рукою.

— Вони *справді* тебе бояться, так?

— Звісно, бояться. — Алесса стиснула кулаки. — Я монстриця, яка переслідує їх у нічних кошмарах.

Його очі полагіднішали. Ще вчора вона б не помітила змін, але вони були.

Данте підійняв пляшку вина і примружився крізь кобальтове скло.

— Я бачила, як ту пляшку відкорковували, — сказала вона. — Вино не отруєне. На жаль.

Данте перехилив пляшку, щоб зловити залишки крапель, і потягнувся за іншою. Проткнувши корок ножом, спритно крутнув його й витягнув. Нахилив пляшку в бік Алесси, але вона похитала головою.

Дівчина не усвідомлювала, що витріщається на ножі на його зап'ясті, поки він не підвів брів.

— Ти шкодуєш про це? — Алесса показала на його татуювання.

— Завжди.

Алесса не мала жодних підстав засуджувати чи копірситися в його минулому. Вона сама — вбивця, яка найняла іншого вбивцю, і хоча він таврований, його не вигнали. Тому, хай що він зробив, це не було холоднокривним вбивством — ймовірно, вулична бійка, яка погано завершилася. Однак Алессу вразило, що, можливо, Данте був її єдиним співрозмовником, котрий також знав, як це — обірвати чиєсь життя.

— Це, мабуть, жахливо, коли нагадування про твою найгіршу помилку назавжди закарбоване на шкірі.

Він неуважно провів великим пальцем по мітці.

— Якщо я забуду, це буде так, ніби вони померли знову. Вони цього не заслуговують.

Провина і смуток завжди були тягарем, якого вона не могла позбутися, але Данте говорив про жаль як про подарунок. Що йому не байдуже, тож він хоче зберегти пам'ять про них живою.

— Що ж, — сказала вона, намагаючись усміхнутися й зазнавши в цьому прикрої невдачі. — Я рада, що мені не треба

ставити мітки. Мені б забракло місця. — Її усмішка зникла зовсім.

— Хочеш поговорити про це?

Її примари досі існували в тиші. Вона так довго несла історію Імера на самоті, й ніхто не хотів її слухати.

— Вперше я була така... схвильована. — Слова вирвалися самі собою, наче кров із рани. — Після такого довгого очікування я зголодніла за будь-яким зв'язком, навіть за простим дотиком.

— Зголодніла?

На її щоках спалахнуло тепло.

— Це найвлучніше слово, яке я можу підібрати.

— Ти хотіла його.

— Ні, — Алесса похитала головою. — Я не знаю. Можливо. Але я не це мала на увазі. Я просто хотіла знову стати частиною суспільства, нормальною дівчиною, яка не відрізняється від інших. Імер був милим та добрим, і я знала, що він буде терплячим зі мною, доки я навчуся контролювати його — нашу — силу. Я відчувала, що він може стати моїм другом і, мабуть, із часом чимось більшим.

— Це сталося швидко?

Дівчина ковтнула.

— Ні. І я зробила тільки гірше. Мене попереджали, що я можу відчути шок, тому, коли він поцілував мою руку, я чекала. Не помітила, що він не рухається. А тоді він знепритомнів. Я повинна була залишити його й побігти по допомогу, але я не усвідомлювала, що це моя провина. Звичайно, це було так очевидно. Те саме трапилося з хлопцем, з яким я грала у квача в день, коли стала Фінестрою. Проте *той* хлопчик не був Фонте. То був просто хлопчик, якому не пощастило торкнутися мене, коли прийшов дар. Я намагалася

заспокоїти Імера. Я покликала на допомогу. — Вона гикнула рідким смішком. — Хотіла, щоб він знав, що я поруч, що він не сам.

Кісточки її пальців навколо склянки побіліли.

— Тому що це те, чого хотіла б я. Ніхто не повинен страждати або вмирати на самоті. Коли прийшла допомога, коли я почала здогадуватися, що відбувається, він був уже мертвий.

— Що ти зробила? — тихо запитав Данте.

Посуд перед нею розплився й перетворився на акварельний натюрморт.

— Я тримала його за руку.

* * *

Данте ще спав, коли вранці Алесса увірвалася до вітальні, виснажена і спустошена.

Дея, мабуть, знала, що він усе життя намагатиметься бути похмурим, тому створила йому обличчя, яке однаково притягуватиме до нього людей.

А може, вона хотіла обдарувати його досконалими рисами *та* чарівністю, але він збунтувався сарказмом і колючою поведінкою.

Його очі розплющилися, і її серце завмерло.

— Раночку, ясне сонечко, — сказала Алесса зі стриманою усмішкою. — Наша місія чекає.

Для Ренати «згуртування» обов'язково передбачало зброю, тому першим пунктом у порядку денному Фонте було завдання ударів одне одному тупими мечами. Алесса сумнівалася, що це допоможе побудувати товариські стосунки. Вони не були командою. Вони були жалюгідними квазічужинцями, які намагалися не дивитися одне на одного.

Усі зайняли свої позиції, ставши в один довгий ряд і дивлячись уперед.

Рената ходила вздовж і впоперек лінії, поправляючи форму, радила їм уявляти невидимого супротивника. Натомість Алесса уявляла кожен крок і змах клинка як танець. Вона ніколи, *власне*, ні з ким не танцювала, але рапіра стала її партнером, реагуючи на дотики й викреслюючи сріблястий слід у повітрі. М'язи приємно налилися втомою, і все відступило на другий план.

Гучний удар Ренати був таким приголомшливим, як ніби Алессу штовхнули в холодне озеро, а її рапіра з брязкотом впала.

Усі дивилися, як та котиться по підлозі.

— Що ж, це заспокоює, — промовив Калєб собі під ніс.

З болісною посмішкою Рената оголосила Алессу головною і пішла, залишивши в кімнаті дивну й неприємну інтимність, тож Алесса полірувала рапіру надто енергійно.

Калєб із дзенькотом кинув меч на підлогу.

— Хто-небудь може мені пояснити, чому ми практикуємо бойові навички, коли в нас є магія?

Камарія стрільнула в нього смертоносним поглядом.

— Не всі живуть у віллах, обнесених стінами, і будь-хто менш привілейований, ніж ти — іншими словами, *кожен*, — знає, що варто навчитися захищати себе.

Калєб закотив очі.

— Скільки разів *ти* відбивалася від нападника?

— Його спитай, — вона вказала на Данте. — Закладаюся, *він* тобі розповість.

Данте випростався, бо увагу раптово звернули на нього.

— Розповім йому що?

— Як важливо вміти захищати себе.

— О, звичайно. Якщо ти це так називаєш. — Данте скри-
вив губи.

— Що тут смішного? — обурився Калєб. — Якщо в тебе
проблеми, скажи мені в обличчя.

Данте звівся на ноги.

— Ти думаєш, що скарабео скаже *en garde*¹ перед тим, як
зжерти тебе?

— Байдуже. — Очі Калєба зблиснули. — У нас є справжня
сила.

— Ти не протримаєшся стільки, щоб нею скористатися.

Калєб показав на стіну:

— Зрозуміло, що зброя...

Данте пильно дивився на Калєба, зневажливо намор-
щивши носа.

— Зброя настільки хороша, наскільки добрий боець, який
її тримає.

— Данте, — застерегла Алесса. Охоронці повинні відхо-
дити на другий план, а не братися до міряння мечами.

Калєб стиснув кулаки.

— Хай кого оберуть Фонте, в нього мали бути роки на під-
готовку, але ми всі граємося у квача через неї.

— Обережніше, — сказав Данте, та Калєб не зважив на
його сталевий погляд.

— Без форми. Та ж ти навіть не солдат. Що ти взагалі про
це знаєш? — Надуваючись, як ображений гусак, Калєб підхо-
див до Данте, аж поки опинився з ним ніс до носа.

Алесса встигла лише зітхнути, коли підборіддя Калєба
здригнулося, а ніж Данте пристав до його горла.

— Я вмію знайти слабке місце супротивника.

¹ До бою (фр.).

Очі Калеба розширилися від страху, коли Данте підштовхнув його голову вище.

— Досить, — наказала Алесса. Вона була не проти бачити Калеба приниженим, але не мала дозволяти цьому зайти надто далеко.

Данте не ворухнувся.

— Відійди. — Данте повільно опустив ніж, і Алесса повісила свою рапіру на стіну. — Дякую, Данте. Ти, як завжди, допоміг.

Ніна жувала кінчик своєї коси.

— А... а в скарабео взагалі є слабкі місця?

— У кожного є слабкі місця, — відповів Данте.

Алесса підійшла до одного з намальованих на стіні скарабео, намагаючись пригадати деталі трупів, які вона препарувала.

— Я ніколи не звертала уваги на їхні індивідуальні слабкості, але ходімо дізнаємося.

* * *

Тоненьку, пошарпану книжку, яку шукала, Алесса помітила на найвищій полиці бібліотеки, в секції, присвяченій скарабео. Кінчики її пальців ледь зачіпали книжку, навіть коли вона підстрибувала. Дівчина обернулася, щоб знайти стілець-драбинку, і відчула тепло Данте просто за спиною. Отже, вона затиснута між ним і стелажми. Алесса різко вдихнула і втиснулася назад у книжки, від чого декілька томів випали з полиць із протилежного боку.

Данте впустив книжку їй у руки, потім обійшов полицю, щоби повернути викинуті фоліанти на їхні законні місця, похмуро дивлячись на неї примруженими очима. Він дозволяв незнайомцям бити себе до крові, але був смертельно

ображеним лише від імовірності пошкодити декілька запліс-
нявілих старих видань.

Збираючись із думками й гортаючи сторінки, дівчина по-
вернулася до Фонте. Діаграми розпливалися в уривчастому
русі, намальований скарабео снував по сторінці так перекон-
ливо, що Алесса аж здригнулася.

— Там. Бачите, де сходяться їхні броньовані пластини? —
Використавши стіл як бар'єр між собою і Фонте, вона по-
клала на нього книжку, розгорнувши на потрібній сторінці.
Вони витягнули шиї, аби подивитися, але не зробили жодно-
го руху, щоб наблизитися, тож Алесса підштовхнула книжку
до них і відсмикнула руки. — Данте, чи не міг би ти сказати
нам, які рухи використав би, щоб вразити ці місця?

Данте вийшов з-за стелажів.

— Я тут, щоб зберегти тобі життя, а не бавитися в учи-
теля.

— Перемога над скарабео *допоможе* мені зберегти життя.
Він знизав плечима.

— На той час моя робота вже завершиться.

Якби книжка не була потрібна Алессі, вона пожбурила б її
просто Данте в голову. Дівчина, ймовірно, промахнулася б,
але воно було б того варте, аби побачити жах на його обличчі
від такого поводження з бідолашною книжкою.

Йозеф прочистив горло.

— Пане, я перепрошую за жахливу поведінку Калеба, але
всі ми будемо вдячні за будь-яку вашу пораду.

— Я вуличний боєць, а не солдат.

— Скарабео теж не солдати, — сказала Камарія. — Я сум-
ніваюся, що вони дотримуватимуться правил ведення бою.
Ми могли б навчитися чогось корисного. І я не проти поди-
витися ще раз на твій трюк із ножем.

Алесса теж була б не проти, але вона підозрювала, що з інших причин. Данте й за звичайних обставин досить гарний, а в бойовій готовності він мав неймовірний вигляд. Проте, як знала Алесса, Камарію цікавили дівчата.

— Яку зброю ви можете вибрати? — запитав Данте.

— Багнети й довгі мечі, можливо? — відповіла Камарія.

— Саме так. То чому ви фехтуєте?

— Традиція? — наважилася Ніна.

Вираз обличчя Данте трохи пом'якшився, коли він обернувся до неї.

— У день, коли настане Діворандо...

— У день, коли настане Діворандо, ми повинні використовувати наші сили, щоб відбити вторгнення. — Калєб видавався похмурим, але вже не таким ворожим. — Боги дали нам дари для захисту, тож ми їх використовуємо. Будь-яка зброя, яку ми виберемо, лише церемоніальна.

— Не дивно, що так багато Фінестр і Фонтесів отримали поранення. — Данте звів брови. — Якби я був на їхньому місці, то не чекав би, поки мене загризуть.

— Фінестр і Фонтесів? — насмішкливо повторив Калєб.

— *Si, stronzo*¹, — сказав Данте. — Слово *Фонте* походить зі старої мови, а множина — *Фонти*, а не просто *Фонте*. Воно відмінюється, як і інші слова. Навіть не очікував, що такий дурень, як ти, знає це.

— Мої тобі вітання, Данте, — Алесса широко всміхнулася. — Тебе щойно підвищили. На додаток до охоронця, ти тепер головний тренер у Цитаделі.

Якби погляд Данте був таким самим смертоносним, як і його ножі, вона б стікала кров'ю, аж доки померла б.

¹ Так, віслуче (*итал.*).

— Чи не міг би ти *хоча б спробувати* нікому не погрожувати після обіду? — поцікавилася Алесса в Данте, коли вони чекали в тренувальній кімнаті, поки інші повернуться на пообіднє тренування. — Усе й без того доволі складно, щоб вони боялися ще й тебе.

— Калєб — гівнюк.

Вона намагалася зберегти суворий вираз обличчя.

— Усі перебувають під великим тиском. Я впевнена, що із часом він виправиться.

— Сумніваюся, — сказав Данте. — Люди не змінюються.

— Це неправда.

— Абсолютна правда. Калєб народився ослом, ним і помре.

— Ну, він ще й Фонте. Якщо ти його скривдиш, тебе вишлють на континент, а він продовжить жити, як осел, поки скарабео гризтимуть твої кістки, тож припини це.

Данте вдав, ніби замислився.

— Безплатний транспорт... Може, воно того варте.

Алесса вказала йому на стілець у кутку.

Камарія прийшла першою. Обвела поглядом майже порожню кімнату — і врешті помітила Данте. Він витягнув ганчірку, щоб відполірувати свої ножі, й, здавалося, не звертав уваги на все інше.

— Фінестро, — привіталася Камарія.

— Камаріє. Рада тебе бачити.

— Ага, так. Слухай, те, що Калєб сказав про мого брата вчора ввечері, — вона виклично дивилася на Алессу. — Він не... маю на увазі, що я не думаю, ніби він... — Вона зітхнула. — Шомарі ніколи не відмовлявся від можливості побитися об заклад, і його друзі... Просто я впевнена, що він пошкодував про це, щойно прокинувся.

— Я не буду використовувати рішення твого брата проти тебе, якщо ти хвилюєшся про це.

— Не про це.

Рената вихором влетіла до кімнати, й Камарія відвернулася, залишивши решту неказаним. Потім ввійшли Томо та інші Фонте.

— О, Камаріє, доєднуйся до нас, — покликав Томо, відводячи їх усіх в один бік кімнати. Тим часом Рената, з інтенсивністю генерала напередодні битви, звернула свій погляд на Алессу.

Дівчина намагалася зосередитися, але її увага ковзала туди, де сидів Томо, оточений кільцем із Фонте.

Рената вилізла на кам'яний виступ біля стіни. Над нею снував великий павук на майже завершеній павутині, блискучі волокна якої спліталися в хитромудрий візерунок. Рената показала на нижній край.

— Що буде, якщо я потягну за цю ниточку?

— Порветься, — слухняно відповіла Алесса.

— Саме так. Підіймайся сюди.

Алесса крадькома подивилася на Фонте. Ніна швидко відвернулася.

На виступі Алесса виконувала вказівки Ренати та злегка затиснула одну нитку павутини.

— Тягни. Обережно.

Павутиння змінило форму, але залишилося цілим, коли Алесса потягнула вниз.

Краєм ока вона помітила, що Данте спостерігає за обуреним павуком, який припинив роботу і шмигнув у куток.

— А тепер поверни все на місце й відпусти, нічого не пошкодивши.

Це завдання виявилось складнішим.

Алессі довелося покрутити пальцями, щоб від'єднати павутинку, не обірвавши її, але незабаром павутиння повернулося до первинного стану.

— Ось бачиш? — усміхнулася Рената. — Сила Фонте переплетена з їхньою душею, і якщо ти спробуєш її витягнути, то пошкодиш сполучні волокна. Ти маєш зачерпнути рівно стільки їхнього дару, скільки потребуєш, щоб зустрітися з тією частиною тебе, яка контролює твою силу, а тоді відпустити. Це не боротьба, а взаємодопомога.

Алесса насупилася.

— Думаю, я зрозуміла.

Можливо.

— Я знаю, що ти нервуєшся. Я була на твоєму місці.

Не зовсім.

— Фінестро? — погукав Томо. — Я сказав іншим Фонте, що продемонструємо на мені. Я буду першим.

Рената з гуркотом зістрибнула.

Алесса припускала, що вони тягтимуть жереб, щоб вирішити, хто з Фонте піде першим. Але не Томо. Він нічого не казав про це, поки не зібрав повну кімнату свідків, і тепер Алесса та Рената не могли опиратися, не виказуючи свого страху. Вони не мали іншого вибору, окрім як наслідувати його приклад.

Рената рвучко кивнула й повернулася до Алесси.

— Стратегія?

Можливо, раніше Рената ніколи не розуміла Алессу посправжньому, але зараз під загрозою опинилася людина, яку вона любила. Її страх був відчутним.

Алесса повторила вивчене напам'ять.

— Тверді руки, повільне дихання, легкий дотик, внутрішній спокій.

- Як?
- Лише кінчиками пальців.
- Коли відчуваєш силу?
- Контролюю і стримую.

Томо простягнув долоні догори, коли Алесса підійшла до нього.

Усі очі в кімнаті стежили за рухами, поки Алесса знімала рукавички. Її долоні були мокримі від поту.

Вона підвела погляд, але не дивилася Томо у вічі. Вона не могла. Думка про те, що вона побачить, як його світло згасає...

Ні. Вона навіть не хотіла про це думати.

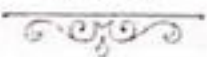
Він чекав.

Усі чекали.

Глибоко вдихнувши, Алесса торкнулася кінчиками своїх пальців його.

ДВАДЦЯТЬ

Chi semina spine, non vada scalzo.

Якщо розкидаєш терня, то не ходи босоніж.

ДНІВ ДО ДІВОРАНДО: 27

Надворі свистів вітер, але повітря в кімнаті Томо було затхлим, як у склепі.

Він лежав у ліжку на купі подушок. Його очі нагадували чорні калюжі тіней на попелястій шкірі.

Рената відвернулася від ліжка, коли до кімнати тихесенько ввійшла Алесса.

— Він відпочиває, — застережливо сказала Рената.

— Я не залишуся. Мені просто треба було побачити...

— Заходь, дитинко. — На обличчі Томо з'явилася ледь помітна усмішка, і він відпустив руку Ренати. — Принесеш, будь ласка, трохи чаю, люба?

Рената, виходячи з кімнати, прострелила Алессу гострим поглядом.

— Сідай, сідай. Залиш свою провину зовні, — сказав Томо. — Я німецький старий чоловік, і я забув випити свої ліки. Трохи перехвилювався, ось і все. — Він поплескав ліжко біля себе, а вона натомість сіла в парчеве крісло. Можливо, він хотів показати, що не боїться її, але вона боялася себе.

— Ти не старий, Томо.

Він усміхнувся.

— Вік — поняття відносне. Коли я був у твоєму віці, то якось бачив сорокарічного чоловіка, який мав такий вигляд, ніби за день йому виповниться сто.

— Я просто вдячна, що з тобою все гаразд. Я думала... — Алесса заплющила очі від спогадів про те, як колір зникає з його обличчя. — Ти був дуже хоробрим, коли зголосився стати добровольцем.

— Я зробив тільки гірше, — пробурмотів він. — Рената сказала, що ти мусила скасувати решту заняття.

— Усі хвилювалися за тебе. Зранку почнемо з нової сторінки.

— Мені дуже шкода.

— Не переймайся. Відпочивай. Я впораюся без тебе.

Його очі заплющилися.

— Я знаю, що ти можеш. Ти створена для того, щоб об'єднувати людей, Алессо.

З відлунням свого імені у вухах дівчина вислизнула з кімнати, витираючи очі.

— Із ним усе буде гаразд? — запитав Данте.

— Я не знаю, але якщо Фонте не боялися раніше, то тепер уже точно.

— Ти хоч доторкнулася до нього? Це сталося так швидко, що я не встиг розгледіти.

— Ледь-ледь. Це не має значення. Сьогоднішній день мав би їх заспокоїти. Натомість вони побачили, як в останнього Фонте стався серцевий напад, щойно я доторкнулася до нього. Мені пощастить, якщо вони взагалі з'являться на завтрашнє тренування.

Коли вони йшли нагору, з бібліотеки долинули слабкі, але виразні ридання. Алесса здійняла руку, попереджаючи Данте.

— Я погоджуся добровільно, — почувся голос Йозефа зсередини. — А ти поїдеш додому до своєї сім'ї.

Алесса спробувала відступити, зробивши крок назад, але наштовхнулася на стіну у формі Данте.

— А як же *твоя* сім'я? — запитала Ніна. — Хіба вони недостатньо втратили?

— Я впевнений, що з тим, кого вона вибере... все буде добре, — сказав Йозеф заспокійливим тоном.

— Добре? Закінчить, як Томо, чи ще гірше? — Ніна голосно сопіла. — Рената була *хорошою* Фінестрою, але все одно зламала його. Можеш собі уявити, що зробить *оця*?

Оця. Алесса обійняла себе.

— Я старший і сильніший за тебе. Я витримаю.

— Каліб повинен це зробити. Ніхто не буде за ним сумувати. — З Ніниного тону стало зрозуміло, що вона й сама знає — Каліб ніколи не зробить цього добровільно. Він піде, перш ніж Алесса закінчить дякувати тим, хто *зголосився*. — Я *зроблю* це, — голос Ніни затремтів, й Алесса легко уявила, як вона задирає маленьке гостреньке підборіддя і як сльози виблискують на її віях кольору міді. Портрет мучениці.

Данте співчутливо зітхнув.

Алесса не могла боротися із заздрощами, що прийшли з почуттям провини. Бідолашна, тендітна Ніна, чия відважна жертва викликала в людей бажання захистити її.

Проте Алесса не така. Люди допомагали їй лише тоді, коли вона підкуповувала їх монетами або коли цього вимагали боги. Співчуття, доброта, любов, дружба — всі ці безцінні людські переживання, які роблять життя повноцінним, — то для інших, а не для неї. Вона спробувала відбігти, почувши їхні кроки, але не встигла дістатися до своєї кімнати, коли пара вийшла з бібліотеки.

Вони остовпіли, побачивши Алессу й Данте.

— О, привіт, — першою заговорила Алесса. — Не знала, що в бібліотеці хтось є.

Йозеф схопив Ніну за руку.

— Фінестро. Як поживає синьйор Міямото?

— Добре, — вона кивнула. — З ним усе добре. Прокинувся, відчувається набагато краще. Боюся, в нього часто бувають такі напади, і від хвилювання... — вона прикусила губу. — У будь-якому випадку, будь ласка, перекажіть іншим, що він передає вітання, але не зможе бути присутнім на нашому тренуванні вранці. Я попросила кухарів віднести щось нагору, щоб йому не треба було переодягатися до вечері.

Ніна не дивилася їй в очі. Йозеф подякував, а тоді прочистив горло.

— Ми знаємо, що ти не винна, — сказав він. — У всьому цьому. Просто хочу, щоб ти знала, що ми тебе не звинувачуємо. Я... Я не звинувачую тебе.

Алесса важко ковтнула.

— Дякую.

Йозеф вклонився й повів Ніну до покоїв Фонте.

Якби Алесса могла спуститися сходами й вийти через парадні ворота, вона вирушила б світ за очі, поки дібралася б до найвіддаленішого краю Саверію. Однак їй потрібно було зайти до бібліотеки.

Йозеф не звинувачує її. За Томо? Чи за Ілсі? У будь-якому випадку, вона вдосталь картала себе за них обох.

Алесса увійшла до тьмяної бібліотеки, занурена в роздуми, й ледь не зіткнулася з Калебом.

Він відскочив. Подивився просто їй у вічі.

— От лайно, тобі теж довелося це слухати?

Алесса потерла груди над серцем, що калатало.

— Ти шпигував за ними?

— Та ні. Я шукав щось випити. — Калєб здійняв кришталевий графин, який, мабуть, поцупив із серванта. — Але з'явилися нещасні закохані, і я застряг тут, слухаючи їхнє ниття. А *ти* за ними шпигувала?

— Звісно, ні, — Алесса зціпила зуби. — І я забороняю тобі насміхатися над ними із цього приводу.

— О, не перегинай палицю. — Посмішка Калєба згасла. — Я доп'ю цю пляшку й зітру їх зі своєї пам'яті.

Він штовхнув Данте, коли виходив.

Алесса стиснула кулаки.

— Думаєш, він дражнитиме їх?

— Напевно. Він був скалкою в дупі, відколи приїхав сюди. Сумніваюся, що тепер зміниться.

— А, точно, я й забула, — Алесса закотила очі. — Люди не можуть змінитися.

— Я казав, що люди не *міняються*.

— Це те саме.

— Не зовсім, — Данте постукав по *credenza*¹. — Ти не казала мені, що тут є схованка хороших речей.

— Більшість із них — старовинна, а не витримана.

¹ Креденс (*італ.*). Шафа для зберігання посуду, столової білизни, закусок, напоїв.

— *Chi ha bisogno s'arrenda*¹, — сказав він, підморгнувши.

Алесса похитала головою з ледь помітною усмішкою, подумки зробивши собі нотатку пізніше подивитися в книжках, що це означає. Занадто розбуркана, щоб всидіти, вона вхопилася за перекладину драбини, прикріпленої до стіни з книжковими полицями, і почала підійматися. Почувши шурхіт поруч, подивилася вниз на Данте.

— Ти намагаєшся зазирнути під мої спідниці?

— Припини лестити собі. Я стежу за тим, щоб драбина не з'їхала й ти не впала на дупу. Мені не хочеться тебе ловити.

— О, Данте, — проспівала вона. — Ти *таки* знаєш, як змусити дівоче серце тріпотіти.

Він усміхнувся.

— Якби я намагався змусити тебе тріпотіти, ти б знала про це напевне.

Алесса впустила книжку, цілячись у його розкішне обличчя, хоча й знала, що він однаково її впіймає.

— «Облога Авалона», — прочитав він, притримуючи драбину ногою, щоб можна було розгорнути книжку.

Вона зморщила ніс.

— Що ж, це передає настрої вечора... — З усіх книжок у Цитаделі вона витягла звіт про те саме Діворандо, яке Саверіо міг не пережити.

— Про Фінестру, яка запанікувала, так?

— Так. Втекла назад до міста й намагалася сховатися. Оборону прорвали, ріки крові текли вулицями, сотні людей загинули, перш ніж Фонте вмовив її повернутися на вершину. Прислухайся до моєї поради й пропусти сьомий розділ.

¹ Жебрак не обирає (*итал.*). Йдеться про те, що людина повинна без нарікань приймати те, що їй дають; український відповідник — у степу і хрущ м'ясо.

Данте негайно перегорнув сторінки на сьомий розділ, бо, звісно, інакше й бути не могло.

— «Сироти, що залишилися позаду». Ніщо проти водоспадів крові, чи як ти там казала. *Сироти* — це означає, що їм принаймні пощастило вижити.

— А вижити — це завжди краще?

— Слушне зауваження.

— Це не найгірший розділ, просто найсумніший. Вони помістили немовлят у дитячі будинки, і за декілька місяців більшість із них припинила плакати й відмовилася від їжі, — Алесса змахнула сльози. — Лише одна група вижила.

Вона спустилася, повернувшись, щоб спертися на драбину. Однак Данте стояв надто близько й був надто високим, тому Алесса стала на найнижчу сходинку й піднялася навшпиньки, ніби він не помітить, що вона раптом виросла на п'ятнадцять сантиметрів.

Очі Данте зблиснули від її несподівано високого зросту, і він ступив назад.

— І?

Алесса зістрибнула на підлогу.

— І?.. Ой, діти. Точно. Дівчина, яка доглядала за ними, втратила всю свою сім'ю в облозі, тому весь час була поряд і тримала їх на руках. Співала їм, колисала їх, розмовляла з ними. Хоча здебільшого просто тримала на руках. Це все, що було потрібно. Усі думали, що дітям потрібні їжа й притулок, але найбільше вони потребували дотику. Без нього інші діти просто здалися.

Данте прикусив губу.

— І ти знаєш, що вони відчували.

Її щоки помаковіли.

— Не зовсім, але я можу зрозуміти. От і все.

Він постукав книжкою по долоні.

— Таке трапляється, коли ти до *когось* торкаєшся?

— Наскільки я можу судити. — Вона засміялася, різко й гірко. — Іронія долі, чи не так? Я *вбила б*, аби тільки торкнутися когось, але якщо я це зроблю, то справді *вб'ю*.

— І вся ця ізоляція повинна змусити тебе цінувати святість зв'язку, чи що?

— Так. Земні стосунки Фінестр розриваються, щоб ми могли уникати того, що відволікає, залишатися чистими серцем і повністю віддаватися своїй справі. Я мушу більше цінувати зв'язок, не маючи його.

— Звучить суперечливо.

— Це спрацювало. Змусило мене дуже захотіти знайти Фонте.

Його брови зійшлися.

— У тебе справді гівняна угода, Фінестро.

— Алесса, — тихо промовила вона. Слова мали дивний, незручний і незнайомий смак на її губах. — Мене звати Алесандра Ділетта Паладіно.

— Я думав, у тебе не повинно бути імені.

— Я також не мала би вбивати своїх Фонте. Чи селити чоловіка у своїх покоях.

Він жестом показав на стіну.

— Ти збираєшся розповісти їм?

— Можливо, варто. Принаймні вони б знали, яке ім'я проклинати. Але ні.

— Чому тоді сказала мені?

— Я не знаю. — Дівчина опустила в крісло і притулила до грудей подушку. — Напевно, я втомилася бути радше титулом, аніж людиною. Тільки не називай мого імені там, де тебе можуть почути.

Він замислено вивчав її поглядом.

— Алессандра. Обрана богами захисниця.

— Звідки ти це знаєш?

— Занадто багато релігії в моєму дитинстві.

Вона знала, що *це* таке.

— Твої батьки були побожними?

— Ні, — він насупився.

— Ну, моє повне ім'я приблизно перекладається як «улюб-
лениця богів, хоробра захисниця людства». Дея, мабуть, від-
чувала, що в неї не залишилося іншого варіанту, окрім вибра-
ти саме мене, після того, як батьки отак мене підставили.

— Твоя сім'я коли-небудь приїжджає сюди? — запитав він.

— Я — Фінестра, пам'ятаєш? У мене немає сім'ї.

— Так, Алессо, я пам'ятаю. — Її ім'я на його губах викли-
кало дивне тремтіння в тілі. — Отже. Твоя сім'я. Вона ж у те-
бе була.

— Так, у мене була сім'я, — вона зітхнула. — Мабуть, і за-
раз є, залежно від того, наскільки ти побожний.

— А вони побожні?

— О, мої батьки такі. Вони не розмовляли зі мною з того
дня, як я покинула дім. Вони справжні віряни.

— І гівняні батьки.

— Це несправедливо.

Данте не видавався переконаним.

— А брати чи сестри?

— У мене є — був — ой, та яка вже різниця. У мене є брат.
Ми двійнята. Його звати Адрік. Іноді він приносить речі або
сідає по той бік паркану, щоби поговорити зі мною, хоча це
заборонено правилами.

— Тож твоє життя... було хорошим? Я маю на увазі, ти
здаєшся такою... — Він намагався підібрати слова, крутячи

рукою в повітрі, ніби подумки гортав сторінки зі свого словника. — Самотньою. Наче ти сумуєш за всім.

— Сумую. Я сумую за ними так сильно, ніби щось вирізали з мого черева. — Алесса опустила погляд. — Мій *рара* називав мене своїм маленьким кошеним, бо я не могла встати перед вільними колінами, — вона сумно засміялася. — Часом я була *занадто* ніжною. Ставила Адріка в незручне становище, намагаючись тримати брата за руку в колі його друзів.

— Тож це, мабуть, для тебе був шок.

— Стати Фінестрою — однаково, що втопитися. Ти проживаєш дні, не помічаючи повітря в легенях, аж раптом занурюєшся в глибоку воду, й повітря стає найціннішим даром, про який ти ніколи не знав, що він тобі був даний, і ніколи не думав, що його можуть забрати.

— Не впевнений, що помітив би.

— Це сумно.

Він знизав плечима.

— Тоді я хотіла б, щоб ти був Фінестрою. Безмежний особистий простір, про який тільки можна мріяти, епічна битва й повна ізоляція. Очевидно, боги прогавили свого ідеального кандидата.

Він невесело засміявся.

— Я не потрібен богам.

Вона не знала, що на це відповісти.

— Отже, ти знаєш моє повне ім'я, а я досі не знаю твого *прізвища*.

— *Прізвища*? — перепитав Данте з блиском в очах. — *Luce tia*, та ти навіть *імені* мого не знаєш.

— Зачекай-но, — Алесса зірвалася на ноги. — Данте — це не твоє *справжнє ім'я*?

— Це моє ім'я, просто не перше. — Його усмішка дразни-
ла, доки Алесса підходила ближче.

— Як же тоді тебе звати?

Його усмішка стала ще ширшою.

— Я не скажу.

— Чого це? — голос Алесси підвищився від обурення. —
Просто аби подратувати мене?

— Звісно, ні. Хоча дратувати тебе — це навіть приємно.

— Закладаюся, це щось жахливе, як Естіс. Може, я нази-
ватиму тебе так, поки ти мені не скажеш?

Він пирхнув.

— Називай мене, як хочеш. Але не чекай, що я обізвуся.

— Як сказати *осел* старою мовою?

— *Stronzo*.

— Сволота?

— *Bastardo*. — Данте попрямував до дверей. — Хочеш,
запишу їх для тебе?

— Я впевнена, що вони стануть у пригоді.

Данте притримав двері, щоб вона вийшла першою.

Негідник, але джентльмен.

ДВАДЦЯТЬ ОДИН

Chi pecora si fa, il lupo se la mangia.

Хто із себе робить вівцю, того вовк з'їсть.

ДНІВ ДО ДІВОРАНДО: 26

Під час сніданку острів почав вібрувати, ніби він теж здригався від страху. Другий поштовх змусив Алессу повернутися нагору, обливаючись апельсиновим соком і бурмочучи щось про богів, які *могли б* надіслати послання за допомогою хмар або веселки. Але ні — їм просто *довелося* використовувати природні катаклізми як годинник зворотного відліку.

Коли Алесса стояла в тренувальній кімнаті в чистому одязі, вібрації вщухли, але Кролло, здавалося, був сповнений рішучості скинути з неба океан. Вона взялася розкласти подушки, які принесла із собою, щоб зробити кімнату менш загрозливою — і запобігти можливим падінням, — але нічого не могла вдіяти зі зловісним гуркотом бурі.

Камарія в обтислих жовто-коричневих коротких штанах притулилася до стіни, випромінюючи відчайдушну нудьгу, і продовжила вовтузитися зі шнурками своєї незаправленої сорочки. Ніна стояла позаду Йозефа, тонко повторюючи його рухи, наче приплив, що реагує на місяць. Блідо-рожева сукня відрізнялася від її повсякденного білого вбрання, але не надто.

Звичне презирство Калеба перетворилося на похмурий морок, і на випадок, якщо хтось раптом не до кінця зрозумів, що він відчуває, юнак вирішив одягнутися з голови до ніг у суцільно чорне вбрання. Широко розставивши ноги та схрестивши руки, Каліб витріщався на кожного, хто мав дурість поглянути в його бік.

Саїда першою зустріла запитальний погляд Алесси й ступила вперед.

Одягнена так, ніби яскраві кольори могли прогнати гнітючий песимізм, що витав у повітрі: кожен шар її спідниці був яскравішим за попередній. Очі вона підвела блакитними тінями. Колір ідеально пасував до шарфа, який Саїда пов'язала навколо волосся, ймовірно, щоб воно не розвіювалося, коли дівчина використовувала свої сили.

— Якщо хочеш, можемо сісти, — сказала Алесса, показуючи на розкидані подушки.

Саїда відвела плечі назад і подивилася Алессі просто в очі.

— Дякую, але я волію мати місце, щоб рухатися.

Щоб утекти.

Розтираючи руки, Алесса змушувала кров циркулювати, хоча холодні пальці хвилювали всіх найменше.

В кутку кімнати Рената уважно спостерігала за нею, ворухаючи губами в мовчазній літанії «ніжно, легко, обережно», що суголосило мантрі в голові Алесси.

Її руки так затерпли, що вона не була впевнена, чи зможе втриматися, тож після різкого кивка Саїди Алесса зімкнула великий і вказівний пальці навколо зап'ястя дівчини, наче браслет.

Сила Фонте прокинулася зі сплеском, струмом пронеслася крізь Алессу, жадаючи чогось, що вона так довго заперечувала. Це було занадто сильно, занадто швидко.

Дівчина заскиглила, й Алесса відпустила її. Їй знадобилася хвилинка.

— Спасибі, Саїдо. Я повернуся до тебе згодом. Йозефе?

Він приніс Алессі склянку води, щоб вона спробувала заморозити її, і передбачливо поставив усе на землю, аби уламки скла не розлетілися повсюди.

Алесса взяла гладенькі прохолодні руки Йозефа і втупилася в склянку з водою. Нічого не відбулося. Холод пронизав її груди, поширившись на кінцівки. Можливо, це був дар Йозефа, або ж просто її паніка, що наростала.

Він тримався довше, ніж Саїда, наполягаючи, що з ним усе гаразд — крізь зуби, наче боявся, що його знудить, якщо він розтулить рота.

Це був лише перший день. Вони ще мали час.

Трохи.

Недостатньо.

Камарія підійшла зі свічкою в металевій підставці.

— Я принесла реквізит, — її голос був легким, але полум'я тремтіло. Вона поставила свічку на підлогу і схопила Алессу за руки.

Алесса не могла вивільнитися. Це могло нашкодити Камарії або ще гірше...

Зосередься. Вона подумки дала собі ляпаса. Глибоко дихаючи, стримувала себе, аж поки жадібна потреба вщухла.

Тоді — тільки тоді — вона спробувала дотягнутися до мерехтіння сили Камарії. Та сила торкнулася її свідомості, танцюючи, як полум'я на вітрі, але дівчина не могла її вхопити.

Колись Рената радила Алессі думати про співачку — відверто кажучи, вона вже почала губитися в тих метафорах, — та її спроби використати свою силу були схожими на намагання пригадати забуту мелодію або слово, що крутилося на кінчику язика.

Сила містилася там, у ній; і в глибині душі Алесса знала, як це має відбуватися. Проте що більше вона напружувалася, то важче було вхопитися за те знання.

Камарія послабила хватку, тож Алесса змогла вивільнитися, і вони одночасно зітхнули з полегшенням. Камарія злегка тремтіла, але вклонилася із широким розмахом і зухвалою посмішкою.

Свічка не зробила нічого.

Три Фонте — і жодного результату.

Крижані пальці паніки пройшлися по хребту Алесси. Вона так переймалася, що здатна *вбити* Фонте, що навіть не подумала про жахливу можливість зберегти їм життя, але не зуміти спрямувати їхню силу.

До Алесси підійшов Калєб. Він так виструнчився, що, здавалося, міг би зламатися навпіл, якби вона зробила різкий рух. Його руки — холодні та великі. Безглузде спостереження, але це перше, що вона помітила, перш ніж повністю відкрила свій розум. Її руки пронизав поштовх, і Алесса відпустила долоні хлопця, затамувавши подих.

Калєб зігнувся, стискаючи руку.

— Дідько, це боляче!

— Мені шкода, — сказала Алесса. Між її пальцями затанцювали блискавки. — Я не хотіла...

— Твоя черга, Ластовиння. — Калєб насмішкувато глянув на Ніну, яка стояла за спиною Йозефа, шепочучи молитву до Деї. — До роботи. Жахливі жуки-монстри наближаються.

— Ти такий задирака, Калєбе. — Ніна опустила руки, очі блищали від гнівливих сліз. Вона плакала до кінця своєї спроби, ридання стрясали їх обох, аж поки Алєсса змогла втримати легенький дотик. Вона навіть не спробувала використати дар Ніни деформувати матерію. Крок за кроком. Ніна потребувала заспокоєння, перш ніж отримати шанс стати корисною Фонте.

Після ще одного раунду, коли «ніхто не помер» — це найкраще, що можна було про нього сказати, — Калєб оголосив заняття закінченим і вийшов, зиркаючи на всіх, хто наважувався подивитися в його бік.

Алєсса відпустила його. Він міг би підпалити Цитадель, якби вона спробувала його підбадьорити.

Решта вийшла за ним, але Камарія затрималася.

— Можна дещо запитати?

— Звичайно.

— Чи мають право Фінестра і Фонте помилувати когось, хто скоїв тяжкий злочин?

Алєсса кинула на неї погляд.

— Не хвилюйся, я не про серійного вбивцю чи когось такого. Я про свого брата. Знаю, що всі думають, але Шомарі не дезертир, присягаюся. Як я вже казала, він просто захотів прийняти виклик, і його друзі підбурили його, щоб той прокрався на корабель. Маленькі придурки втекли, коли команда прокинулася, і я можу закластися на що завгодно, що Шо намагався сховатися, аби не потрапити в халепу. Проте він запанікував, коли корабель вийшов із доку, і так офіційно став дезертиром. Він навіть нічого із собою не взяв.

Алесса перевела подих.

— Мені завжди казали, що дезертирство — це непростимий злочин, але я не знаю, можливо, за певних обставин...

— Наприклад, якби його сестра стала Фонте?

Було спокусливо сказати «так», аби однозначно отримати одного претендента, але вона не могла використовувати брата Камарії для примусу. До того ж Алесса справді не знала.

— Можливо. Я не можу нічого обіцяти.

— Розумію. Вибач, що ми не полегшуємо тобі життя.

Алесса намагалася непомітно витерти очі, коли Камарія вийшла з кімнати.

— Нічого не кажи, — попросила вона Данте, який надто пильно спостерігав за нею.

— Я й не збирався.

Дівчина пирхнула.

— Вони всі живі.

— Таки живі.

— Саїда добре ставиться до мене. Йозеф готовий ризикувати. Камарія сильна і, здається, вмотивована. А Калєб... ну, Калєб це Калєб.

— Мені сподобалося дивитися, як він корчився.

Вона кинула на нього докірливий погляд.

— Будь чемним.

— Я не чемний.

— А я думаю, що, взагалі-то, можеш бути.

Данте мав смертельно ображений вигляд, що здалося Алессі таким смішним, аж вона розреготалася й не могла зупинитися: сльози, з якими боролася, вирвалися назовні, й дівчина вже не знала, сміється вона чи плаче.

Данте видавався вже наляканим, а не ображеним, та вона все одно не могла зупинитися.

- Гм. З тобою все добре? — запитав він.
— Краще не буває, — прохрипіла вона. — Ініго?
— Не вгадала.
— Альберто?
— Знову помилилася.
Він прочинив перед нею двері.
— Раньєрі?
— Нічого подібного.
— Джуліан? Амадео?
— Гаразд, *piccola*¹, на сьогодні досить.

* * *

За час тренування дощ перетворився на потоп. Вода лилася з карнизів внутрішнього подвір'я, шалені пориви вітру відкидали дощові струмені вбік, тож критий хідник зовсім не захищав.

Алесса й Данте промчали через двір до сходів, і вона почула юрбу слуг, які сперечалися, як найшвидше перейти з кухні. Якщо Цитадель, що височіла на вершині міста, виявилася такою затопленою, дівчині не хотілося думати, що може бути деінде.

— Може, втечемо звідси? — запитала Алесса в Данте.

Дощова вода крапала з кінчиків його волосся, коли він дивився на небо. Вони промокнуть до останньої нитки, попри все.

— Ходімо. — Алесса підхопила свої спідниці й кинулася під проливний дощ. Вона ледве бачила крізь воду, що стікала по обличчю, але все одно показала язика статуї Кролло, коли проминала її.

¹ Маленька (*итал.*).

З гучним гуркотом хтось вривався в неї.

— Що...

Данте підштовхнув її вперед, і тієї самої миті щось впало на землю позаду них. Статуя. Шматки мармуру розлетілися по заболоченому подвір'ю.

Алесса зашпорталася, та не впала. Данте стиснув її руку, наче лещатами, й потягнув до сходів.

— Статуя не впаде знову. — Дівчина пручалася, але його рука була немов залізні кайдани. — Ти не можеш торкатися Фінестри, дурню. Землетрус закінчився.

— Жодного землетрусу не було, й це не нещасливий випадок.

Вона спробувала обернутися.

— Ти когось бачив?

— Я майже нічого не бачив.

Коли вони дійшли до сходів, Данте відпустив її й відкинув мокре волосся, що прилипло до чола.

Тоді змахнув краплі з пальців і жестом показав на її обличчя:

— У тебе кров.

— Що? — Вона торкнулася щоки.

Данте знову схопив її за лікоть, швидше тягнучи нагору, але мокрі спідниці плуталися у неї в ногах, зв'язуючи їх до купи.

— В ім'я Деї, *зачекай*. — Алесса висмикнула руку, намацала застібку, розстебнула її й намотала мокру тканину на руки. Колготки кольору зеленого лісу, що вона одягнула під спідниці, були майже такі самі товсті, як і штани, а шкіряні черевики — які, ймовірно, тепер зіпсувалися — сягали вище колін.

Погляд Данте ковзнув униз, а потім одразу вгору і вбік.

— Ой, та ну, — сказала Алесса. — Ніби ти ніколи раніше не бачив жіночих ніг.

— Просто продовжуй рухатися, — грубо відповів він.

Коли вони дійшли до її покоїв, Алесса поспішила у ванну, щоб оглянути свою травму. Поріз на скроні від уламка мармуру був прямим, завдовжки з палець, і відносно неглибоким. Слава богам, нічого такого, що потребувало б накладання швів, бо їй довелося б робити це самій, і вона, напевно, знепритомніла б. Спочатку вухо, тепер обличчя... Якщо так триватиме й далі, вона нагадуватиме пошарпану в боях Фінестру ще до того, як розпочнеться Діворандо.

Данте підійшов до неї.

— Я знайшов бальзам. Не рухайся. — Він підняв палець, і Алесса відступила. Перечепившись через комод, вона впала у ванну.

— Ти що, глузд втратив?! — вигукнула Алесса. — Ти не можеш *торкатися моєї шкіри*, інакше *помреш*.

Данте кліпнув.

— О, точно. Лови. — Він кинув бальзам їй на коліна.

В Алесси боліла спина й розколювалися скроні. Вона, мабуть, мала безглуздий вигляд, перекинувши через бортик ванни ноги ступнями догори. Водночас, замість скидатися на потонулого щура, Данте мав розкішний вигляд: волосся кучерявилося, біла сорочка просвічувалася і прилягала до грудей, а штани... Ні, вона не дивилася на його штани.

Алесса витріщилася на нього, відкриваючи слоїк.

— Ти смієшся з мене? — спитала вона. — Думаєш, що хтось *знову* намагався мене вбити, і ти *смієшся*?

Він підніс кулак до рота.

— Хтось намагається вбити тебе весь час, відколи ми знайомі.

Вона жбурнула бальзам йому в голову.

Він зловив.

— Чи можемо ми домовитися, що відтепер, коли я скажу тобі ворухити дупою, ти робитимеш це беззаперечно?

— Гаразд. А чи можемо ми домовитися, що, поки я це роблю, ти не тягатимеш мене за собою? Фінестра не призначена для лапання чоловіками.

— Згода. — Він потрусив слоїком перед її носом. — Закінчили із цим?

Алесса підвелася на ліктях і, примружившись, глянула на внутрішній бік його зап'ястя. На два перехрещені леза та тонке коло з дрібних літер навколо — тавро, яке оголосило його злочинцем, убивцею. *Потьмяніле* тавро.

Данте опустив руку, однак Алесса вже помітила доказ.

— Це підробка, — заявила вона. — Ти позначив себе *сам*.

ДВАДЦЯТЬ ДВА

Si dice sempre il lupo più grande che non è.

В оповідці одна маленька брехня робить вовка більшим, ніж він є.

ДНІВ ДО ДІВОРАНДО: 26

Його усмішка миттєво згасла.
— Чому? — Алесса вилізла з ванни. — Чому ти прикидався злочинцем і вигнанцем?

— Чому тобі не байдуже? — Він грюкнув слоїком об стільницю і вийшов з кімнати.

Залишаючи по собі мокрий слід, вона побігла за Данте.

— Я намагаюся тебе зрозуміти.

— Це твоя перша помилка.

— Якщо ти не таврований, тобі зовсім не потрібна перепустка до Фортеці. Чому ж тоді ти згодився працювати на мене?

Він не хотів — або не міг — дивитися на неї.

— Тому що чоловіки роблять дурниці, коли жінки плачуть?

— Цієї відповіді недостатньо. Ти збрехав мені.

Данте розвернувся до неї, і його очі зблиснули.

— Ти знайшла мене, пам'ятаєш? І з татуйованням чи без нього, я *все-таки* вигнанець. Ні дому, ні сім'ї, ні друзів.

— Я ж розповіла тобі... — вона замовкла, раптом відчувши легке запаморочення. — Я думала, що ти розумієш, що я відчуваю, але ти ніколи нікого не вбивав.

— Ти говориш так, ніби це погано. А може, мене просто ніхто не спіймав.

— Про що ти?

— Я не врятував їх. Це те саме. — Данте вступився в підлогу, вчепившись пальцями в руків'я ножів, наче вони були тим єдиним, що прив'язувало його до землі.

Алесса не могла злитися, коли він видавався таким безпорадним.

— Своїх батьків?

— Для початку.

— Хай там як, слухачка з мене набагато краща, ніж Фінестра.

— Тобі не потрібна моя жахлива історія.

— Та що мені станеться від ще однієї трагедії? — Алесса легенько знизала плечима. Її авантюра окупилася — він майже всміхнувся. — Я розповіла тобі свою, — сказала вона з дразливими нотками в голосі.

Він відвернувся до залитих дощем скляних балконних дверей, стиснувши кулаки й підібгавши губи. Вона вже збиралася дати Данте спокій, коли він нарешті заговорив.

— Їх убив натовп. Люди, яких ми знали все життя, напали на них, витягли на вулицю й забили до смерті.

Вона затремтіла.

— Чому? Що вони могли...

— Нічого, — огризнувся він. — Вони не зробили нічого такого, щоб заслужити на це.

— Ні, звісно, ні, — поспішно сказала вона. — Я не мала на увазі...

— Вони не були ідеальними, але ніхто не заслуговує на таке.

— Звісно, ні. Я просто не можу збагнути, чому люди здатні вчинити щось таке жахливе без жодної причини.

— О, я впевнений, що в них були *причини*. У людей завжди є причини. Люди можуть виправдати будь-що, якщо дуже захочуть.

— Мені страшенно шкода. Скільки тобі було років?

— Достатньо. — Алесса здригнулася від його тону, хоч злість у голосі Данте й була спрямована на нього самого, а не на неї.

— Скільки?

— Дванадцять. Але я був завеликим як на свій вік. Сильним. Я міг би битися, дати їм шанс утекти. Та я цього не зробив. — Його голос був таким порожнім, що, здавалося, витягував повітря з кімнати. — Я сховався. Я все це чув і нічого не зробив.

— Це не твоя провина.

— Звісно, моя. — Данте провів рукою по волоссю.

— Ти був *дитиною*.

— А вони були моєю сім'єю. Я повинен був померти *разом* із ними.

Алесса не знала, що на це відповісти. Та навіть якби знайшла потрібні слова, він не почув би їх зараз, адже вже давно замкнувся в собі. Вона не сумнівалася: якщо скаже щось не те, знищить той блаженський рятівний круг, який він їй простягнув.

Як жорстоко, що переживання чужого горя не полегшує його. У фізиці існують правила і сили, рівність дії і протидії —

баланс. Проте емоції не підпорядковуються правилам, і хоча співчуття важкою ковдрою накрило Алессу, воно нічим не допомогло Данте. Не мало значення, скільки вона готова стерпіти — це ніяк не полегшувало його тягара. Навіть її руки, що крали магію, енергію й саме життя, були безсилі висмоктати з нього бодай краплю страждань.

Тому Алесса нічого не сказала, але й не пішла геть. Стоячи поруч, вона давала ту невелику розраду, яку могла запропонувати своєю присутністю.

Данте дивився на залите дощем місто, але вона знала, що він взагалі нічого не бачить.

* * *

У наступні дні Фонте більше кривилися, ніж ридали, але й після тижня тренувань досі здригалися щоразу, коли Алесса наближалася до них.

Томо майже відновив сили, проте спостерігав із безпечної відстані, як Алесса по черзі використовувала дари всіх, навіть Ніни. Від помилок під час видозмінення матерії шлунок Алесси перевертався, наче самі закони фізики боролися з такою неприродною силою.

Наприкінці одного неймовірно довгого дня Фонте й Алесса сиділи за вишуканим столом — зів'ялі, наче квіти під час посухи. Томо і Рената доєдналися до них за тихою вечерею з білої риби в лимонно-винному соусі — якість їжі в Цитаделі *безумовно* покращилася з приїздом Фонте, — та навіть ця пара не намагалася завести розмову; вони лиш відповідали на боязкі запитання Саїди щодо їхніх сімейних рецептів. Томо трохи пожвавішав, зачаровано слухаючи, як дівчина розповідає про свій проект. Він також напрочуд багато знав про випічку. Поки перелічував страви, які могли б зацікавити

Саїду, Рената слабо всміхнулася й пообіцяла пригадати щось пізніше, а всі інші, здавалося, відчули полегшення, що на якийсь час їм не треба шукати сили для розмови.

Доки Томо та Саїда сперечалися про переваги використання рисового борошна замість желатину в десерті, про який Алесса ніколи раніше не чула, Камарія втупилася невидючим поглядом у найближчий канделябр. Її магічні здібності змушували полум'я коливатися в лінивому ритмі: вогник ніби дихав, пахаючи димом у бік Калеба. Вона або не помічала, або вирішила ігнорувати його виразні зітхання.

Урешті-решт запала тиша.

— Я оце подумав: може, час для перерви? — сказав Томо, стукаючи своєю новою тростиною по стільцю.

Алесса ледь не заплакала. *Перерви?* Вони мали б уже закінчити сьогоднішнє тренування.

— Ти хочеш, щоб вони попрацювали над чимось конкретним? — запитала Рената. — Усі здаються трохи стомленими.

— Я замовила солодощі... — невпевнено почала Саїда. — Може, трохи цукру допоможе нам збадьоритися.

— Дуже турботливо з твого боку, люба, — відповіла Рената. — Але, Томо, гадаю, що на сьогодні з них уже досить.

— Перепрошую, — сказав Томо. — Я нечітко висловився. Я не мав на увазі *сьогоднішній день*, а говорив про те, щоб зробити вихідний завтра.

Рената застигла.

— Не думаю, що це слухна пропозиція.

— Відпочинок так само важливий для тренування, як сон для навчання. День відпочинку, молитви й часу з родиною відновить наші сили, і я не можу придумати кращого способу дати воїнам мету, аніж нагадати, за що ми всі боремося. До

того ж вранці приїжджає маестро Паскуале, тому Фінестра буде зайнята позуванням для свого офіційного портрета.

Алесса не єдина, хто крадькома поглядав на низку портретів на стіні — з них урочисто дивилися закарбовані олійними фарбами століття *Duo Divino*. На перший погляд здавалося, що люди на портретах мають мало спільного: вони різняться за зростом, статурою, кольором шкіри та статтю. Проте одна річ об'єднувала їх усіх — кожнісінька Фінестра була в парі з Фонте.

Принаймні маестро Паскуале, яка декілька років тому працювала наставницею Алесси з образотворчого мистецтва, достатньо талановита, щоб додати Фонте згодом і зобразити все так, що здаватиметься, ніби вони позували разом.

Хіба це не весела історія для екскурсоводів, яку вони зможуть розповідати майбутнім відвідувачам Цитаделі? За умови, звісно, що Алессі вдасться знайти Фонте і вони разом переможуть у Діворандо. Тоді через місяць Цитадель так само стоятиме на своєму місці.

Рената потерла лоба.

— Та половину того портрета можна було б завершити вже зараз. Що ж, гадаю, всі можуть завтра відпочити. — Здавалося, їй було боляче погодитися із цим. — Але післязавтра я чекатиму всіх на годину раніше, і будьте готові викладатися на сто відсотків. Сподіваюся, що ви зробите правильний вибір, як провести свій вихідний.

Вороже зиркнувши на портрети, Рената встала, здійнявши вихор бордових спідниць, і допомогла Томо підвестися на ноги, хоч він і намагався ввічливо відмахнутися від неї.

— Що ж, — зітхнула Саїда, коли пара пішла. — Ми можемо це відсвяткувати. Я рада, що замовила чудове асорті шоколадних канолі.

З-під стільця Саїди, наче за помахом чарівної палички, з'явилася коробка зі смаколиками, і Фонте жадібно накинулася на неї.

Йозеф, Ніна і Камарія взяли десерти із собою й пішли. Калєб з'їв свій одним махом і вихопив наступний із коробки раніше, ніж Саїда простягнула її до середини столу.

— Вони з *Il Diletto*, — сказала Саїда. — Це ж *pasticceria*¹ твоєї родини, так?

Алесса кліпнула, помітивши знайомий логотип під своїм великим пальцем.

— У Фінестри немає сім'ї, — тихо відповіла вона.

— Точно, — затнулася Саїда. — Звісно. Я це знаю. Просто подумала...

— Почекайте-но, — сказав Калєб із набитим десертом ротом. — Адрік Паладіно твій брат?

Алессі стиснуло горло.

— Як я вже сказала, у Фінестри немає...

— Та-а, та-а, — Калєб роздратовано махнув рукою. — Фінестра з'являється, недоторкана, зі святого лона Деї. Второпав. — Він злизав цукрову пудру з доглянутого нігтя й примружився. — Ти зовсім на нього не схожа. Ну хіба що очима.

Не було сенсу чіплятися за історію про божественне походження Фінестри, якщо вони відмовлялися підігравати.

— Я навіть не знала, що ти взагалі знайомий з Адріком. Що вже казати про колір його очей.

— Та ж він усюди. — Калєб почервонів. — Важко не помітити.

Саїда мала такий вигляд, ніби присвиснула б, якби вміла. Вона передала коробку Данте.

¹ Кондитерська (італ.).

— Ви вдвох можете доїсти решту. Ходімо, Калебе. Перед грою в карти точно буде битва за душ, і цього разу я не збираюся йти останньою.

— Пф-ф, — пирхнув Калеб. — Завтра не буде тренувань, тож я їду додому просто зараз.

Саїда побігла за ним.

— Та ж ми не завершили партію в *Chiamata*¹!

— То зіграйте в *Scopa*², — голос Калеба відлунював у коридорі. — Йозеф і Ніна практично пришиті одне до одного, тож вони можуть грати в парі як один гравець.

Данте взяв коробку з десертами і простягнув її Алессі, але та заперечно похитала головою й почала крутити в пальцях тоненький срібний ланцюжок із маленькою підвіскою.

— Ти теж можеш піти, якщо хочеш. Я знаю, що ти не планував застрягнути зі мною надовго, коли погоджувався на цю роботу.

Данте весело подивився на неї.

— Це не проблема.

Наче промацуючи хворий зуб, щоби перевірити, чи він ще болить, вона не змогла втриматися, щоб не натиснути на нього.

— Ти впевнений? Закладаюся, що ближче до Діворандо, то більш дикими стають вечірки.

— Я що, схожий на хлопця, який ходить на вечірки?

— Не маю анінайменшого уявлення, який ти типаж. Усе, що я знаю про тебе — це те, що Данте не твоє справжнє ім'я, ти читаєш багато книжок, б'єш незнайомців за гроші, завчаєш напам'ять прислів'я старою мовою і стверджуєш, що ти

¹ Італійська картярська гра.

² Італійська картярська гра.

жахлива людина, не надаючи жодних доказів на підтвердження цього. *Ти, Не-Данте-Без-Прізвища*, для мене цілковита таємниця.

Він нахилився вперед.

— А ти ненавидиш таємниці, так?

— Зовсім ні.

— Що ж, ось тобі правда. Мені не подобається більшість людей, тому мені не подобається більшість вечірок.

— Це зізнання шокує. А я раніше любила вечірки. І людей. Коли вони ще не боялися мене.

Здається, доза цукру — саме те, що було потрібно Алессі.

Ігноруючи її простягнуті руки, Данте продовжив методично розглядати асортимент десертів.

— Я тебе не боюся.

Вона тріумфально здійняла кулак.

— Одним менше. Перемога буде за мною.

З усмішкою на обличчі він поклав листкове тістечко до рота.

ДВАДЦЯТЬ ТРИ

Lupo non mangia lupo.

Вовк вовка не з'їсть.

ДНІВ ДО ДІВОРАНДО: 20

Повернувшись до своїх покоїв, Алесса вголос міркувала, що вдягнути на зустріч із маестро наступного дня. Данте, розвалившись у кріслі із черговою книжкою, повністю ігнорував цю тему.

Дівчина перерила шафу, витягнувши звідти оберемки рубінового шовку, сріблястої тафти та фіолетового мережива, і повісила пів дюжини суконь, які одягала раз або й узагалі ніколи, на ширму між ліжком і головною частиною кімнати.

Після дуже гучного Алессиноного прокашлювання (й одного короткого, але щирого тупання ногою) Данте все-таки на хвильку підвів голову, щоб допомогти з вибором, і кивнув на багрянну сукню. Дівчина не поцікавилася його думкою щодо прикрас чи взуття, а просто склала їх біля вбрання, щоб не порпатися в речах вранці.

Підійшовши до дивана, Алесса підняла невеличку книжку в шкіряній палітурці, яку Данте залишив розгорнутою на кавовому столику, і провела пальцем по словах, написаних на обкладинці.

Per luce mia.

— Це для мене?

Данте спідлоба глянув на неї й випростався.

— Ні.

— Ой, вибач, — вона відсмикнула руку. — Я не хотіла лізти в особисте.

— Ні. Все гаразд, — його вилиці зайнялися рум'янцем. — Можеш подивитися. Але вона написана старою мовою.

Алесса розгорнула книжку навмання.

— *O mangiar questa minestra o saltar della finestra*, — прочитала вона, трохи затинаячись. — Щось про міністрів... які вистрибують із вікон?

— *Minestra* — це суп. З'їж суп або вистрибни з вікна. Це означає «або так, або ніяк».

— А-а-а, — протягнула вона, заплющуючи очі. — Мені було цікаво, чи ти не завчив книжку стародавніх прислів'їв, і — вуаля, ось вона.

— Насправді навіть більш ніж одну. Той *святий* чоловік, який узяв мене до себе після смерті батьків, щодня змушував мене читати *Verità*. А вона ж достатньо велика, щоб ховати за нею інші книжки.

— Ох, — Алесса закусила губу. — Як довго ти жив із ним?

— Занадто довго. Мені знадобилося три роки, щоб втекти.

— Це жахливо. — Вона хотіла запитати більше, щоб зрозуміти, через що він пройшов, як під час перебування в полоні, так і в наступні роки, але інтуїція підказала, що справжньому другу варто змінити тему розмови.

Намацавши пучками борозенки на звороті обкладинки, вона перегорнула книжку.

На шкірі були вирізані літери.

Е. Лученте.

— Я так і знала! — вигукнула Алесса. — Твоє справжнє ім'я *Естіс!*

Данте криво всміхнувся й похитав головою.

— *Е* — це *Емма*. Так звали мою маму.

— Трясця, — набурмосилася Алесса. — Ну принаймні тепер я знаю твоє прізвище. *Лученте. Світло. А Данте* означає...

— Вічний.

— Вічне світло, — замислилася вона. — Мені подобається. Ти якось назвав мене «*Luce mia*».

Данте схрестив руки на грудях, потім розпружився й опустив їх, тихо прочищаючи горло.

— Вона завжди називала мене так.

В Алесси заболіло серце за тим маленьким хлопчиком, яким Данте, мабуть, колись був.

— Що ти зараз читаєш? Цікава книжка?

Він ковзнув поглядом у її бік.

— Це ти мені розкажи. Я знайшов її біля твого ліжка.

Кров відринула від її обличчя.

— Віддай.

Він підтягнув книжку ще ближче до себе.

— Потім. Я просто взяв почитати. Нічого незаконного.

— Ти не можеш її читати. Вона *моя*. Точніше, *не моя*. Я знайшла цю книжку. Їй явно не місце в бібліотеці, тож я її вилучила. Щоб викинути.

— Навіщо її викидати?

— Та вона ж... неприйнятна. — Кінчики її вух палали.

— Що ж, а хтось насолоджувався читанням. Половина сторінок із загнутими кутиками, — його губи сіпнулися в усмішці.

Алесса зайняла себе перекладанням диванних подушок.

— Я нічого про це не знаю.

— Якщо тобі цікаво, я вважаю, що там позначено найкращі моменти.

Найкращі. Найскандальніші — ось що він мав на увазі, — а оскільки вона *не читала книжку*, отже, *не* позагинала сторінки, щоби позначити сцени для майбутнього перечитування. Вона не могла ні посперечатися, ні погодитися з його оцінкою, і той покидьок знав це.

— Авторка досить, ем-м, докладно все описує, — безневинно сказав Данте. — О, ось вдалий рядок: «Коли принц-регент розвернувся, щоби продемонструвати свій найбільший королівський меч, леді затамувала подих. Така дивовижна зброя може...»

Читання урвала подушка, що прилетіла просто йому в обличчя. Данте розсміявся і відкинув її вбік.

— Зізнавайся. Скільки разів ти це читала?

— Я ж сказала тобі, що не...

— З десяток? Сотню?

— Ти жахлива людина. Знаєш про це?

— Знаю, — його голос прозвучав надто серйозно, тож Алесса завагалася, переймаючись, чи варто їй перепросити. Проте вираз його обличчя змінився: Данте щиро всміхнувся. — Але я просто *повинен* дізнатися, кого вибере наша безстрашна героїня — принца чи злодія, тож не смій розповідати мені фінал.

Алесса підвелася з дивана, прибравши позу гордовитої Фінестри.

— Я б *ніколи* так не вчинила. Тільки найгірші люди наперед розповідають кінцівки книжок.

— Точно. Ну ти й не можеш. Це ж очевидно. Тому що ти її не читала.

— Тому що я її не читала.

— Знаєш, тут нічого соромитися. — Він крадькома глянув на неї. — Це цілком нормально.

— Читати?

— Насолоджуватися такими книжками. Ти можеш бути Святим Граалем і все таке, але ти однаково людина.

— Щось на зразок того.

Данте нахилився вперед.

— Однозначно так. З титулом чи без титулу, з магічними силами чи без них, ти залишаєшся людиною. Не дозволяй святій нісенітниці задурити тобі голову.

— Святій *нісенітниці*?

Він лишень відмахнувся від її обурення.

— Тримай своїх богів і богинь на п'єдесталах, якщо бажаєш, але ритуали, правила, ізоляція? Ти ж знаєш, що насправді це не *їхні* вказівки, так? Це все написано смертними. Переважно чоловіками. Ми маємо погану звичку замикати людей, які нас лякають, а чоловіків, що мають владу, найбільше лякає жінка, котра має ще більше влади.

Алесса не могла уявити, навіщо комусь може знадобитися її сила, але в людях було чимало такого, чого вона не розуміла, тому не сперечалася. Навіть у голосі Адріка вона почула заздрощі, коли вони востаннє розмовляли.

Данте пильно подивився на неї.

— Якщо частина цієї угоди тобі не підходить, просто ігноруй її. Візьми ті традиції, які тобі потрібні, а решту відкинь. Будь сміливою.

— Сміливою, га? — Алесса схопила книжку зі столу. — У такому разі я забираю її.

Сміх Данте супроводжував її до стільця на балконі.

— Вони говорили щось про гру в карти сьогодні ввечері, — сказав він, підійшовши до неї ззаду. — Тобі варто піти.

— Я мордувала їх цілісінький день. — Алесса розгладила спідниці. — Упевнена, що вони не хочуть бачити мене там.

— Не дізнаєшся, доки не спробуєш, — відповів він. — Хочеш мати друзів — то йди і знайди їх.

— Я нікого не змушуватиму стати моїм другом.

— Ха! Ти ж продовжуєш силоміць затягувати мене в дружні стосунки. — Поклавши руки на спинку стільця, він нахилився до її вуха. — Ти ж не боїшся, правда?

З праведним обуренням Алесса закинула голову назад і вдарила Данте по обличчю своїм волоссям.

Він розсміявся, змахнувши пасма зі щоки.

— Ти пахнеш як фруктовий сад.

— Я пахну божественно, красно тобі дякую. Моя *поппа* робить для мене мило і скраби з вирощених удома лимонів та морської солі. Корисна суміш для догляду за шкірою обличчя.

— Я матиму це на увазі. Вони дозволяють тобі відвідувати бабусю з дідусем?

— Ні. Мені навіть не можна писати їм листи. Однак у правилах не вказано, в кого я можу робити покупки, тому що кілька місяців я замовляю кошик з усім необхідним, а *поппа* пише таємні записки на внутрішній стороні обгортки.

— Я починаю розуміти, звідки в тобі бунтівна жилка.

— Мене ще й назвали на її честь. Я також успадкувала її схильність брати до себе безпритульних. Якби вона тебе

зустріла, то одразу нагодувала б пастою і насварила б за те, що ти занадто привабливий.

— Думаєш, я привабливий?

Алесса зашарілася.

— Ні. Але вона б так вважала. І вона б не чекала, доки ти розкриєш рота, щоби промовити хоча б слово, тож і ти був би щасливий. Якщо *поппа* не співає, то завжди розмовляє сама із собою, і неможливо вставити жодного слова. Мій *поппо* глухий, і вона постійно забуває, що всі інші не такі.

— То-о-ож, — протягнув він, — вона старша версія тебе?

— Підозрюю, що ти не мав на увазі чогось приємного, але я однаково приймаю цей комплімент.

— Усе, що завгодно, аби зміцнити твою впевненість у собі, *luse mia*. Ну ж бо, ходімо.

Дівчина не поворухнулася.

— Вставай, солдате!

Вона вчепилася руками в стілець й обхопила щиколотками його ніжки, але Данте нахилив стілець уперед, не залишивши Алессі іншого вибору, окрім встати або ж звалитися на підлогу.

— Я тебе зневажаю.

— О, таке я якось переживу.

Вони наближалися до кімнат Фонте, і голоси дедалі гучнішали, а тоді пролунав сміх над жартом, якого Алесса не розчула. Все, чого вона прагнула роками, було за тими дверима, і все, що їй потрібно зробити — це постукати.

Страх і надія. Дві сторони однієї медалі, що змінюються надто швидко, щоб відрізнити їх одна від одної.

Алесса здійняла руку й завмерла, аж доки відчула біль у руці й опустила її.

— Я не можу.

— Як ти збираєшся протистояти роеві скарабео, якщо боїшся постукати у двері?

— Вломитися, коли тебе не запрошували, — це гірше, ніж битва на смерть.

— Просто скажи «привіт».

Алесса скривилася від чергового вибуху сміху по той бік дверей.

— Добре, тоді я зроблю так.

Алесса ступила крок убік, щоби перегородити йому шлях.

— Не смій. — Вона зовсім не загрозово пригрозила пальцем Данте в обличчя, коли той навис над нею.

— Боягузка, — всміхнувся він.

Двері широко відчинилися, й, обернувшись, Алесса побачила на порозі не менш перелякану Саїду, яка притиснула руки до грудей.

— Фінестро. Щось не так?

У кімнаті позаду неї Йозеф впустив на підлогу колоду карт. Ніна виконала незграбний танець, рятуючи напої від розливання по столу, який сама ж і зачепила, коли поспішно підводилася.

Якщо дівчина була хоча б наполовину такою незграбною за межами Цитаделі, то Йозефу, мабуть, весь час доводилося використовувати свої магічні здібності, щоб не промокнути до нитки.

— Ні. Усе гаразд. — Алесса розправила спідниці. — Я лише хотіла перевірити, чи вам нічого не потрібно.

Фонте із жахом вирячилися на неї, наче мишача родина на kota, який розкопав їхнє лігво.

— Не думаю, що нам щось потрібно. — Саїда закліпала. — Чи нам щось потрібно?

Усі похитали головами.

Алесса кивнула. Потім усвідомила, що робить це занадто довго, й різко припинила.

— Чудово. — Ще раз кивнула вона. — Добре. Тоді приємного вечора.

— Тобі також.

— Дякую.

Саїда зачинила двері, але не замкнула засув. Отже, промінь надії ще не згас.

— Ну добре. — Данте стиснув губи. — Може, тобі варто принести їм щось, щоб вони розслабилися?

— Ніні лише п'ятнадцять.

— Печиво для неї й алкоголь для решти?

— Ти міг би запропонувати це *до того*, як я стала тут, наче дурепа.

Коли вони повернулися до її кімнати, Данте крадькома глянув на Алессу.

— Гей, бал за спробу.

Вона вдавано насупилася.

Хвилюванню, яке дівчина ледь стримувала, не було куди подітися. Тому, коли Данте, заворушивши бровами, дістав ще один знайдений любовний роман, Алесса відмовилася йому підіграти.

— Це хороший роман, — сказала вона. — Але я забороняю тобі зараз пірнати в книжку.

— Забороняєш мені? Ти думаєш, що можеш мені наказувати?

— Я постійно тобі наказую. Просто ти не виконуєш тих наказів. — Вона зиркнула в його бік. — Данте, ти мій єдиний друг.

— Думаю, що й ти можеш бути моїм. — Данте вщипнув себе за перенісся. — О, *Дее*, це жалюгідно, чи не так?

— Важлива якість, не кількість. А тепер я дуже гарненько попрошу тебе, тож ти повинен погодитися.

— На що?

— Зіграти зі мною. — Алесса заплескала в долоні.

Данте примружив очі, й вона всміхнулася ще ширше. Якщо він збирається дражнити її читанням непристойних романів, вона дасть відсіч, вставляючи натяки в кожную фразу.

— Ну добре, — сказав він, досі вивчаючи її поглядом. — Мені здійснити набіг на бібліотеку, чи в тебе тут є що випити?

— Я *Фінестра*. Обрана богами воїтелька.

— Це означає «ні»?

— Я лише хочу прояснити, що це було б недоречно... — Вона заскочила на стільницю, простягнула руку, щоб відкрити найвищу шафку, і відсунула буханець черствого хліба вбік. — *Вкрай* недоречно тримати алкоголь у моїй кімнаті.

Найближче до краю стояла запилена пляшка лимончело, тож Алесса дістала її, але завагалася, адже цей напій треба було спочатку охолодити. Данте вигнув брову. Вона поставила пляшку на місце.

Прикусивши язика, Алесса дотягнулася кінчиками пальців до важкого графіна і приготувалася другою рукою зловити його, коли той вивалиться із шафки.

Довгі засмаглі пальці спритно зловили графин просто перед її обличчям, і Алесса відсмикнула руку. Притиснувшись спиною до шафи, вона обернулася, щоб вилаяти Данте.

І забула, як вимовляти слова.

Данте стояв обпершись об стільницю, тож опинився практично в неї між колін. Його темні очі були так близько, що вона могла порахувати золоті цяточки на райдужках.

Він поглянув на її губи.

— Відійди! — верескнула вона. — Мені не потрібна ще одна смерть на моїй совісті.

Неймовірно обережно обхопивши пляшку, Данте розвернувся, щоб опертися об стільницю поруч з Алессою, але досі стояв надто близько.

— Це була б моя вина, чи не так? — Він витягнув корок і зробив ковток. — О, а це смачне.

— Мені однаково довелося б жити з почуттям провини *та* шукати нового охоронця. — Алесса обрала два низькі келихи та зістрибнула зі стільниці. Тоді виразно подивилася на нього. — Вони називаються склянками для напоїв.

— Неймовірно. — Данте простягнув їй графин, зітхнув, бо вона не взяла його, й поставив на стіл.

Алесса налила собі трохи випивки, потім закоркувала пляшку й притиснула до грудей. Гарантія, що в нього не залишиться вибору.

— Зіграймо в гру.

— М-м?

— У *гру*. — Щоб відволіктися від її соціального провалу.

— Яку?

— Гру на випивку. — Алесса зробила ковток — як *леді* — й дозволила виклику зависнути в повітрі.

Данте опустився на стілець, гупнувши об стіл ліктями.

— Я слухаю.

— Правда або виклик. Коли настає твоя черга, тиобираєш одне з двох для цього раунду.

Данте загойдався на стільці. На його обличчі відбивався скепсис. Одного дня він таки впаде на свою дупу, й Алесса дуже сподівалася, що буде поруч, аби це побачити.

— Якщо ти не виконаєш завдання або не відповіси на запитання, повинен випити.

Посмішка повільно розпливлася його обличчям.

— Таке мене влаштовує.

— Ти просто збираєшся нічого не робити й не відповідати, так?

— Та.

Передні ніжки його стільця опустилися на підлогу.

— Ні. — Вона міцніше притиснула пляшку. — Я не наливатиму, доки ти не візьмеш участь.

Він клацнув пальцями, щоб Алесса продовжила.

— Ну добре. Але я не скажу тобі свого імені.

— Воно не може бути аж *таким* жахливим.

— Я ніколи й не казав, що воно жахливе.

— Я однаково збираюся витягнути з тебе правду, так чи інак. Це стало місією мого життя. Я не зупинюся ні перед чим. Тортури, катування... Починаймо хоч зараз!

— Хотів би подивитися на твої потуги.

— Ти боїшся лоскоту?

— Аніскілечки.

— Закладаюся, що боїшся. Закладаюся, ти верещиш, як школярка. — Алесса подивилася на нього спідлоба. — Я подвою тобі плату, якщо зізнаєшся.

Його очі примружилися від усмішки.

— Жодна плата не може бути приємнішою, ніж перемога над тобою. Я заберу цей секрет із собою в могилу.

— Ой, та припини.

— Добре... — Він задумався. — Гадаю, зможу назвати тобі своє справжнє ім'я, коли лежатиму на смертному одрі.

— Отже, є дві події, на які варто чекати з нетерпінням.

— То ми граємо чи ні?

Дражнити Данте було весело, однак Алесса не хотіла ризикувати, адже він міг передумати.

— Я почну із чогось простого. Найкрасивіше місце, де ти коли-небудь бував?

Він злегка стиснув губи.

— Маленький пляж на найвіддаленішій частині острова.

Її серце затріпотіло.

— Розкажи про нього. Який він?

Данте здійняв свій келих, відставив його на стіл, потім знову здійняв.

— Як пляж.

— Який *саме* пляж?

— Такий, де суходіл зустрічається з морем, — пробурмотів він, насолоджуючись її роздратуванням.

Алесса струснула пляшку, і віскі всередині хвилями набігло на скло.

— Розваж мене. Я вже стільки років не була на пляжі.

Данте закотив очі до стелі.

— Високі скелі з обох боків. До пляжу веде вузька стежка, тож для більшості це не варте зусиль. Але вода... — Він замовк і замріяно всміхнувся. — Я більше ніколи й ніде не бачив такого кольору.

— Звучить чудово, — зітхнула Алесса. Винагородивши Данте скупим ковтоком, вона заховала пляшку між стегон — у найбезпечнішому місці на землі. — То яке твоє запитання?

— Якби ти могла зробити що завгодно до Діворандо, що це було б?

— Просте запитання. Навчилася б контролювати свою силу, аби припинити вбивати людей.

— Ні-ні. Ігри повинні бути *веселими*. Вибери щось доречне. — Данте підніс келих до губ.

— Втратила б цноту.

Данте похлинувся. З розчервонілим обличчям і сльозами на очах, він почав бити себе в груди.

Алесса насолоджувалася моментом.

— Краще?

— Набагато, — прохрипів він. — Виклик.

— Гм-м. Скажи щось приємне про Калеба.

— Ні. — Данте перехилив свій келих.

— Не поспішай, — зі сміхом заперечила вона. — Гра завершиться за п'ять хвилин, якщо ти питимеш так швидко.

— Не переймайся. У мене залізне здоров'я. — Він поплескав себе по твердому животу. — Тьху, Калеб. Йому пасують його магічні здібності.

— Про що ти?

— Ти колись була поблизу місця, в яке вдарила блискавка? Не дуже весело.

— Тобі *страшенно* не щастить.

— Ну, вона ж влучила не просто в мене. Хоча я й ламав ніс і сім кісток, отримував ножові поранення та опіки, а якось мало не втратив пальця.

Алесса скривилася.

— Боги, мабуть, справді тебе ненавидять.

— Я впевнений, що так воно і є.

— Тоді нас таких двоє.

— Ти рятівниця, — зіронізував він. — Після Діворандо більше ніколи в житті не муситимеш щось робити. Тобі присвячуватимуть сонети.

— Або я вб'ю всіх підхожих Фонте, які ще залишилися на острові, всі на Саверіо загинуть, і це буде моя провина. — Дівчина притиснула до щоки прохолодне, спітніле скло. — Ненавиджу завдавати людям болю.

— Що, справді? А так і не скажеш.

— У мене є одне завдання. *Одне*. Чому ж я не можу його виконати?

Він окинув її оцінювальним поглядом, закусивши нижню губу.

— Ти казала, що відчуваєш голод.

— М-м-м? — Вона відвела погляд від вуст Данте, але його очі — теплі й темні, наче розплавлений шоколадний торт з ірисками — заважали зосередитися.

— Ти казала, що відчула *голод*, коли доторкнулася до свого першого Фонте. Ти взагалі хоч колись *була* по-справжньому голодною?

Вона зморщила носа.

— Усі бувають голодними.

— Та не так, коли не встигла повечеряти вчасно. *По-справжньому* голодною. Такою зголоділою, що готова жерти бруд, аби заповнити порожнечу в животі.

— Мабуть, ні.

— Що ж, коли ти така голодна, то вже беручи в руки їжу, знаєш напевно, що тебе знудить, якщо їстимеш надто швидко, але нічого не можеш із собою вдіяти.

Алесса втупилася у свою склянку, наче в ній містилися відповіді. Проте єдине, що побачила, — власне викривлене відображення.

— Гаразд...

— Ось тому вони замкнули тебе тут, так? Щоб нагадати про зв'язок і спільноту, забравши їх у тебе? — Данте дочекався, поки вона підвела очі, й перехопив її погляд. — Вони морили тебе голодом, а ти об'їдалася за першої ж нагоди.

Тривога важким тягарем опустилася на дно її живота.

— Ти намагаєшся сказати, що я вбиваю людей, бо така жалюгідно самотня, що пожираю їх? Від цього мені не стає легше.

— Я кажу, що це не твоя провина.

— Померти від самотності... — Їй стисло горло. — У книжках це звучить романтично. Але вбити *когось* своєю самотністю? Що ж, *це* вже талант.

Данте нахилився вперед, поклавши лікті на стіл.

— Може, якби ти зняла напруження, то змогла б контролювати себе?

Її губи сіпнулися.

— Що, щось на зразок перекусу?

— Щось на зразок того. — Данте забарабанив пальцями по столу. — Тобі можна заводити домашніх тварин?

— *Домашніх тварин?*

— Маленькі, пухнасті, приручені тварини? — Він зобразив, як дряпає кігтями повітря. — Як кицька.

Алесса ковтнула віскі, закашлявшись від опіку.

— Ти пропонуєш мені завести *кицьку*. Щоб заповнити величезну діру в душі. *Кицьку*.

— А чом би й ні? Може, почнеш краще бачити в темряві.

— Або вб'ю ще й kota.

— Думаєш? — Здавалося, Данте це здивувало. — У котів же хутро захищає шкіру.

— Не знаю і не хочу перевіряти. Якщо я вб'ю маленьке миле кошеня, то ніколи собі цього не пробачу.

— Не пробачиш собі kota? Ти ж уже...

— Вбила трьох людей. Ти це хотів сказати?

Данте вистачило пристойності вдати, що він збентежений.

— Принаймні вони погодилися на те. А тварина не може. Здавалося, він досі щось обмірковує.

Алесса застережливо здійняла палець:

— Якщо я прокинуся завтра й побачу kota у своїй кімнаті, вас обох виженуть на вулицю.

Данте розсміявся й потягнувся до її склянки, бо його вже спорожніла, але дівчина відмахнулася від нього.

Хіба можливо те, про що він говорив?

Вона завжди вважала, що має прийняти свою ізоляцію. Звинувачувала себе за те, що дозволила самотності заповнити простір, призначений для святості, але слова Данте змусили її засумніватися.

Можливо, вона весь цей час боролася з течією, пливла в протилежному напрямку.

Стільки разів поранившись об лезо надії, чи не буде вона дурепою, якщо знову потягнеться до неї?

ДВАДЦЯТЬ ЧОТИРИ

I frutti proibiti sono i più dolci.

Заборонений плід найсолодший.

ДНІВ ДО ДІВОРАНДО: 20

Приблизно опівночі Алесса тицьнула пальцем у сукню. Вона щось розлила. У якийсь момент. Вона не пам'ятала, що саме. Намагаючись сфокусувати погляд, піднесла палець, що розпливався перед очима, до носа — о-ой, до щоки. Ні, то було підборіддя.

— Це не віскі, — її слова прозвучали невиразно.

Данте, розкинувшись у кріслі та звисивши ногу з бильця, з роззявленим ротом і одним заплющеним оком, другим мружився на різьблену дерев'яну статуетку, яку тримав перед своїм обличчям.

— Ні, це вода, яку я просив тебе випити ще годину тому. Натомість половину ти вилила на сукню, й вода потекла, наче річка, між грудьми.

Алесса розсміялася.

— Я нічого *не* розливала. А навіть якби й *розлила* — хоча я цього *не робила*, — ти не повинен обговорювати пазухи леді.

— Пазухи? — Він відклав статуетку — неоціненну реліквію, якій було не менше двох століть, — на подушку біля себе. — Не думаю, що *пазухи* вживається в такому значенні й у множині.

Алесса стояла, високо задерши підборіддя, і чекала, доки кімната припинить розгойдуватися.

— Звісно, вживається. Пазухи майже завжди є в парі.

— *Груди* є в парі, але я не думаю, що *пазухи* — хто взагалі так *каже*? — мають множину в цьому контексті. Двоє грудей, одна пазуха. Як-от у мене дві ноги, але одна промежина, щось типу того.

— А я й не знала.

— Про граматику?

— Про твою промежину. А *ти* не повинен помічати, коли дівчина розливає воду собі на декольте.

— Я й *не помітив*, — відповів Данте. — Але ти довго верещала про те, яка вона холодна. До речі, потім ти випила ще одну склянку віскі, тож я сумніваюся, що вода взагалі допоможе. — Він тужливо втупився у свою склянку. — Чия зараз черга?

— Думаю, моя.

— Заспівай що-небудь.

— Пас. Я жахливо співаю. — Дівчина занадто швидко зробила ковток. — *Ти* заспівай що-небудь.

Алесса не думала, що Данте це зробить, але він заспівав насиченим, наче медове віскі, голосом:

«Я запросив свою красуню на корабель...»

О боги. Полум'я алкоголю й тепло його голосу, здавалося, розтоплювали щось усередині неї.

«Щоб вона відчула смак моря...»

Що ж. Це було зовсім не чесно.

«І коли ми знову на берег повернулися...»

Данте перевів подих, його очі заблищали.

«Мене на смак відчула красуня моя...»

Алесса відкинула голову, заливаючись сміхом.

— О, бравісимо. Таке ангельське виконання диявольської пісні.

— *Grazie*¹, — він схилив голову. — Твоя черга.

— Я не співаю.

— Тоді який твій улюблений колір?

— Зелений, — одразу відповіла вона. — Ти жахливо граєш у цю гру. Моя черга. Скількох людей ти цілував?

Данте задумливо торкнувся підборіддя.

— Сімох. Ні, вісьмох. Почекай, а близнят рахувати як одного чи двоє?

— Близнята — це різні люди, тож, очевидно, що їх двоє. І це огидно. Не варто цілувати рідню.

— Ну вони ж не моя рідня. А я ніколи не відмовлявся від поцілунку з гарною дівчиною.

Тоді дивувало лише, що його список не надто довгий. Алесса сама стала би першою в чергу, якби не була такою смертоносною. Навіть попри численні вади його характеру. Хоча після декількох випитих келихів Данте здавався майже чарівним. Або вона вже не була здатна судити. Віскі спотворило все навколо, тож цілком можливо, що воно розмивало і його. Навіть її келих нахилився. А може, то була підлога. Або ж вона сама. Важко сказати.

Про що вони говорили? Алесса зібрала думки докупі.

¹ Дякую (*итал.*).

— Гадаю, я б теж не відмовлялася, якби наперед знала, що все не завершиться трагедією. Моя єдина спроба *не* завершилася нічим хорошим.

Данте ліниво всміхнувся.

— Треба тренуватися.

— Тоді додай поцілунки до списку речей, яких я ніколи не навчуся.

— Ой, — він махнув рукою. — Я впевнений, що врешті-решт ти розберешся зі своїм смертельним дотиком.

Алесса розсміялася, проганяючи тоненький голосок здорового глузду, який попереджав, що вона пошкодує про все це, коли прокинеться вранці.

— Гіпі-гіпер-гіпотетично, якщо ми відкинемо високу ймовірність болісної смерті, ти б хотів мене поцілувати?

— Гіпотетично? — Він вимовив слово чіткіше, але не багато.

— Звісно.

— Важко відкинути частину про болісну смерть, якщо чесно. — Він дзенькнув своїм келихом об її.

— Та ж це *гіпотетично*. — Вона спробувала копнути його ногою, але ледь торкнулася. — Тобі ж *ніколи* не доведеться цього робити. Невже так важко прикинутися, що вважаєш мене вродливою?

— Ти запитала не про це.

— Тоді я хочу, щоб ми почали ще раз. — Вона заправила волосся за вуха. — Ти вважаєш мене вродливою?

— Так. Яка твоя улюблена страва?

Алесса з перебільшеною гордістю розправила волосся. Звісно, вона заслуговувала на додатковий бал за те, що виврала комплімент із його впертих вуст.

— Це несправжнє запитання.

— Я намагаюся вивести нас у безпечніші води. Твій найбільший страх?

— О, набагато безпечніше. — Вона насупилася. — Що ми всі помремо.

— Нудно.

— А що, як це буде моя провина? Думаю, саме цього я боюся більше, ніж реальної перспективи, що всі помруть. Мабуть, тому я жахлива людина.

— Не мені тебе судити. — Він провів пальцями по келиху. — Улюблене хобі?

— Окрім ненавмисного вбивства людей? Жодного. Можливо, варто навчитися плести?

— Ти така печальна, коли п'яна. Ти знаєш про це?

— Зараз однаково твоя черга. Ще не пізно передумати щодо кицьки?

— То ти погоджуєшся з моєю теорією?

— Що я така жалюгідно самотня, що висмоктую життя зі своїх партнерів? Звісно, на цьому й зупинимось, — у неї прискорилося дихання. — Можливо, мені знадобиться й не одна кицька.

Він поставив склянку й підвівся.

— У мене є ідея.

Алесса відсахнулася.

— Що ти робиш?

— Обійму тебе, щоб ти могла врятувати світ.

Вона прожогом підскочила, перекинувши стілець, на якому сиділа.

— Ні. Погана ідея.

— Ти ж закутана в тканину з голови до ніг, а я на цілу голову вищий за тебе. Щоб завдати мені болю, тобі доведеться підстрибнути в повітря і врізатися своїм обличчям у моє.

Ставши так, щоб диван опинився між ними, Алесса напустила на обличчя свій найсуворіший вигляд.

— Це занадто небезпечно.

— Ти хочеш трикляті обійми чи ні?

Відчайдушно.

Вона ковтнула.

— Рукавички.

Він витягнув їх із задньої кишені, хитаючи головою з потішним роздратуванням.

Від його першого кроку назустріч вона відсахнулася назад.

— Твоє обличчя.

Данте закотив очі, але потім все ж обвів поглядом кімнату й натрапив на купу різнобарвних шарфів, що висіли на гачках біля дверей. Схопивши яскраво-фіолетовий, він заправив один кінець шарфа у виріз сорочки та обмотав його навколо голови. Пальцями в рукавичках він намацав складки і спробував розсунути їх так, щоб мати змогу бодай щось бачити.

— Дідько, куди ти поділася?

Алесса прикусила язик.

Одне темне око вигулькнуло поміж яскраво-фіолетової тканини, й Данте розкрив обійми в очікуванні.

Сміливість, відчайдушність, а може, суто п'яна дурість штовхнула її в його обійми.

Щойно вони торкнулися одне одного, кожен м'яз її тіла напружився так сильно, що вона не змогла би поворухнутися, якби навіть захотіла.

Він був теплий.

Це було все, про що дівчина могла думати. Вона вже й забула, як це — відчувати тепло інших.

Алесса спробувала покласти руки Данте на спину, але сама ж рефлекторно відсмикнулася.

Цієї миті її обійняли його руки, сильні й безстрашні.

Тож вона спробувала ще раз і таки поклала долоні на його спину.

Крок за кроком, м'яз за м'язом вона вливалася в ці обійми, поки її щока торкнулася його грудей.

Рівне серцебиття Данте прискорилося.

Алесса намагалася знайти в собі сили поворухнутися — вона не хотіла, щоб Данте переймався за свою безпеку, — але він не сторонився, а їй ще *ніколи* в житті не було так добре. *Ніколи*. Ці обійми офіційно стали найкращим, що коли-небудь траплялося в її житті.

Жалюгідно.

Однак їй було байдуже. Це ніби почати дихати після довгих років, проведених під водою. Заколисана теплом і затишком, вона дозволила світу зникнути. Усі переживання прогнали сильні руки, що тримали її, тверде тепло під щокою...

Вона смикнула головою вгору.

Голос Данте відлунював у його грудях:

— Ти там що, заснула?

— Можливо, — кліпнула Алесса.

— Серйозно?

— Тільки на секунду.

— Гм. Це не те, чого зазвичай прагне чоловік, коли жінка в його обіймах, але я так розумію, що це добрий знак?

Вона кивнула, і тканина його сорочки тернулася об її шкіру.

— Краще? — запитав він. — Задоволена?

Задоволена? Аж ніяк.

Краще? Так.

Вона пробурмотіла щось, що не мало жодного сенсу.

— Що? — Міцно обіймаючи її однією рукою, Данте намагався поправити безглуздий шарф другою.

— Нічого. — Вона ще глибше закопалася в його обійми. — Не хвилюйся, я відпущу тебе за хвилинку.

Данте завмер.

— Не поспішай.

Вона лише трохи похитнулася, коли ступила назад.

— *Будь ласка*, скажи мені своє ім'я.

Він потер губи.

— Скажу тобі ось що. Ти врятуєш світ, а я назву своє перше ім'я. Як тобі така мотивація?

— Здається, це дуже висока планка, як для базової інформації про свого працівника.

— Або так, або ніяк. — Данте позіхнув. — Я збираюся прийняти душ. Пий більше води. Ти мені ще подякуєш за цю пораду.

Алесса наповнила велику склянку водою, хлюпнувши частину на підлогу, попрямувала до ліжка й поборолла бажання просто впасти на нього.

Її нічна сорочка була у шафі ванної кімнати, й вона не збиралася вдиратися туди, поки Данте приймає душ, тому роздягнулася до спідньої білизни й відкинула сукню, перш ніж залізти в ліжко.

Це потребувало певних маневрів, але їй вдалося притиснути простирадла до грудей і знову потягнутися за склянкою.

Дівчина із зусиллям випила половину. Решта потребувала ще більшої мотивації. Вона насупилася, дивлячись на теплу воду.

Щоб дістати лід, доведеться пробігти через усю кімнату — погана ідея на тверезу голову, але зрадницька в її теперішньому стані, — до того, як повернеться Данте.

Що поробиш, тоді вже й тепла вода згодиться.

Коли вона зібралася зробити ще один ковток, Данте вишов із ванни голісінький, лише з рушником на стегнах.

Алесса опустила склянку від досі розтулених губ.

— Вибач. Залишив тут нічну сорочку, — він похитав головою. — З тобою все гаразд?

Ох. Вона витріщалася. І насправду не хотіла припиняти. Вона здійснювала руку.

— Не рухайся.

Він просканував поглядом кімнату, вишукуючи можливу небезпеку, потім схрестив руки.

— Нащо я тут стовбичу?

— Ти сказав мені бути сміливою.

— І?

— І напівголий чоловік стоїть посеред моєї спальні, тож я сміливо роздивляюся.

Він спантеличено провів пальцями по волоссю.

— Це... не те, що я мав на увазі.

— Ти не можеш вказувати людині, як їй сприймати твої поради. Я попрацюю над іншими видами сміливості згодом. А поки що я витріщаюся. Хіба що ти соромишся.

— Соромлюся? — Він провів язиком по зубах, не приховуючи усмішки. — Та навряд. — Здійнявши руки, він повільно закружляв. — Ось. Достатньо побачила?

Небезпечне запитання.

— Думаю, тепер я дозволю тобі вдягнутися.

— Ніби ти можеш мене зупинити, — пирхнув він.

— Я можу вбити тебе мізинцем.

— Весь тремчу.

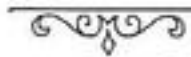
Алесса запустила в нього подушку, яку він зловив, підібгав під пахву й попрямував до стосика чистого одягу на дивані.

— Продовжиш кидатися в мене подушками, й у тебе не залишиться жодної.

З усмішкою на вустах вона занурилася в купу подушок. Принаймні одна особа ставиться до неї як до звичайної людини. Дуже довгий час вона навіть не наважувалася сподіватися, що таке колись станеться.

ДВАДЦЯТЬ П'ЯТЬ

*Le bestemmie sono come la processione: escono dal portone
e ritornano dallo stesso.*

Блюзнірство схоже на процесію: повертається туди,
звідки прийшло.

ДНІВ ДО ДІВОРАНДО: 19

Вона помирала. Вона *мусила б* померти. Її череп, здавалося, от-от розколеться навпіл, а вона цілком впевнена, що голови не призначені для цього. Алесса похитнулася, хапаючись бодай за щось, аби втриматися, але навколо було лише повітря.

Данте зловив її за лікоть.

— Спокійно.

— Скільки разів... — Вона смикнулася, але не змогла вивратися і здалася, коли від цієї спроби світ перевернувся догори дригом.

— Розслабся. Я в рукавичках, і в тебе довгі рукави *та* рукавички.

— Найменш ефективно в історії людства — казати людям, щоб вона *розслабилася*. — Алесса висмикнула руку. — У мене болить голова.

— Треба було випити більше води.

Вона знайшла стіну і притиснулася лобом до каменю.

— Я помираю.

— Ти не помираєш. У тебе похмілля.

— Чому в тебе немає похмілля?

— А ти *хочеш*, щоби було?

— Так. Хочу. Дуже сильно.

— А я думав, що ми добрі друзі.

Та чи справді вони друзі? Дівчина не мала друзів із тринадцяти років, але, можливо, ніч п'яного ідіотизму — це те, що дорослі називають дружбою. Алесса не могла думати через пульсацію в голові, яка все гучнішала, тому вирішила не поспішати з висновками. Обов'язок чекав — незалежно від того, готова вона до нього чи ні.

— Іноді найкращі ліки — це трохи більше отрути. Можливо, у пляшці ще щось залишилося.

Вона затулила рота кулаком.

— Звучить як порада, вигадана жадібним власником шинку.

— Ходімо, тобі треба щось з'їсти.

Шлунок Алесси виконував акробатичні трюки, доки вона всідалася на стільці. На лобі виступив піт, гарячий і липкий. Переконавшись, що ніхто не дивиться, вона притиснула до щоки склянку з водою і зітхнула від прохолоди.

Данте поклав їй на тарілку звичайну булочку, поглядом звелівши їсти, і повернувся на свій пост біля дверей.

Алесса відсунула тарілку й декілька разів ковтнула.

Калеб уже втік на цілий день, а решта Фонте поглинала випічку й сік, явно поспішаючи розпочати вихідний.

— Ніч минула занадто весело? — Всміхнулася Камарія, поки Ніна теревенила з Йозефом про те, яку службу їм варто відвідати або ж чи варто піти на всі, аби базово убезпечити свої душі.

Алесса з нещасним виглядом втупилася у свою виделку.

— Які плани на другу половину дня, Фінестро? — поцікавилася Саїда. — Плануєш кудись піти після позування для портрета?

Алесса відмовилася від ідеї щось з'їсти.

— Мені, якщо чесно, немає куди йти.

— Ох, — Саїда закусила губу. — Вибач.

Позитивним моментом у її планах на день залишався той факт, що єдине, що потрібно, аби той день пережити, — це сидіти.

Хоча й те її мало не вбило.

Минуло понад годину, перш ніж маестро Паскуале задовольнилася позою Алесси, оскільки жінка фізично не могла доторкнутися до суб'єкта, який збиралася писати, а дівчина гірше, ніж зазвичай, слухалася вказівок.

Срібноволоса, з невиразними андрогінними рисами обличчя, такими приголомшливими, що могла б бути однією зі своїх скульптур, маестро мала доволі дивне почуття гумору. Алесса ніколи не знала напевно, чи та жартує, і давно зрозуміла, що завжди безпечніше не сміятися.

Маестро Паскуале нарешті відійшла за мольберт, але продовжувала розпитувати свою колишню ученицю про сфумато і світлотіні, наказуючи їй нахилити голову, вигинати спину, підводити й опускати підборіддя, поки сама створювала ескіз.

Задовго до того, як художниця оголосила про закінчення денного сеансу, Алесса переконалася, що сидіти — найважче

фізичне навантаження з усіх. Її втішало лише те, що Данте видавався трохи приголомшеним, коли вона з'явилася в червоній сукні, й відтоді він навряд чи відводив від неї погляд.

— Прекрасний контрапункт, — звернулася маестро Паскуале до Данте, який спостерігав за тортурами з безпечної відстані. — Фінестро, бачиш, яка в нього плавна лінія ноги, як напівоберт тулуба підкреслює плечі та стегна?

Данте трохи стривожився, коли Алесса задумливо кивнула. Маестро Паскуале клацнула пальцями.

— Ти повинен прийти до мене в майстерню і стати моделю для наступної скульптури.

— Тобі справді варто, — крізь зуби сказала Алесса, аби не зіпсувати «вигин шиї» втретє. — Маестро Паскуале відома своєю увагою до анатомічних деталей.

— Так воно і є, — підтвердила маестро, вже пакуючи свої речі. — А ще я добре оплачую роботу моделям, але якщо ти любиш пекти раків, то не турбуй мене зайвий раз.

Алесса потерла шию.

— О, Данте запевнив мене, що він зовсім не сором'язливий.

— Чудово. Ось моя візитка. Фінестро, це була честь для мене. Я повернуся, коли ваш Фонте буде готовий. — Вона вручила Данте позолочений папірець і пішла геть.

Данте кинув картку Алессі.

— Ти що, щойно запропонувала мені бути оголеною натурою?

Алесса взяла візитку з трави.

— Переважно ти просто стоїш і супишся. Міг би отримати за це гроші.

— За це ти вже платиш мені, і я можу залишатися одягненим.

Коли вони піднялися на четвертий поверх, Данте зупинився.

— Нічого, якщо я швиденько збігаю по особистих справах? Ти будеш у безпеці, якщо зачинишся в покаях. Це не надовго.

Серце і шлунок Алесси змагалися, хто швидше обірветься від перспективи провести решту дня на самоті, замкненою в кімнаті, поки всі інші спілкуються з родиною та друзями. Навіть Данте у свій вихідний мав цікавіші справи, ніж залишитися з нею.

— Навідаєшся до когось особливого?

— Ні. Просто перевірю дещо.

— Залишив горіти ліхтар?

— Щось таке.

Вона чітко уявила сьогоднішній день, мовчазний і самотній, але наче пила усмішку і сказала Данте, що він може йти.

— Але спершу я покажу тобі барикаду, яку вигадав... — Данте напружився, коли вони ввійшли до її покоїв. — Зачекай. Тут хтось був.

Її очі забігали кімнатою. Єдина річ не на своєму місці — тарілка з лимонним печивом із вербеною на столі. Алесса відчула пряний аромат і побачила завитки зацукрованої лимонної цедри зверху.

— Усе добре, — видихнула вона. — Хтось приніс частування.

— Хіба слуги зазвичай не залишають їжу в коридорі? — запитав він. — У скількох людей є ключі від твоїх покоїв?

Вона насупилася.

— Я не знаю. Хтось приходить змінювати білизну, прибирати і... — Вона здригнулася від його осудливого погляду.

— Ми міняємо замки. — Данте першим підійшов до тарілки й підхопив її, щоби понюхати.

Алесса схрестила руки.

— Ти ще й оближеш їх, чи я вже можу взяти одне?

Він відкусив маленький шматочок печива й швидко виплюнув його собі в руку.

— *Daphne*¹.

— Що?

— *Daphne gnidium*. Жахлива на смак отрута. Ти, напевно, не з'їла б достатньо, щоби померти, але навіть від невеликої концентрації пошкодувала б, що цього не сталося. Подякуй за вбивць-аматорів.

Алесса сіла, різко видихнувши.

— Звідки ти знаєш, яка отрута на смак?

— Я був дурною дитиною. — Данте висипав усе печиво в смітник, оглянув тачу, а тоді викинув і її. — Відтепер я приноситиму тобі їжу. Одна зі служниць на кухні дуже хотіла мені все показати. Я поговорю з нею.

Вочевидь те, що хтось намагався її отруїти, стало буденною подією в житті Вовка.

Або ні.

Данте постукав ножом по стегну.

— Чорт забирай. Мені не подобається, що доведеться залишити тебе без захисту.

— Тоді візьми мене із собою.

— У місті небезпечно.

— Так само, як і в Цитаделі, — це ж очевидно. Мої батьки пекарі. Вони можуть знати, хто спік печиво. Я сумніваюся, що вони переховують убивць у коморі, тож можеш залишити мене там, поки займатимешся своїми справами.

Данте насупився.

¹ Вовчі ягоди (латин.).

— Я не знаю...

— Ніхто мене не впізнає. Я ж не одягнуся як Фінестра. Ще й половина гвардійців зайнята порятунком запасів у сховищах, які днями затопило.

— Ти завжди порушуєш так багато правил?

— Хочеш вір, хочеш ні, але це щось новеньке. — Вона благально склала руки під підборіддям. — Будь ласка, Данте. Навіть якщо вони нічого не знають про печиво, я хочу їх побачити. Якщо ти маєш рацію щодо того, чому я продовжую шкодити людям, можливо, буде корисно розставити крапки над «і».

— Або стане ще гірше.

— *Будь ласка?*

Алесса приховала задоволення, коли він буркотливо погодився. Якщо Данте колись усвідомить, як часто вона домагається свого, благально дивлячись на нього величезними оченятами, він більше ніколи ні на що не погодиться.

Алесса зняла рубінове плаття і, понишпоривши у шафі, зупинилася на простій блакитній сукні з довгими рукавами, які майже повністю приховували рукавички, і золотистих колготках, таких блідих, що ноги здавалися голими, якщо не придивлятися уважно. Вона хотіла повернутися додому собою, а не Фінестрою, тому очистила від макіяжу обличчя й, зробивши проділ у волоссі, заплела просту косу.

Дивлячись на своє відображення, вона почувалася дивно, наче це й не дзеркало взагалі, а вікно в інше життя, відблиск тієї дівчини, якою вона могла б бути.

Вона приміряла на себе безтурботну усмішку, але та не пасувала.

Не було іншої Алесси, не було іншого життя. Оце — все, що вона має.

Химерна вітрина пекарні стала ще вигадливішою, ніж раніше: написи перемальовані золотом, вікна замінені скошеними панелями.

— Гарно, — сказав Данте, мабуть, дивуючись, чому Алесса витріщається на кондитерську, замість того щоб зайти.

— Вони добре використовують свої виплати. — Вона, напевно, мала б радіти, що щомісячні надходження, які отримувала її родина за свою жертву — за те, що пожертвували нею, — допомагали сімейному бізнесу, але їй бракувало шляхетності, щоби приховати гіркоту.

— Хочеш, я зайду з тобою? — запитав Данте.

— Ні, — відповіла вона. Було досить важко й без свідків. — Просто повертайся, щойно зможеш.

Пекарня вже майже зачинялася, відвідувачів не було, а на вітрині не залишилося звичних товарів. Огорнута стійкими запахами дріжджів, цукру та дитинства, Алесса зачинила за собою двері й перевернула вивіску.

— На сьогодні ми вже зачиняємося, але є декілька хлібин... — Її батько вийшов із задньої кімнати, витираючи об фартух припорошені борошном руки. Побачивши її, різко зупинився.

Волосся батька стало довшим, тепер колір солі в ньому переважав колір перцю. Обличчя трохи постарішало, хоча вираз лишився такий самий, як і коли вони бачилися востаннє — занепокоєння й побожність, пом'якшені меланхолією.

— Фінестро, — він здійняв руки, а тоді опустив їх. — Що привело тебе сюди?

Алесса до болю прагнула обіймів, яких не отримала.

— Привіт, *рара*. Будь ласка, називай мене на ім'я.

Він обвів поглядом порожню кухню.

— Алессо. Моя маленька любов, ти вже зовсім доросла.

— Я сумувала за тобою. — Сльози покотилися по її щоках.

Він вийшов з-за прилавка, але залишився стояти віддалік.

— І ми сумували за тобою. Ніколи не зрозумію, чому боги роблять такий вибір, але я вірую. Я знаю, що це не може бути легко.

Применшення, якого вона ще не чула. Якби Алесса дозволила собі, то розчинилася б у калюжі ридань. Тому вона глибоко вдихнула й витягла отруєне печиво з кишені.

— Ти знаєш, хто це зробив?

Рара насупив брови.

— Я вже певний час не пік печиво, але вчора Адрік відповідав за кухню. Можливо, він зробив. А що?

Серцебиття Алесси прискорилося, коли вона почула кроки на сходах позаду.

— Марселю, ти перевернув табличку? — Її мати зупинилася на пів дорозі, наче туфлі прикипіли до підлоги.

— *Мата*.

— Фінестро, — мати зробила низький реверанс. — З усією повагою, вам не варто тут бути.

Її дурненьке серце стислося.

— Я знаю, що написано у *Verità, mama*. Я не залишуся тут надовго.

— Якщо ти знаєш, що в ній написано, то знаєш, чого боги вимагають від нас. Ти не повинна тут бути.

— Я знаю, але мусила... — слова застрягли в горлі Алесси. Чому вона *прийшла* сюди? Щоб знайти відповіді, яких не хотіла знати? У пошуках любові, яку, вона була певна, не знайде? Чи просто, щоб заспокоїтися? — Попрощатися.

Мати вже відвернулася, тож Алесса не бачила її обличчя, коли та коротко відповіла: «Прощавай».

Рара жестами показав: «Мені шкода».

Алесса не відповіла. Марно очікувати, що батько обере чийсь бік, але було боляче, що він цього не зробив.

Тринадцять років. Тринадцять років мати була сонцем на небі своєї доньки, а тепер навіть не подивилася їй в очі під час останнього прощання.

Цієї миті щось усередині Алесси зів'яло й померло.

— Адрік тут?

Рара здригнувся від її холодного тону.

— Ні, він в аптеці. Чому...

Вона вийшла за двері, перш ніж він договорив.

* * *

Вона мала б дочекатися Данте, але відстороненість матері та біль в очах батька гнали далі. Їй потрібно було знайти Адріка, вирвати з душі скалку страху, що в неї, може, більше нікого не залишилося.

За останнім поворотом дівчина мало не зіткнулася з групою членів *Fratellanza* в білих мантиях, що скупчилися перед аптекою.

Затуливши обличчя, наче від сліпучого світла, Алесса кинулася у вузький провулок між аптекою та розташованою поруч кравецькою крамницею.

Цього разу Дея була на її боці. Адрік стояв на задньому дворі, тримаючи в руках порожній ящик. Крихітний, обнесений стіною дворик за будівлею був переповнений такими самими ящиками, перевернутими й розставленими півколом.

Адрік роззявив рота.

— Що ти тут робиш?

— Мені треба поговорити з тобою.

— Ні. Ти маєш піти. Негайно.

Алесса намацала в кишені печиво і, розсипаючи крихти, витягла його.

— Хто замовив це вчора в пекарні?

Адрік почервонів.

— Я не пам'ятаю.

— А пам'ятаєш, чи це ти поклав отруту в лимонно-вербенове печиво *rara*, чи хтось додав її вже потім?

Адрік смикнув себе за волосся.

— Я можу все пояснити, але не зараз. Ти маєш піти. Це не так... — Він різко розвернувся на звук голосів зсередини крамниці, напружившись усім тілом.

— Та що з тобою не так?

— Я прийду до Цитаделі сьогодні ввечері, обіцяю. *Будь ласка*. Просто йди.

Тривога Адріка прорвалася крізь її гнів, і Алесса втекла, запхавши зім'яту хустинку назад у кишеню.

Членів *Fratellanza* більше не було видно, але кожне обличчя на вулиці видавалося ворожим, незалежно від того, чи дивилося воно в її бік. Люди бачили те, що очікували побачити, тож чистенька дівчина в простому одязі не привертала уваги. Проте Алессі, наполоханій і збудженій, здавалося, ніби її осяює найяскравіше світло, притягуючи до себе всі злісні погляди.

Вулиця була переповнена людьми. Поки Алесса розмірковувала, чи повернутися до пекарні, чи спробувати знайти Данте біля його колишнього помешкання, «Дна бочки», її погляд зачепився за фігуру за квартал звідси. Алесса зніяковіла від того, як легко вона його помітила, як її увагу привернув один короткий погляд на його потилицю. Данте йшов у протилежному напрямку.

Вона покликала його на ім'я, але він не обернувся. Натомість занадто багато перехожих обернулися.

Їй доведеться його наздоганяти.

Доки вона маневрувала між перехожими, намагаючись не випустити Данте з поля зору, він зіткнувся плечима із чоловіком, що йшов у протилежному напрямку, і вони синхронно закружляли, як вуличні коти, що шукають бійки.

Дві жінки поглянули на Алессу, коли вона проходила повз їхню крамницю, і почали роздивлятися її занадто пильно. Дівчина насунула каптур і спробувала розчинитися в натовпі, а тим часом втратила Данте з поля зору.

Вона вже майже проминула вузький провулок, коли голос Данте зупинив її. У самому кінці провулка він сперечався із чоловіком у білій мантиї. Алесса, затамувавши подих, сховалася за штабелем бочок і спостерігала за ними крізь щілину.

Чоловік був високий, із товстим пузом і стриженою головою. Не Івіні. Полегшення наповнило її вени, хоча це тривало недовго.

— А мені що з того? — насмішкувато промовив чоловік, і Данте люто сказав щось у відповідь, але майже всі його слова заглушили крики з вулиці позаду неї, де перекинувся віз. Алесса розчула лише одне слово.

«Вб'ю».

Світ розплився в неї перед очима.

Це була погроза... чи обіцянка?

Чоловік стиснув кулаки.

Данте підкинув кинджали, захопивши їх за руків'я.

Алесса затамувала подих.

Повітря потріскувало від напруження, чоловіки, здавалося, були готові завдати удару один одному, але довгий час ніхто не говорив і не рухався.

Нарешті Данте з глузливою насмішкою вклав леза в піхви.
— *Vai a farti fottere*¹.

Старший чоловік сплюнув на землю і відступив. Він так зосередився на Данте, що не помітив Алесси, коли проходив повз.

Злість наростала всередині неї, накриваючи хвилею все тіло.

Власна мати так мало переймалася донькою, що ледве попрощалася, брат готувався до зустрічі з кимось, коли не-подалік збиралися члени *Fratellanza*, а тепер ще й Данте в темному провулку укладав угоди з одним із людей Івіні? Таємниці й ще більше таємниць, що громадаються одна на одну.

Їй було нікуди йти. І вона *не* збиралася йти із цього провулка, доки не отримає від *когось* відповіді.

Данте стояв спиною до неї, коли вона вийшла зі своєї схованки. Алесса витріщилася на нього, чекаючи, що він зустрі-неться з нею поглядом, зіщулиться від сорому або пояснить, що, в ім'я Деї, відбувається.

Не знаючи, що вона тут, Данте відвів руку назад і вдарив кулаком об стіну з такою силою, що міг зламати всі кісточки.

Його пронизало сильне тремтіння, і він вдарив ще раз. І ще раз. І ще раз. Щоразу він лупив стіну дедалі швидше, силь-ніше. Шматки тиньку сипалися на землю з кожним ударом.

Дівчина різко затулила рукою рота.

Його рука. Він покалічить її, якщо досі цього не зробив.

Алесса ступила крок уперед. Щоб зупинити його. Або на-кричати на нього. Вона не знала.

Її нога з хрускотом наступила на розбиту пляшку.

¹ Іди до біса (*итал.*).

Данте обернувся так блискавично, що вона не встигла нічого сказати.

Його очі спалахнули, блискучі та жахливі від люті — й подвійний вогонь пронизав живіт Алесси.

Її губи розтулилися в зітханні.

Вона подивилася вниз на його кулаки, що стискали руків'я ножів, устромлених у неї.

Кров крапотіла між його пальцями. З уривчастим зітханням Данте висмикнув ножі. Вони з брязкотом упали на землю.

Її захисник. Її вбивця.

Алесса видихнула його ім'я, і її ноги підкосилися.

ДВАДЦЯТЬ ШІСТЬ

Piove sul bagnato.

Біда не приходить одна.

ДНІВ ДО ДІВОРАНДО: 19

Данте зловив Алессу й опустився на коліна, щоб уповільнити її падіння.

Чому?

Зрада і біль відлунювали в ній, доки світ стискався до коліски його рук.

Алесса шукала відповіді на його обличчі, але знайшла там лише жах.

Губи Данте беззвучно повторювали одні й ті самі слова: «Ні, ні, ні».

«Ніколи не підкрадайся до мене».

Він попереджав її. І не раз.

Вона не послухала.

Зрештою, ніякої славетної, героїчної смерті.

Данте опустив Алессу на землю, обхопивши шию дівчини так, що вона ледве відчула, як її голова торкнулася каменю.

Їй потрібно попередити його, щоб він був обережним і не торкався її шкіри, але темрява наближалася.

Його тінь затулила сонце — він схилився над нею, і вона закричала від нового спалаху пекучого болю.

Він знову вдарив її ножем?

Ні. Він натискав на її рани, хитав головою, ніби сперечаючись сам із собою щодо того, чи серйозні ушкодження. Однак правда виднілася в його очах.

Він бив, щоб убити, й ніколи не промахувався. Деякі рани вилікувати неможливо.

Данте облишив спроби зупинити кровотечу і взяв руки Алесси у свої, так густо вкриті кров'ю, що здавалося, ніби він теж у рукавичках.

Вона не змогла б вирватися з його хватки, навіть якби спробувала.

«Я тримала його за руку».

Він пам'ятав.

Данте смикнув її за рукавички, але промокла шкіра опиралася його спробам. Добре. Він не повинен цього робити. Вона напружила пальці, але була надто слабкою, щоб зупинити його. Шорсткі долоні притиснулися до її шкіри — і Данте переплів їхні пальці, з шипінням долаючи біль.

Чи може серце злітати й розбиватися водночас?

Вона не хотіла його смерті. Проте золота річка тепла, що просочувалася крізь її шкіру, його іскра життя, зігрівала Алессу ізсередини, розливаючись у грудях. Ейфорія осяяла її так, що вона ледь не забула про те, що вбиває його. Навіть у передсмертних муках вона *забирала*.

Руки Данте, що стискали її пальці, зсудомило, а його дихання з уривчастого перетворилося на мученицьке.

Її серце слабко калатало.

Він упав на неї, їхні руки зчепилися.

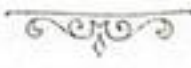
Вони обое збиралися померти.

Однак не поодинці.

Ніхто не повинен помирати на самоті.

ДВАДЦЯТЬ СІМ

Chi è all'inferno non sa ciò che sia cielo.

Хто в пеклі, той не відає, що таке рай.

ДНІВ ДО ДІВОРАНДО: 19

На тому світі тхнуло сечею та прокислим житом, проте Алесса почала вічне життя із чоловіком на руках, і якщо боги хотіли винагородити її, попри всі невдачі, вона не збиралася розпитувати в них про подробиці.

Дівчина провела пальцями вздовж його хребта, по виступах м'язів з обох боків, і він із тихим стогоном притиснувся до неї, шорсткою щетиною торкаючись її шиї.

Якби вона знала про переваги, то, можливо, не боялася б смерті так сильно.

Земля виявилася твердою і невблаганною, все тіло боліло. Поруч хтось обірвав нерозбірливе виконання непристойної шинкарської пісні, щоб відригнути.

І це... здавалося неправильним.

Розплющивши очі, Алесса вдивлялася в тьмяні сутінки, доки форми та кольори злилися воедино в цегляну стіну,

а ще ближче — голову, що лежала на грудях, відвернувши обличчя. М'язи напружилися під її руками, коли таємничий чоловік знову застогнав.

Не потойбічний світ. Не безликий чоловік.

Данте.

І йому *не* подобалося лежати на ній зверху.

Алесса відсмикнула руки назад і витягнула шию, щоб відвести голову подалі від нього, але його лоб досі впирався у шкіру під ключицею, тож вона не могла поворухнути хлопця, не торкнувшись, і...

Дівчина намагалася вилізти з-під нього, проте лише шкрябалася спиною об потріскану бруківку. Це було наче вибиратися з-під зсуву ґрунту. З останнім зусиллям вона все-таки вирвалася, і кинджал із брязкотом упав на землю.

Нахлинули спогади.

Темні очі, смертельна злість, кинджали, встромлені в плоть. Щось — страх, шок чи втрата крові — притупляло біль, але вона не потребувала доказів, щоб знати правду.

З нею покінчено.

А от з ним — ні. Поки що.

Повернувшись набік, Алесса долонею натрапила на калюжу крові. Її пронизав страх від згадки про жахливу провину Данте. Таку провину, яка може змусити людину накласти на себе руки.

Вона затулила рота й відчула смак крові, несвіжої та іржавої.
«Прошу, нехай вона буде моєю».

Алесса знайшла мокру рукавичку біля голови Данте й натягнула її, щоби повернути його до себе.

Його обличчя було сіре, очі заплющені.

Вона нахилилася ближче, щоби перевірити, чи він узагалі дихає.

Данте різко вдихнув, підвівши голову, і його ніс вперіщив об її вилицю. Алесса із зойком заточилася, почувши потік прокльонів з уст Данте.

— О, твоє нещасне обличчя! — вигукнула вона.

— Зі мною все гаразд. — Він сів, здійняв руку до свого явно зламаного носа й нахилив голову.

— Аж ніяк не гаразд.

Проте коли він підвів голову, обличчя виявилось лише за-
кривавленим, а все інше здавалось нормальним.

В ім'я Деї, що ж відбувається?

— У тебе тече кров? — запитав він.

Розгублено кліпаючи очима, Алесса подивилася на себе вниз. Тіло не відчувалося як її власне.

— Я... начебто ні. — Поділ сукні був жорстким і прохолодним, а не вологим від свіжої крові, що пульсувала з рани.

— Посунь свою кляту руку, добре?

— Не можу. Потрібно ж тиснути на рану, аби знову не почалася кровотеча.

Данте вхопив її зап'ясток, захищаючись кінцем рукава, і відсмикнув її руку. Алесса різко вдихнула, коли він розірвав дірку на сукні ще ширше, відкривши смужку блідої шкіри, заплямованої кров'ю, але не порізаної.

Цього не могло бути.

— Я думав, що нічого не вийде. — Данте відкинувся на спину й прикрив рота тремтячою рукою.

Алесса нахилилася, щоб роздивитися свій живіт.

— Я не розумію.

— Не розумієш? — Данте напружено спостерігав за нею.

Існувало лише одне можливе пояснення.

Кров стугоніла в її вухах.

— Ти — гіоте.

ДВАДЦЯТЬ ВІСІМ

Chi nasce lupo non muore agnello.

Хто вовком народився, той ягням не вмере. /

Горбатого могила виправить.

ДНІВ ДО ДІВОРАНДО: 19

Не щодня Алесса отримувала жахливу рану, розверталася вже на порозі смерті й виявляла, що її єдиний на цілому світі друг — істота з її нічних кошмарів. Цього всього було... забагато.

Гіоте — зло. Це факт, а не припущення. Проте Данте *не був* злом. Не міг бути.

Спочатку Алесса думала, що він нічого не відповість, сподівалася, що висміє її здогад, і вони обое здивуються, яку нісенітницю вона сказала.

Натомість він ствердно кивнув.

— Ти — гіоте, — повторила Алесса. Її думки плуталися, їх неможливо було розібрати. Тому вона схопила найважливішу

ниточку й смикнула: — І ти використав свій дар, аби зцілити мене.

— Ні, — відповів він. — Це *ти* його використала.

— Але *ти* вирішив тримати мене за руки, бо вірив, що я зможу. — Її охопила ейфорія. — Данте, ти врятував мені життя.

Вона здивувалася, що після цих слів він ще більше насупився.

— Я твій охоронець. Це буквально моя робота. — Він підвівся й намагався обтрусити штани. Проте спроби були марними. Штани, добряче забруднені кров'ю та грязюкою, вже не вартували того, аби їх рятувати.

В Алессі вирувала буря емоцій — жаху, вдячності, страху і благоговіння.

— Данте, ти тримав мене за руки, й *ти не помер*.

Він був збентеженим.

— На хвилину я подумав, що таки помираю.

— Але...

— Не заводься. У мене немає жодних *корисних* сил. — Данте оглянув провулок, нервово смикаючись. — Тобі треба повернутися до Цитаделі, а мені забиратися звідси.

Алесса пальцями досліджувала свій на диво неушкоджений живіт.

Данте нетерпляче пирхнув і поставив її на ноги.

Вона похитувалася, наче п'яна, і простягала закривавлені руки, одну в рукавичці, а другу без, ніби показуючи йому якийсь чарівний скарб.

Данте подивився на неї глибоко страдницьким поглядом тверезого відвідувача бару, що засидівся в шинку після півночі, й підхопив її під руку, щоби поквипити.

Він живий.

Вона жива.

Як, в ім'я Деї, вони обое вижили?

Вона захихотіла, божеволіючи від полегшення — і втрати крові, якщо чесно, — й обхопила рукою його талію. З кожним кроком від відчуття доторку до його м'язів її тілом розтікався жар.

Певно, вони нагадували закоханих, які, притиснувшись одне до одного, шукали усамітнення в порожньому провулку. Дівчина знову захихотіла. От тільки калюжі крові не вписувалися в цю теорію. Їй бракувало досвіду, щоб судити, але в книжках таємні романтичні зустрічі *зазвичай* відбувалися без рік крові.

Вони звернули на темну вуличку. Данте, завжди похмурий супровідник, зараз не просто допомагав їй триматися, а радше ніс її на руках, петляючи безіменними провулками, про існування яких Алесса навіть не здогадувалася, аж поки вони вийшли до печери гавані.

Усередині Данте проніс її вниз по стежці. Швидка прогулянка не прояснила їй голову, навпаки, в очах спалахнули зірочки, коли він притулив її до стіни. Непевно усвідомлюючи, що сповзає вниз, Алесса не змогла зупинитися. Данте підхопив її, підтримуючи коліном між ніг.

— О, любий. Ти ж навіть не пригостив мене вечерею, — сказала вона, пирхнувши.

Він зітхнув, усі його м'язи були напружені, а рухи швидкими, коли він шукав ключ під її плащем у кишенях сукні.

Притиснувшись обличчям до сорочки Данте, вона вдихнула його запах.

Це здавалося цілком нормальним, але, якщо подумати, то, напевно, таким не було. Втім, важко її звинувачувати. Хай яка магія зцілила рани Алесси, вона не відновила втраченої

крові, дефіцит якої вплинув на її й без того слабкий самоконтроль.

— Йой, — пробурмотіла вона, зводячи голову. — Трохи запаморочилося.

Данте нічого не відповів, його дихання пришвидшилося, а очі кидалися з боку в бік, доки він відчиняв ворота. Це був не той хлопчина, який дражнив Алессу за хтиві романчики або пропонував обійняти її, щоб вона врятувала світ. Це був загнаний у пастку дикий звір, якого вона бачила на балконі тієї ночі, коли привела додому.

Він боявся її. Ну звісно. Усі боялися. І тепер, після того, як Данте пережив нестерпний біль, якого вона завдавала кожному, хто підходив надто близько, він теж залишиться назавжди нажаханим нею.

— Мені шкода. — Вона засунула руки в кишені. — Я більше не торкнуся тебе.

— Що? — Він закліпав, фокусуючи на ній погляд. — Ні. Це не... Це не те... Мені понести тебе?

— Розслабся, — сказала вона тоном, який, сподівалася, був схожий на впевнений помах рукою. — Я можу йти. — Вона похитувалася, але продовжувала рухатися вперед.

Було ще щось, що тривожило її. Щось, на що вона чи то злилася, чи то хотіла зрозуміти. Думки були мляві й розрізнені, але вона нарешті вхопилася за одну, коли Данте зачинив за ними ворота.

— Хто той чоловік? І чому ти з ним сперечався?

Данте напружився.

— Це не має значення.

— Звісно, має. Ти зустрічався з одним із послідовників Івіні, який хоче моєї смерті, а тоді ледь не вбив мене. Я заслуговую знати, що відбувається.

А ще він зцілив її, що дещо нівелювало той аргумент, але Данте, мабуть, не хотів згадувати про це.

— Він прихистив мене після смерті моїх батьків. Сказав натовпу, що дитина може виправитися і що він про це подбає. Врятує мою безсмертну душу. — Данте підштовхнув Алессу вперед, притримуючи за поперек. — Я бачив його в натовпі тієї ночі, коли зустрів тебе. Минуло багато років, тож я не був упевнений, чи впізнав він мене. Проте я вирішив переконатися, що він триматиме язика за зубами, аби ніхто не дізнався. Оце й був мій план. — Данте відчинив останні ворота і вклав ключ їй у руку. — Замкни за собою ворота.

Чому це прозвучало як прощання?

— Ти не підеш зі мною?

— Я... — Він провів пальцями по волоссю. — Я повинен... Я не можу...

Чоловік, який без страху бився із супротивниками, вдвічі більшими за нього, який зверхньо дивився на розлючених Фонте, який ніколи не цурався дівчини, чиї руки приносили біль і смерть, тремтів, бо вона знала його таємницю.

— Данте, я *ніколи* нікому не скажу.

Він важко зітхнув.

— Знаєш, що буде, якщо про це дізнаються?

Гіоте в Цитаделі. Щур на кухні. Розлючений натовп, палахкотливі смолоскипи та вила напоготові. Алессі пощастить, якщо вони не кинуть її на вогнище разом із ним.

Його очі спалахнули.

— Обирай свого клятого Фонте, залишайся в Цитаделі й забудь, що взагалі знала мене.

— Принаймні повернися за своїми речами, — сказала вона м'яким голосом.

— Я куплю нові.

— Будь ласка. Поговорімо про це.

— Нема про що говорити.

Це було занадто, занадто швидко. Данте вислизав, а вона навіть не встигла усвідомити, що сталося і хто він такий. *Їй потрібен був час, чорт забирай.*

— Тоді моя кров знову буде на твоїх руках, — сказала вона. — З імовірністю в сімдесят відсотків, я впаду на сходах, звалюся вниз, зламаю половину кісток і розтрощу череп, а тебе не буде поруч, щоб зцілити мене, і вже *вдруге* за сьогодні я опинюся в калюжі власної крові. Який трагічний фінал історії виживання.

Він продовжував витріщатися, але за гнівом і страхом ховався натяк на щось інше.

Можливо, це була надія.

— Будь ласочка. — Притулившись до воріт, Алесса піднесла тремтливу руку до обличчя. Було справді нечесно використовувати слабкість Данте проти нього, але відчайдушні часи вимагають відчайдушних рішень.

* * *

Данте помив свої ножі в раковині, протер їх чистими рушниками, потім помив і протер знову, перш ніж повернути в піхви.

Він міряв кроками кімнату, коли Алесса пішла купатися, і продовжував безцільно ходити туди-сюди, коли вона повернулася. Дівчина озирнулася на ширму, перш ніж почати одягатися.

Він — гіоте.

Істота, яку вважали не людиною.

Одержимий демоном, егоїстичний і жорстокий до глибини душі.

Вона повинна була боятися його. Ненавидіти. Це мало б змінити все.

Однак не змінило.

У тому провулку гіоте взяв її за руки, щоб врятувати, навіть не знаючи, чи виживе сам у цій відчайдушній авантюрі. Перед тим гіоте, відкинувши гордість і ризикуючи безпекою, обмотав голову безглуздим шарфом і обійняв її, коли вона потребувала цього понад усе на світі.

З їхньої першої зустрічі Данте намагався переконати її, що він жорстокий, злий і холодний, але його вчинки обертали ці слова на порожні звуки. Він був гіоте, хоча залишався Данте. І він не вибирав власну долю так само, як і Алесса свою.

Вона підійшла до нього, коли він намагався відтерти її кров зі своєї білої ляної сорочки. Почувши кроки позаду, Данте кинув сорочку в раковину і вчепився руками в стійку.

— Обіцяю, що нікому не скажу, — почала Алесса з упевненим спокоєм людини, яка вгамовує розлюченого пса. — Але я маю дещо знати.

Він не обернувся.

— У легендах гіоте — це демони в людській подобі. — Вона ковтнула. — Це правда? Ти... щось інше? Всередині?

— Ти питаєш, чи є в мене роги?

Саме про це Алесса і запитувала, однак відчувала, що буде краще не підтверджувати й не заперечувати цього.

— Ні, — зітхнув він. — Ні рогів. Ні хвоста. Ні кігтів. Лише я.

Вона різко видихнула з полегшенням. Не монстр. Принаймні не більше, ніж Алесса. Тієї миті вона ухвалила рішення.

— Ніхто не повинен дізнатися.

Данте був радше роздратованим, ніж вдячним.

— Дехто вже знає. Чому, по-твоєму, я йому погрожував? Досить того, що він знає, що я в місті. Усі гроші світу не за-

ткнуть йому пельку, якщо він дізнається, що я в Цитаделі. Одна річ, коли твій утікач-гіоте вештається на волі, інша — коли він спить на дивані в покоях Фінестри.

— Тоді ми влаштуємо все так, щоб він не дізнався. Данте, будь ласка. Ти не можеш піти. Не зараз, коли я нарешті знаю, як багато в нас спільного...

— *Спільного?* — урвав її Данте. — *Що в нас спільного?*

— Багато чого. По-перше, ми обоє розуміємо, як це — коли тебе ненавидять і бояться. У нас обох є дари, про які ми не просили.

— Дар, — насмішкувато повторив він. — Оце так дар.

— Ти можеш зцілювати себе. Мій дар лише вбиває людей. Його пальці стиснулися міцніше.

— Мій убив багатьох.

Вона заплющила очі.

— Ось чому вони вбили твоїх батьків.

— Так. А твоїм доплачують за народження благословенної Фінестри. Як я вже казав, у нас немає нічого спільного. Ти — рятівниця. Я — гидота. У тебе є замок, а мене замикав у сараї чоловік, який намагався вибити з мене зло.

Їй скрутило шлунок.

Так, їхні життя *не* схожі. В очевидному сенсі — ні, але були такими в прихованому. Обоє зламані, розбиті, з пустками в душі...

Чому він не міг розгледіти, *які* вони?

— Мені шкода, що з тобою таке сталося. Ти не заслуговував на це, як і твої батьки. Але... — Алесса стиснула кулаки, приголомшена такою можливістю. — Що, як твоя сила *здатна* допомогти іншим?

— Що, — Данте насміхався, — стати твоїм Фонте? Успіхів тобі із цим. Єдиний дар, який ти отримаєш від мене, — це по-

вільніша смерть, щоб встигнути на власні очі побачити кінець світу.

— Ні, звісно, ні. Проте я могла би потренуватися на тобі.

— Тобто катувати мене?

Вона здригнулася.

— Але ж не вбити.

— Я не *безсмертний*. Якщо ти добряче постарашся, я помру.

— Але ти протримався довше, ніж будь-хто інший. Ти постійно кажеш, що не дбаєш про свою безпеку. Хіба ця пропозиція аж так відрізняється від боїв за гроші? Ти міг би допомогти мені врятувати Саверію.

— А що Саверію зробив для мене?

— Та ж навіть *діти* помруть жахливою смертю.

— Діти виростають і стають жорстокими, як і всі дорослі.

— Я теж не хотіла бути втягнутою в усе це, але я принаймні намагаюся допомогти.

— Ти мусиш усіх врятувати, а не я. Я егоїст, пам'ятаєш? Це *твоя* проблема.

Алессі захотілося вчепитися нігтями в його обличчя й силою зірвати це холодне презирство.

— Гарна спроба, Данте, але вже запізно. Я *знаю* тебе. Не може бути, щоб ти дозволив загинути тисячам дітей, коли не зміг проігнорувати навіть одну маленьку дівчинку в біді.

— Про що ти?

— Я бачила тебе з тією жебрачкою й одним із прибічників Івіні, якого ти зупинив.

Данте похнюпив голову.

— Я ненавиджу задирак, і це не робить із мене якогось героя. Я *саме* такий, яким мене всі вважають.

— Мені байдуже на те, що написано в легендах. Ти хороша людина...

— *Припини!* — Він здійняв руки. — Ти не маєш уявлення, яка я людина. Ти не маєш уявлення, що я робив і кому нашкодив.

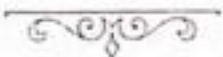
— То розкажи мені. Переконай мене. Доведи, що ти зло. Я кидаю тобі виклик.

Він рвав на собі волосся.

— Гаразд! Була *одна* людина, яка намагалася допомогти мені після того, як я втік. Лише одна. *Єдина*. І я її вбив.

ДВАДЦЯТЬ ДЕВ'ЯТЬ

Quando l'amico chiede, non v'è domani.

Для милого друга і воли з плуга.

ДНІВ ДО ДІВОРАНДО: 19

Її кров похолола в жилах.

— Я не вірю тобі. — Слова прозвучали непереконливо навіть для неї самої.

— Повір, — його голос був рівним. — Та дитина знайшла мене після того, як я втік. Їй було не більш ніж десять років. Вона знайшла закривавленого, ледь притомного незнайомця на пляжі, й замість втекти, вирішила опікуватися мною. — Данте гірко всміхнувся. — Вона бачила, як я зцілився. Я не міг цього приховати.

Алесса стримала дріж. Данте, якого вона знала — або думала, що знала, — ніколи б не вбив невинної дитини, аби змусити її замовкнути. Хоча, може, вона його зовсім не знала.

— Отже, я збрехав. Сказав, що знайшов *Fonte della Guarigione* високо на скелі. Вона хотіла знати, де саме, продовжу-

вала випитувати, тож я брехав надалі, переміщав його вище й вище, щоб до нього було дуже важко дістатися. Однак її це не зупинило.

Одна допитлива дитина. Одна страшна таємниця. І Данте, який утікав та відчайдушно намагався приховати правду.

Алесса відчула, що її от-от знудить.

Його очі горіли, як вуглинка.

— Наступного ранку я знайшов її тіло, розтрошене на скелях унизу.

Алесса ковтала сльози, навіть коли її коліна підкосилися від полегшення.

— Несчастливий випадок. Ти не хотів, щоб вона постраждала.

— Це не має значення.

— Ні, має. Я як ніхто інший знаю, як воно.

— Припини! — крикнув Данте. — Ми *не* однакові. Ти торкаєшся людей, і вони вмирають, але це не твій вибір і не твоя провина. *Кожен*, хто піклується про мене, вмирає, і це *завжди* моя провина. Ти даєш. Я *забираю*.

— То зміни це.

— Люди не змінюються.

— Я змінилася, — її голос тремтів від гніву. — Я змінювалася стільки разів, що вже й не злічити. Коли тільки-но стала Фінестрою, я була наївною дівчинкою, яка вірила всьому, що їй казали, й беззаперечно дотримувалася правил, навіть коли це здавалося неправильним. Навіть тоді, коли думала, що від цього зів'яну і здамся. Я перетворилася на людську оболонку, по вінця наповнену болем і гіркотою. А тоді з'явився ти. І ти не поважав мене й не жалів. Ти помічав, коли я зневажала себе, і я зненавиділа це. Я хотіла довести, що ти помиляєшся, тому змінилася. — Алесса випросталася й подивилася йому в очі. — Мені байдуже, що кажуть інші. Твій

дар належить тобі, а не визначає тебе. Ти можеш обрати стати кращим.

Його очі були жорсткими.

— Що ж, і я вирішив нічого не змінювати. І *між нами*, — він показав від себе до неї й назад, — немає жодного зв'язку. Ми не однакові. Ми не друзі. У нас немає *нічого* спільного. Я закінчу трикляту роботу, бо ми так домовилися, але на цьому все.

— Ти такий засранець.

— Тепер ти починаєш розуміти.

Алессу проймала лють. Вона хотіла б впитися пальцями в його вперте обличчя, аж поки витягне душу з тіла, раз і назавжди. Хай він і гіоте, однаково не мав би жодного шансу.

Натомість вона вибігла з кімнати. Будь-який потенційний вбивця, який обрав би цей момент, щоб напасти на неї, програв би.

П'ять самотніх років дівчина переконувала себе, що тільки її дар і статус тримають усіх на віддалі.

Що якби хтось провів із нею час, то, безперечно, захотів би попікнутися про неї. Не про Фінестру чи рятівницю. А про неї. Алессу.

Однак ось вона відкрила душу Данте, і виявилося, що йому байдуже. Він лишався тут тільки тому, що Алесса заплатила йому за роботу, а вона була такою жалюгідною, що не змогла відрізнити друга від найманця.

Їй потрібне було свіже повітря. Їй треба було втекти.

Почувши голоси попереду, вона прошмигнула до темної кухні.

З найгустішої тіні хтось прошепотів її ім'я. Не титул. А ім'я.

Темна постать наближалася до неї.

Вона відступила, пам'ятаючи, що позаду залишилися відчинені двері. Натомість її руки наштовхнулися на тверде стегно Данте.

— Хай йому грець, ось ти... — почав він і стрімко обійшов Алессу, щоб відштовхнути до стіни постать, яка залишалася в тіні. У тьмяному світлі, що лилося з коридору, зблиснуло лезо, і непроханий гість зойкнув.

Алесса знала цей зойк.

— Зупинися! — вигукнула вона. — Це мій брат!

На мить їй здалося, що Данте однаково переріже йому горло, але той відступив, усе ще притискаючи ніж до грудей хлопця.

— Адріку, що ти тут робиш? — вимогливо запитала Алесса.

— Що *він* тут робить? — відповів Адрік. — Він не Фонте.

— Він мій охоронець.

Адрік окинув Данте скептичним поглядом.

— Напіводягнений?

Данте схопив сорочку, перш ніж піти слідом за Алессою, але встиг застібнути лише декілька гудзиків.

Данте опустил брови.

— Зараз глупа ніч.

— Ага, саме так... — Адрік звузив очі.

— Данте, ти не міг би залишити нас на хвилинку?

Данте обпик її злісним поглядом.

— Кричи, якщо я тобі знадоблюся.

Адрік ступив крок уперед, і слабке світло від французьких дверей, що виходили в сад, осяяло його обличчя. Він крадькома оглядав темну тиху кухню.

— Адріку, як ти потрапив усередину?

— Я декого знаю. — Він витер руки об штани. — Хто цей хлопець? Це не він колись бився в доках?

Алесса голосно зітхнула.

— Я ж сказала, Данте — мій охоронець. І так, він бився в «Дні бочки». Досить зволікати. Що то відбулося сьогодні? Хто намагався мене отруїти? І чому?

— Я не знаю.

— Брешеш.

— Слухай, зараз це не має значення.

— Не має значення? Бо мені здається, що ти приготував особливе печиво *rara*, віддав комусь, хто додав у нього отруту, й доставив сюди, щоб я захворіла або померла. І ти навіть анітрохи не здивований. Чому?

Адрік, здавалося, закам'янів.

— Я поясню після того, як ти скажеш мені, чи є в тебе Фонте. Із цим усе добре?

Вона відсахнулася.

— Так. Типу того. Це складно.

— Це просте запитання.

— Але, — вона схрестила руки, — відповідь складна.

— Отже, ні. І всі в Цитаделі знають про це, тому тобі довелося найняти головоріза з доків, щоб він став твоїм викидайлом. — Адрік скривився, наче тамуючи сміх, і Алесса чекала на кульмінацію. Натомість він захлинувся риданням: — Ти намагалася, але часу не залишилося.

— Ти більше не віриш у мене? Серйозно? Адріку, я до біса стараюся...

— Я знаю. Я знаю, що ти стараєшся, — хрипко зашепотів Адрік. — Ти завжди старалася. *Старалася* приготувати вечерю, але все спалювала, тож нам доводилося їсти розбавлений суп. *Старалася* ідеально виконати домашню роботу, а тоді забувала її вдома, тож мені доводилося повертатися за нею для тебе й нариватися на неприємності. *Старалася* бути

Фінестрою, а натомість вбила своїх Фонте, змушуючи мене виконувати роботу за двох і ставлячи під загрозу життя всіх на острові.

Кожне його слово випалювало в душі Алесси нову рану, яка ніколи не загоїться. Він кинув їй просто в обличчя ціле життя, сповнене провини й сорому.

І ще дужче ранило те, що йому, здавалося, було боляче це говорити.

Вона — тягар. Невдаха.

І Адрік знає це краще за будь-кого іншого, бо він був поруч, прибираючи за нею.

— Мені шкода. — Адрік ще ніколи не мав такого змученого і серйозного вигляду. — Однак тут не існує балів за зусилля. Я не хочу цього ще більше, ніж ти, але... Думаю, можливо, саме тому я тут. Можливо, саме для цього я народився. — Сльози заблищали в його очах, коли він витягнув з кишені маленьку пляшечку.

Алесса ступила крок назад. Її шкіра похолола.

— Адріку, що це таке?

Якщо їй доведеться пережити зраду брата, то і він муститиме жити з почуттям провини за сказане.

— У тебе було своє покликання, сестро. Тепер я усвідомив своє. Ти знаєш, що я ніколи не хотів би тебе скривдити.

— Тоді не кривди.

Адрік здригнувся.

— Як ти думаєш, чому я сказав тобі сьогодні піти? Гадаєш, вони були б такими дбайливими, як я? Ніхто інший так не клопотався б, щоби переконатися, що ти не страждатимеш. Хіба ти не розумієш? Це твій вихід. Ти станеш героїнею, а ми будемо врятовані. — Сльози струменіли по його обличчю. — Я спеціально все підлаштував. Для тебе.

Їй хотілося кричати, бити його кулаками в груди. Хотілося вчепитися в нього і благати, аби він забрав свої слова. Натомість дівчина заціпеніла, ледь дихаючи.

Адрік поклав маленьку синю пляшечку їй на долоню й обхопив її пальці в рукавичках.

А вона стояла і дивилася на свій стиснутий кулак між його руками. Це був найближчий їхній контакт за останні роки.

— Ти збираєшся силоміць залити це мені в горло? — врешті прошепотіла вона.

— Ні, — він заплющив очі. — Я знаю, що ти все зробиш правильно.

В одвірку з'явився Данте.

— Час вийшов.

— Прощавай, сестричко. — Адрік витер очі. — Я подбаю про те, щоб ніхто ніколи не забув твоєї жертви.

Адрік пішов геть. Данте підійшов до Алесси, звівши брови.

— Про що це він?

О, *тепер* Данте занепокоївся? Жбурнувши їхню дружбу їй в обличчя, він очікує, що вона роз'ятрить свої рани заради нього?

— Ніби тобі не байдуже.

— Я не мав на увазі того, що сказав.

— Облиш це. Я не хочу з тобою розмовляти.

Вона підбігла до французьких вікон наприкінці кухні й відчинила їх.

Холодний вітер обплутував її спідниці навколо ніг, крижаний дощ бив просто в обличчя. Навіть у рукавичках її пальці замерзли, щойно вона вийшла надвір.

— Погана ніч для прогулянки, — озвався Данте позаду неї.

— Мені треба подумати.

— Не найприємніше місце для цього.

— Не найприємніша компанія теж не допомагає. Якщо ти хочеш робити свою роботу, то роби. Але будь тінню.

Якщо Данте не хотів бути їй другом, він міг стати її ворогом. Здавалося, це єдине, що залишилося.

— Можна дещо сказати?

— Ні. — Перемогти його було дуже приємно.

Лід вкривав гілки, перетворюючи дерева на скляні скульптури. Дівчину били дрижаки, але вона продовжувала йти.

Данте йшов слідом.

— Я намагаюся попросити вибачення.

— Не переймайся.

Він важко зітхнув.

— Послухай. Зазвичай люди намагаються вбити мене, коли дізнаються правду. Я запанікував. — Данте перегордив їй шлях, його погляд з-під вій виблискував льодом. — Будь ласка, повернися всередину.

— Ні.

Він роздратовано загарчав.

— Я зроблю це, гаразд? Я дозволю тобі потренуватися на мені.

— Навіщо? Тобі ж начхати на Саверію.

— Я не пропоную допомогу Саверію. Я пропоную свою допомогу *тобі*.

— Забудь про це, — вона заплющила очі. — Це була безглузда ідея. У тебе навіть немає дару, який я могла б використати.

— Чого ти *хочеш*? — запитав Данте.

Холодний дощ стікав по її щоках, наче сльози.

— Щоб мені дали спокій.

— Не зараз. І взагалі... Ти кажеш, що хочеш бути героїнею, але дуже швидко перетворюєшся на жертву. Кажеш, що

хочеш мати друзів, але не пробачаєш мені. Кажеш, що хочеш моєї допомоги, але не приймаєш її. То чого ти хочеш?

Вона показала на високий мур навколо саду, на все, від чого він її відгороджував.

— Врятувати Саверію. Це те, для чого призначена Фінестра.

— Я не питав, чого всі хочуть від *тебе*. Я запитав, чого хочеш сама *ти*.

— Це не має значення.

— Я думаю, ти боїшся.

Вона закотила очі.

— Наближається рій демонів, і я маю всіх захистити. Хто не злякався б?

— Ні, я про інше. Ти боїшся втратити себе.

— Я *повинна* втратити себе. Свое ім'я, свою сім'ю, своє життя.

— Саме так. А ти не хочеш. Не можу тебе звинувачувати, але ти маєш вирішити, що *ти* отримаєш, якщо збираєшся це зробити. Отже, чого *ти* хочеш?

— Я хочу, щоб усе це зникло! — Вона вихором відлетіла від нього. — Я не хочу бути хороброю й самотньою. Я хочу, щоб мене обіймали, коли мені сумно, хочу бути нормальною дівчиною, мати дім і сім'ю. Я хочу триматися за руки й цілуватися в темних провулках, плавати голяка в океані й робити інші невеличкі дурниці, які — я ніколи й подумати про таке не могла — мені заборонено робити.

— Для поцілунків є кращі місця, ніж провулки.

Вона засміялася — майже істерично.

— Дякую за пораду. Навряд чи вона мені знадобиться.

— Якщо ти хочеш контролювати свою силу, щоб зажити нормальним життям і цілуватися в кожному провулку міста

після Діворандо, тоді тримайся за цю думку. — Він затремтів. — А тепер, *будь ласка*, ми можемо зайти всередину?

Алесса хотіла б відповісти щось дотепне й ущипливе, але її зуби цокотіли надто сильно, щоб вона могла промовити бодай щось.

— Дідько, я скористаюся прерогативою охоронця. Ходімо. — Данте схопив дівчину за зап'ястя й потягнув за собою.

Тепла кухні було недостатньо. Від кожного коливання її мокрих спідниць на підлогу падали крижинки.

Данте атакував спідниці, збиваючи з них налиплий лід.

— Не хочу тебе засмучувати, але смерть від переохолодження не допоможе Саверію.

Вона проковтнула клубок, що раптово з'явився в горлі.

— Може, й так.

Він підвів на неї очі.

— Ти ж не віриш у це насправді?

— Інші вірять.

Погляд Данте впав на пляшечку в її руках.

— Що це?

Вона завагалася.

— Парфуми моєї *тата*.

Данте вихопив пляшку з її заціпенілих пальців, відкоркував, протер обідок пальцем і підніс до губ.

— Ні! — Вона спробувала відібрати пляшечку.

Він сховав її за спиною.

— Що в ній?

Алесса стиснула зуби, але її губи затремтіли.

Данте вилив вміст у горщик із мініатюрним лимонним деревцем, а порожню пляшку жбурнув на підлогу. Він збирався накричати на Алессу, хоча вона не розуміла, чим завинила, якщо це брат хотів, щоб вона отруїлася. Вираз обличчя

Данте свідчив, що він хотів *когось* вилаяти, а вона єдина була поруч.

Алесса спромоглася на кволу відповідь:

— Мені подобалося це дерево, — і розридалася.

Бурмочучи прокльони, які чомусь звучали співчутливо, Данте притиснув її до грудей, і вона притулилася до нього, відчайдушно прагнучи тепла його тіла, що просочувалося крізь шари холодного, мокрого одягу. Правда лилася потоком: як тисячі огріхів у її житті нагромаджувалися один на одного, як Адрік перелічив їх, доводячи, що вона не здатна зробити те, що повинна. Як кожна дрібна ганьба й дитяча помилка тепер стали звинуваченням, використаним проти неї людиною, якій вона довіряла й була впевнена, що він попри все залишатиметься на її боці. Івіні вкрав останнього члена її сім'ї, але саме вона допустила це.

Алесса відчула, як напружилася спина Данте, і зрозуміла, що він бореться з бажанням наздогнати Адріка, тож вчепилася кулаками в його сорочку і трималася за нього, хай там що. Якби він покинув її зараз, вона б розбилася на друзки.

— А якщо він має рацію? — запитала Алесса. — Може, мені ніколи не судилося це зробити. Дея повірила в мене, але я не заслуговую на її віру. Усі це зрозуміли, крім мене. Ти сам це сказав. Боги відмовилися від нас — чи принаймні від мене.

— *Тепер* ти вирішила дослухатися до мене? — сказав Данте. — Такі, як Івіні, заробляють на життя, переконуючи наляканих людей, ніби знають відповіді на всі запитання. Однак ті, хто говорять найголосніше, рідко знають найбільше.

— Це не означає, що він помиляється.

— Але й не означає, що він правий. Та що вже, тренуйся на мені.

У неї взагалі був вибір? Вона хоч *коли-небудь* мала його?

— Ти забагато думаєш. — Данте підвів її підборіддя пальцем у рукавичці. — Ми ведемо пусті балачки, правда ж? Ти достатньо хоробра, щоб запропонувати мені таке, але нічого не робиш.

Їй перехопило подих.

— Не спокушай мене.

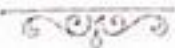
— Я саме й *намагаюся* спокусити тебе. Ти сказала, що я можу стати кращим, тож дозволь мені спробувати.

— А *ти* продовжуєш повторювати, що не герой. — Щось затріпотіло в серці Алесси — надія, страх, а може, дещо цілком інше.

— Я — ні. — Куточок його вуст здійнявся в усмішці. — Це ти героїня. А я лише прошу дівчину потримати мене за руку.

ТРИДЦЯТЬ

Come la cosa indugia, piglia vizio.

Чекати варто на свої страх і ризик.

ДНІВ ДО ДІВОРАНДО: 18

Наступного дня Алесса викладалася на тренуваннях, що минали так само, як і заняття перед вихідним — якщо можна назвати «вихідним» пережитий досвід перебування на межі життя і смерті, а також пропозицію брата вчинити самогубство. Вона була не єдиною, хто вийшов зі ступору, лише побачивши на подвір'ї парад колісних візків із холодильними коробками.

Йозеф спланував цей сюрприз і довгенько розповідав усі деталі, доки вони поїдали поглядами спокусливі ласощі.

Поки всі інші з цікавістю вивчали розмаїття смаколиків із сімейної джелатерії Йозефа, Алесса поводитися стримано. З ввічливості. А ще тому, що її страх перед прийдешнім вечором, коли доведеться мордувати Данте, швидко перемагав надії на те, що хлопець зможе їй допомогти.

Одного разу він уникнув смерті від її руки. Однак це не означало, що йому так пощастить і вдруге.

До неї підійшов Йозеф, який, здавалося, от-от лусне від гордощів, спостерігаючи, як інші Фонте обирають смаколики.

— Я завжди вважав, що можна багато чого дізнатися про людину за її улюбленим смаком.

— Та? — здивувалася Алесса.

— Зазвичай я обираю ваніль. — Він вичікувально подивився на неї.

— Тому що ваніль, вона... — Алесса не договорила, бо «нудна» було явно не тим словом, яке вона мала б сказати.

Він усміхався, ніби пропонуючи їй підказку до цієї головоломки:

— Витончена, але складна.

— Ну звісно. — Алесса обрала темний шоколад із малиною і зачекала, поки Йозеф візьме дві кульки з рук переляканого до смерті слуги та подасть їй. — Розкажи мені більше про це. — Направду вона ще ніколи не мала можливості поговорити з Йозефом віч-на-віч, і якщо тема заморожених десертів — найкращий шанс змусити його відкритися, то нехай так.

— Більшості здається, що ваніль не має смаку, але насправді він є, до того ж має безліч відтінків. Усе залежить від ботанічного виду ліани, з якого отримують ваніль, а також від умов ферментації та сушки. — Йозеф усміхнувся, дивлячись на своє морозиво, якого ще залишалося не менш ніж пів порції, що завдяки його дару анітрохи не танула. — Знаю, я не балакущий хлопець, але мені подобається вважати, що, попри те, я складніший, ніж здаюся іншим.

Алесса задумливо кивнула.

— А про що свідчить мій вибір?

Йозеф почервонів.

— Гадки не маю, Фінестро.

Алесса зітхнула.

— Тоді Нінин. Страчатела¹. Дай-но вгадаю — мила, але мінлива?

Йозеф спантеличено кліпнув.

— Ми з нею занадто добре знайомі. Це було б нечесно.

— Ти ж не можеш розповісти мені теорію визначення особистості за смаком джелато, а тоді не дати жодного визначення, Йозефе. — Вона одразу подивилася на Данте, який стояв у протилежному кінці кімнати. Хоча Йозеф, можливо, і найзанудніша людина, яку Алесса коли-небудь зустрічала, але навіть він помітить у тому погляді жалюгідну зацікавленість, якщо вона не буде обережною. Тож дівчина зупинилася на безпечнішому варіанті. — Як щодо Камарії?

— Одна кулька м'ятна, інша зі смаком лате, але вона щоразу замовляє щось інше, коли приходить до крамниці.

Алесса замислилася.

— Гм. Дай-но спробую. Я б сказала, що вона азартна, жадає пригод і ненавидить нудьгувати.

Очі Йозефа заблищали.

— Згоден.

— Це весело. Скажи про Калеба.

— Полуниця і вершки. Я ще не з'ясував, що це означає.

— Я теж. Рожевий? І солоденький? — Алесса знизала плечима. — Так, незрозуміло.

Обое захопилися своїми десертами, і на якийсь час відклали розмову.

¹ Вершкове джелато зі шматочками темного шоколаду.

— Лимонне, — несподівано сказав Йозеф.

— Перепрошую?

— Це те, яке обрав синьйор Данте. Якщо тобі цікаво. Хоча, мабуть, не цікаво.

— Мене це не цікавило. — *«Здається, я занадто протестую»*. — Що лимон говорить про людину? Щось про кислий характер?

М'яко кажучи, Йозеф був ображеним.

— Лимон не кислий, він *терпкий*. Це зовсім різні речі. Кулінарний розділ газети назвав наше джелато зі смаком лимона «майже ідеальним поєднанням терпкого й солодкого: привабливим, багат шаровим і складним. Серце Саверіо в кожній ложці. Класика». Наша сім'я витратила роки на вдосконалення цього смаку. Це наш найулюбленіший смак.

Алесса злизала з ложки шматочок джелато.

— Звісно. Ідеальний смак. Не те сказала.

Данте дивився на них так, ніби напевне знав, що говорять про нього.

З нестерпно життєрадісною усмішкою Алесса з'їла ще одну ложку й одразу відчула гіркий смак чорного шоколаду, який повністю зіпсував ефект. Вона заплющила очі, щоб уповні насолодитися поєднанням гедоністичного шоколаду та фруктової терпкості, що танула на язичку.

Коли ж повернулася в реальність, Йозеф перейшов до аналізу Саїди, а Данте тицяв у своє лимонне джелато, наче воно його образило.

* * *

— Досить тягнути час, — сказав Данте. Спершись ліктями на коліна, він спостерігав, як Алесса ходить колами.

Вона відтягувала цей момент так довго, як тільки могла, пережовуючи кожен шматочок вечері якомога повільніше.

— Ми ж мало не померли вчора... — Вона награно позіхнула. — Хіба ми не заслужили на те, щоб лягти спати раніше?

Данте подивився на неї спідлоба крізь свої густі вії.

— Цю відмазку ти вже використала минулої ночі. То ми зробимо це чи ні?

Якось він уже знепритомнів через неї. Що може статися цього разу?

— Я передумала, — заявила Алесса. — Це була жахлива ідея.

— Якщо ми чекатимемо на кращу, то всі померемо. Послухай, як старший за тебе...

— Пф-ф. Якщо й старший, то не набагато. Ти хоч знаєш, скільки мені років?

Він затягнув із відповіддю на запитання так, ніби воно висмоктувало з нього життя.

— А скільки тобі?

Алесса всміхнулася, бо знала, що це його роздратує.

— Мені вісімнадцять.

— Як я й сказав. Як старший за тебе...

— А *тобі* скільки?

— Дев'ятнадцять. Або двадцять. Припини перебивати.

— Як ти можеш не знати, скільки тобі років?

— У мене немає кишенькового календаря, і я збився з підрахунку декілька тижнів тому. Ти *завжди* ставиш стільки запитань?

— Не знаю. А я забагато запитую?

— Ха-ха. А тепер дозволь мені договорити. Як старший за тебе... — Данте замовк, очікуючи, що його знову переб'ють, натомість дівчина невинно поклала руки на коліна. — Можу

запевнити, що завжди краще якнайшвидше покінчити із чимось неприємним. Якщо тягнути час, стає тільки гірше.

У свої вісімнадцять Алесса чудово знала, що так воно і є, але сказати завжди легше, ніж зробити.

— Спочатку поясни мені, як це відбувається? Чи може гіоте зцілитися від будь-чого?

Данте смикнув нитку, що стирчала з облямівки його стільця.

— Ні, не від будь-чого, інакше мої батьки досі були б живі. Якщо відрубати мені голову чи розчавити стіною — мені кінець. А звичайні рани загоюються. Якщо ушкодження повторюється, то його легше загоювати. Коли я вперше зламав руку, боліло нестерпно. На третій раз я вже майже не відчував болю. І загоїлося швидше. Думаю, що це частина... дару. Але я не знаю напевно.

— Так відбувається в усіх вас?

— Якщо бодай колись зустріну іншого гіоте, то обов'язково розпитаю.

— Ти не знаєш, як це відбувалося у твоїх батьків?

— Я був дитиною. І не робив нотаток. Просто знав, що про все те не можна нікому казати. Зараз усе, що я знаю: якщо ушкодження серйозне або я втомлений чи голодний, зцілення триває довше.

Алесса стисла губи й важко видихнула.

— Ти зараз голодний? Втомлений? Спраглий?

— Усе гаразд. Почнемо з підготовки. Я знаю про твого першого Фонте, але як усе завершилося для інших?

Розтираючи руки, Алесса намагалася пригадати подробиці.

— Після четвертого дотику серце Ілсі зупинилося. Г'юго протримався декілька секунд, заточився, впав і розтрощив череп об стіл. Не знаю, через мене він помер чи від падіння.

Данте слухав з таким буденним виразом обличчя, наче вона зачитувала список продуктів, а не перелічувала серію жахливих смертей.

— Тоді ми будемо сидіти. Сідай ближче.

Її стегна ледь торкнулися стільця, і вона одразу підскочила.

— У мене холодні руки.

— Що ж, справді, *це* все змінює. — Данте ляснув себе по стегнах, ніби збираючись встати й піти. — Сідай уже.

— Це занадто небезпечно. З Фонте варто ризикувати, адже мені потрібні їхні магічні сили. Але ти...

— Нічого не вартий? — Його голос звучав спокійно, хоча руки стиснулися в кулаки. — Мені нема чого запропонувати, нічого такого, що допомогло б захистити Саверію, тож не варто додавати ще один пункт до твого списку провини?

Алесса притиснула пальці до скронь.

— Ні. Це не те...

— Ти маєш рацію. Водночас сумувати за мною ніхто не буде.

— Я буду. — Її нижня губа затремтіла, але вона не розплакалася. Її сльози вже втягнули Данте в цю халепу.

— Я не збираюся помирати.

— Ти не можеш знати напевно.

Він знизав плечима:

— Досі ж мене ніщо не вбило.

— Який безглуздий аргумент. *Кожен* може сказати таке, і це буде правда.

Він підморгнув.

— Майте трохи *віри*, Фінестро.

Вона й раніше не завжди надівала рукавички поруч із ним, але ще ніколи не знімала їх *для* нього. Коли він дивився, як

тканина ковзає по передпліччях дівчини, їй здавалося, наче її шкіра належить комусь іншому. Леде помітні сині вени на внутрішній стороні зап'ясть, бліді долоні й тонкі пальці. Її серце несамовито калатало у грудях.

— Я припиню, якщо ти хоч трохи сіпнешся.

Алесса відсахнулася, коли він потягнувся до неї.

— Руки на стіл, долонями догори. Жодного хапання.

Данте зітхнув, але зробив те, що сказала Алесса.

— Ти однаково відчуваєш біль, так? — запитала вона.

— Так, — він здивовано звів брови.

— Тоді чому ти такий, до біса, спокійний?

— Хвилювання не захищає від болю, — відповів він. — Якщо ти не почнеш дихати от просто зараз, я штовхну тебе в живіт, як упертого мула.

— Ти засранець.

— Точно. А тепер давай, починай уже.

Алесса простягнула свої руки над його й повільно опускала їх, доки кінчики їхніх пальців почали доторкатися один до одного з кожним ударом серця. Боязко зітхнувши, вона притиснула свої долоні до його. Руки Данте, як і весь він, були сильними, але спритними, грубими, та водночас витонченими.

Данте тихо пробурмотів щось, проте вона загубилася в раптовому припливі сили. *Так, хочу більше, треба забрати, так.* Її дар вирував жаданням, наче океан, який тягне на дно корабель, що тоне. Стримуючись, дівчина зосередилася на його обличчі й боролася із жагою, аж поки приплив відступив.

Його щелепа закам'яніла, але він не відсахнувся.

Коли вона здійняла руки, вони обое видихнули.

— Ну? — спитала вона. — Наскільки все було погано?

— Можна стерпіти. — Він хруснув кісточками пальців. —
Давай-но знову.

— Не зараз. — Струснувши руками, вона пішла по воду та
крекери. Якщо голод і спрага підвищують ризик, то вона
тицьне йому в обличчя й те, й інше за першої нагоди.

За звичкою Алесса поставила обидві склянки в центрі
столу й сіла, приголомшена усвідомленням, що навіть без ру-
кавичок могла би просто подати їх.

Данте проігнорував крекери, але вихилив половину своєї
склянки.

— Цього разу давай ти долонями догори. Я приберу руки,
якщо буде потрібно.

Вона ненавиділа втрачати контроль, але не могла відчутти
його біль. А він відчував. Цього разу, коли їхні руки торкну-
лися, пожадлива *потреба* була менш настирливою, й Алесса
змогла звернути увагу на все інше. Вона подумки рахувала,
відзначаючи текстуру його шкіри, ритмічний пульс на кінчи-
ках її пальців — і те, яким шалено *живим* він відчувався.

Данте відпустив дівчину, коли вона дорахувала до п'ят-
десяти двох.

— Ну? — задихано запитала вона.

— Краще. Спершу було боляче. Цього разу... незручно,
але не неприємно.

— Ці слова означають одне й те саме.

— Ні, різне.

— Ні, звісно, що однакове. Якщо щось незручно, то це не-
приємно.

— Не завжди.

— Наведи мені бодай один приклад, коли незручне одно-
часно ще й *приємне*?

— Масаж. Після бійки просто дивовижна річ, але болісна.

— Що?

— Розтирання м'язів, які болять. Ти що, ніколи не пробувала? А, точно. Звісно, що ні.

— Ти платив комусь, щоб тобі розтирали тіло? — Кого Алесса обманювала, вона сама заплатила б за те, щоб розтерати його тіло.

— Заради хорошого масажу я готовий благодіяти, позичати гроші чи навіть красти їх. Є одна дівчина, живе над «Дном бочки»... — Він похитав головою з легкою усмішкою. — Ароматичні олії, чисті простирадла і її чарівні руки.

— Мені не потрібні подробиці, дякую. — Однак намальований ним образ уже постав перед очима, й обличчя Алесси спалахнуло.

Данте звузив очі.

— Що відбувається у твоїй голові?

Вона задерла підборіддя.

— Пригадала тебе на тому рингу. Тоді я дуже засмутилася, що щось таке гарне ось-ось буде знищено.

Хай на яку відповідь він очікував, це точно була не та.

— О... Дякую? — Двома пальцями він показав спершу на її очі, а тоді на свої. — Зосередься. Я намагаюся пояснити, як щось може завдати болю в хорошому сенсі.

— А я намагаюся пояснити, чому слова «добре» і «боляче» не поєднуються.

— Але вони можуть. Мені просто потрібно підібрати влучний приклад. — Погляд Данте блукав у повітрі, розшукуючи невловимий приклад, аж поки зупинився на стосі романів. — Збудження!

Щоки Алесси палали так, що волосся могло загорітися.

— Я ж сказала, що подробиці не потрібні.

Він від сміху прикусив губу.

— Це не пов'язано між собою. Забудь за те. Я розумію, що ти вже довгенько сидиш тут під замком, але здогадуюся, що ти думаєш... думки. — Він виразно вказав поглядом на книжки. — Отже. Як я й казав, *незручно*, але не *неприємно*.

Її погляд залишався порожнім.

Хай про що Алесса думала цієї миті, вона ніяк *не* реагувала.

Він клацнув пальцями.

— Тренування. Якимось не згадав про них раніше.

— А *справді* варто було б.

Він сміявся набагато довше, ніж було доречно.

— Ти знаєш, що я маю на увазі. Той приємний біль у м'язах після важкого тренування... Незручно, але приємно.

— Гаразд, — процідила вона крізь зуби. — Твої відчуття схожі на *будь-що* з переліченого?

— Ну, ні, — він насупився. Звісно, що ні. Це схоже на біль, і Алесса ніколи в житті не хотіла б дізнатися конкретніше, але зараз мусила зрозуміти, якщо бодай сподівалася приборкати власну силу. — Це схоже на... дзижчання. Або вібрацію. Боляче лише тоді, коли все занадто... швидко? Інтенсивно? Спочатку мені перехоплювало дух, але з кожним разом це дедалі менш помітно — нагадує муркотіння.

— Зізнайся, що такого між тобою і котями?

Він усміхнувся.

— Мабуть, ти нагадуєш мені кішку.

— Бо я така сама мила і приваблива?

— Ні, не тому.

— Загадкова і граційна?

— Однозначно ні. Мабуть, тому, що ти ніколи не сидиш по-людськи й тебе дратує, коли хтось читає книжку у твоїй присутності.

Алесса згорбилася, вигнула ноги так, щоб ступні звисали, а пальці ледь торкалися підлоги.

— Просто стільці зазвичай занадто високі для мене. Це незручно.

— Виправдання, виправдання... Однаково, коли торкаєшся мене, думай як кішка.

Не існувало жодного виправдання яскравому образу — як вона, з драматично підведеними очима, ковзає до нього, наче кішка, похитуючи стегнами, — що з'явився в її голові, але так воно й було.

Данте відсторонено постукав по своєму коліну.

— Це як розтяжка. Якщо ти смикнеш когось за руку, то можеш вивихнути її. Тобі треба тягнути, не поспішаючи, зупиняючись на моменті приємного болю. Швидкість і сила мають значення. Наприклад, доторкнутися лобами — це нормально, але якщо зробити це занадто швидко, то тебе дискваліфікують. Розумієш, про що я?

Вона звела брови.

— Я б'ю людей лобом?

— У певному сенсі. Не думай про силу, зосередься на дотику. Ти не поранена, тож зараз тобі від мене нічого не треба.

Чи можливо взагалі придумати більш неправдиве твердження?

Вона глибоко вдихнула.

— Пообіцяй, що ти забереш руки, якщо буде занадто.

— Обіцяю, і щоб я вмер, якщо ні. — Він простягнув руки на стіл.

— Я не дозволяла тобі помирати.

Двоє з її Фонте витримали більш ніж два дотики, але ще жоден не витримав понад чотири.

Алесса заплющила очі, зібралася з думками. Не брати, не використовувати, не красти. Лише *торкнутися*.

* * *

Алесса відкинулася на спинку дивана. Її щока опинилася на відстані долоні від розтулених губ Данте, й дівчина затамувала подих, коли заспокійливий порив повітря зігрів її шкіру.

І фізично, і морально Алесса була вичавлена, наче мокра ганчірка. Вони провели разом години, тренуючись, і дівчина потребувала відпочинку, але щоразу, коли вона лягала в ліжко, панікувала й бігла переконатися, що Данте просто спить.

Увесь цей час вона так боялася, що наступний дотик виявиться занадто сильним. Її тривога зростала, водночас Данте лише заспокоювався. Година спливала за годиною, і дотики ставали дедалі довшими.

На той момент, коли він погодився зупинитися, нервеве напруження бриніло в ній із такою силою, як ніколи доти. Кожен дотик рук закарбувався в її пам'яті, а шкіра поколювала й була надчутливою, наче від лихоманки.

Під час останніх спроб Данте стверджував, що його більше ніщо не турбує, але тренування явно виснажило його, бо він заснув там, де сидів, повністю одягнений.

Вона ще раз перевірила його дихання. Досі живий.

Цього разу їй все-таки вдалося забратися в ліжко й залишитися там, щоби приголомшено дивитися в стелю, не ймучи віри.

Данте — темноокий, зі скуйовдженим волоссям, саркастичний, упертий, прекрасний Данте, — який спав у її кімнаті декілька днів поспіль, міг *тримати її за руки*, не страждаючи. І якщо вона могла торкатися його рук, то могла б торкатися і його губ...

«Алессо, зосередься».

Поки не найкращий час, але після Діворандо? Запал, що пронизував її від усвідомлення такої можливості, ніяк не допомагав заснути.

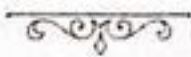
У дівчини мерехтіло в очах від виснаження, але хвилювання опритомнювало її, триваючи досить довго, щоб вона встигла пригадати ковзання долонь Данте по її руках, ніжну силу його пальців на її зап'ястях, його пульс на її пучках.

Найпрекрасніша ніч у її житті. І одна з найболючіших.

Нарешті вона змогла доторкнутися до когось, не завдавши болю. Однак дар Данте не міг врятувати Саверіо.

ТРИДЦЯТЬ ОДИН

Un diavolo scaccia l'altro.

На кожного диявола знайдеться інший диявол.

ДНІВ ДО ДІВОРАНДО: 17

Данте поставився до свого нового обов'язку так само серйозно, як і до попереднього, тому ще до сніданку вони торкнулися одне одного з пів дюжини разів. Він застібав їй намисто, передавав мафін, куйовдив волосся. Алесса вже краще відчувала різницю між «муркотливими» дотиками й тими, що змушували його здригатися. Вона не могла описати це, але різниця була, й болісні моменти ставалися дедалі рідше.

Вони пішли в бібліотеку, оскільки до початку тренування залишалася ціла година. А ще Данте сказав, що переймається, чи не протре вона дірку в підлозі ходінням колами, якщо не знайде продуктивнішого застосування своїй нервовій енергії.

— У тебе залежність від читання? Мені варто хвилюватися? — запитала Алесса в Данте, який розкладав на столі

другий оберемок книжок. — Чому ти читаєш так, ніби книжки ось-ось щезнуть?

— Досліджую.

Вона подивилася на обкладинки книжок. Половина назв написані старою мовою. Декілька історичних томів, інші — релігійної тематики, і, як з'ясувалося, серед них було декілька збірок казок.

— Що саме?

Данте кинув насторожений погляд через плече.

— Таких людей, як я. Мені майже нічого не відомо, крім легенд, та й ті не всі правдиві — роги й таке інше. Але ж десь має бути більше інформації. І багатьох вигнали, а не вбили, тож вони досі можуть бути деінде.

Алесса опустилася на стілець. Поруч із ним. Тому що тепер вона могла так зробити, і її серце не калатало від його близькості. Ну тобто... Хай і калатало, але принаймні не в поганому сенсі слова.

Від самої думки, що десь на волі розгулюють гіоте, їй скрутило живіт. Можливо, це несправедливо — якщо один гіоте не був злим, резонно припустити, що й решта теж такі, — однак позбутися багаторічних упереджень важко.

Дівчина взяла книжку з найближчого стосу й почала гортати сторінки. Рукавички заважали, тож, зробивши коротку паузу, аби насолодитися новими відчуттями, вона зняла їх і продовжила.

Удар об стіну між бібліотекою та покоюми Фонте змусив її підстрибнути.

Залишалося двадцять хвилин до того, як їй доведеться мучити їх знову.

Данте був унікальним або принаймні рідкісним, і з ним вона, можливо, навчилася краще стримувати руйнівну силу

власного дару, але це не означало, що тепер усе покращає і з іншими.

— Що ти робиш? — запитав Данте, коли вона набрала повні легені повітря й затамувала подих на рахунок три.

— Глибоко дихаю. Я краще контролюю свою силу, коли врівноважена, тому практикую заспокійливі техніки. — Вона повільно видихала, аж поки її живіт розслабився.

— Ти завжди неспокійна.

Вона знову глибоко вдихнула.

— І це моя проблема.

Тримаючи одну руку на книжці, Данте простягнув другу, навіть не відриваючи погляду від сторінок.

— Давай руку.

Її тіло, здавалося, не розуміло, що це лише для *практики*, особливо коли він втомився утримувати їхні зчеплені руки й опустив їх, поклавши собі на коліно.

Лише зосередженість Данте на читанні врятувала Алессу від необхідності пояснювати, чому в неї почервоніла шия.

Повернувшись до пошуків слова «*riome*», вона помітила його в одній із книжок, вклала закладку й узялася гортати далі.

Данте автоматично стискав і розтикав пальці в долонях Алесси, посилаючи блискавки по всій її руці.

Це був жарт? Випробування? Як вона мала продовжувати читати за таких умов?

Данте нахилився нижче до сторінок своєї книжки, зосереджено звів брови, а його великий палець почав повільно вводити кола на її зап'ясті.

Алессина книжка могла б спалахнути від завзяття, з яким вона зараз читала.

— Обережніше, — сказав Данте, лише ненадовго звернувши на неї увагу. — Ти створюєш перепади напруги.

Вона відсмикнула руку й підвелася, намагаючись втримати стілець, щоб той не перекинувся.

— Нам час іти. Ми не можемо прийти туди останніми.

* * *

У тренувальному залі Данте спостерігав зі свого звичного місця біля стіни. Перевіряв ножі, відводив погляд, коли Фонте здригалися від болю. Тепер Алесса зрозуміла його підказки. Як свідок він почувався ще незручніше, ніж коли сам був жертвою.

Настала черга Калеба, й Алесса доторкнулася до його долонь, шукаючи на обличчі хлопця ознаки того, що цього разу все інакше. Вираз обличчя Калеба мінився між страхом, розгубленістю і скептицизмом, але він не відсмикнув руки.

Данте ледь помітно кивнув на знак підтримки.

— Що сталося? — запитав Калєб. — Чому цього разу краще?

Тільки Калєб міг так само дратуватися й від того, що вона не зробила йому боляче.

Алесса знизала плечима:

— Практика?

Тепер настала найскладніша частина.

— Цього разу я спробую скористатися твоєю силою.

Глибокий вдих вселив життя в її дар, і волосся Алесси наелектризованою хмарою злетіло, потріскуючи від сили Калеба.

Він вирвався.

— Вибач, — перепросила Алесса, не приховуючи захвату. Калєб насупився, але не закричав. Прогрес.

Вона стримувала відчуття тріумфу, але до останнього раунду вже була впевнена в ньому. Усе покращало. Вона змогла

приборкати жадання швидше й повноцінніше, коли почувалася капітаном корабля, а не в'язнем, прив'язаним до щогли.

— Сьогодні все минуло добре, правда? — запитала Алесса згодом, стоячи на одній нозі та взуваючись, уже за межами тренувальної кімнати.

Данте ствердно буркнув.

Поглянувши на нього, вона втратила рівновагу. Зачепившись пальцем за задник капців, не змогла поставити ногу на підлогу, тож махнула вільною рукою, аби втримати баланс, але не розрахувала відстань і вдарилася об стіну. Здригнувшись, Алесса оглянула свій кулак, що пульсував болем.

Данте присів навпочіпки та з роздратованим зітханням стиснув її пальці у своїй руці. Дискомфорт промайнув на його обличчі, але воно проясніло, коли зникла остання краплина її болю.

— Ось так. *Постарайся* бути обережнішою, — сказав він. — І не сердься на мене за те, що я тебе *зцілив*.

— Ти ж казав, що більше не болить!

— *Не* болить. Якщо ти не поранена. Коли ти використуєш мою силу, я *це* відчуваю. — Здавалося, він тільки зараз усвідомив, що досі тримає її руку, тож відпустив.

— О. Так. Це має сенс. У такому разі, допоможи мені підвестися. — Алесса здійняла руки, й Данте поставив її на ноги. — Дотики — це тільки початок, адже мені потрібно *використовувати* їхні дари. Ти ж бачив, що сталося з Калєбом.

Данте вишкірився.

Вона насварила його пальцем.

— Так неввічливо.

— Нагадую тобі, що я не хороша людина.

— А я нагадую *тобі*, що не вірю в це. Хіба ти погодився на цю роботу не тому, що я *плакала*?

— Це означає, що я дурень, а не святий. — Данте потер заросле щетиною підборіддя. — І то була не єдина причина. Якщо десь і можна знайти інформацію, яку я шукаю, то тільки тут.

— Це *тому* ти вештався тут у ніч перед святкуванням?

Данте зніяковіло смикнув себе за вухо.

— Винен.

Після отруєного печива в покоях Алесси він більше нікому не довіряв приносити для неї їжу, тож дорогою нагору вони зупинилися на кухні. Прихопивши декілька накритих страв, які парували, Данте підіймався першим. Алесса поспішала за ним та за ароматом часнику й панчети, від яких у неї текла слина.

— Як же мені практикувати наступну частину? — запитала Алесса, відмикаючи двері. — Це ніби намагатися намалювати щось, чого я ніколи не бачила.

Данте поставив тацю на стіл, замислено звівши брови.

— Як там у тій старій приказці? — продовжила Алесса. — Про сліпого чоловіка і слона. Це про мене: я намагаюся розібратися з десятком відчуттів за ті пів секунди, що їх переживаю, водночас нікого не вбивши.

— Тобто відчуття зовсім інші, коли ти намагаєшся *скористатися* чужим магічним даром, так?

— Типу того. Здається, я автоматично поглинаю його — принаймні з ними так — і мушу заповзяти *зупиняти* себе. З тобою це не так... інтенсивно? Зачекай, це неправда. У провулку було сильно.

— Бо ти помирала. Тобі потрібна була моя сила. — Данте розставив тарілки й розклав столове срібло, Алесса ж принесла охолоджену пляшку лимончело. — Не знаю, як із цим бути, адже ти не поранена.

Смак пасти на мить відволік дівчину, проте вона так наполегливо прагнула вирішити це питання, що навіть найсмачніша їжа не могла зупинити її надовго.

— Якби я зламала великий палець...

— Не шкодь собі. Їж.

— Я можу практикувати дар *зцілення*, тільки якщо поранена.

— Ні. На таке я не погоджуюся.

Вона вдарила ногою по ніжці стільця, але тільки подряпала носак взуття.

— Зламала палець? — флегматично запитав Данте.

— На жаль, ні. — Примруживши очі, вона потягнулася до його пояса.

— Що ти... — Данте відступив, щоб вона не могла до нього дістатися. — *Не* різ себе!

— Та я тільки вколю пальця.

Він обпік її поглядом.

— Я залишу тебе стікати кров'ю аж до смерті.

— Ні, не залишиш. Дай мені ножа.

Він відштовхнув її руку й відійшов за стіл. Вона зробила виверт ліворуч, стрибнула праворуч, і її спідниця зачепилася за кут стільниці. Данте встиг схопити стіл, перш ніж той перекинувся, але маленька статуетка впала з нього і приземлилася просто Алессі на ногу — гострий край розсік шкіру.

Напівсміючись, напівплачучи, Алесса притиснула здорову ногу до травмованої.

— Ось так, — процідила вона крізь зуби. — Я таки поранилася. Я перемогла.

Він подивився на неї без жодних емоцій.

— Вітаю.

— Подобається тобі чи ні, але ми це зробимо.

Цього разу він змирився з поразкою.

— Пам'ятай, легш...

Відволікшись на кров, що скрапувала на килим, вона взяла Данте за руки.

Біль згас, рана затягнулася, й Алесса роззявила рота, затамувавши подих, поки Данте розтирав скроні.

— З тобою все гаразд? — запитала вона. — Присядь, щоб не впасти.

Данте відмахнувся, ніби протестуючи, ступив крок уперед і простягнув руку, щоб встояти на ногах. Обережно, аби не торкнутися його оголеної шкіри, Алесса підвела Данте до дивана. Данте сидів із розфокусованим поглядом і кліпав.

— Зі мною все добре. Просто паморочиться в голові.

— Вибач.

— Припини вибачатися. Наступного разу просто розслабся.

— Ти впевнений, що з тобою все гаразд?

Очевидно, він таки був упевнений, тому що помітив, як Алесса потягнулася до його ножа, і схопив її зап'ястя.

— Я не дозволю тобі поранитися.

— Тоді як я маю тренуватися?

— Я щось придумаю.

— Порізатися папером?

Данте опустив голову на руки.

* * *

Після декількох раундів того, що Алесса охрестила «тренуванням дотиків», Данте розвалився у кріслі з книжкою з історії полювання на гіоте. Алесса щосили намагалася не заважати йому своїм крокуванням кімнатою.

Данте зиркнув на неї примруженими від роздратування очима.

— Йди спати.

— Я не втомилася.

Її тіло — її діло. Спати — останнє, що вона зараз зробила б. Їй хотілося святкувати. Чи щось таке. За останні декілька годин не було жодних порізів папером чи інших травм, оскільки Данте запрягнувся, що звільниться, якщо вона хоча б подумає про нові поранення. Тому вона зосередилася на точному налаштуванні потоку сили. Це було не так ефективно, як використання дару Данте, але означало години вивчення його реакцій, аж поки вона змогла прочитати, наскільки йому комфортно, за напруженням у руках і розміром зіниць. Алесса досліджувала свою силу, вивчаючи його. І хотіла більше.

Більше Данте.

Його дружби. Його секретів. Його почуттів. Його дотиків.

— Почитай книжку або що, гаразд? — Він знизав плечима.

— Я не можу. Я надто схвильована. — Вперше за багато років вона могла *торкнутися* когось, не зробивши йому боляче, і кожної миті, коли не робила цього, Алесса думала про це. Будь-який дотик. Усі можливі дотики. Торкнутися руками, обійняти, покласти голову на плече. Та інші дотики, про які вона не мала спогадів, але яких хотіла.

Немов тварина, що прокинулася після сплячки, голодна й зосереджена на єдиній головній потребі, вона не могла припинити жадати того, в чому їй так довго відмовляли.

— Я здаюся. — Данте використав один зі своїх ножів як закладку. — Я не можу зосередитися, коли ти кружляєш кімнатою.

— Я не *кружляю*. — Алесса притиснула руки до боків, щоб вони, чорт забирай, не кружляли. Вона не буде жадібною. Алесса вдовольниться платонічною дружбою — мабуть, —

якщо зможе закутатися в його обіймах і нагадати собі, що під титулом Фінестри вона досі людина. Він піде геть за декілька днів, а вона й досі боягузка.

Навіть нормальна дівчина не може невимушено попросити хлопця... Про що? Обійнятися? Триматися за руки з не такими чистими намірами, як порятунок світу?

— Я ніколи в житті не чув, щоб хтось так голосно зітхав, — застогнав Данте.

Вона почервоніла.

— Вибач. Це переросло в погану звичку.

— Зітхати?

— Гасати кімнатою. Я ніколи не вміла заспокоюватися.

— Як це взагалі може бути проблемою? Припиняєш рухатися, засинаєш.

— Може, тобі це й вдається. У дитинстві *рара* доводилося міцно обіймати мене, щоб я припинила ворухитися й нарешті заснула.

— Нумо перевіримо. — Данте потер скроні. — Просто ходи сюди й позбав мене страждань.

— Дуже смішно. Я *можу* тебе вбити, пам'ятаєш?

— Я не прошу тебе *вбивати* мене. Я мало на що годжуся, але я *таки* тепле тіло. І в мене є книжка, яку я однаково хочу дочитати.

Її серце підскочило, але ноги не ворухнулися.

Данте опустил підборіддя з виглядом вічної муки.

— Дія пропозиції закінчується через десять секунд.

Вона поспішила до нього.

Він був такий великий, що на здоровезному кріслі майже не залишилося місця. Данте махнув рукою на трикутник вільного простору між стегнами й покрутив пальцем, ніби вона була цуценям, яке важко піддається дресуванню.

Алесса сіла на край крісла, склавши руки на колінах.

— Припини *думати* так голосно, — сказала вона, радіючи, що не бачить його обличчя. — Я чую, як ти смієшся наді мною у своїй голові.

— Ти ніби сидиш на ліжку із цвяхів.

Алесса схрестила руки.

— Я давно цього не робила.

— Чого не робила?

— *Притискалася. Обіймалася.* Називай як хочеш.

— Я не використовую *жодного* із цих слів.

— Вовки не обіймаються?

— Не тоді, коли вовчиця така жорстка й сердита. Тоді вона кусається.

Данте обхопив Алессу за талію й потягнув до себе, щоб вона притулилася до його грудей, пересуваючи дівчину, доки вона опинилася саме там, де він хотів. Другою рукою обійняв її. Щоб тримати книжку.

— Ти можеш розслабитися? Я нічого не бачу над твоєю головою, коли ти така напружена.

Алесса змусила себе розслабитися, щоб він міг підкласти її голову під своє підборіддя, але надто відволіклася на те, як здійсмаються та опускаються його груди, щоб розгледіти щось, окрім закарлючок на сторінці.

— Почитаєш трохи? — запитала вона.

— Я *вже* читаю.

— Вголос. Мені подобається твій голос, і мені вже давно ніхто не читав казок на ніч.

Він міцно обійняв її, перегортаючи книжку на першу сторінку.

— На далекому острові, в давно загубленому морі, місяць і сонце відмовилися розділитися...

Данте напружився, коли Алесса злегка вигнула спину і знайшла зручніше положення. Ймовірно, він хотів, щоб вона пішла геть. Однак його наступний видих був глибшим, розслабленішим, тому вона не запропонувала цього.

М'язисті груди — не найм'якіше, на чому Алессі доводилося лежати, але вона могла до цього звикнути. Заколисана теплом його голосу, вона заплющила очі, а історія розгорталася за її повіками. Пара закоханих, які не могли бути разом, і трагічна війна на небесах.

Його тепло просочилося крізь нічну сорочку, зігріваючи її до глибини душі, й вона поринула в солодкий напівсон.

— Ти щойно розтанула? — жартівливо запитав Данте.

— Не лести собі.

— Я не про *те*, — він закашлявся зі сміху. — Просто не знав, що людина здатна так обм'якнути.

— Що ж, так, я давненько ні до кого так не доторкалася.

— Вибач, що застрягла в цій ситуації зі мною. Мені незвичні всі ці... обіймальні... штучки.

— Ти добре справляєшся. — Вона підбадьорливо поплескала його по руці.

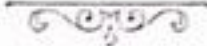
— Просто ти у відчаї, а я тут, так?

— Саме так. — Вона зробила паузу. — Дякую.

— До ваших послуг, Фінестро. — Він позіхнув їй на вухо. — А тепер, *будь ласка*, вкладайся вже спати.

ТРИДЦЯТЬ ДВА

Per piccola cagione pigliasi il lupo il montone.

Пожалів вовк кобилу: залишив тільки хвіст та гриву.

ДНІВ ДО ДІВОРАНДО: 16

Алесса ніколи по-справжньому не цінувала Ренату як воїтельку, але коли попередня Фінестра запропонувала Данте стати її спаринг-партнером для показових виступів, Алесса й усі Фонте спостерігали за ними із зачарованою святобливістю.

Вони рухалися по колу, обмінюючись ударами та відбиваючи їх. Обоє пружно й легко трималися на ногах, не здригаючись, попри брязкіт сталі. Від цього видовища перехоплювало подих.

— Перерва! — зі сміхом вигукнула Рената. Волосся вибилося з пучка, вона радісно всміхалася, адже нарешті знайшла гідного супротивника. Алесса відчула, як серце защеміло від любові та приязні до жінки, яка колись була дівчиною, що

зіткнулася з власним Діворандо. — Данте, я залишаю тебе за головного. Їм треба попрацювати над... ну, над усім.

Данте забув зберегти свою сварливу відстороненість, коли Йозеф опанував удар ножем, а Ніна заблокувала замах своїм бо. Він навіть усміхнувся, коли Саїда застрибала по кімнаті, святкуючи влучання в бичаче око.

— Гей, Ніно, припини! — гукнув Калєб, і його меч опустився, як зів'яла квітка, під милим і невинним поглядом Ніни.

Алєсса не могла брати участь у рукопашному бою, але робила нотатки, поки Данте тренував Камарію і Саїду. Всі облишили свої тренування, коли Данте покликав Калєба бути спаринг-партнером.

— Без зброї, — сказав Данте. — Без черевиків. У пах бити не можна, в очі теж. Я не хочу вбивати тебе, але вб'ю, якщо ти спробуєш якийсь заборонений маневр.

Рівні за зростом і вагою та, цілком можливо, за вправністю, Данте й Калєб кружляли один навколо одного, видаючись розслаблєнішими, аніж будь-хто з присутніх за останні декілька днів. Попри всю свою розбещєність та лінощі, Калєб був уважним і заблокував декілька маневрів Данте, перш ніж той додав жару.

Він зачепив Калєба за ногу, і той сильно вдарився об землю.

Алєсса відскочила з дороги, коли вони покотилися по підлозі спїтнілим клубком кінцівок.

— Хапай його, хапай, хапай... — бурмотїла Саїда.

Йозеф штурхнув Ніну лїктем, трохи роздратований тим, як пильно вона спостерїгала за хлопцями.

— Що? — Ніна невинно знизала плечима. Її світлі очі прикипили до двох чоловіків, які відчайдушно боролися. — Це ж повчально.

Калєб вибився із сил і зі смішком повідомив про це. Бійці розпласталися на спинах, їхні груди важко здіймалися.

— Хороший бій, чуваче, — Калєб поплескав Данте по плечу.

Усі Фонте, спітнілі, але усміхнені, завершили тренування і вийшли з кімнати. Алєсса й Данте залишилися розкласти по місцях покинуту тренувальну зброю.

Повертаючи шаблю в піхви, дівчина витерла чоло.

— Як це ти навчився битися на мечах, у рукопашному бою, вправно володіти ножем і метати спис, якщо цілими днями читав?

— Із книжок можна багато чого навчитися. — Данте підійняв з підлоги покинуте бо. — Після того, як втік, я працював на всіх, хто міг мене чогось навчити. А я швидко вчуся. Гадаю, це дар.

Усмішка розпливлася по обличчю Алєсси.

— У мене є ідея.

Данте завмер.

— Вона мені вже не подобається.

— Ти її ще не почув.

— Враховуючи твою останню ідею, я вже *впевнений*, що мені не сподобається й ця.

Алєсса підійшла ближче, і Данте сховав за спину шаблю, яку тримав у руці.

— Відійди від зброї.

— Я не збираюся зашкодити собі, — сказала Алєсса. — Бийся зі мною. У рукопашному бою.

— Ти вдвічі менша за мене.

Вона штурхнула його в живіт.

— Я *воїтелька*.

— *Магічна* воїтелька. Ти не вмієш боротися, а тим паче проти когось більшого й сильнішого.

Алесса всміхнулася.

— Але *ти* вмієш. І навіть назвав це *даром*.

— Ти хочеш використати *мої* таланти проти мене?

— Ні. Я хочу *примножити* їх і *знищити* тебе.

Данте присів навпочіпки й поманив її до себе.

— Ну давай, підійди і спробуй.

Алесса схвильовано підстрибнула, потім зняла рукавички й здійняла кулаки.

— Милостивий Боже, — сказав він. — Зовсім неправильно.

Він розтиснув її кулак і правильно розташував великий палець.

Момент затягнувся: вони стояли обличчям до обличчя, її руки в його руках, аж поки все тіло Алесси завібрало на якійсь нечутній частоті. Вона не знала, чи Данте теж відчув її.

— Ти щось відчуваєш? — запитала Алесса. Хтось мусив заговорити. Її переповнювали відчуття, але більшість із них не мала нічого спільного з боротьбою.

— Можливо. — Він був таким спокійним, таким холодно-кровним, що вона мало не закричала. — Але я не знаю, чого ти від мене хочеш.

Настав час спрямувати енергію, яку вона так довго стримувала, в потрібне річище.

— З'ясуймо це. — Міцно тримаючись на ногах, вона здійняла кулаки.

Данте замахнувся на половині можливої швидкості.

Вона заблокувала його не роздумуючи — рефлекс, які не належали їй, керували її тілом.

— О, це весело! — Алесса вишкірила зуби.

Данте затанцював у відповідь із перебільшеним виразом страху на обличчі. Вони кружляли колами. Дівчина безкарно

витріщалася на нього, оцінюючи баланс, вагу й незахищені місця.

Підстрибуючи навшпиньки, Данте терпляче чекав, наче спостерігаючи за малюком, що робить перші кроки. Самовпевнений. Переконаний у власній перевазі. Недооцінюючи її. Недооцінюючи насправді *себе*. Зрештою, це був його дар.

Алесса кинулася вперед і вдарила його в живіт.

Він закашлявся.

— Я не впевнений, що мені це подобається.

— А мені подобається. — Вона знову замахнулася і вдарила його в бік. — Ой. Зв'язок зникає.

— Вже не так весело, еге ж?

Її наступний удар вийшов таким слабким, що Данте зловив її кулак у повітрі. Алесса всміхнулася. Як швидко він забув.

— Дякую, — сказала вона й одним плавним рухом вивернулася, схопила його за зап'ястя і крутнулася, вивертаючи його руку за собою.

Данте впав на коліна зі звуком, схожим на рохкання і сміх.

— Це несправедливо.

— Життя несправедливе. — Поки дівчина безперервно утримувала контакт із його шкірою, вона була вправною, але минула хвилина-друга, і вміння зникло, залишивши Алессу в прикрому становищі.

Краще виграти короткий бій, аніж програти довгий. Зваливши Данте на килимок обличчям униз, вона поставила одне коліно йому на спину, а друге — на підлогу.

— Я перемогла! — Алесса тріумфально піднесла руки, але він викрутився, й вона впала, втративши рівновагу. Дівчина приземлилася на нього, грудьми до грудей, сплутавши ноги.

— Це ще не кінець. — Він стиснув її руки, уникаючи дотику, й розсміявся, коли дівчина почала звиватися. Останній

проблиск його дару згас, і вона припинила боротися, важко дихаючи. Кожен подих притискав її груди до його грудей.

Алесса могла порахувати його вії, побачити спалах усвідомлення, коли він зрозумів те, що вона вже знала.

Дівчина запанікувала.

Данте здригнувся, коли Алесса швидко поцілувала його в щоку. Короткий дотик її губ до його шкіри повернув зв'язок із даром, і вона акуратно вислизнула з його обіймів. Повний провал у флірті, але ефективний гамбіт у бійці.

Перекотившись на бік, Данте схопив її за щиколотку й потягнув до себе.

Вона ляснула його по руках, розсмішивши, але цього контакту виявилось достатньо, щоби повернути сили.

— Я навіть не використовую... — буркнув він, коли вони кружляли. — Ой! І половини того, що знаю... — Він зловив її коліно, перш ніж воно досягло мети. — Тому що я не хочу робити боляче... А-а-ауч.

Вона взяла голову Данте в захват — досить впевнена, що це називається саме так, — і стискала, аж поки він набув тривожного червоного відтінку й декілька разів ляснув об підлогу, а тоді й об її руку.

— О, вибач! — Вона відпустила його з бадьорою усмішкою. — Я забула сигнал.

Схиливши голову їй на коліна, Данте прохрипів:

— Вітаю. Ти перемогла. З моїми навичками. Тому насправді виграв я.

Вона розтулила рота, щоб спростувати його твердження, але підступний вилюпок почав діяти — перевернув її на спину абсурдно складним маневром.

Пізніше їй варто попросити Данте продемонструвати цей маневр ще раз.

Він обхопив стегна дівчини, стиснув її руки над головою й, дивлячись на неї вниз, посміхнувся.

— Попалася.

Хтось закричав.

Обое повернули голови до дверей, де з відвислими щелепами стояли всі Фонте і з жахом дивилися на свою божественну спасительку, притиснуту до підлоги її охоронцем.

Калєб схопив зі стіни чотирьохсотлітній меч і направив його на Данте.

— Звільни Фінестру, або я вб'ю тебе.

ТРИДЦЯТЬ ТРИ

Bocca chiusa non prende mosche.

До закритого рота муха не влетить.

ДНІВ ДО ДІВОРАНДО: 16

Данте відпустив зап'ястя Алесси — так, ніби *це* було найбільшою проблемою в їхньому теперішньому становищі, — і вони схопилися на ноги.

— Я... він... ми зашпорталися, — сказала вона.

Калєб трохи опустив меч.

— То він не намагається вбити тебе?

— Ні. Звісно, ні, — запевнила вона. Захист Калєба зігрів би її серце, якби не той факт, що він збирався вбити Данте. — Ми просто впали.

— Справді? — спитала Камарія. — Ти *зашпорталася*. І приземлилася отак?

Саїда затулила долонею рота, але не змогла зупинити пронизливого пищання.

Камарія закотила очі.

— Ти занадто довго жила без батьків, якщо думаєш, що хтось у це повірить.

— Ти *торкалася його*, — сказала Ніна. — І він *усміхався*.
Що ж, це прозвучало гірше, ніж вона, ймовірно, мала на увазі.

Саїда витерла сльози сміху з очей. Їй єдиній було весело. Ніні наче дали ляпаса, а Йозеф був обурений, як монах, що випадково забрів до жіночої лазні. Калєб досі видавався розлюченим.

— Навіщо ти торкалася його? — запитав Калєб. — І чому йому це подобалося?

Алєсса ворухнула губами, але нічого геніального так і не спало на думку.

— То була гримаса болю.

— Це не те, що я бачила, — сказала Ніна.

— Він борець. Він сильний. — Напівправда.

Здається, їх не задовольнила така відповідь. Настав час чогось трохи ближчого до правди.

— Данте допомагає мені тренуватися з моєю силою.

— Чому? — вимогливо запитав Калєб.

Данте прочистив горло.

— Будь-яка жертва заради блага Саверіо. Дея кличе — я відповідаю.

Алєсса непомітно наступила йому на ногу.

Очі Ніни звузилися.

— Я не знала, що ти набожний.

— Важливіше — як? — запитала Камарія, вивчаючи Данте таким поглядом, що Алєссі стало моторошно. — У нього ж немає дару.

— Ні, звісно, ні. — Алєсса знала, що протестує надто рішуче, проте не могла стриматися. — Але я *можу* поглинати

й інші таланти, поки він дає зворотний зв'язок про... рівень болю. Як, гм, датчик болю.

Ніна похитала головою.

— Я думала, що для звичайної людини дотик Фінестри має бути ще гіршим. Це дуже щедра жертва.

— Достойно з твого боку. — Калєб поклав меч на підлогу. — Але ти все одно осел.

Данте пробурмотів щось старою мовою, і Алесса сяйливо всміхнулася.

— Що ж, тепер, коли ми це з'ясували, я сподіваюся, що ми всі домовимося тримати це в таємниці. Маю на увазі, що це трохи не ортодоксально, але варто випробувати все, що може допомогти, чи не так?

Дівчина прикусила щоку в очікуванні. Невдоволене прийняття на обличчях Фонте не переросло в гнів.

— Ми прийшли запросити тебе доєднатися до нашої гри, — сказала Ніна агресивнішим тоном, ніж зазвичай.

— О... — Алесса на мить розгубилася. — І ви передумали?

— Ні, — Камарія закотила очі. — В сенсі, кого тільки тут не ловили під час... е-ем тренування... раніше, ага?

Щоки Алесси спалахнули.

— Я... Дякую тобі. Ми з радістю доєднаємося до вас.

* * *

Йозеф був блискучим картярем, але йому жахливо не щастило. Маючи майже містичну здатність запам'ятовувати, в кого які карти, і відповідно до цього вибудовувати стратегію, він виграв перші три раунди, з кожною перемогою сідаючи дедалі рівніше й не приховуючи захоплення. Проте почав дутися, коли Калєб поцупив його найкращу карту. Ніна натомість жахливо грала, але вболівала за всіх, бай-

дуже, в якій команді вони були й чи здобули перемогу за її рахунок.

Калеб кинув кості.

— Припини *радіти* щоразу, коли я виграю в тебе, Ніно. Це справді позбавляє задоволення від перемоги.

Ніна розправила спідниці, зухвало посміхаючись.

— Саме тому я це й роблю.

— Я здаюся, — Саїда важко зітхнула. — Йозеф забрав усі мої найкращі карти. Знову.

Алесса вибрала карту з Кролло з верхньої частини колоди й поклала її в руку. Тоді подивилася через плече на Данте, який відмовився від гри, наполягаючи, що він на роботі.

Данте витягнув шию, щоби побачити її руку, почухав носа двома пальцями й пильно подивився на Калеба.

Алесса делікатно прочистила горло.

— Я вважаю, що зараз моя черга, Калебе. Не твоя. І перш ніж я зроблю хід, я б хотіла поцупити карту.

Калеб невдоволено буркнув, перекидаючи через стіл відповідну карту.

— Ти казала, що ніколи раніше не грала в цю гру. Чому ж у тебе так добре виходить?

Алесса прикусила губу, кладучи на стіл пару карт — Дея і Кролло.

— Гадаю, то божественне благословення.

Данте переступив з ноги на ногу.

Очі Калеба звузилися.

— Зачекайте хвилинку. Ви що, змовилися?

Саїда застогнала.

— Ти не можеш звинувачувати всіх у шахрайстві лише тому, що програєш, Калебе.

— Я не звинувачую *всіх*, лише Фінестру.

— Може, тобі варто записати рецепт, замість того щоби поводитися як нещасний невдаха? Я досі чекаю на твій внесок у мій проект.

Калєб скорчив гримасу.

— Я ж казав тобі, що не вмію пекти. Десерти з'являються в моєму домі, і я не ставлю зайвих запитань.

У двері постукали. Молода жінка у фартусі сказала:

— Перепрошую, але в пані спрацював таймер.

— О! — вигукнула Саїда. — Моя росогила вже охолола!

Очевидно, Саїда домовилася з кухарками й заздалегідь проникла на кухню, аби приготувати десерт. За хвилину повернулася з великою каструлею, і кімната наповнилася ароматами молока та цукру — Саїда почала викладати ложкою пухкі білі кульки на маленькі тарілочки.

— Я подумала, що нам не завадить пригоститися.

Калєб забуркотів:

— Хитрий відволікальний маневр, щоб ти могла піддивитися наші карти.

— Чий це рецепт, Саїдо? — З надто безневинним виглядом Йозеф штовхнув стілець Калєба, ідучи допомогти Саїді роздавати тарілки.

Дівчина всміхнулася:

— Моеї родини. Смачно, правда?

Так і було. Солодко і трохи тягуче, з ледь помітним натяком на щось квіткове.

— Тут додана рожева вода? — запитала Алесса.

— Вдало підмічено. — Саїда була вражена. — Данте, а ти маєш якісь особливі сімейні рецепти, якими міг би поділитися?

На обличчі Данте промайнула низка емоцій, перш ніж він похитав головою.

— Вставай, — Камарія жестом попросила Калеба помінятися з нею місцями, щоб вона могла сісти поруч з Алессою.

— Присягаюся, Камаріє, — сказав Калєб, — якщо ти торкнешся моїх карт, я заберу твій виграш.

— Чоловік, а наче дитина, — відповіла Камарія.

Поки Йозеф пояснював, як підраховувати карти, присягаючись, що ніколи не шахраюватиме, бо має моральні принципи, Камарія нахилилася до Алесси.

— Ніна довірлива, як золота рибка, але не я.
Алесса закашлялася.

— Що?

Камарія облизала палець.

— Твій маленький бійцівський поєдинок із Синьйором-Роздратовані-Штани. Я маю на увазі, що ти *починаєш* краще справлятися, тож я вірю, що Данте допомагає тобі з твоєю силою — але він *насолоджувався* твоїми руками на своєму тілі, а не мав би. Вибач. Це прозвучало різко. Не твоя провина, що ти така сильна. Але... чому він інший?

Алесса витримала її погляд.

— Він допомагає нам. Хіба все інше має значення?

Камарія, здавалося, замислилася.

— Резонно. Але будь обережна. Якщо мене це зацікавило, то комусь іншому теж може стати цікаво.

* * *

Після години, проведеної в обіймах Данте минулого вечора, Алесса стала залежною. Вона зупинилася на пів дорозі до ліжка та задивилася, як Данте складає сорочку й витягується на дивані, закинувши руки за голову.

Дівчина зітхнула, і його вії затріпотіли так, наче вона дмухнула на них здалеку.

Алесса підійшла до свого ліжка. Зупинилася. Повернулася назад. Знову зітхнула.

— Може, ти вже прийдеш сюди? — сонним голосом сказав Данте.

Вона підстрибнула.

— Я гадала, ти збираєшся спати. Передумав?

— Ні. Але якщо *ти зможеш* заснути лише біля теплого тіла, то не зволікай і приходь. Не хвилюйся, я триматиму руки при собі.

Звісно. Хоч Данте й насміхався з усіх інших правил пристойності, коли справа доходила до того, щоб торкнутися її, він був святим. Проте вона не збиралася давати йому шанс передумати.

— О-о-ох, а ти й справді не знаєш, як це робиться... — Данте вдавано буркотів, уможовчуючи її перед собою, але незабаром вони притиснулися одне до одного, наче ложки в шухляді.

Алесса здригнулася, коли його дихання залоскотало її потилицю.

— Холодно?

— Трохи, — відповіла вона, сподіваючись, що він не помітив, як скрипить її голос. Данте стягнув зі спинки дивана ковдру й накрив їх.

Дівчина могла б запропонувати своє ліжко. Однак запросити Данте туди — зовсім не те саме, що лежати поруч із ним на дивані, тому промовчала. До того ж диван вузький, а це означало, що вона мусить тулитися до нього, інакше впаде. Ідеальний привід підібратися ближче. Вона посунулася, погойдуючи стегнами, і її сідниці притиснулися до нього...

Ох. А може, ворухитися таки небезпечно. Вона *не* буде ворухитися. Не ворухитиметься. Жодного, навіть наймен-

шого, поруху. Вона взагалі не ворухнеться. Вона замре й намагатиметься нічого не відчувати. Або... спробує відчути все. *Не* ворущайся.

Алесса вдивлялася в темряву, розмірковуючи, чи думає Данте про неї так само, як і вона про нього. Чи не шкодує про свою пропозицію. Та врешті-решт його тепло й ритмічне серцебиття заколисали її.

Дівчина пливла, загрузнувши в просторі між світлом і темрявою, між думками і мріями. Ковдра на піску, мозоляста долоня, що пестить її груди. З такими губами Данте мусив розумітися на поцілунках.

З його горла вирвався тихий стогін, і її очі різко розплющилися.

Або вона спала й бачила найкращий сон у своєму житті, або — його стегна рухалися, притискаючись до неї, а її щоки палали, — він *спав* і бачив *дуже* прийнятний сон. Або... вони обоє не спали, і Данте хотів переконатися, чи не проти вона *не* спати. Алесса була не проти, але не відповіла, тож він міг подумати, що це означає «ні».

Його дихання лоскотало їй вухо, і вона вже не контролювала власних думок.

«Дихай», — нагадала собі Алесса.

Його губи торкнулися чутливого місця трохи нижче її вуха, розпалюючи вогонь у тілі. Її думки плуталися, коли його пальці ковзнули попід грудьми. Це було так правильно — ніщо й *ніколи* не відчувалося більш правильним, — але Данте дав зрозуміти, що планує тримати руки при собі. Чого він, звісно, не робив.

Заговори. Алесса розтулила губи, і з них зірвався схлип.

Данте не був брехуном. Це означало, що він, найімовірніше, спить.

— Данте? — Вийшло тихо, як зітхання.

Постарайся, Алессо.

Вона повторила його ім'я. Голосніше.

Данте напружився, наче вона висипала на нього відроду, а тоді зникла, перелетівши через спинку дивана.

— Вибач, — видихнув він. — Я не знаю, що сталося. Як довго... я маю на увазі, скільки... Ні, не відповідай. Це моя провина. Не твоя. Це моя провина.

Щось усередині неї обірвалося від жаху на його обличчі.

Чому вона очікувала чогось іншого?

— Данте, все добре.

Він провів рукою по волоссю.

— Ні, все *не* добре.

— Ти спав. — Вона притиснула коліна до грудей.

Він сипав прокльонами.

— Це не має значення. Це *не* добре. Я негайно піду, і ти мене більше ніколи не побачиш.

Данте почав збиратися, залишаючи по собі слід із розкиданих речей.

Алесса стиснула пальці.

— Це моя провина.

— *Твоя* провина, що я тебе мацав? — Він похитав головою. — Ні.

— Я не розбудила тебе. Не одразу. — По її шиї поповзли мурашки. Вона танула під його дотиком, а він мріяв про іншу. Алесса навіть не могла врятувати свою гордість, заперечуючи це, інакше він піде і гризтиме себе почуттям провини.

Він нахилився, щоби підняти шкарпетку.

— Ти не можеш звинувачувати себе, що запанікувала, прокинувшись від того, що тебе лапають...

— Данте, я не спала!

Він застиг так надовго, що дівчині здалося, ніби тиша триватиме вічно.

— Я... я подумала, може, ти теж не спиш. — Алесса притиснула руки до серця, яке, здавалося, ось-ось розіб'ється. — Пробач мені. Це було неправильно. Я була неправа.

Данте видихнув так глибоко, що в його легенях мало б не лишитися повітря.

— Я ж казав тобі, що триматиму руки при собі.

— Ти *спав*, а я — ні. Звинувачуй мене.

— Це *моя*...

— Чи можемо ми просто погодитися, що обое облажалися, й пообіцяти ніколи більше не торкатися одне одного, не переконавшись спочатку, що все гаразд?

Він подивився на двері.

— Данте, якщо ти зникнеш, мені доведеться вигадувати пояснення для всіх навколо, чому ти пішов. *Будь ласка*, не змушуй мене це робити.

Данте не хотів її, але вона не хотіла, щоб він ішов.

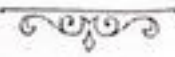
Він прикусив губу.

— Мені однаково шкода.

Проте йому було шкода не так, як їй.

ТРИДЦЯТЬ ЧОТИРИ

Molti che vogliono l'albero fingono di rifiutare il frutto.

Більшість з тих, хто вдають, що відмовляються від плоду,
прагнуть дерева.

ДНІВ ДО ДІВОРАНДО: 15

Данте й Алесса ігнорували одне одного, наскільки це можливо, перебуваючи в безпосередній близькості. Однак ранок видався таким напруженим, що вона вже не могла дочекатися початку тренування. Ніщо так не допомагає дівчині відволіктися від болю відмови, як цілий день мордування друзів.

Проте в останній день занять перед Карнавалом Кролло благословив Саверіо нестерпною спекою. Тому — через високу температуру повітря, ще й наближення Діворандо на додачу — Алесса прийшла до тренувального залу зовсім не в гуморі.

У кімнаті ставало задушливо, спека щохвилини посилювалася. Алесса та Йозеф об'єдналися, аби охолодити кімнату,

але він не міг витримати дівчину достатньо довго, щоб значно покращити умови.

Саїда ж, намагаючись охолодити присутніх, лише обдала всіх повітрям — таким густим, що, здавалося, ніби їх б'ють гарячою ковдрою.

— Я не витримаю так цілий день, — застогнав Калєб. — Це все одно, що намагатися дихати окропом.

— Нам нікуди йти, — сказала Камарія. — Весь острів обпікає спека.

— Для цього є *океан*, — відповів Калєб.

— Ми не можемо піти на пляж, — заперечила Алєсса. — Нам треба тренуватися, до того ж пляжі переповнені.

— Не *всі* пляжі переповнені, — знизав плечима Данте. — Я знаю одне місце.

Алєсса мала б заперечити або принаймні завагатися, перш ніж погодитися, але ідея провести останнє тренування на пляжі, а не в задущливому залі, надто спокушала.

Через годину вервечка ліхтарів мчала тунелем, і що далі вони заходили, то більше пилу здймали.

Камарія разом з Алєссою відстали від решти, коли всі наблизилися до дальнього краю острова й уперше відчули аромат свіжого повітря.

— То що, та боротьба продовжилася вчора вночі у твоїй кімнаті? Розкажи мені все.

Алєсса нервово засміялася.

— Ну не *все*. Я не питаю, чому він інший. Але якщо він уже *такий*... він цілував тебе?

— Ні. — Алєсса прикусила щоку.

— Але хотів би, — Камарія стишила голос, коли вони наздогнали решту.

— У тому-то й проблема, що ні.

— Ой, прошу, — сказала Камарія. — Цей хлопець хоче тебе так сильно, що його штани можуть спалахнути.

Алесса затулила обличчя від раптового сонячного світла — Калєб і Данте відчинили іржаві ворота наприкінці тунелю.

— Я маю на увазі, якщо це єдиний спосіб зняти їх.

На вибух сміху Камарії Данте обернувся й насупився.

Алесса почервоніла, коли Камарія нахилилася так близько, що губи дівчини ледь не торкнулися її вуха.

— А це, дитинко, ревності.

Алесса стримала сміх, сподіваючись, що раптова зміна освітлення приховає її хвилювання.

— Дивіться під ноги, — озвався Данте. Щоб відчинити браму, він штовхнув ногою камінь, а тоді ще один для більшої певності.

Алесса й Камарія вийшли на вузький виступ за воротами. Калєб попереду напівбіг, напівпадав вузькими сходами, висіченими в скелі, відкидаючи каміння. Йозеф, Ніна й Саїда обережно йшли слідом за ним.

Коли Алесса попросила Данте назвати найкрасивіше місце, яке будь-коли бачив, він розповів саме про цей пляж. Тепер ця місцина стала і її відповіддю. Унизу розкинувся пляж — природна гавань, трикутний шматок, вирізаний у береговій лінії, обрамлений високими скелями. Лазурна вода цілувала білий пісок у бризках бульбашок просеко, напочуючи хвилі під декількома деревами та кущами, що обіймали схил скелі. Там, де скелі обривалися, трава вкривала невелику галявину, ідеальну для затишного пляжного котеджу, де дівчина могла б спостерігати за обрисами човна, що вимальовувався на тлі заходу сонця.

Данте озирнувся на Алессу, що йшла поруч із Камарією.

— Допомога потрібна?

— У нас усе добре, — відповіла Алесса. — Допоможи Саїді. Легкі спідниці Саїди чіплялися за каміння, і, намагаючись врятувати одяг, вона підійшла надто близько до краю. Данте простягнув Саїді руку, щоб допомогти їй спуститися.

— Якщо Данте ревнує, — запитала Алесса в Камарії, коли Данте відійшов досить далеко, щоб не чути їхньої розмови, — то чому він зістрибнув з дивана вчора ввечері, коли ми нарешті до чогось дійшли?

— Ого, — розсміялася Камарія. — Тепер *ми* до чогось дійшли. Подобиці? Ні? Ох, ти така нудна.

Вони вийшли на пісок, і Алесса, роззувшись, сіла в затінку під засохлим лимонним деревом. Каліб побіг прямо в океан, повністю одягнений, здіймаючи хвилі й бризки. Ніна радісно потягла Йозефа до води, підстрибуючи на одній нозі, доки він намагався закотити штани.

Камарія не поспішала: роздягаючись без жодного натяку на сором'язливість, вона продовжила розмову.

— Зламані та розлючені — вони не для всіх, — сказала Камарія, знімаючи сорочку через голову. Алесса намагалася зосередитися на обличчі дівчини, сердито усвідомлюючи, що її лице маковіє. — Якщо ти не можеш зачекати, поки він розбереться зі своїм лайном, — ремінь Камарії впав на пісок, — то для таких милих, невинних істот, як ти, існують простіші стосунки.

Алесса почухала носа.

— Йдеться не стільки про невинність, скільки про відсутність можливостей.

Камарія вислизнула зі штанів.

— Що ж, якщо похмурому хлопчику не вдасться...

— Агов! — гукнув Данте. — Скільки ще чекати на вас двох?

Алесса задерла підборіддя.

— Фінестра не може бігати напівоголеною.

— Як хочеш. — Данте стягнув сорочку через голову. М'язи випнулися на його спині, коли він нахилився, щоб роззутися.

Алесса швидко стулила рота, усвідомивши, що в неї відвисла щелепа.

Камарія голосно видихнула.

— Тут щойно стало спекотніше?

— Не можу сказати напевно. — Алесса опустила голову на коліна. — Я вже давно досягла точки плавлення.

— Закладаюся, що так воно і є. — Вигин мідних стегон Камарії погойдувався з кожним кроком, коли вона йшла назустріч хвилям, гукаючи через плече. — Може, ми всі помремо цього місяця, тож, хай що ти хочеш, отримай це зараз.

Самотньо лежачи на піску й відчуваючи струмки поту на спині, Алесса спостерігала, як веселяться інші.

Саїда підняла спідниці до колін, але застрягла під перехресним вогнем несамовитого хлюпання між Камарією та Калєбом.

Поки Саїда гналася за ними мілководдям, Алесса зняла колготки. Вона перешлила більшість своїх спідниць, щоб ті перехресщувалися спереду, бо на тлі голих ніг інших дівчат її у колготках мали дивний вигляд. Без них сукня була десь на межі скандалу. Принаймні так видавалося б у місті. Проте тут, де Камарія стрибала зі скелі в білизні, а Ніна хлюпалася у воді в спідньому, Алесса відчувала себе найскромнішою зі скромниць.

Цей день уже став найспекотнішим і найнезручнішим у її житті, тож, знизавши плечима, Алесса розстебнула спідницю та використала її як пакунок для колготок, блузки й рукави-

чок. У самій шовковій сорочці вона стояла, гріючись у сонячних променях. Пощипування шкіри обіцяло сонячний опік, а під ніжними стопами ворушився гарячий пісок.

Як і всі діти на острові, Алесса провела більшу частину дитинства голяка на березі, з жорстким від солі волоссям і піском скрізь, де його не мало би бути. Вона ніколи не бувала на цьому пляжі, але почувалася, наче вдома.

Данте швидко відвернувся й пірнув, коли Алесса, повернувшись до нього, пішла у воді до величезного валуна в центрі бухти.

Набравшись сміливості, Алесса підпливла до Данте й вилізла на камінь.

— Як довго ми будемо мовчки дивитися одне на одного?

— Думаю, я зможу витримати ще два дні. — Він не відривав погляду від горизонту.

— Я впевнена, що зможеш. — Вона притиснула коліна до грудей. — Бачу, ти засмучений.

— Так. Я засмучений.

Добре. Чудово. Вона правильно вчинила, що заговорила про це.

— Що ж, мені шкода. Впевнена, тобі було неприємно прокинутися і знайти мене, коли ти, мабуть, сподівався побачити ту дівчину із чарівними руками.

— Що? — Він провів рукою по волосся. — Я ніколи не казав, що був розчарований. Ти подумала, що мені снилася інша?

Почекайте-но.

— Тобі снилася я? — Він не заперечував. — І тобі подобався цей сон? — У її пам'яті промайнуло відчуття його тіла, притиснутого до неї.

Його обличчя потемніло.

— Гадаю, докази досить очевидні.

— Тоді чому ти розлютився, коли я сказала, що хочу тебе?

— Тому що ти *не* хочеш. Ти у відчаї, і я твій єдиний вихід. Ти сама так сказала, пам'ятаєш?

— Данте, то був *жарт*.

— Це не означає, що то неправда. Дуже скоро ти станеш найулюбленішою особою на Саверію, а я повернуся в доки до решти сміття. Я знаю, що черствий хліб — краще, ніж нічого, коли ти голодний, але ти будеш набагато щасливішою, якщо дочекаєшся справжньої їжі.

— Ти не *черствий хліб*, — заперечила Алесса. — І я можу ухвалювати власні рішення.

— Так, але ти найняла мене, щоб я наглядав за тобою, поки ти вибереш свого Фонте. Я не дозволю тобі зробити таке, про що ти потім пошкодуєш.

— Ох ти ж і дурбецало... Вставай, — сказала вона крізь зуби.

Данте встав і схрестив руки, дивлячись на неї згори вниз.

— Чи дозволяєш ти доторкнутися до твоїх грудей? — запитала вона.

Він насупився.

— Нащо?

— Щоб я змогла штовхнути твою вперту дупу в океан.

— Ти просиш дозволу втопити мене?

— Ні. Я прошу дозволу *торкнутися* тебе. Якщо я тебе вб'ю, це буде абсолютно точно без твоєї згоди.

— Знаєш, — почав Данте тоном терплячого вчителя. — Колись ти ще подякуєш мені...

Він гепнувся об воду з таким сплеском, що вона сподівалася, його сідниці пектимуть ще декілька годин.

Коли шалене сонце зайшло й температура повітря опустилася до стерпної позначки, вони сіли навколо багаття, яке Камарія розпалила з хмизу. Використовуючи свій дар, вона змусила лавандове полум'я танцювати, а Саїда направила вітерець, щоб роздмухати вогонь. Ніна розклала вечерю для пікніка.

Калеб випнув підборіддя в бік Данте.

— Що станеться, якщо ти торкнешся нас, *доки* будеш торкатися його?

Камарія розсміялася.

— Я на таке не підписувалася, але — гей, двоє за ціною одного!

Калеб скривився, дивлячись на Камарію, а тоді обернувся до Алесси.

— Ти казала, що він наче вимірювач чи щось таке. Тож хапай його і використовуй свій зручний детектор потужності, щоб зменшити її, поки ми тренуємось. Це матиме більше сенсу, ніж робити те на самоті.

— Ну то залежить від цілей, — пробурмотіла Камарія.

Алесса копнула ногою пісок.

У якийсь інший день вона вхопилася б за будь-яку нагоду взяти Данте за руку, але сьогодні він зaledве дивився на неї.

— Може, й так, — погодилася Саїда. — Варто спробувати все, якщо це може допомогти, еге ж?

— Я зроблю все, — Ніна обійняла коліна, — аби зменшити ймовірність загибелі людей.

— Данте? — напружено запитала Алесса.

Буркочучи, він підійшов до центру їхнього кола.

Дивлячись не прямо на Алессу, а через її плече, він простягнув одну руку, а другу здійняв великим пальцем убік. Вона припустила, що це його лічильник.

Серце тьохнуло, коли його рука ковзнула по її долоні, а великий палець повернувся вгору.

Саїда розреготалася, й Алесса теж не змогла стримати сміх.

Великий палець Данте вигнувся дугою вниз.

— Гадаю, добре, що ми сміємося, — зауважив Йозеф. — Це *справді* майже смішно.

У трагічному сенсі.

Уявивши, що вона тримає обидві руки Йозефа, Алесса зосередилася на відчутті своєї сили. Данте був датчиком, не більше. Флюгером із довгими віями. Дощоміром із кучмою темного волосся над шоколадно-карими очима з крихітними золотистими цяточками навколо райдужки. Термометром із...

Її термометр зашипів.

— Чорт, як холодно.

— А зі мною все гаразд, — сказав Йозеф, трохи напружившись.

Алесса зібрала нитки сили, дивлячись на хвилі, що плюскотіли біля берега. Вона тримала їх, поки сила наростала, а тоді відпустила.

Ніна скрикнула від захвату: найближчі хвилі застигли, перетворившись на кришталеві скульптури.

— Це було дуже добре! — Камарія озирнулася на всіх. — Правда ж? Здається, вийшло непогано.

Коли настала ніч, Алесса вирішила повертатися, але інші хотіли ще поплавати, тож вони з Данте ввійшли в тунелі наодинці.

Вона не хотіла гніватися на нього. Вона хотіла ввібрати Данте в себе, запам'ятати його обличчя.

Однак було темно, й Алесса ледь могла його розгледіти.

Данте пройшов ворота, що вели з Фортеці до Цитаделі.

— Якщо ми замкнемо їх за собою, вони не зможуть повернутися.

— Тоді не замикай, — сказала Алесса.

— Я не залишу відчиненими ворота під Цитаделлю. Це наче правило охоронця номер один. — Він насупився, дивлячись на неї спідлоба крізь волосся.

— Добре, тоді ми залишимося неподалік і впустимо їх, коли вони повернуться. — Алесса вивчала його поглядом. — Я можу тебе підстригти, поки ми чекаємо. Я стригла свого брата і стрижуся сама вже багато років. Ти ж хочеш мати гарний вигляд на моєму весіллі, чи не так?

Його губи скривилися.

— Ну ж бо, Фінестро. Спробуй зробити мене більш презентабельним.

Алесса повела Данте до порожньої кухні, де знайшла ножиці, й наказала сісти. Стоячи позаду нього, вона вдала, буцімто вивчає текстуру його волосся, аби провести пальцями по ньому. Відчула чисте блаженне задоволення, що вражало, ніби потік подвійного еспресо, яке потрапляє в кров.

Густі скуйовджені пасма закрутилися навколо її пальців, ніби хотіли втримати їх. Повільно ведучи пальцями, вона легенько пошкребла нігтями його потилицю, й він затремтів.

— Я любила, коли гралися з моїм волоссям. — Вона дозволила усмішці забарвити голос. — Тобі не здається, що це розслабляє?

Данте прочистив горло і грубо сказав:

— Звичайно. Розслабляє.

Вона не поспішала. Почала ззаду і просувалася до передньої частини. Данте спостерігав, як вона поправляє довгі

кучері, щоби переконатися, що вони рівні. Коли Алесса нахилилася ближче, щоб краще роздивитися, її долоня торкнулася його щоки.

Погляд Данте ковзнув до її вільного декольте, і він ковтнув. Імовірно, крізь сорочку, яку вона сьогодні обрала, Данте бачив її аж до пупка. Він міг би продовжувати наполягати на тому, щоби покарати їх обох, тримаючи руки при собі, але вона не мусила полегшувати йому це завдання.

Закусивши губи, вона нахилилася, щоб відрізати ще одне пасмо. Якщо єдине, на що Алесса могла претендувати — це його увага, то вона не збиралася її відпускати.

Данте заговтузився на стільці.

— Ти закінчила?

— Ще трішки, — відповіла вона. — Мені подобається, що ти в моїй владі.

У його очах спалахнув відчай.

— Тобі обов'язково все так обтяжувати?

Вона прикусила губу.

— Я намагаюся все обтяжити.

М'яз на його щелепі смикнувся.

— Ніколи не можу зрозуміти, чи ти навмисно кажеш щось із підтекстом, чи то ненароком.

— О, то *завжди* навмисно. Це *єдине*, чого я навчилася з усіх тих романтичних книжок і що можу застосувати на практиці. — Вона відклала ножиці. — Ось і все. Ти розкішний, чорт забирай.

Золотисто-карі очі шукали її погляд, але вона не глянула в них.

— Знаєш... — почала вона, обережно добираючи слова. — Коли я вперше побачила тебе на рингу, подумала, що ти страшенно вродливий, найгарніша людина, яку я будь-коли

зустрічала, але тоді ти мені навіть не *подобався*. Я хотіла тебе задовго до того, як дізналася, що ти — це варіант. Знаю, зараз не найкращий час, але після Діворандо...

— Після Діворандо ти зможеш зробити свій вибір. — Данте видавався нещасним, хоча начебто змирився із цією думкою.

— А якщо я виберу тебе? — Вона затамувала подих.

— Не вибереш. Ти знайдеш когось схожого на твого першого Фонте, а я точно не такий.

— Так. Ти зовсім не схожий на Імера. Він був милим, добрим і ніжним. Та дівчина, яка обрала його, хотіла всього цього. Вона ніколи не думала, що переживе те, що пережила я, але в тієї дівчини не було жодного шансу вижити. Можливо, вона не закохалася б у такого, як ти, але я більше не *вона*...

Бум.

Данте підскочив.

— Що це було?

Алесса поклала ножиці в кишеню.

— Не знаю, але звук не найкращий.

Данте перехопив першого-ліпшого солдата, що пробігав повз.

— Що сталося?

Глитнувши, солдат промовив тремтливим голосом:

— Натовп біля воріт. Вимагають побачити Фінестру.

ТРИДЦЯТЬ П'ЯТЬ

Le rose cascano, le spine restano.

Троянда губить пелюстки й залишає колючки.

ДНІВ ДО ДІВОРАНДО: 15

— Вони не могли почекаати ще один день? — обурился Данте.

Солдат затремтів від його гніву.

— Відпусти його, Данте. Він не винен.

Алесса розгубилася: зі скуйовдженим від солі волоссям і піском у всіх складках спідниці вона не була налаштована розмовляти з натовпом, але часу на переодягання не залишилося.

Що ближче вони підходили до головних воріт, то гучнішали вигуки. Проте вона не зупинялася, поки не дійшла до сходів перед Цитаделлю.

— Де її Фонте? — Падре Івіні зі сріблястим волоссям, зачесаним назад, і блакитними очима, що виблискували нечесливим світлом, стояв у центрі натовпу, який вирував на площі. — Чому це така таємниця?

Натовп розступився — люди сахалися, коли йшла Алесса. Івіні зупинився.

— А ось і *Фінестра*.

Адрік стояв у групі позаду Івіні в одній із тих смішних мантий, і вона стрільнула в нього отруйним поглядом. На його обличчі відбилися емоції — гнів, розчарування... полегшення?

— Ви смієте ставити під сумнів вибір Деї? — Її голос затремтів від того, що, як вона сподівалася, звучало ніби праведний гнів.

— Ні, пані, — відповів Івіні. — Я точно знаю, чого хотів *Кролло*, обираючи вас. Його останній трюк прирече нас усіх, якщо ми дозволимо йому це зробити. Визнайте правду. Ваш дотик не може врятувати, він лише вбиває.

Натовп навколо заревів, й у грудях Алесси здійнялася паніка.

— Охороно, негайно виведіть цього чоловіка з п'яци.

Капітан Папатоніс і його охоронці невпевнено презирнулися.

— Люди налякані, *Фінестро*, — сказав капітан. — Ніхто не бачив вашого обранця. Це могло б їх заспокоїти.

Івіні задоволено посміхнувся.

— Бачите? Покличте сюди свого Фонте й покажіть його нам! Тоді ми зможемо спокійно спати ночами.

Легше сказати, ніж зробити. Не мало значення навіть те, що вона досі не вибрала Фонте, бо жодного з кандидатів однаково не було поруч.

— Зв'язок між *Фінестрою* та Фонте священний. — Алесса пригадала постулати, які читала тисячу разів. — Ви ж не можете справді очікувати, що я здійсню акт божественної близькості на очах у незнайомців?

— Це для доброї справи, — з хитрою посмішкою сказав Івіні.

— Капітане. — Алесса повернулася до Папатоніса. — Ви одружені. Якби я віддала наказ, ви б викликали сюди свою дружину, роздягнулися і виконали свій подружній обов'язок на очах у всіх?

Обличчя Папатоніса почервоніло.

— Звісно, ні.

— Отже, ви не будете здійснювати інтимний акт на людях. Цікаво. Але я повинна?

Івіні звузив очі.

— Тоді покладіть руки на когось *іншого*. То не священна дія.

— Добровольцем будете ви? — Можливо, варто було б подивитися, як він кричить, однак Алессі складно контролювати силу, навіть коли вона спокійна й підготовлена. А зараз сила вирувала, непередбачувана та злюща, як і сама дівчина. Якщо вона торкнеться Івіні, то нашкодить йому або ще гірше. І хоча Алесса хотіла би побачити, як згасає світло в його очах, це може стати останнім, що вона побачить, якщо назовп спалахне.

— Я буду. — Данте ступив крок уперед.

Алесса змусила себе посміхнутися так, наче і він, і вся ця ситуація принижували її гідність.

Люди дивилися. Чекали. Її серце калатало.

— Ось хоробра душа. — Івіні аж сяяв у передчутті. — Якщо ваші слова правдиві, Фінестро, доведіть це.

Алесса розтягнула момент, аби всі побачили, як вона розглядає його, скрививши губи від огиди. Потім, ніби збираючись доторкнутися до чогось бридкого, вона простягнула руку до Данте.

— Так, щоб ми всі побачили, — солодко сказав Івіні.

Вона закотила очі, задоволена тим, що викликала декілька смішків. Зітхнувши з удаваним роздратуванням, вона здійняла руки, щоб натовп побачив, що вони голі, а тоді взяла обличчя Данте в долоні.

Натовп затамував подих. Минула секунда, ще одна. Із млосною нудьгою Данте засунув руки в кишені.

Алесса обернулася до Івіні.

— Скільки часу я маю простояти тут, щоб ви визнали свою помилку?

Дехто в натовпі засміявся. Івіні закипів від злості.

Алесса клацнула пальцями на Данте, пихато відмахнувшись від нього.

— Якщо ми покінчили із цим, то в мене є важливіші справи, ніж спростовувати ваші теорії, *падре*. І я гадаю, що добрі люди Саверіо хотіли би продовжити підготовку, щоб ми могли насолодитися Карнавалом. Я з нетерпінням чекаю завтрашнього вечора, щоб відрекомендувати вам свого Фонте.

У натовпі наростали слабкі оплески, але принаймні люди не глузували з Алесси, тож вона з високо зведеною головою попрямувала назад до Цитаделі.

Здавалося, Данте був готовий нести її сходами, коли вони опинилися в безпеці, але дівчина похитала головою.

— Фонте. Вони досі не повернулися.

Коли вони спускалися сходами, в Алесси підкосилися ноги. Вона притиснулася до стіни, подих перехопило. Вона так і скотилася б униз, але Данте підхопив її на руки.

— Деє, — дихнув він їй у волосся. — Я вже подумав, що вони збираються вбити тебе, а я не зможу боротися з ними всіма...

Проте він зміг.

Вона потягнула його голову вниз і поцілунком зупинила його перелік «а що, як?..».

Данте завмер.

Розтуливши губи, вона провела язиком по його вустах, і він втратив контроль над собою. Його руки були скрізь одночасно: обхопили її обличчя, ковзали у волоссі, обіймали за талію. Він притулив Алессу до дверей, свої вуста до її, втиснувся стегнами в неї, ніби намагаючись об'єднати свій шторм відчаю з бурею всередині неї.

Вони ризикнули — і це спрацювало. Однак засапане дихання Данте свідчило про те, що він знав, як близько вони підійшли до того, щоб втратити все це.

— Тук-тук, — покликав Калєб, і ворота забряжчали. — Є хто вдома?

Данте зі стогоном опустив голову на плече Алесси.

Він не промовив жодного слова, поки вона впускала інших, але Камарія зі знанням справи роздивлялася рожеві щоки Алесси, коли вони підіймалися сходами, базікаючи й сміючись. Більше ніхто не помітив, що Данте й Алесса мовчали.

Нагорі Алесса зрозуміла, що повинна щось сказати. Завтра буде останній день для всіх Фонте, крім одного.

— Я дуже рада, що познайомилася з усіма вами, — усмінулася дівчина. — Консільйо зустрінеється з кожним із вас завтра вранці, щоби провести співбесіду й дати рекомендації. Я сподіваюся... — Вона ковтнула. — Сподіваюся, що хтось зголоситься добровільно, бо я не хочу залишати таке важливе рішення випадковому жеребкуванню або членам Консільйо. Та попри все, я щиро вдячна вам за вашу важку працю і... за вашу дружбу. Я не можу передати словами, яка вона для мене важлива.

Саїда голосно зашморгала, від чого інші розсміялися, і всі побажали одне одному на добраніч.

Коли двері покоїв Алесси зачинилися, вони з Данте залишилися наодинці. Зустрілися поглядами. Її губи поколювали, досі набряклі від поцілунку.

Він вказав на її ліжко.

— Іди.

Вона почервоніла, серце закалатало.

— Без мене. — Данте сів на диван. — Ти надто близько. Не дозволяй мені відволікати тебе.

— Я не можу змінити своїх почуттів до тебе.

— Не має значення, що ми *відчуваємо*. Деякі речі неможливі.

Завтра ввечері вона стоятиме на балконі зі своїм Фонті.

Наступного дня вона вийде заміж. А він поїде.

ТРИДЦЯТЬ ШІСТЬ

Al povero mancano tante cose, all'avaro tutte.

Бідному бракує багатьох речей, а жадібному — всього.

ДНІВ ДО ДІВОРАНДО: 14

Світанок наступного дня був занадто прекрасним, щоб довіряти йому. Ані крижаного дощу, ані жорстокої спеки, ані зловісних хмар. Узагалі жодної хмаринки. Навіть вітер не віяв, але температура була надто ідеальною, щоб скаржитися на задуху, і світ за балконом Алесси дзвенів солодким щебетанням птахів у блакитному небі.

Вона спала на самоті, у своєму ліжку. Серце боліло від бажання бути поруч із Данте, вчепитися за їхні останні години разом, але він залишався ще холоднішим, ніж зазвичай.

Вона вирішила вплести натяки в кожную фразу, сподіваючись розсмішити його, щоби притлумити власну тривогу і страх прощання.

Фонте зачинилися разом із Консільйо для виснажливої серії фінальних співбесід. Їхні сильні та слабкі сторони будуть

зважені й виміряні, а тоді їх поставлять у рейтинг. Коли все завершиться, вона дізнається, хто залишився і хто — якщо знайдеться сміливець — зголосився.

До того часу дівчині було нічого робити, окрім хвилюватися. На випадок, якщо її викличуть, вона одягла вільну білу сукню для зустрічей із Консільйо, щоби почуватися хоч трохи комфортно, поки її нутрощі скручуються у вузли.

Алесса обрала хвилюватися в саду — і це було вдалим рішенням, бо Данте отримав удосталь місця, щоб нервово крокувати. Вона зірвала крихітну білу квітку з найближчого куща й застромила стеблинку у свій високий пучок. Потім зірвала наступну.

Камарія була найімовірнішою добровольцею, і якби обирала Алесса, то ставила б саме на неї. Проте шлейф зради після дезертирства Шомарі — та змінна, яку вона не могла відкинути.

Калєб навряд чи зголоситься добровільно. Ніна занадто тендітна. Даром Саїди складно користуватися. Йозеф став би сильним бойовим партнером, але за весь час перебування в Цитаделі він майже не всміхався. Це не надто важливо, однак думка про те, що він зустріне Діворандо без декількох жартів, доволі гнітила.

До другої години Алесса мала вже цілий ореол мереживних пелюсток навколо основи високої зачіски й узялася збирати букет.

— Скільки ще часу це триватиме? — буркнув Данте. — До речі, в тебе пилوک у волоссі.

Алесса спробувала змахнути його рукою, але не могла побачити пучок.

— Імера та Ілсі затвердили протягом тридцяти хвилин. Минув цілий день, перш ніж Консільйо схвалив Г'юго. Я була

впевнена, що вони відправлять його додому і змусять мене вибирати знову.

Данте зупинився.

— Ти ніколи не розповідала про нього.

— Він був не найцікавішою людиною. Такий прісний, що міг би бути мискою ванільного пудингу. Я обрала його, бо втомилася вбивати людей, які мені подобалися.

— О... То сьогодні гірше чи краще?

— І те, й інше, мабуть? — припустила Алесса. — Вони мені *подобаються*. Усі вони. Навіть Калєб. Зараз я краще контролюю власну силу, але для них це досі прохання зустріти Армагеддон пліч-о-пліч зі мною.

Між бровами Данте утворилася зморшка.

Він підійшов та взяв її за підборіддя — нахилив, а не підвів, на жаль, — і ніжно дмухнув на волосся, аби прибрати пилок.

— А ти знаєш, що «*фінестра*» є коренем інших слів? — Вона нічим не могла собі зарадити. — Як, наприклад, «*дефенестрація*».

Данте припинив дмухати.

— Так, — сторожко відповів він. Розумно з його боку. — Це означає викинути когось із вікна.

Вона розсміялася.

— Або *розбити* вікно. Це метафора для...

— Навіть не смій договорювати.

Вона затріпотіла віями, вдаючи невинність.

— Дефлорації.

Данте не міг стримати сміх, що вирвався на волю.

— Хочу офіційно зафіксувати, що я навіть не *торкався* твоїх квітів.

— Ще є трохи часу.

— Це якийсь побічний ефект вимушеної чистоти й років, коли єдиною розвагою були оті романи? — Він смикнув себе за вухо. — Усі відкладені на потім гріховні думки нарешті беруть гору?

— Напевно, — з нахабною посмішкою відповіла вона. — А може, це мене стримувало, й інакше я була б ще гіршою. Можеш собі уявити?

— Дее, допоможи, я не можу. — Данте відкинув пасмо волосся із чола. Воно одразу повернулося, й Алесса потягнулася прибрати його. Щелепа Данте напружилася. — Мені потрібно трохи потренуватися.

Зітхнувши, Алесса пішла слідом за ним до відкритого тренувального майданчика. Данте почав підтягуватися, а вона підійшла ближче, щоб краще бачити.

— Я можу тобі допомогти? — запитав Данте.

— Я впевнена, що ти *можеш*.

Він роздратовано опустився на землю й почав відтискатися.

— Відтоді, як ти назвав себе черствим хлібом, я відчуваю нестерпне бажання.

Він зупинився, похитав головою і зробив ще одне відтискання.

— Я обожнюю хліб. Особливо багети. Довгі, товсті, гарячі й змащені...

Він упав на землю, трясучись від сміху.

— Досить. Змилуйся. Ти чемпіонка з непристойних метафор про випічку.

— Та я ще навіть не почала. Я виросла в пекарні, ти ж знаєш. Чи варто докладніше розповісти про мою одержимість випічкою?

Данте підвівся й обтрусив пил із долонь.

— Я не випічка.

— Звісно, ти випічка. Один із тих загадкових пирогів, які можуть бути солоними, але насправді під усіма шарами хрусткого тіста — солодка начинка.

Він примружився на неї.

— Це ти так кажеш, що я не з того тіста?

— Ти сам почав.

Хтось обережно кашлянув. Поруч зупинився слуга.

— Перепрошую, пані. Співбесіди закінчилися, і Фонте чекають на вас.

* * *

Алесса не була певна, чого очікувати, входячи до бібліотеки. Проте точно не чекала побачити Ніну, яка ридала, тримаючись за Йозефа, Саїду, що обхопила руками голову, Камарію, яка кричала, аби всі замовкли, й Калеба, що потягував вміст скляного графина, який, коли Алесса востаннє його перевіряла, був наполовину наповнений горілкою.

— Агов! — гукнув Данте. Ніхто не відреагував, тож він ногою захряснув двері з гучним грюканням, що прорізалось крізь загальний шум.

— Що відбувається? — запитала Алесса.

Усі закричали одночасно. Зойки Ніни заглушили Йозефа, який намагався говорити спокійно і чітко, а Калєб, здавалось, видавав безглузді звуки від чистого роздратування, водночас Саїда лаяла його за нерозважність у «такий час».

— Ти вже замовкнеш?! — закричала Камарія. — Заради Деї. Купка безголових куріпок.

Алесса скористалася зменшенням гучності, щоб запитати ще раз.

Камарія здійняла руку, аби ніхто не перебивав.

— Ми всі зголосилися добровільно. Включно зі мною, що, очевидно, є найкращим вибором. — Алесса відчула приплив полегшення, хоча й ненадовго. — Та шановні старі пердуни з Консільйо не надто в захваті від нещодавніх учинків мого брата — *стули пельку, Калебе!* — тому, не зважаючи на те, що я, *очевидно, найкращий вибір!* — вона вигукнула ці слова до Калеба, — вони одноголосно порекомендували Йозефа. Тому Калеб супиться через уражену гордість, Саїда переконала, що тобі потрібен надійніший Фонте, Ніна біситься, бо обрали Йозефа, і, як я вже й сказала, я, очевидно, найбільш правильний вибір, незалежно від того, що думає купка занудних стариганів. Тож їм усім треба із цим покінчити!

Алесса кліпнула раз. Двічі.

Камарія схрестила руки.

— Але. Очевидно, що остаточне рішення за тобою, і коли ти вибереш мене, я сама боротимуся з Консільйо, якщо вони не поставлять своєї печатки. Тож. Обирай.

Подумки готуючись до різних сценаріїв, Алесса не заходила так далеко у сферу неможливого.

Камарія не помилялася щодо того, кому б Алесса віддала перевагу, але ж вона пообіцяла. Хоча й не очікувала, що на цю позицію претендуватиме більш ніж один Фонте, факт залишається фактом: вона пообіцяла, що не буде обирати. Вони зробили свою частину роботи, зголосившись, а Консільйо — свою. Єдиний спосіб дотриматися слова — прийняти офіційний вердикт.

— Вибач, Ніно, — перепросила Алесса. — Але я мушу прийняти...

— Ні! Ти не можеш його забрати! — Дар Ніни вибухнув від її гніву, й найближче вікно розбилося на скалки.

Світ розрізала смертоносна веселка летючого скла.

Данте затулив Алессу собою. Навіть у тиші, що запала опісля, їй дзвеніло у вухах.

Проте вона точно розчула, що Ніна сказала далі.

— Треба було скинути на тебе *сотню* статуй.

Алесса впилася нігтями в долоні, а засклена шафа нахилилася і здригнулася, наче мильна бульбашка, що ось-ось лусне, — і за мить кімнатою прокотилася ще одна хвиля скла.

— Припини, Ніно! — закричав Йозеф. — Що ти накоїла?

Гнів Ніни розчинився в жалюгідних риданнях.

Камарія лежала на підлозі, скрутившись калачиком і стискаючи ногу — кров розтікалася по її темно-бордових штанах.

Данте взяв Алессу за підборіддя, повернувши її обличчям до себе.

— Ти поранена?

— Все гаразд, — сказала вона, вивертаючись. — Калебе, наскільки все погано?

Калеб затиснув ногу Камарії.

— Кровотеча сповільнюється. З нею все буде гаразд, але залишиться страшний шрам.

Алесса обернулася й побачила, як Данте витягує з плеча великий уламок скла. Він притулився до стіни й сповз по ній, щоб сісти. Проклинаючи себе, Алесса поспішила прикрити його. Вона навіть не запитала, чи він поранений. Він зцілиться, але від вигляду оголених м'язів і кісток її вивертало, а залишки подертого рукава не приховували ушкоджень.

— Допоможи Камарії. Зі мною все буде добре, — сказав Данте Алессі.

— Я знаю, що буде, а вони — ні. — Вона відчайдушно озирнулася довкола, шукаючи, чим затулити його розірвану плоть, яка почала зростатися.

Двері відчинилися. Охоронці з роззявленими ротами дивилися на кімнату, заповнену склом і перемазану кров'ю.

— Стався нещасливий випадок, — оголосила Алесса. — Принесіть бинти. Негайно!

Ті завмерли на якусь мить, але охоронці Цитаделі мусили захищати Фінестру і Фонте, а не сперечатися, тож їхня підготовка далася взнаки.

— Саїдо, Калебе, допоможіть Камарії сісти на диван. Підійміть її ногу.

Калеб розвернувся до Данте.

— А як щодо...

— Просто зроби те, що я кажу. — Алесса нахилилася ще далі, закриваючи Калебу огляд.

— Мені шкода, — заплакала Ніна. — Я ніколи не *хотіла* нікому зашкодити. *Це* був нещасливий випадок.

На відміну від статуї.

Алесса зціпила зуби. Спершу вона мала подбати про Камарію та захистити таємницю Данте. Потім — розібратися зі зрадою Ніни.

Саїда забігла до бібліотеки з оберемком бинтів і зіткнулася з Ніною, яка, здавалося, прагнула загладити провину й намагалася вирвати в неї бинти. Закотивши очі, Саїда тицьнула жменю в руки Ніні, а решту віднесла на диван до Камарії, затуливши очі передпліччям.

Алесса здійняла руку, щоб зупинити Ніну, але та продовжувала йти. Її почервонілі від сліз очі прикипіли до плеча Данте, який марно намагався прикрити вільною рукою плече, що загоїлося після поранення.

Ніна зупинилася на пів дорозі та скрикнула.

— Що? — запитала Саїда. — Що сталося?

Задиhaючись, Ніна вказала на Данте:

— Гіоте!

Камарія застогнала.

— О, — відповіла Саїда. — Так. У мене була така підозра. Данте вишкірив зуби, намагаючись звестися на ноги, коли Калєб підкрався до нього. Він ще ніколи так сильно не скидався на загнаного в кут звіра, і від цього Алєссі стало боляче.

Калєб зупинився на безпечній відстані.

— Не дивно, що ти виграєш кожну бійку. Я мав би здогадатися.

— Що з усіма вами не так? — плакала Ніна. — Через *нього* вона вбила Імера, Ілсі та Г'юго.

— Данте навіть не було тут, коли померли мої попередні Фонте, — заперечила Алєсса. — Він не зробив *нічого*, крім того, що допоміг нам.

Ніна похитала головою.

— Ні, він зло. Вбивця.

— Ким і ти майже стала сьогодні? — запитала Алєсса. — Або тоді, коли використала свій *дар*, щоб звалити на мене статую?

— Я не *хотіла*. — Ніна розридалася. — Я була налякана.

— Заради Деї, Ніно, ти намагалася *вбити* Фінестру, — сказав Калєб. — Притлуми свій праведний гнів. Данте мав більш ніж достатньо можливостей прикінчити нас усіх, але поки що ти єдина, хто справді спробував це зробити.

— Ніно, — сказав Йозеф, зціпивши зуби. — Якщо про це дізнаються, це не закінчиться нічим хорошим.

То ще м'яко сказано. Якби бодай хтось запідозрив, що до Цитаделі проник гіоте, його звинуватили б у кожній смерті, яку спричинила Алєсса. Мало хто прислухався б до здорового глузду.

— Я йду геть, — сказав Данте.

— Ні! — Алесса не могла сказати напевно, хто закричав голосніше — вона, Саїда чи Камарія.

— Я за те, щоб він залишився, — заявила Саїда. — А Ніна хай іде.

— Я нікому не скажу. — Калєб знизав плечима. — Але Ніна говорить ще більше, ніж молиться, а молиться вона дуже часто. Не думаю, що вона зможе втримати це в таємниці.

— Ніно, — сказала Алесса. — Я не хочу виганяти тебе, але вижену, як доведеться. Якщо ти хочеш лишатися в безпеці у Фортеці, *під моїм захистом*, маєш пообіцяти, що забереш цю таємницю із собою в могилу.

Йозеф випростався в повний зріст.

— Я тобі обіцяю. Якщо вона розкаже хоч одній душі, можете вигнати й мене.

— Ніно? — Алесса чекала.

Ніна дивилася поперед себе крізь пелену сліз.

— Я мовчатиму, але *лише* якщо ти не вибереш Йозефа.

Кохання за кохання.

Алесса кивнула.

— Йозефе, відведи її додому.

Ніна, досі ридаючи, дозволила Йозефу провести її до дверей. Його й без того скам'яніле обличчя застигло, коли вони дійшли до порога, і він кинув останній, вибачливий погляд назад.

— То в чому річ? — запитав Калєб в Алесси. — Ти зовсім не можеш нашкодити Данте?

— Я *можу*, і я це робила, — відповіла Алесса. — Але його набагато важче вбити, ніж інших людей, тому він допомагає мені контролювати силу. Він допомагає мені саме так, як я тобі розповідала, й навіть більше. І, можливо, його дар працює наче... спусковий клапан?

Саїда голосно пирхнула.

— Вибачте. Нічого не можу із собою вдіяти.

Алесса проігнорувала її.

— Усе, що я знаю — з ним я краще себе контролюю... Саїдо, *припини* сміятися. Краще, ніж із вами. Він мені дуже допоміг, і без нього ви всі були б у набагато гіршому стані.

Калєб окинув Данте поглядом.

— Справжній живий гіоте, так? Я завжди думав, що у вас мають бути роги. Розчарування.

— Фінестро, — сказала Саїда, — навряд чи Камарія буде в бойовій формі, тож лишаємося я і Калєб. Кого тиобираєш?

* * *

Через декілька годин бібліотека була повністю вичищена, і лише один Фонте залишився в Цитаделі. Решта прощалася зі сльозами на очах, обіцяючи повернутися на церемонію завтра.

Зрештою, насправду Алесса не мала вибору. Їй ніколи не вдавалося добре користуватися даром Саїди, а оскільки Камарія не могла стояти, Калєб був єдиним, хто залишився. Він зблід, але прийняв її люб'язно, вклонився і сказав щось про честь та обов'язок. Саїда розплакалася, а Камарія закусила губу з видом людини, що намагається не розридатися.

Алесса та її партнер вийшли на вулицю, щоби привітати натовп унизу.

Тисячі людей одягнулися у свої найяскравіші вбрання, і натовп линув вулицями, наче різнобарвна річка, від Цитаделі й далеко аж за міські ворота. На Карнавал запрошували всіх, навіть Помічених. Останній день, коли кожен на острові міг насолодитися найкращим, що пропонувало життя, перш ніж ворота і Фортеця замкнуться, й вони залишаться зовні.

Кожне обличчя світилося рішучістю отримати задоволення від цієї ночі. Не існувало відчайдушнішого святкування за останнє «ура» перед битвою.

Алесса махала доти, доки не втомила рука, доки вигуки не стихли так, що Великий Магістр зміг оголосити про початок святкувань і розпустив натовп. Новий рев пролунав, коли жителі Саверіо наділи маски й відвернулися від своїх рятівників, беручись до справ важливіших — таких як життя.

Наступного дня, після того, як конфеті та уламки Карнавалу будуть зметені, Алесса і Калєб возз'єднаються перед очима Деї та Церкви, назавжди пов'язані спільними обов'язком і відповідальністю. Він буде її постійним супутником до самого Діворандо, її партнером у всьому, що матиме значення, аж доки вони разом поглянуть смерті у вічі та, як вона сподівалася, врятують свій дім від знищення.

— Чудово, — сказала Рената, з'явившись у дверях. — Усе пройшло чудово. Тепер я залишу вас наодинці. Але спочатку... — Їй явно було незручно. — Напевно, я повинна нагадати вам, що Дея мала достатньо розуму, аби переконатися, що регулярне використання дару Фінестри ефективно запобігає вагітності. Проте коли Діворандо завершиться, вам доведеться знайти, гм, інші методи.

Калєб кинув безтямний погляд на Алессу. Вона кусала кісточки пальців, аби не розсміятися, і швидко закотила очі, що, здавалося, трохи заспокоїло його. Проте відчутне полегшення від того, що магичний побічний ефект її сили не матиме значення для їхніх стосунків, лише заважало втриматися від сміху. Як бойовий партнер Калєб відповідав більшості пунктів. Як *коханець*? Не дуже.

До того ж місце в її серці вже зайняте.

Данте чекав усередині. Його обличчя розфарбували відблиски феєрверків. Музиканти ззовні взяли до рук інструменти, й до звуків сміху, салютів та радісних вигуків долучилася енергійна мелодія.

Незграбна трійця презирнулася, коли Рената вийшла з кімнати.

— Вона казала... — почав був Калєб.

Алєсса пирхнула зі сміху.

— Так, Калєбе. Кожна пара Фінєстри й Фонтє тимчасово безплідна, якщо регулярно використовує свої дари. Дея не дурна: боротися з ранковою нудотою і скарабео водночас було б трохи занадто, як гадаєш?

Данте вивчав підлогу.

— Гм-м, — протягнув Калєб. Нервово хитаючи головою, він постукував ногою в такт. — Що ж, це добре, що я знаю, але мені не треба було цього знати. Насправді я хотів би забути, що це взагалі сталося.

Алєсса розсміялася.

— Тобі варто піти на Карнавал, Калєбе.

— Що?! — вигукнув Калєб. — Я не можу.

— Чому ні? — запитала вона. — Більшість людей у масках або з розмальованими обличчями. Ніхто не дізнається. Можливо, це не буде звичайне весілля, але кожен наречений повинен провести останню ніч у місті перед одруженням.

І кожна наречена заслуговує на вечір із коханим чоловіком, перш ніж пообіцяти себе іншому.

Калєб швидко помахав рукою, а тоді вибіг за двері, вигукуючи через плече слова подяки.

Данте подивився на фіолетове небо.

— Вони сплять це місто, якщо підірвуть ще один великий феєрверк.

— Зосередься на позитивному. — Алесса підійшла до нього ззаду й ризикнула: притулившись чолом до його лопаток, ковзнула руками по талії.

Данте накрив її руки своїми й кивнув на стіну, де висіла дюжина блискучих карнавальних масок.

— А який у них сенс?

— Моя *тата* казала, це для того, щоб люди могли цілувати чужих партнерів і вдавати, ніби це випадковість.

Він розсміявся.

— Обери одну. Я хочу побачити, чи вона тобі личить.

— Вони *безцінні*. Це подарунки на висвячення від минулих Майстрів Карнавалу.

— А хто ж тоді носитиме таку маску, якщо не ти? — Він відійшов і зняв червону, припорошену золотом маску з вигнутими чорними рогами. Повернувшись, підніс її до обличчя. — Як я тобі?

— Як мстивий демон.

Він вибрав наступну — блідо-блакитну і сріблясту, з вигнутими, як крила, краями — і взяв її.

— Тоді, гадаю, ти і є цей благословенний рятівник.

Щось висіло в повітрі. Фінал, який вона не могла ігнорувати.

Завтра він має поїхати. Вона більше не запитувала його, чи шукатиме він притулку у Фортеці, адже боялася, що вже знає відповідь.

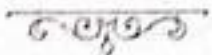
Навіть якщо вона врятує Саверіо, ніхто не обіцяв, що вони обое залишаться живими, коли все завершиться.

Очі Данте засяяли, коли він простягнув маску.

— Що скажеш, Фінестро? Як щодо однієї шаленої ночі перед тим, як ти врятуєш світ?

ТРИДЦЯТЬ СІМ

Contro l'amore e la morte non vale essere forti.

Проти любові та смерті боротися — марна справа.

ДНІВ ДО ДІВОРАНДО: 14

Алесса і Данте пробиралися широкою вулицею, заставленою бістро й барами. Повітря сповнювали аромати часнику та вина — такі густі, що, здавалося, їх можна відчутися на смак. Приховуючи обличчя під перекошеними масками, групки людей жартували й сміялися, обіймали старих і нових друзів. На розі вулиць оперний співак виконував арію, поруч кружляли яскраві танцюристи сальси, а за квартал від них оркестр маріачі грав стару улюблену пісню. Ці звуки мали б лунати врізнобій, але на диво така какофонія витворювала ідеальне поєднання веселого шуму. Алесса насолоджувалася несамоовитою радістю і відчайдушним коханням, що панували навколо.

Данте йшов поруч із нею в тому самому одязі, в якому вона побачила його вперше — в коричневих потертих штанах

і трохи пошарпаній білій сорочці. Алесса намагалася якнайкраще відповідати йому: вбрана в просту рожеву спідницю й сорочку кольору слонової кістки з пишними рукавами; взуття на шкіряній підошві. Двоє чоловіків у мантиях пройшли повз них, навіть не глянувши на молоду пару в масках. Ніхто не мав підстав запідозрити, що вона була тією манірною, застебнутою на всі гудзики Фінестрою, яка носила блискуче вбрання на розкішних святкуваннях.

Данте схопив шматок чиак'ери¹ з таці, що проносили повз нього, і вигукнув слова подяки носієві, який уже простягав частування наступному щасливцю. Розламавши смаколик навпіл, Данте простягнув половину Алессі, щоб вона теж скуштувала.

Ще до того, як смак лимонної цедри та мандаринето досягнув її язика, рот уже почав наповнюватися слиною. Губи торкнулися кінчиків пальців Данте, спокушаючи затриматися, але від цукрової пудри дівчині залоскотало в носі, й вона відсахнулася, щоб чхнути.

Поправивши маску, Алесса поманила Данте через дорогу до переповненої ятки із шоколадом, де три напіврозтоплені цукерки були вже на шляху до перетворення на калюжу. Вона забрала їх усі.

— Шовк дорого коштує. — Данте стягнув одну з її рукавичок і переклав цукерки в порожню долоню. — Яка з них моя?

Алесса поклала одну до рота.

— А хто сказав, що якась із них для тебе?

Маска ховала верхню частину його обличчя, тож навряд чи можна було звинувачувати дівчину в тому, що її погляд постійно ковзав до його губ.

¹ Італійська хрустка смажена випічка, яку традиційно подають у період карнавалу.

Данте відтягнув її назад, перш ніж вона зіткнулася з п'яним чоловіком, схопив за зап'ястя, щоб утримати — принаймні так вона думала, — але замість цього його губи зустрілися з її долонею із жаром, який вона відчула аж у пальцях ніг. Потім ще раз — і обидві цукерки зникли. Він вишкірився, як Вовк, яким був раніше.

Пара танцюристів випадково штовхнула Алессу, перш ніж вона встигла вилаяти Данте за злодійство, і від цього поштовху вона опинилася в його обіймах.

Їхні погляди зустрілися, дівчині перехопило подих, і вона нахилилася, готова танцювати, цілуватися і...

Данте відсторонився на відстань витягнутої руки.

— Все добре?

«Ні, бо ти прогавив шанс поцілувати мене, а завтра поїдеш, щоб я могла вийти заміж за іншого!» — подумки заволатала вона.

Натомість уголос відповіла:

— Ти жахливо дражнишся. — І, насупившись, облизала залишок шоколаду з пальця.

— І хто ж тепер дражниться? — Від полум'я в його погляді Алесса вперше в житті зрозуміла значення слова «тліти».

Вона подивилася на нього з-під вій.

— Попроси ввічливо — і я вся твоя.

Він лише кашлянув у відповідь.

— Це *ти!* — хтось нерозбірливо озвався.

Данте штурхонув високого хлопця, який прямував до них, — не для того, щоб завдати йому болю, лише аби зупинити, — але тому однаково знадобилася хвилина, щоб відновити рівновагу.

— Вибачте. — Білі зуби Калеба блиснули під нефритовою маскою. — Не припускав... пускав... — Він замовк. — Очіку-

вав! Не очікував побачити тебе тут, але я нікому не скажу. Я схожий на героя? — Він накинув на плечі смугу червоної тканини й став у позу. — Просто потрібен був відповідний костюм. — Він ковтав приголосні, намагаючись вимовити їх чітко, і його нерозбірливі слова в поєднанні з безглуздою позою насмішили Алессу.

— Безумовно, — сказала вона. — Я в захваті. — Вона хотіла прогнати його, забути, що *це* — хлопець, за якого вона вийде заміж вранці, а не інший, котрий стоїть поруч. Проте зараз Калєб видавався таким сором'язливим, що Алесса не наважилася натякнути, щоб він залишив їх.

— Сумніваюся, — відповів він. — Я був справжнім дурнем, але стану кращим.

Данте відвернувся, вдаючи, що захоплений святкуванням.

— Ніколи не пізно стати тим, ким ти хочеш бути, Калєбе, — сказала Алесса. — Це я знаю напевно.

— Може, ти навчиш мене, — задумався він. — Ми ж партнери, так?

— Так.

— Хоча тут набагато веселіше. — Його рука промайнула в повітрі, й Данте зловив статуетку, яку Калєб перекинув.

— Насолоджуйся цим вечором, Калєбе, — сказала Алесса. — Але постарайся протверезіти до ранку. Я б хотіла, щоб ти запам'ятав цю розмову. Тож не забувай пити воду.

Калєб відсалютував і закріпив її у вільні, незграбні обійми, нахиливши голову так, щоб їхні обличчя не торкалися.

— Твої друзі вже далеко попереду, — сказав Данте, відсторонюючи Калєба, і провів його, міцно взявши за плече. — Як щодо того, щоб наздогнати їх, га?

Калєб поспішив геть. Данте й Алесса простували вулицею вдвох, зупиняючись, щоби подивитися, як кружляють танцю-

ристи, кинути монети у футляр мандолініста й посміятися з лялькової вистави, де мініатюрна Фінестра забиває до смерті опудало скарабео, а натовп радісно аплодує їй.

— Якби ж це було так просто, — прошепотіла вона.

— Може, так і буде.

— Сподіваюся, — відповіла вона, намагаючись увібрати в себе погляд кожного радісного обличчя.

Вулиці так щільно заповнилися, що Алесса й Данте ледве протиснулися крізь бурхливий натовп саверійців. Елегантні міські жителі передавали випивку негідникам із доків, а селяни із широко розплющеними від захвату очима терлися ліктями біля буйних моряків, захоплено слухаючи історії, які розповідали переселенці, що повернулися з континенту, і яких легко було впізнати за їхнім немодним, домотканим одягом та атмосферою вселенської бравади. Треба бути відчайдухом, щоб добровільно покинути затишок Саверіо заради пошарпаного континенту. Алесса сповільнила ходу, минаючи невеличкий натовп, що плакав сльозами радості, слухаючи, як вдягнена в туніку без рукавів жінка, шкіру якої відшліфували довгі дні під сонцем, декламувала казку. Вона закінчувалася імітацією падіння її партнера в стародавній канал у руїнах після того, як той наслухався історій про привидів.

Данте сміявся, але радість Алесси швидко згасла. Що довше триватиме битва, то більше цих людей загине. Солдати, Помічені та їхні діти, які були занадто малими, щоб самостійно увійти до Фортеці. Барвисті, жваві вулиці незабаром стануть полем битви, а вона — їхньою останньою лінією оборони.

— Ходімо туди, — сказав Данте.

Сплівши свої пальці з її, він вів Алессу, прокладаючи шлях крізь гуляк. Вона бачила лише спини й груди, а в центрі всього

цього — міцну хватку і впевнену ходу Данте, який розсував натовп широкими плечима й невимушеною владною поведінкою. Вони вирвалися з людської маси, і Данте повів Алессу в провулок, такий вузький, що йому довелося відпустити її руку.

Вона не могла опиратися.

Коли дівчина зупинилася, Данте обернувся. Вона вдала, ніби оглядає провулок, і повела бровою.

— Обіцяю, — зі сміхом сказав він. — Є кращі місця, ніж провулки.

Незабаром перед ними розкинувся океан, такий приголомшливий у променях призахідного сонця, що вона дивувалася, як у цьому світі може водночас існувати щось жорстоке й потворне.

Вони не єдині, хто покинув Карнавал із такою самою думкою. Алесса відвела погляд від поодиноких пар, що всіяли пісок, і відчувала, як у грудях наростає біль.

Постать Данте і його рухи збуджували сотні бажань, які вона не могла мати. Алесса знала: хай що станеться вранці або в день Діворандо, вона ніколи не забуде його хрипкого голосу, коли він втомлений, його примружених очей, коли він намагався не сміятися, або безглузвих прислів'їв на всі випадки.

Чи був сенс мріяти про життя після битви, де Фінестра Деї та гіоте Кролло жили б довго й щасливо?

Скелі змінилися галькою, а галька — піском, і Данте зачекав, поки вона зняла взуття й занурила пальці ніг у тепло піску, що повільно згасало. Океан зустрів їх тишею, звуки міського святкування залишилися позаду. Алесса прискори-лася, щоб не відставати від Данте. Туфлі звисали з кінчиків її пальців, наче сережки.

Вони сповільнили крок, зближуючись, аж поки їхні долоні стали ковзати одна об одну з кожним кроком.

Так близько, аж майже торкаючись одне одного, вони зупинилися, щоби подивитися на океан. Горизонт розтинав навпіл зубчастий обрис далекого берега, одна вершина якого височила над іншими. Там, у той самий момент, демони неблаганно прокладали собі шлях до поверхні.

— Важко повірити, що щось таке прекрасне може бути таким смертоносним, чи не так? — запитала Алесса.

Вона обернулася й побачила, що він дивиться на неї, а не на океан.

— Так, — тихо відповів Данте. — Важко повірити.

Вона витримала його погляд. Не нахилила дразливо голову, не дивилася виключно, не жартувала. Просто дівчина, яка чекає на поцілунок хлопця.

І він поцілував її.

Океан зітхнув разом із ними, наче теж чекав на цю мить. Данте легенько торкнувся вустами її губ, запитуючи. Так, ніби вона просто дівчина, а він просто хлопець, і кінець світу не наближається, і вона не збирається вранці вийти заміж за іншого.

Жар наростав, проте Данте терпляче чекав, бо ця мить існувала не для спеки, а для тепла. Не для поспіху, а для повільної насолоди. Таке собі знайомство. Вона знала його, а він знав її, але вони не знали одне одного ось так.

Він притулився своїм чолом до її. Обоє мовчали. Тихе стукотіння серця Алесси й дотик його великого пальця до її долоні сказали все, чого не могли передати слова.

«Мені шкода».

«Я сумуватиму за тобою».

«Я сподіваюся».

«Я хочу».

— Відведи мене додому, — прошепотіла Алесса. — Я хочу заснути з тобою востаннє.

Він поцілував її вуста, перш ніж узяти за руку.

Одна остання ніч.

* * *

Її кімната ще ніколи не здавалася такою маленькою, а ліжко таким великим. Алесса закусила губу, поки Данте роззувався, й насупилася, втупившись у підлогу, боса, але повністю одягнена.

Прекрасно. Ніхто з них не знав, що робити далі. Тобто вона припускала, що Данте *щось* таки знав про те, що має статися, але безпосередньо наступний крок, здавалося, ставив їх обох у глухий кут.

Данте потер потилицю.

— Коли ти сказала, що хочеш заснути...

— Я говорила не про сон, — швидко мовила Алесса.

— Я теж, але... — Він підійшов ближче і провів великим пальцем по її вилиці. — Ти зараз дуже рожева.

— Ти не повинен таке помічати. — Вона підвелася навшпиньки, але не змогла дотягнутися до нього. — Тобі обов'язково *бути* таким високим? Як я маю тебе цілувати?

— Видертися? — Він зі сміхом нахилився, щоби поцілувати її.

— Ти досі відчуваєш це? — запитала вона, раптом засоромившись.

Данте похитав головою.

— Тобі варто бути конкретнішою.

— Мій... мій дар. Що ти відчуваєш зараз, коли я не намагаюся використати його на тобі?

— Нумо перевіримо. — Данте підвів підборіддя Алесси, і його губи відшукали її, повільно, наче він міг розтягнути

одну ніч на ціле життя. Вона миттєво відповіла, і його руки ковзнули по її талії. Поцілунки ставали дедалі пристраснішими, аж поки Данте поцілував її з нетерпінням чоловіка, який сподівається, що завтра ніколи не настане. Тоді відсторонився, затамувавши подих. — Нагадай, яким було запитання?

— Гм... — Вона кліпнула, ошелешена.

Він прикусив губу, видаючись цілком задоволеним її реакцією на таку відповідь.

— Я досі відчуваю те... муркотіння... або називай це як хочеш. Але думаю, що мені це подобається.

— Ти думаєш?

Він відповів ще одним поцілунком. Однозначно.

Вона могла би провести все життя, насолоджуючись дотиками його губ, танцем язика, подихом, яким вони обмінювалися між собою, ніби це було єдине повітря, що залишилося у світі, без якого обое помруть. Вона хотіла не поспішати, досліджуючи кожну захопливу частину його тіла. Проте її рукам не терпілося, і щойно вони знайшли смужку голої шкіри між його штанами й сорочкою, долоні ковзнули під неї. Його живіт — гребені твердих м'язів, але губи — повні та м'які.

Пальці Данте обхопили її сідниці, притискаючи ще сильніше, і вона розтанула, м'яко піддаючись його твердому тілу. Коли його рука торкнулася її грудей, вона забула, як дихати. Відмовившись відпускати одне одного бодай на мить, необхідну для того, щоб дійти до дивана, вони впали на нього, сплутавши руки й ноги.

Дивлячись на нього крізь хвилі своїх кучерів, Алесса цілувала його підборіддя, губи, шию, впивалася його хрипким диханням. Утретє зловивши її на пів дорозі до підлоги, Данте

покотився разом із нею, пом'якшуючи їхнє падіння. Вона обхопила його руками й ногами, тож він потягнув її нагору, встаючи, і сміявся їй у шию, коли ніс до ліжка.

— Кажуть, що ці спідниці були скроєні для сходів Саверіо, — пробурмотів Данте, залишаючи слід поцілунків на її животі. — Але впевнений, що *хтось* просто думав про таке.

Він притискався до неї крізь тканину, його дихання зігрівало оголену шкіру стегна, і світ розчинився в оксамитовій темряві й тузі. Її руки заплуталися у його волоссі, коли вона спочатку мовчки, а тоді зі стогоном благала Дею, аби це тривало вічність.

Данте-коханець, як і Данте-боець, був сповненим рішучості знайти кожне її слабке місце, і він знаходив, аж поки вона вигнулася дугою до нього з різким видихом, що вирвався з неї.

Алесса була млява, виснажена, м'яка й сонна, коли він знайшов своє місце поруч із нею і притягнув до себе, цілючи її чоло, повіки, шию — все, до чого міг дотягнутися. Вона притиснулася ближче, шепочучи йому в шию.

— Ти впевнена? — запитав він.

Вона була впевнена. Впевнена як ніколи й ні в чому досі. Ставши на коліна, вона стягнула сорочку через голову. Місяць позолотив її тіло дивним світлом, і Данте приголомшено застиг. Зі спідницею було складніше, але це, здавалося, вивело його з побожного трансу. Він відстебнув її легким рухом зап'ястя, кинув на підлогу, й Алесса залишилася оголеною, лише трохи соромлячись того, що він дивиться на неї.

Тепер усе залежало від неї. На губах Алесси грала усмішка, коли вона підштовхнула його здійснити руки та спробувала зняти сорочку. Одіж упала на підлогу, і дівчина примружилася, намацуючи гудзики його штанів. Рука Алесси прослиз-

нула всередину, але вона висмикнула її, почувши його придушений стогін.

— Ні, — сказав він з уривчастим сміхом. — Це хороший біль.

Наче розгортаючи довгоочікуваний подарунок, вона не поспішала роздягати його, змушуючи стати сором'язливим, хоча він таким не був. Впевненість Данте виявилася виправданою. Скульптурні м'язи, якими вона милувалася, коли він був незнайомцем, ще більше зачаровували зблизька — тепер, коли той став ким завгодно, але не чужинцем.

Хоча думки розчинялися, Алесса все-таки міркувала, що Дея, безсумнівно, витратила додатковий час і зусилля, створюючи Данте, бо в ньому неможливо було відшукати жодної вади. Навіть якби бодай одна й була, то для неї це не стало б вадою. Кожна лінія, кожен вигин і кожен м'яз були досконалішими за попередні. Для її очей, для її рук.

Данте дозволив їй досліджувати себе, аж поки відчув, що не може більше терпіти. Тоді, рухаючись із котячою грацією, він підкотив її під себе.

Кожна секунда її життя, здавалося, вела до того моменту, коли він навис над нею. За той короткий час їхнього знайомства вона навчилася наполягати на своєму, займати простір і любити себе. Проте їй ще так багато треба навчитися, починаючи з того, як це — бути єдиним цілим із кимось іншим, навіть тимчасово. Алесса тихо зойкнула від першого гострого болю, і Данте зупинився, заспокоюючи її повільними поцілунками, аж поки вона попросила продовжити. Він застогнав, і їй перехопило подих. Її очі розплющилися.

— Я зробив тобі боляче?

— Це ж... — Вона замовкла, щоб віддихатися. — Це ж *моє* запитання.

Веселощі здавалися недоречними, але його очі всміхалися, тож, можливо, сміх у цей момент не був би таким дивним. А може, був би, але вона не переймалася — перш ніж встигла вирішити, його стегна вигнулися, і дівчина зовсім забула про сміх.

Алесса відчувала натиск його контролю, та губи Данте були м'якими й переконливими, тому потроху вона розслабилася. Згодом біль зник, залишилися тільки короткі спалахи, але й ті крихітні спазми майже одразу заспокоїв його дар, яким він поділився з нею.

— Я не можу...

Вона змусила його замовкнути поцілунком, безмовно підштовхуючи далі. Вона не хотіла — не могла — досягти вершини знову, але це не мало значення. Вона прагнула спостерігати за ним, запам'ятати вираз його обличчя.

Коли Данте розслабився, такий обм'яклий і важкий, аж Алесса подумала, що він, мабуть, спить, вона провела нігтями вгору і вниз по його спині, потершись своєю гладенькою щокою об його шорсткувату.

Вона дала йому це. Вперше її тіло — її дотик — приносило задоволення, а не біль. Сила надто довго була небезпечною, такою, яку потрібно придушувати, контролювати й боятися. Однак це... *це* теж була сила. Сила дарувати, з'єднувати, передавати думки й почуття, для яких їй бракувало слів.

П'ять років їй казали, що вона — вікно в божественне. І вперше, дивлячись на обличчя Данте, Алесса повірила в це.

Його м'язи стиснулися, коли він зібрався із силами, щоб відкотитися.

Алесса застогнала на знак протесту і притиснула Данте до себе.

Підвівши голову, він поцілував її в ніс.

— Я розчавлю тебе.

— Я помру щасливою.

Перекотившись набік, він потягнув Алессу за собою і поклав її голову на свої груди.

— Ти не можеш померти сьогодні. Ти повинна врятувати світ.

Момент був надто цінним, щоб затьмарювати його сумнівами та страхами, тож вона затремтіла в його обіймах, коли він прошепотів їй солодкі слова старою мовою. Деякі речі не потребують перекладу.

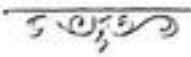
Вона прокинулася в цілковитій темряві й відчула прохолодний протяг замість Дантового тепла. Потягнувшись, дівчина намацала кінчиками пальців його спину. Він сидів на краю ліжка.

— Повернись до мене, — прошепотіла Алесса.

Поки вона спала, набігли хмари, тож їхній другий раз був лише дотиками, смаками і звуками. Поцілунками, що залишали по собі теплі сліди. Шепотінням слів, які насправді були не словами, а почуттями, що перетворилися на зітхання і змішалися між розтулених вуст.

ТРИДЦЯТЬ ВІСІМ

A gran salita, gran discesa.

Що вище злетиш, то болісніше впадеш.

ДНІВ ДО ДІВОРАНДО: 13

Якби Алесса могла, то змусила б цю ніч тривати вічно. Натомість вона чекала, коли вранці зійде сонце.

Однак воно не зійшло.

Небо було темним, а її ліжко порожнім. Коли Алесса прокинулася, на ньому лежали лише сплутані простирадла. Вона потягнулася до світильника і смикнула за шнурок — так сильно, що довелося схопити лампу, аби та не перекинулася.

Данте сидів на дивані.

— Повертайся в ліжко, — сказала дівчина. — Ще темно.

— Уже ранок, — відповів він. — Технічно. Щасливого дня весілля.

Настінний годинник підтверджував, що сонце вже давно зійшло. Кролло відіслав їй цілий день темряви як весільний подарунок.

Данте набрав для неї ванну, й вона вмовила його доєднатися. Лежачи на його грудях, Алесса спостерігала, як на поверхні води з'являються бульбашки, як її голі ноги створюють брижі. Ноги Данте були задовгими для ванни, і його коліна стирчали над поверхнею, наче золоті острівці обабіч її голих стегон. Він купався з нею з побожністю вірянина, і зараз вона прийняла це як належне.

— Нахили голову. — Він здійняв руки над нею.

Алесса заплющила очі й дозволила йому змити піну. Вона ліниво провела пучками по його м'язистих стегнах, куйовдячи темне волосся. Йому перехопило подих, але — типово для Данте — він відмовився відволікатися від свого завдання. Знову намилившись, він узяв її руки у свої й масажував долоні великими пальцями. Їхні руки переплелися.

— Моя сім'я мала фруктовий сад, — зізнався Данте. — Просто біля пляжу. Тож спочатку мене це бентежило. Те, що ти зовсім незнайома людина, а пахнеш, як рідний дім.

Він провів утору по її руках до плечей, спершу ніжно, потім сильніше, розминаючи напружені м'язи.

— А тепер?

Руки Данте ковзнули вперед, щоб намацати ключицю, і вона схилила голову набік.

Його губи торкнулися її почервонілої скроні.

— А тепер не бентежить.

Лише коли її пальці зморщилися, наче чорнослив, а вода зовсім охолола, Алесса вивільнилася з його обіймів.

Три весілля. Однак цього разу все інакше.

Якось, коли вона була ще маленькою дівчинкою, її запросили стати квіткаркою на весіллі сусідів. Дивлячись на зграю слуг, які метушилися над зачіскою нареченої, поправляючи їй прикраси й повторювали, яка вона гарна, Алесса мріяла про

той день, коли й сама опиниться в центрі всього цього, оточена любов'ю і хвилюванням.

Натомість уже тричі на власне весілля вона одягалася сама.

Сьогодні ж, у день, коли сонце не світило, Данте застібав гудзики її кремової сукні, всипаної діамантами. Коли вона вперше одягла ту сукню, у ніч святкування, то зіткнулася з похмурим незнайомцем, який дивився на неї з презирством. Тепер він стояв позаду неї, збираючи її розпущене волосся до болю знайомими руками, щоби поцілувати в потилицю. Він не метушився й не говорив, що вона красива. Йому й не треба було.

Місяць висів, мов мовчазний вартовий, що наглядає за містом. Їй не доведеться турбуватися про те, що вона зашпортається об залишки Карнавалу, попри темряву, адже церемонія відбудеться не на Піку.

Ця церемонія відрізнялася і в усьому іншому. Менше страху, більше надії. Не наївної, як у молодой дівчини, а народженої випробуваннями, невдачами та їх подоланням.

Каліб не був незнайомцем. Він пережив її дотик, і вона знала, як використовувати його силу. Цього разу Алесса *таки* виконає своє призначення.

Разом вони зустрінуть темряву. І після цього її мрія стане недосяжною.

Данте сидів на ліжку й дивився, як вона вовтузиться з пензликами для макіяжу, припудрюючи щоки вже втретє.

Почувся бій годинника.

— Мені час іти, — сказав Данте.

Поспішаючи до нього, вона впустила пензлик.

— Ти не залишишся на моє весілля?

Він обійняв її за талію і притягнув до себе на коліна.

— Будь ласка, не проси мене про таке.

Притулившись обличчям до вигину шиї Данте, вона вдихнула його запах.

— Ти ж знаєш, що це не такий шлюб.

— Не обов'язково бути в чиемусь ліжку, щоб належати йому, — сумно відповів Данте. — Моя робота тут завершена. До того ж я досі залишаюся баластом. Якщо правда про мене викриється, вас обох звинуватять як співучасників.

Проковтнувши клубок у горлі, Алесса заправила пасмо волосся йому за вухо.

— Куди ти збираєшся піти?

— Плануєш вистежити мене?

— Якщо ти мені дозволиш.

— Алессо. — Він зітхнув. — Нам не судилося мати навіть оце, і нам уже точно не судилося щось більше. Ані зараз, ані колись.

— Я не повинна була овдовіти. Ти не повинен був існувати. Може, цього разу все *має бути* по-іншому? Що, як Дея намагається щось сказати, а нам просто бракує хоробрості, щоби почути?

— І що ж вона хоче нам сказати? Що гіоте й Фінестра повинні кинути виклик усім законам природи і небес заради власного егоїзму?

— Я не егоїстка.

— Я запевняю, що мої почуття до тебе *абсолютно* егоїстичні. — Він погладив її по щоці. — Ти сказала мені бути кращим, і я намагаюся, але не хочу ділитися тобою. Я ніколи в житті не відчував себе таким егоїстом. — Він потягнувся за чимось і вклав це в її руки.

Книжку.

Маленьку, в шкіряній палітурці, сповнену його прислів'їв, із вигравіюваним на обкладинці ім'ям матері.

— Для тебе. — Він обхопив її пальцями. — На згадку про мене.

Їй хотілося висловити всі думки, що лунали в голові, всі почуття, що вирували в серці, але вона не змогла б говорити без сліз. Алесса не хотіла знову заманювати його в цю сльозливу пастку.

Тому прийняла прощальний поцілунок і не опиралася, коли він поставив її на ноги та пригорнув до себе, щоб обійняти востаннє.

Вона не дивилася, як він вийшов з кімнати.

Книжка була ще теплою від його дотику, а папірець позначав останню прочитану ним сторінку. На звороті обкладинки, під оригінальним описом, він написав:

Лисе тіа,

Моя мати називала мене своїм світлом, бо я був її світлом.

А ти — моїм.

Бути з тобою — подарунок долі й честь.

Г. Д. Лученте

Вона затулила рота, щоб стримати ридання, адже ці його слова перетворили кожен поцілунок, який Алесса пам'ятала, на мовчазне прощання. Вона не була готова його відпустити. І ніколи не буде готова. Чому вона дозволила йому піти?

Її серце вимагало побігти за ним, за ще одним поцілунком, за останнім поглядом і змусити його пообіцяти, що це прощання — не назавжди.

Та коли вона відчинила двері, на порозі стояв Калєб.

Час вийшов.

— Нумо покінчимо із цим, — пробурмотів Калєб, видаючись таким похмурым і нещасним, наче за них обох.

Вона невпевнено всміхнулася.

— Тактовний, як і завжди.

— Вибач. Старих звичок важко позбутися.

Вона попросила його зачекати й повернулася, щоби покласти книжку на подушку. Данте не міг мати на увазі *назавжди*. Треба в це вірити. Вона розгорнула книжку, аби ще раз поглянути на останню прочитану ним сторінку, але клаптик паперу, що слугував закладкою, вислизнув.

На ньому був постскриптум, написаний дрібним почерком:

P. S. Якщо ти досі хочеш дізнатися моє ім'я, вважай, що то буде твій приз за перемогу в битві.

Вона пригорнула папірець до грудей, у голові запаморочилося від полегшення. Не прощання. Не назавжди. Їй треба лише врятувати світ і пережити війну з богами. Кращої мотивації вона не змогла б собі придумати.

Дорогою до храму вони з Калебом мовчали. Бідолаха, він був нажаханий. І з похмілля. Стереотипний наречений, попри дивні обставини.

Рената й Томо спостерігали з першого ряду, разом з усіма членами Консільйо, як наречені ввійшли до храму. На подив Алесси, Камарія сиділа біля вівтаря з гітарою в руках і загра-
ла Canto della Dea, супроводжуючи їхню ходу.

Було важко не зводити очей із Калеба під час церемонії, коли Саїда голосно сопіла поруч із Йозефом, а Камарія явно намагалася не сміятися із цього. Алесса підвелася, коли їй сказали, схилила голову під час молитов, прочитала потрібні слова й навіть злегка всміхнулася, коли падре насупився у відповідь на хихотіння Камарії.

Незабаром усе закінчилося, і Калеб усміхнувся. Лесть помітно й нервово, але все-таки усмішка була.

Раніше Алесса лише називалася Фінестрою. Тепер стала нею насправді. Калеб — її Фонте, і він буде її партнером у бою.

Томо й Рената підійшли привітати їх, вихваляючи падре та інших членів Консільйо за те, що план спрацював успішно і що острів добре захищений завдяки їхній геніальності.

— Біжіть, — прошепотіла Рената. — Ми відволічемо їх на деякий час, щоб ви двоє змогли втекти.

Що швидше вони зможуть повернутися до тренувань і переодягнутися у звичайне вбрання, то легше Алесса зможе вдати, ніби це був просто ще один день. Тому вона скористалася нагодою.

— І що тепер? — запитав Калєб, коли вони йшли по проході назад.

— Я не знаю, — відповіла Алесса. — Мабуть, продовжимо тренування до Діворандо.

Інші чекали на них у фое перед храмом: Камарія стояла на милицях, Саїда витирала очі рукавом, а Йозеф хотів поплескати Калєба по плечу, як суворий літній чоловік, захований у тілі сімнадцятирічного юнака.

Вони здійняли аплодисменти, й Калєб голосно шморгнув носом.

— Тут забагато пилу.

Алесса зняла рукавички, щоб витерти очі, й Камарія кивнула їм.

— Востаннє, разом?

Світ розплився, коли всі вони потягнулися, склавши руки до купи.

Їхні сили поколювали шкіру Алесси, зливаючись у щось, чого вона ніколи раніше не відчувала, розширюючись у її грудях у наелектризовану енергію.

Фое засвітилося, коли вусики блискавок пронизали сніжинки серед вогняних вихорів, оповитих хмарами туману. Чарівна екосфера розширювалася і стискала навколо них

у такт дихання Алесси, освітлюючи їхні здивовані обличчя. Блискучі крижані кристали танцювали та дзвеніли в дивній і прекрасній пісні, ніби її сила — їхня сила — раділа. Дар Алесси задоволено муркотів.

Майже одночасно Камарія, Йозеф і Саїда відпустили руки. Усі, крім Калеба. Магія залишилася на мить, а тоді їхні дари згасли. Її сила розширилася, заповнюючи простір позаду. Того, що раніше було достатньо, тепер бракувало, її дар уже не втамовувався, як раптова спрага.

Калеб послабив хватку. Його очі широко розплющилися, а пальці скрутилися, наче обгорілий папір. Він повалився на підлогу із жахливим гуркотом.

Ні. Тільки не знову. Ребра Алесси, ніби залізні пруті, стисли їй легені.

Її провина. Як завжди.

— Ні, ні, ні. — Хитаючи головою, Алесса відступила до проходу, подалі від ще одного Фонте при смерті.

Невдаха. Вбивця.

Ось вона. Відповідь, яку Алесса так шукала. Вирок. Дея заговорила.

Алесса не була створена для порятунку. Вона була створена вбивати. Це єдине, що вона коли-небудь робила.

Через коридор від храму сходи вели назад до Цитаделі.

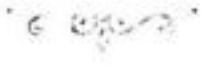
Праворуч від неї — коридор до міста.

Ліворуч — темрява.

Темрява перемогла. Вона побігла.

ТРИДЦЯТЬ ДЕВ'ЯТЬ

A torto si lagna del mare chi due volte ci vuol tornare.

Той, хто вдруге повертається до моря,
не має нарікати на нього.

ДНІВ ДО ДІВОРАНДО: 13

Існували й гірші місця, щоби померти.
Місяць, що висів над обрієм, здавався вдвічі більшим, ніж у місті. Алесса сиділа на великому корчуватому пеньку, проводячи руками по шорсткій корі, аж поки за щось зачепилася. Вона висмикнула скалку й кинула її в траву, а тоді стиснула палець, і на долоню потекла цівка крові.

Якби вона була іншою дівчиною в іншому житті, то, можливо, лежала б на пляжній ковдрі з коханим, рахувала б зірки, обмінювалася б поцілунками та спостерігала б за брижами місячного світла на хвилях. Однак те життя було не для неї.

Колись Данте описав цей пляж як найкрасивіше місце, яке бачив. Тепер він стане останнім місцем, яке побачить вона. І цього достатньо.

Усе, що вона просила в обмін на роки свого життя, свою сім'ю, своє ім'я, — не бути самотньою, коли придуть чудовиська. Зустріти смерть на тій скелі з партнером поруч.

Якби вона загинула, то померла б як героїня.

Якби вона страждала, то принаймні не на самоті.

Така була угода. Така була обіцянка.

Брехня. Усе це.

Боги ухвалили свій вирок.

Чи то люди були вільною ниткою, яку треба перерізати, чи то проблема містилася не в них, а в ній самій. У будь-якому разі вона не мала вибору.

Її серце ще билося, але вона вже була мертва.

Створена не Деєю, щоб врятувати. А Кролло, щоб наблизити кінець.

Вона не змогла згуртувати. Не змогла врятувати Саверію.

Чи вітатимуть її на небесах за спробу, чи її душа почорніла того дня, коли руки стали зброєю?

Розмазуючи сльози по обличчю швидким рухом, вона зірвала сукню. Останній слід, який залишить у цьому світі, — весільна сукня, заплямована багном.

Одягнена в тоненьке спідне, вона ввійшла в океан.

Коли стало занадто глибоко, щоб стояти, попливла.

Вона не могла змусити себе втопитися, але якщо продовжуватиме плисти, руки із часом стануть надто слабкими, щоб тримати її на поверхні. Вода зімкнеться над її головою, розквітне нова Фінестра, і її сім'я, її друзі, Данте — всі, крім неї, — можливо, отримають шанс вижити.

Івіні сказав, що єдиний спосіб врятувати острів — це пожертвувати нею, але жертва вимагає втрат. Отже, це вимагало вибору. Її вибору.

Вона помре, якщо доведеться, але не як жертва.

Якщо хтось і мав увійти в історію за вбивство Фальшивої Фінестри, то це була вона сама.

Пропливаючи повз валун у центрі бухти, Алесса невчасно схлипнула, й у рот набралось повно води. Дівчина наказала тілу прийняти це, дозволити воді заповнити легені, але паніка змусила руки битися, хапатися.

Її руки наштовхнулися на камінь, і вона, задихаючись і кашляючи, витягла себе на рівну поверхню.

Така егоїстка, що навіть не змогла втопитися, аби врятувати світ.

Притиснувши коліна до грудей, вона дивилася на тихий океан. Час і простір не мали значення в день нескінченної ночі.

Її заціпеніння спалахнуло гнівом у відповідь на віддалений плескіт. Усі ці роки вона ненавиділа свою самотність, а тепер, коли потребувала її, отримала відмову. Вона не хотіла нікого бачити.

— Я шукаю тебе вже декілька годин.

Навіть його. Особливо його. Данте виліз на камінь.

— Ти знайшов мене, — відповіла вона без жодних емоцій. — Тепер іди геть.

Ніч приховала його, але їй не потрібно було бачити, щоб знати, який вигляд він має. Спогади були яскравішими за все, що Алесса могла розгледіти в темряві.

— Це не твоя провина. — Його рука лягла на її шию, ніжно розминаючи шкіру, проте Алесса не відповіла на дотик.

— Це *завжди* моя провина.

Її острів — її народ — був приречений, і є лише один спосіб врятувати їх: пожертвувати собою. Однак вона не хотіла цього робити. Алесса хотіла прикинутися звичайною дівчиною, забути про все, що існує за межами пляжу, і залишитися

там назавжди з красивим, впертим чоловіком, який не здригався від її дотиків та не цурався її, як решта світу.

Він народився гіоте, але справжнім монстром була вона.

— Ти мене чуєш? — низьким і наполегливим голосом запитав він. — Калєб *живий*. Непритомний, але живий.

— Звідки тобі знати? Тебе ж там не було.

— Я повернувся, але ти вже зникла. Лікарі сказали, що він виживе.

— Чудово. Калєб живий. — Можливо, якби вона вийшла з глибокого заціпеніння, відчула би полегшення, навіть радість. Алєсса сподівалася, що цього не станеться. Почуття тільки ускладнять те, що вона мусить зробити. — Якщо я не змогла втримати Фонте притомним на весіллі, я не зможу втримати його живим у битві. Я не зможу врятувати всіх.

Вона не усвідомлювала, що хитає головою, поки він не взяв її обличчя у свої долоні.

Не важливо, як далеко втече Алєсса, її завжди тягнутиме назад до того жалюгідного піка, де вона впаде й побачить, як руйнується весь світ. Через неї. Кохання Данте було лише ще однією ниткою, що прив'язувала її до життя, якого вона ніколи не хотіла.

Гарячі сльози котилися по щоках.

— Я так втомилася намагатися, зазнавати невдач і робити людям боляче. Я більше не хочу цього.

— То й не роби.

— У мене немає вибору. — Їй хотілося обірвати небо вниз і пошматувати його нігтями, вирвати кожну зірочку з небесного полотна, аж поки бездонна темрява зрівняється з порожнечою всередині неї.

— Вибір завжди є. — Данте тримав її обличчя, змушуючи дивитися йому в очі. — Якщо ти не хочеш повертатися, ми

не повернемося. Ми знайдемо печеру, наповнимо її припасами. Забарикадуємося всередині, поки скарабео самі вимруть.

— Я стану зрадницею. Вигнанкою. Навіть якщо Саверіо дивом виживе, я буду вигнанкою до кінця свого життя.

Він знизав плечима.

— Ти кажеш так, ніби це щось погане.

З її вуст вирвалося щось середнє між істеричним сміхом і здавленим подихом.

— Тисячі людей помруть.

— Це правда. — Він показав на клаптик трави за піском: — Ми могли б побудувати маленький будиночок прямо там.

— Посеред безплідної землі, спустошеної роем ненажерливих демонів.

— Рослини відростуть.

— До того як ми помremo з голоду?

— Я б ловив рибу на обід.

Вона зітхнула.

— А я б вирощувала курей.

— Ти, напевно, дала б їм імена й постійно б із ними розмовляла.

— Мені б довелося, інакше я б звела тебе з розуму своєю балаканиною.

Данте провів великим пальцем по її щоці.

— Ми могли б завести кота.

Він пропонував їй усе, чого вона хотіла. Проте на вечеру не прийдуть друзі. І рідні теж. Навіть незнайомці не прийдуть. Тільки вона, Данте й будиночок на ідеальному пляжі. Її мрія, розбита і спотворена.

Вона врзалася в Данте, цілючи його так несамовито, що він відсахнувся. Її коліна шкрябали камінь обабіч нього, і він

перевів подих. Однак Данте не напучував її, а поклав руки їй на талію.

Гаряча, наполеглива, вимоглива, вона спонукала його заспокоїти її, але замість загасити вогонь Алесси, він зустрів дівчину власним. Вона горіла дедалі гарячіше і яскравіше, аж доки впевнилася, що спалахне, наче зірка, яка згасне й знищить усе навколо.

Потім тремтливе дихання перетворилося на ридання, і він тримав її, поки вона плакала.

Проводячи пальцями по її волоссю, він шепотів солодким голосом, який Алесса так любила, про мрії, що ніколи не здійсняться, і про сонячні дні, яких вони ніколи не побачать. Його слова були повільними й м'якими, наче тривали вічність.

Коли Алесса виснажилася, а сльози закінчилися, дівчина дозволила Данте допомогти їй сісти.

— Якщо ми не помremo, то зможемо повернутися сюди?

Данте подивився на місяць із вразливим виразом обличчя.

— Ти справді думаєш, що захочеш жити з гіоте, коли станеш рятівницею і загальною улюбленицею?

— Я ще нікого не врятувала.

Він підніс її руку до своїх губ.

— Я не впевнений у цьому.

СОРОК

L'armi dei poltroni non tagliano, né forano.

У руках боягуза зброя не здатна ані порізати, ані вколоти.

ДНІВ ДО ДІВОРАНДО: 13

Було вже за північ, коли вони повернулися до Цитаделі, однак Алесса мала на власні очі пересвідчитися, що Калеб живий.

Жінка в медичному халаті зробила швидкий реверанс, коли Алесса увійшла до спальні Фонте. Лікарка Цитаделі, що схилилася над великим ліжком із балдахіном, не одразу підвела очі, саме зайнята якимись маніпуляціями.

Калеб лежав нерухомо під хрусткими білими простиралами. Його повіки були синіми, а губи блідими.

Стіни зімкнулися навколо Алесси.

Вони збрехали.

Вона спробувала знайти позаду себе руку, яка б її підтримала, але Данте залишився в коридорі. Їй доведеться зіткнутися із цим самій.

— Як він? — Затамувавши подих, Алесса чекала відповіді. Звичайно, труп не потребував би медичної допомоги.

— Стабільний. — Лаконічна відповідь лікарки та її вираз обличчя покладали на Алессу повну відповідальність. — Він був сильно зневоднений і перевтомлений. Я застерегла б його від будь-яких навантажень, якби консультувала. Але, очевидно, що не консультувала.

— Отже, ви не думаєте... Я маю на увазі, що в попередні рази з ним було все гаразд.

— На мою професійну думку, його знемога — наслідок багатьох чинників. Божественна чи ні, але ваша професія фізично виснажлива, і панові Таперовському варто було краще про себе дбати. Я сподіваюся, що коли вас покличуть тренувати наступну пару, ви переконаєте Консільйо зібрати команду медичних консультантів. Попри думки декого щодо цього, використання мудрості, яку нам дала Дея, не є образою для неї.

Алесса схилила голову, як винна дитина, хоча ніколи й не заперечувала такого підходу. Саме члени Консільйо були проти, коли Томо запропонував дізнатися сторонню думку про маленьку проблему Алесси.

— Я передбачаю, що він повністю одужає, але до того часу йому потрібен відпочинок. *Повноцінний відпочинок.*

— Так, Дотторессо. Звичайно.

Медсестра скорботно подивилася на ангельський профіль Калеба, наче підозрювала, що Алесса прийшла, аби прикінчити його.

Дівчина занадто швидко зачинила двері — їхній гуркіт прорізав тишу.

Данте, який стояв, спершись на кам'яне поруччя, звів брови, ніби заспокоюючи: «Бачиш? Я ж тобі казав».

Їй кортіло розсміятися. Або заплакати. Або й те, й інше.
Данте розкрив обійми, й Алесса пригорнулася до нього.
Її гавань у бурхливому морі — тепла, міцна й майже незнищенна.

Калеб живий. І він залишатиметься таким доти, доки вона триматиметься від нього подалі. У неї досі є Фонте. Технічно. Ймовірно, недостатньо сильний, щоби битися, тож їм доведеться замінити його кимось для справжньої битви, але вона не вбила його.

Налякані раптовим криком, вони відскочили в різні боки. Обличчя Данте віддзеркалювало тривогу Алесси.

Боячись поглянути, але бажаючи дізнатися, хто помітив їхні невчасні обійми, Алесса визирнула через поруччя.

Рената стояла внизу у дворі, затуливши рота рукою.

Позаду неї стояв Томо й дивився просто на Алессу. Він видавався розтріпанішим, ніж будь-коли раніше.

— Вони були не при собі, коли я пішов, — прошепотів Данте.

Алесса усвідомлювала почуте, доки її наставники поспішали вгору по сходах.

— *Благословенна Дея*, ми думали, що ти померла! — задихаючись сказала Рената, коли досягла вершини сходів.

— Не зовсім, — сумно всміхаючись, відповіла Алесса.

— Ми думали, що втратили тебе, — сказав Томо.

Рената в мовчазній молитві звела очі до стелі.

— Дитинко, коли ти зникла, я за мить постарішала на десять років.

Сльози затремтіли на віях Алесси. Вони з полегшенням побачили її живою — її, Алессу, а не Фінестру. Вона навіть не усвідомлювала, як сильно потребувала цього.

— Мені шкода. Я подумала, що вбила Калеба, і вирішила, що боги сказали мені принести себе в жертву.

— Люба дівчинко... — Томо скрушно похитав головою, надто задихаючись, щоби продовжувати.

— Хоча я захоплююся твоєю рішучістю, у тій ситуації був дуже вдалий час, щоб запитати думку ще когось іншого. — Рената тремтливо видихнула. — Але мушу сказати, що я пишаюся тобою: ти готова робити складний вибір. Ти подорослішала.

Від лагідного тону Ренати почуття провини відступило, й Алесса опанувала себе.

— Що ми скажемо людям?

— Нічого, — рішуче відповіла Рената, розправляючи рукави, ніби намагаючись розгладити складки в їхніх планах. — Ти вибереш когось іншого, і ми триматимемо це в таємниці до закінчення Діворандо. Я не люблю брехати людям, але тобі все пробачать, коли ти нас врятуєш.

— Ми просто вдячні, що *ти* в безпеці, — палко сказав Томо. Обличчя Ренати пом'якшало.

— Дее, змилуйся, може, я все-таки посплю сьогодні.

— Тоді ходімо. — Томо взяв Ренату за руку. — Тобі треба поспати, а мені випити.

Алесса відійшла від сходів, коли вони зникли з поля зору, й Цитадель знову занурилася в тишу.

Відгорнувши волосся дівчини вбік, Данте поцілував її в шию.

— Я повинен піти, — сказав він, але його руки міцно стиснули її.

Вона повернулася до нього обличчям.

— Ніна заприсяглася, що не розповість, і той чоловік не знає, що ти тут. Залишайся до Діворандо, щоб я сама могла провести тебе до Фортеці й прийняти бій, знаючи, що ти в безпеці й не робиш нічого нерозважливого. Наприклад, не намагаєшся самотужки захистити доки.

— Завжди із цими героїчними штучками, — прошепотів він їй у уста. — Я вкотре повторюю тобі, що це не моє.

Алесса запхала руки в задні кишені Данте та притягнула його ближче.

— Ти можеш брехати собі, але мене тобі не обдурити.

Почувши різке прокашлювання, вони знову відскочили одне від одного.

На вершині сходів стояла Рената з абсолютно порожнім виразом обличчя.

— Я забула уточнити, що обладунки вже у твоїй кімнаті.

— Обладунки? — До битви лишалося два тижні.

— Для Благословення Війська.

Звісно. Коли зійде сонце, вона має виступити перед зібраним військом і більшою частиною населення Саверіо, щоб обдарувати воїнів благодаттю Деї.

Святкування Карнавалу закінчилося, вона вийшла заміж за Калеба в День Спокою і Покаяння, й тепер розпочався останній етап підготовки. Солдати прощалися зі своїми сім'ями, маршували до постів і розбивали табори на кожному схилі пагорба, скелі й березі навколо Саверіо, зі зброєю наготові та дивлячись у небо. Саверійці з перепустками у Фортецю почали по черзі заходити всередину, а тавровані забивали цвяхами кожне вікно, зводили імпровізовані барикади й молилися з новоявленим відчаєм.

— Якщо нам пощастить, то світло буде таким сліпучим, що ніхто не помітить відсутність твого Фонте. — Рената пронизала їх важким поглядом. — А до того часу, чи можу я запропонувати вам перенести цю зустріч за зачинені двері?

Помираючи тисячею смертей від приниження, Алесса примудрилася гордовито кивнути. Вона ніколи не питала, яке покарання чекає на Фінестру, котра порушила заборону

торкатися когось, окрім Фонте, перед Діворандо, але мовчання стало, мабуть, однією з тих таємних люб'язностей, які кожна Фінестра пропонувала іншій.

Коли манірні кроки Ренати урвалися грюканням дверей поверхом нижче, Алесса пішла за Данте в кімнату й затулила обличчя руками.

— Будь ласка, скажи мені, що зараз нічого не сталося.

Данте щосили намагався не розсміятися у відповідь.

— Як ти можеш *сміятися*? Це було принизливо.

— Вважай це обрядом посвячення. — Данте обцілював її обличчя навколо розчепірених пальців. — Ти ж *знаєш*, що ці двоє пестилися перед *власною* великою битвою.

— *Навіщо* ти вклав мені в голову цей образ? — заридала Алесса. — До того ж їх повінчали й благословили, тож їм було можна. — Вона штовхнула його ліктем. — А я жахлива людина, яка залишила непритомного партнера прикутим до ліжка й була спіймана, коли мацала свого охоронця.

— Ти називаєш *це* мацанням? — Данте відсмикнув її руки від обличчя. Його усмішка згасла, коли вони вступилися одне в одного. Вона знала, що він збирається заговорити про від'їзд, аби запропонувати їй ту невелику безпеку, яку міг би дати своєю відсутністю, якщо Ніна не втримає язика за зубами. Якщо його не буде поруч, Алесса зможе відкидати будь-які чутки як істеричні вигадки.

Проте якщо його не буде... його не буде.

Пара обладунків лежала на її ліжку, як жорсткі металеві тіла. Перший, сконструйований за точними мірками Алесси; другий, один із багатьох, що зазвичай лежать у покоях Фонте, обраний до пари, адже він найкраще пасував Калебу.

— Ви з Калемом майже однакового зросту. І статурою схожі. Під обладунками ніхто не помітить різниці.

Данте заправив волосся за вуха.

— Я не можу бути твоїм Фонте. Що мені робити? Зцілювати себе, поки скарабео не здасться і не полетить геть?

— Я не прошу тебе залишитися на саму *битву*. — Вона поцілувала ямочку біля основи його шиї. — Лише на Благословення Війська. Це мій останній публічний вихід, і люди пліткуватимуть, якщо мого Фонте там не буде.

Алесса сплела пальці за спиною Данте.

— Будь ласка, — сказала вона. — Залишся ще ненадовго і врятуй мене востаннє.

* * *

Коли Данте накинув кольчугу на її плечі й допоміг одягнути нагрудник та прикріпив панелі до стегон і литок, вона відчула холодний неблаганний метал — навіть поверх тонкої туніки та легінсів.

Алесса надівала рукавички для Благословення, але не для справжньої битви.

Її руки, ноги й ступні будуть оголені під обладунками. Це потрібно, аби, коли прийде час битися, Фонте міг триматися, навіть якщо хтось із них буде занадто поранений, щоб встояти на ногах.

Отримавши свій перший інструктаж щодо обладунків, вона запитала, чому шоломи Фонте й Фінестри залишають відкритою потилицю. Томо пояснив, що на війні, коли вороги атакують згори, дуже важливо дивитися в тому напрямку. І, на щастя, Фінестра та Фонте зазвичай виконують свою роботу так добре, що вкрай мало скарабео долітають близько до них. Війська, щільно скупчені на схилі пагорба, були набагато спокусливішою здобиччю, ніж дві самотні постаті на вершині, захищені магією. Вона сподівалася, що так і буде.

— Я не думала, що він зможе хоча б сісти на ліжку, — сказала Рената, коли Данте спускався сходами на подвір'я. — Як ти взагалі вдягнула його в обладунки?

Данте підійняв забрало.

— О! — вигукнула Рената. — Геніально.

Данте опустив його, коли капітан Папатоніс увійшов, щоб супроводити їх на п'яцу.

Алесса мусила визнати: видовище вражало — тисячі броньованих солдатів, вишикувавшись в ідеальні шеренги, стояли на п'яці в очікуванні. Якщо вона й видала захоплене «ой», коли вони почали серію перших маневрів, то вигук заглушив гул натовпу, що спостерігав за ними.

Коли солдати перейшли до другої серії, її погляд зачепився за тріпотіння білого. Спину Алесси обдало холодом, коли Івіні вивів на п'яцу кілька постатей у мантиях.

Ніколи доти в її житті його поява не приносила нічого доброго, тож вона сумнівалася, що Івіні тут, аби загладити свою провину. Проте члени *Fratellanza* навіть не намагалися щось зруйнувати. Вони просто заповнили невеликий шматочок порожнього простору. Алесса не могла вигнати Івіні, бо її шию поколювало попередження.

Рената теж була незадоволена і сказала щось капітану Папатонісу, після чого той попрямував до Івіні з холодним виразом рішучості на обличчі.

Алесса востаннє зиркнула на Івіні, встромивши в нього найгостріший погляд, на який була здатна, а тоді повернулася до війська.

Івіні старався, але зазнав поразки. Він не вартий був і хвилини її часу.

Капітан доєднався до них, коли маневри солдатів завершилися, й Алесса вийшла вперед, щоб зайняти своє місце

для Благословення. Данте стояв трохи позаду неї з одного боку, Рената й Томо — з іншого.

— Дея, благословенна Богиня Творіння... — почала Алесса. — Ми просимо тебе спрямувати нашу зброю...

З металевим лязкотом охоронець у першому ряду витягнув свою.

— Створіння Кролло! — закричав він і кинувся до них.

Серце стислося в грудях, Алесса намацала свій церемоніальний меч, але Данте витягнув його першим, ступивши перед нею, аби захистити її.

— Відійдіть, Фінестро! — крикнув капітан, біжучи вперед, щоб доєднатися до Данте як живий щит.

Принаймні вона так думала.

Проте капітан Папатоніс здійняв меч не для того, щоб відбити бунтівного солдата. І Данте готувався до нападу спереду, а не ззаду.

Алесса закричала, щоби попередити його, але було вже надто пізно.

СОРОК ОДИН

Chi ha un cattivo nome è mezzo impiccato.

Хто має погане ім'я, той уже наполовину повішений.

ДНІВ ДО ДІВОРАНДО: 11

Руків'я капітанового меча врізалось в основу черепа Данте, і хлопець повалився на землю.

П'ять років тренувань — а кожну краплину здорового глузду як вітром здуло. Алесса кинулася до нього, але Рената, яка жодного разу не доторкнулася до неї, утримала її, стиснувши руку, немов лещатами.

— Вільно, капітане. — Лід у голосі Ренати зупинив запал Алесси. — Поясніться.

— Запевняю вас, що все поясню, — серйозно відповів капітан Папатоніс.

Двоє солдатів підійняли Данте під руки, й капітан грубо стягнув із нього шолом.

— Це не Фонте. — Злісно смикнувши Данте за волосся, він змусив його підвести голову. — Це самозванець.

Натовп зітхнув, нажахано відсахнувшись, наче побачив гротескну примару, а не вродливого чоловіка, на якого боягузливо напали зі спини.

Тієї миті Алесса ненавиділа їх усіх.

Томо ніяково засміявся.

— О боги. Враховуючи обставини, ми вирішили, що час Калеба Таперовського краще використати на тренування, тому привезли підміну, капітане. Маленький невинний маневр.

— Бачите, капітане? Ви роззброїли його і вибили з нього свідомість, хоча могли би просто запитати нас. — Рената підвищила голос: — Любий, чому б тобі не покликати синьйора Таперовського на балкон?

Томо шалено вистукував палицею по сходах, поспішаючи геть.

Алесса не могла дихати, і, здавалося, минула ціла сотня років, перш ніж Калєб ступив на балкон. Томо, напевно, підтримував його позаду, й була висока ймовірність, що Калєб ось-ось упаде, але він махав руками й посилав повітряні поцілунки, всміхаючись, як почесний гість на вечірці з нагоди дня народження. Повітря повернулося в легені Алесси, коли тисячі військових і ще більше цивільних підвели голови, аби побачити свого Фонте, живого й неушкодженого.

— Прошу вибачення, синьйоро, — сказав капітан. — Але це не єдина проблема.

Данте з тихим стогоном розплющив очі.

— Дозвольте мені. — Івіні ступив крок уперед, напівобернувшись, щоб натовп міг чути кожне його слово. — Прошу вибачення за це видовище, але я мусив діяти, коли дехто з моєї пастви повідомив, що зло проникло в Цитадель.

— Ні, — втрутилася Алесса. — Це не...

— Помовч, — прошипіла Рената. — Заради нього й себе. Без попередження капітан кинджалом розсік Данте обличчя.

Алесса підскочила, але Рената була швидшою.

— Досить!

Кров стікала по його щоці, збираючись у калюжі на білому камені, а він, зі заламаними руками й ножом біля горла, не міг сховати обличчя.

«Дее, допоможи мені, — подумки благала Алесса. — Я не знаю, що мені робити».

Вона розтулила рота, щоб заговорити, але Данте заперечливо похитав головою.

— Як ми зараз побачимо, ця річ, — продовжував Івіні, — це гіоте.

Данте втупився в Івіні очима, коли жахлива рана на його щоці почала затягуватися. Натовп загудів, наче перше попередження про бурю.

— Своїми лихими хитрощами він забезпечив собі місце поруч із нашою Фінестрою, запламувавши її магію й послабивши наших Фонте. — Івіні зробив рух, ніби затуляючи очі від злодіяння Данте. — Формальна страта — це занадто поблажливе покарання для цього створіння, але моя паства розправиться з ним.

— Ні, — задихалася Алесса. — Це не... Ми не можемо...

Томо закашлявся і промовив із благанням у погляді:

— Фінестро, ти співчутлива душа, але, можливо, ми повинні дозволити холодному розуму взяти гору.

Рената міцніше притиснула її до себе:

— Стули. Свого. Рота.

Алесса нічого не могла сказати. Нічого не могла зробити. Якщо вона проявить милосердя — якщо хтось зрозуміє, що

вона знала й дозволила Данте залишитися... Або ще гірше, що вона прийняла його у свої обійми...

— Сьогодні тут ніхто не вбиватиме. — Спокій Томо подіяв, як бризки прохолодної води на вогнище, що вирувало навколо. — Благословення Війська не може бути заплямоване такою гидотою.

Івіні, живе втілення обуреного жаху, здавалося, усвідомлював, що його план стати ангелом-месником Саверіо та катом демонів, руйнується.

— Але ж, синьйоре. Він приніс зло в це святе місце. Заплямував його чистоту своїм гріхом. Він заслуговує на покарання.

— І я впевнена, що члени Консільйо погодяться із цим, але таке рішення мають ухвалити вони, а не *ви*, — відповіла Рената.

Алессу трясло від люті й страху. Вони намагалися, але зробити могли не так уже й багато.

Івіні вжився в роль мученика, що страждає від почуття провини.

— *La Finestra sul Divino*. Ваша доброта надихає. Благаю вас, дозвольте мені перевезти цю істоту на континент. Навіть якщо це означатиме мою смерть. Мій останній акт покаяння за те, як я скривдив свою рятівницю. — Вдоволенна посмішка заграла на його вустах, коли окремі голоси з натовпу почали вигукувати на знак протесту.

— Ми не хочемо, щоб ви ризикували собою, падре, — відповіла Рената з доброзичливою усмішкою. — Нехай Консільйо обере відповідне покарання. А тепер, капітане, відведіть в'язня всередину й чекайте подальших наказів.

Алесса напружилася, боячись і сподіваючись водночас, що Данте вирветься з рук охоронців.

Очі хлопця були неживі, коли солдати вели його до Цитаделі.

Третій солдат пішов за ним, штовхаючи в спину мечем.

— Спробуєш утекти — і ми в'ємо тебе.

Серце Алесси стиснулося. Вона не мала жодних важелів впливу, хіба що відмовитися воювати, якщо його не звільнять. Та їй ніхто не повірить. Якщо вона не боротиметься, Данте загине разом з усіма.

Усе, що вона могла зробити — переконатися, що його не стратять. Принаймні всередині Цитаделі Данте лишався б під захистом, поки вона з'ясує, як звільнити його або переконати Консільйо проявити милосердя. Після Діворандо він міг би втекти на континент, змінити зовнішність і переховуватися декілька років, аж доки люди про все забудуть.

— Нумо закінчимо. — Рената ступила на місце, де кілька хвилин тому стояв Данте.

— Спершу я хотів би сказати дещо Фінестрі, — знову озвався Івіні.

— Хіба ви не сказали достатньо? — запитала Алесса.

Рената міцно стиснула зуби.

Він виграв. Чого ще він хотів? Звинуватити її знову? Вимагати, щоб Калєб станцював для них, аби довести, що він справді живий?

Обличчя Івіні перекошилося від болю, і він упав на коліна. Постаті в мантиях, що стояли позаду, послідували його прикладу й схилили голови.

— Фінестро. Чи зможете ви коли-небудь пробачити мені за те, що я посмів кинути на вас підозру? Воістину, я лише прагнув служити Деї. Тепер ясно, що Кролло побачив ваш неймовірний потенціал, ваш дар, вашу силу — і злякався. Відрадивши одного зі своїх поплічників, аби принизити вас,

він лише довів вашу гідність. Я мав би вірити. Я повинен був знати. Мені дуже шкода. Якщо ви виженете мене, я піду просто сьогодні.

Перш ніж Алесса встигла сказати йому, щоб він стрибнув із найближчої скелі, заговорила Рената:

— У цьому нема потреби, падре. Зрештою, людині властиво помилятися.

— А святому пробачати, — зітхнув Івіні. — Фінестро, чи зможете ви коли-небудь пробачити мені?

Відповідь була «ні». Однозначно ні. Однак розумна Рената вочевидь мала план. Алесса не знала, який саме, тож не хотіла ризикувати та зруйнувати його.

Дівчина подарувала своєму заклятому ворогові найширшій і найболючішій посмішці в житті.

— Кролло пошив у дурні багатьох людей, навіть *кращих* за вас. Що ж я за Фінестра, якщо каратиму священника, який намагається захистити свій народ?

Івіні, чорти б його вхопили, заплакав.

Кожна фальшива сльоза, що котилася по його обличчю, розпалювала її лютість. Водночас вона мусила віддати належне його акторській майстерності.

Івіні не хотів прощення. Він хотів влади. Він повстав проти неї, коли вона зазнала невдачі, штовхнув її, коли Алесса падала, змовився проти неї та вкрав довіру її власної охорони. Тепер, коли Фонте живий, Івіні знайшов цапа-відбувайла. Її найлютіший ворог виступав у новій ролі — вірного захисника й смиренного прохача. Хай чого б це коштувало.

Більше жодних убивств. Жодної отрути. Вона знайшла вихід, а Івіні переорієнтувався на нову справу, щоб згуртувати свою отару.

Сержант зі стройової підготовки вигукнув команду, і солдати з оглушливим галасом згрупувалися. В ідеальній, регламентованій симетрії армія Алесси стала на коліна, стукаючи кулаками в груди.

Цього разу всі дивилися просто на неї.

— Вітаю, Фінестро. — Рената говорила тільки для вух Алесси. — Вони люблять тебе. Вони битимуться за тебе на смерть. І саме *так* можна виграти війну.

Але якою ціною?

— Виграй битву — і все буде прощено. Ти ще ніколи не була такою могутньою, — сказала Рената. — Твої люди зроблять що завгодно, про що ти їх попросиш.

— Я хочу, щоб його звільнили.

Рената відпустила її руку.

— Що завгодно, тільки не це.

СОРОК ДВА

Ciò che Dio fa è ben fatto.

Дасть Бог день — дасть і пожиток.

ДНІВ ДО ДІВОРАНДО: 11

— Я вимагаю зустрічі з ним, — заявила Алесса, щойно вони опинилися всередині.

Рената сердито шикнула на неї, але та не заговкала. Не тоді, коли на кону стояло життя Данте.

— Може, хоч раз зупинишся й подумаєш? — Це вперше Рената видавалася такою старою. — Твій Фонті прикутий до ліжка, а людям потрібно вірити, що все йде за планом. Івіні грає цим містом, наче на скрипці, й він публічно оголосив, що на твоєму боці. Не змарнуй цього дару.

— Вона має рацію, — сказав Томо. — Не можна дозволити, щоб тебе запідозрили в симпатії до гіоте.

— Ти ж знаєш, що він не винен у смерті попередніх Фонті. Ти знаєш, що він не злий. Якби не він, я вже була б мертва пів дюжини разів. Це несправедливо.

— Ти зайшла так далеко й досі не усвідомила, що життя ніколи не буває простим? — Очі Ренати полагіднішали.

— Принаймні дозвольте мені побачити його... — Алесса захлинулася словами. — Будь ласка.

— Любонько... — тихо промовив Томо.

Рената стиснула зуби.

— *Ніяких* сліз. Підведи підборіддя. Хай очі палають. Іди туди так, ніби збираєшся відірвати йому руки й ноги.

На щастя для них усіх, Алесса мала вдосталь стримуваного гніву, щоб вдавати це.

Сльози висохли, змінившись погорливою маскою. Алесса пішла за Томо й Ренатою в невелику кімнату, призначену для затриманих п'яничок або недисциплінованих солдатів, яким треба охолонути.

Капітан вклонився, коли вони ввійшли.

— Фінестро, синьйоре, синьйоро, я не помітив загрози в наших стінах. Якщо забажаєте, я негайно подам у відставку.

Алессі захотілося вдарити *його* по обличчю одним із ножів Данте.

— Ви досі сумніваєтеся у своїй Фінестрі? — запитала Рената.

— Ні, — затамувавши подих, відповів капітан. — Ніколи знову. Кролло, мабуть, дуже боїться. Наша Фінестра стане найвеличнішою в історії.

Рената гостро зиркнула на Алессу.

Вона простягнула руку в рукавичці, долонею догори, до капітана.

— Кинджали.

— О, звичайно. — Капітан витягнув їх і передав їй.

Алесса оглянула їх, а тоді сховала кинджал, зафарбований кров'ю Данте, в потаємну кишеню сукні. Інший кинджал вона підкинула, схопивши його за руків'я, як учив Данте.

Нічим не виказуючи своїх намірів, вона ступила вперед і приставила кинджал до підборіддя капітана.

Його голова задерлася, очі метнулися на Томо й Ренату, які нічого не сказали, коли Алесса постукала ножом по кадику, що гойдався в горлі капітана. Він міг роззброїти її. Обое це знали. Однак Алесса була його Фінестрою, і якщо вона хотіла вбити його, він мав дозволити їй це зробити.

— Я пробачу вам, капітане... — почала Алесса, але її слова обірвалися. — Якщо ви присягнетеся, що із цього моменту доповідатимете мені про будь-які проблеми, що стосуються моєї безпеки.

Капітан Папатоніс прокаркав свою згоду.

— І якщо ви ще бодай раз спробуєте повернути такий трюк без мого дозволу, — продовжила вона, — я сама згодую вас скарабео.

— Чудово. Тепер, коли ми із цим розібралися, — підхопив Томо, — ми б хотіли поговорити з ув'язненим, перш ніж надати рекомендації Консільйо.

Алесса опустила кинджал, і Капітан провів пальцем під коміром.

— Я не впевнений, що це безпечно.

— Якщо ми втрюх не можемо захиститися від одного гіюте в кайданах, то жалюгідні з нас рятівники. Вам так не здається? — сказала Рената.

— І, крім того, — з м'якою посмішкою додав Томо, — Фінестра озброєна.

Капітан не мав заперечень.

Вони зайшли до кімнати. Данте сидів біля стіни, зі зв'язаними щиколотками й руками за спиною. Він міг би здатися лютим — навіть монстром, — проте Алесса бачила лише страх у його скручених м'язах, відчай у його насмішкуватій

браваді. Його погляд прикипів до неї, наче він тонув, а вона тримала єдину мотузку.

— Залиште нас, капітане, — наказав Томо.

Алесса дочекалася, поки двері зачиняться, перш ніж опуститися на коліна й обхопити руками шию Данте. Його тіло було твердим, як залізо, і крихким, як скло.

— Не хочу втручатися, але нам потрібні відповіді, — сказав Томо. — Що ти можеш сказати на свій захист, хлопче? Чому ти прийшов до Цитаделі? Заради грошей? Заради влади?

Данте шкрябнув пальцем ноги об землю.

— Вона попросила мене про це.

— Є інші причини?

Алесса глибоко зітхнула.

— Він хотів знайти інформацію про інших гіоте. Куди вони могли піти. І ми шукали підказки про те, де може розташовуватися *Fonte di Guarigione*, якщо він ще існує.

— Навіщо? — запитала Рената Данте. — Ти вже володієш його силою.

— Я думав, якщо знайду його, то, можливо, нам пробачать. — Здавалося, кожне промовлене слово завдавало Данте болю, наче йому доводилося вирізати із себе правду. — Або принаймні відчепляться від нас.

— А ти, Фінестро? — запитав Томо. — Як давно ти знаєш?

Алесса на декілька вдихів притулилася чолом до тугих сухожилів на шиї Данте, а тоді повернулася обличчям до наставників.

— Певний час. Він допомагав мені керувати моєю силою. Ось чому все йшло так добре... поки не припинило.

— Він коли-небудь намагався завдати тобі шкоди? — запитав Томо.

Шкоди — так. Навмисно?

— Ні. Хоча мав вдосталь можливостей. Він був добрим до мене, коли ніхто інший не був. Данте має мільйон причин бути жорстоким і безсердечним... — вона сумно засміялася. — Але він абсолютно нездібний вдавати злого.

Данте перехопило подих.

— Я вже планував поїхати після Діворандо, тож вам не варто хвилюватися, що я ще більше заплямую її репутацію.

У грудях Алесси розкрилася прірва.

— Коли люди побачать...

— Якщо ти мене випустиш, — він похитав головою, — усі вирішать, що мали рацію щодо тебе. Я не вартий цього.

— Для мене ти вартий цього.

Рената звела брови.

— Ти думаєш, люди будуть на твоєму боці, якщо ти об'єднаєшся з гіоте? Ти надто розумна для цього, Алессо. Коли Діворандо закінчиться, ви можете втекти разом, мені байдуже. Я замовлю для вас корабель і... Я буду тренувати наступну Фінестру. Але зараз ти повинна зосередитися на порятунку Саверіо. Якщо ти цього не зробиш, він однаково помре.

— Боюся, Рената має рацію. — Томо взяв її за руку. — Ми просили від тебе занадто багато, люба дівчинко, але зараз ти потрібна Саверіо більше, ніж цей хлопчина тобі. Не ображайся, юначе.

— Він ув'язнений, а не мертвий, — твердо сказала Рената. — Ми з Томо використаємо те, що дізналися із цього допиту, і переконаємо Консільйо залишити все, як є. У цей час ти відвідаєш свого прикутого до ліжка Фонте і впевнишся, що наша маленька витівка не добила його остаточно.

Цитадель гуділа: солдати перешіптувалися про чудовисько, а слуги, затамувавши подих, переказували новину всім, кого зустрічали на своєму шляху так, ніби кожен на острові не чув її вже з десяток разів.

Ідучи будівлею, Алесса бачила на обличчях слуг сильніше занепокоєння, ніж під час жалоби за всіма її померлими Фонте разом узятими.

Їхні страх і злість тепер отримали нову мішень, спільного ворога, і всіх охопив праведний гнів через те, що чудовисько обдурило їхню любу спасительку.

Молодий солдат перегородив їй шлях до сходів, ставши на коліна й щось лепечучи.

Алесса пробурмотіла прощення гріхів юнака, гостро усвідомлюючи, скільки людей спостерігають за нею, щоби побачити, чи проявить вона милосердя.

Стільки років мріючи про бодай крихту співчуття, дівчина нарешті отримала бажане — адже чоловік, якого Алесса кохала, взяв на себе провину за все, що вона будь-коли робила.

Вона відчинила двері в покої Фонте, і Калєб розплющив очі.

— Ти прокинувся, — озвалася Алесса, зайшовши до кімнати. — Мені так шкода. Я не знаю, що сталося. Усе було нормально. Навіть добре, але... все розвалилося.

— Фу. Як незграбно ти вибачаєшся. — Калєб наморщив ніс. — Крім того, схоже, що в мене й раніше було хворе серце. Лікарка каже, що зазвичай це не становить великої проблеми, але твій спалах енергії все погіршив.

Хвороба серця. Не її вина. Проте він стільки разів витримував її дотики й лишався при тямі.

— Прошу вибачення, — сказала вона. — Тобто *не* прошу вибачення.

— Секрет розкрито, так?

Вона сумно кивнула.

— Будь ласка, припини плакати. Я цього не витримаю.

— Я завжди думала, що дар Деї — то моя найкраща зброя, а виявляється, сльози ефективніше виводять із ладу чоловіків.

— У тебе хороший арсенал, — відповів Калєб. — Де він?

Алєсса розправила простирадло з однієї сторони ліжка.

— Його перевозять до порожнього склепу, поки Консільйо радиться.

Калєб здригнувся.

— Як готично. Подаси мені склянку, будь ласка?

Алєсса потягнулася до глєчика з водою, що стояв біля ліжка Калєба, але завагалася, перш ніж подати йому склянку.

— О, припини. Я не боюся тебе, — сказав Калєб. — Що тепер буде?

— Я не знаю. Я ще не вирішила, хто займе твоє місце.

— Нащо обирати? — запитав Калєб. — Приводь їх усіх.

— Ото видовище буде, чи не так? Ціла купа Фонте на Піку. Та нам не вистачить місця.

— Ні. Одні групові обійми — і ти переможеш скарабео посиленою версією того снігового торнадо, яким лєдь не вколошкала мене. Окрім того, що енергія віддачі обернулася проти мене, це було дуже круто.

Енергія віддачі. Щось штовхало її в глибині свідомості, окремі думки намагалися скластися воедино, але їх перервали Томо й Рєната, перш ніж Алєсса зібрала всі фрагменти до купи.

— Рішення було одноголосним, — сказав Томо із серйозним обличчям. — Ми переконали їх зачекати до закінчення Діворандо, але після того вони мають намір провести судовий розгляд.

Алесса схопилася на ноги.

— Ти казав...

— Я казав, що ми *спробуємо*. Так і буде. Це ще не кінець.

Тижнем раніше Алессі було б соромно плакати перед Калебом, Томо і Ренатою, але ніхто не розчарувався й не збридився, навіть Калєб із його відразою до сліз.

Він із зусиллями сів.

— Після всього, що він зробив для нас, вони залишать його гнити в склепі до початку Діворандо, без можливості втекти, якщо справи підуть погано? І що потім? Публічне побиття камінням?

— Сподіваюся, що ні, однак поки в нас немає іншого вибору. — Рената подивилася на Алессу. — Йому даватимуть їжу і воду через ґрати, але ключів в охоронців не буде. Ми чітко дали зрозуміти, що не потерпимо жодних таємничих зникнень чи «випадкових» смертей. Справедливість візьме гору.

Справедливість...

Нема справедливості в судилищі над особою за те, ким вона є, а не за те, що вона вчинила.

Алесса намагалася зберегти найменшу крихту надії. Поки що Данте лишається в безпеці. Однак він буде самотнім під час облоги, оточений мармуровими гробницями та людьми, які його ненавидять.

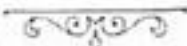
— Ну ж бо. — Рената взяла Алессу за плечі. — Плач. Лютий. Ти на це заслуговуєш. Ти злишся, і є чому. Проте сама можеш обирати: це зламає тебе, а чи зробить сильнішою.

Усередині неї все волато, хоча Рената мала рацію. Нарікання на несправедливість нікому не допоможе.

— Твій народ раніше ніколи не слухав тебе по-справжньому, але тепер слухатиме. — Рената стиснула плечі Алесси. — Виграй битву — і ми знайдемо спосіб його врятувати. Але спочатку ти повинна перемогти. Не змарнуй його жертви. Візьми силу, яку він тобі дає, і *скористайся нею*. Він не єдиний, хто потребує порятунку.

СОРОК ТРИ

Belle parole non pascono i gatti.

Красивими словами котів не нагодуєш.

ДНІВ ДО ДІВОРАНДО: 11

К оли сонце зайшло, Алесса знову стояла перед натовпом, що зібрався на площі. Вичікувальна тиша була такою глибокою, акустика такою досконалою, що їй не довелося підвищувати голос.

— Сьогодні день милосердя, — розпочала Алесса. — Консільйо постановив, що після Діворандо відбудеться суд над гіоте, і я... — Вона глибоко вдихнула. — Я згодна з таким рішенням. Як заповіла нам Дея, саверійці повинні бути народом милосердним, милостивим та гостинним, тими, хто захищає одне одного від сил зла і хаосу.

Її погляд упав на гостре обличчя під зачесаним назад сріблястим волоссям.

— Немає більшої божественної благодаті, ніж прощення, чи не так, падре Івіні? — запитала вона.

Івіні кивнув, оцінюючи ситуацію гострими очима.

— Ваша доброзичливість до грішників подібна до того, яким я бачу образ Деї.

Алесса сподівалася, її посмішка вийшла такою солодкою, що від неї в Івіні заболять зуби.

— Так і є.

Алесса довго шукала в натовпі найпохмуріші обличчя, запалі щоки та перелякані очі Помічених. Незабаром міська брама зачиниться назавжди, і вони опиняться по той бік. Вони дивилися на неї, щоби переконатися: у дівчини вистачить сил, аби перемогти рій, перш ніж він накинеться на їхні напівзруйновані будинки та зжере їх.

А тим часом останні селяни з віддалених частин острова просочувалися до міста, минаючи зграї Помічених й оголюючи зап'ястя біля міських воріт, щоб отримати дозвіл перебувати у Фортеці. Коли Діворандо прийде, за її спиною буде армія, а в руках — магія. Натомість Помічені позабивають вікна та двері й тулитимуться у власних домівках, молячись і сподіваючись дожити до ранку.

— П'ять років тому Дея обрала мене, щоб я захистила вас, і я не усвідомлювала чому. Я не була найрозумнішою чи найхоробрішою. Я не завжди була доброю і часто говорила погане в найгірші моменти. Синьйор Міямото і синьйора Ортіс зробили свою роботу.

Пролунало кілька смішків, які обірвали шиканням.

— Дея зробила мене могутньою. Спочатку я думала — аж занадто могутньою. Тепер так не вважаю. Мій дар був викликом, щоб стати чимось більшим, як я гадала, ніж я є. І сьогодні я кидаю виклик вам. Колись у мене був брат, який вірив, що я завжди чинитиму правильно. Іронія долі в тому, що тоді він просив мене діяти хибно, але, як і більшість сестер, я його не слухала.

Алесса зробила паузу, поблажливо всміхнувшись на поодиноке нервові хихотіння.

— Яюсь я попросила декого стати кращим і почула у відповідь, що люди не змінюються, що вони егоїстичні та жорстокі й лише прикидаються добрими. Я не погодилася тоді — і не погоджуюся зараз. Сьогодні я прошу вас довести мою правоту. Ми недосконалі, неідеальні, часто зламані, але в кожному з нас є потенціал стати чимось більшим. Ті, на кому лежить тавро злочинів, припускалися помилок. Часом серйозних. Вони крали, завдавали болю, а іноді й забирали життя. Я ваша Фінестра. Я теж забирала життя.

З натовпу почулися занепокоєні перешіптування, але вона продовжувала промову.

— Не навмисно й не зі злості, імпульсу чи помсти, хоча й свідомо. Я не надто відрізняюся від тих, хто краде, аби поїсти, або вбиває, аби жити. Я підозрюю, що багато хто з вас відчуває те саме щодо помилок, яких ви припустилися. Проте я вірю у вас, як Дея повірила в мене. І якщо я чогось і навчилася, то це того, що ми найсильніші, коли любимо більше і прощаємо більше. Не менше.

Алесса стала сильнішою завдяки тому, що полюбила Данте, який виріс із переконанням, ніби він — справжнє зло. Він бачив, як його батьки загинули від рук людей, яких він знав та яким довіряв, і вважав, що це його вина, що страх і ненависть штовхають людей до жорстокості. Можливо, він був єдиним живим гіоте, але не єдиним, хто виріс із вірою, ніби в його жилах тече гріх, а спадщина визначає його долю.

— Дея створила Фінестру, бо зв'язок — це наше спасіння. Сьогодні я прошу вас довести її правоту. Чи забарикадуємо ми наші двері й затулимо вуха від криків тих, хто доставляє

нам молоко і варить наш ель? А чи спробуємо врятувати кожну душу, яку зможемо?

Тиша у відповідь.

Самотній кашель відлунював у тиші. Шлунок дівчини стискався, коли вона думала, як довго їй ще стояти.

Вишукано одягнений чоловік із капелюхом у руках ви-йшов із натовпу.

— Це не фортеця, але дім нашої родини може вмістити дюжину людей або й більше, а кам'яні стіни — краще, ніж зовсім нічого. — Він жестом показав на обшарпану жінку з немовлям на одному стегні й малюком, що тримався за другу ногу. Її тавровані зап'ястя виднілися, коли вона притискала до себе дітей. Вона розридалася.

— Я занадто старий, щоби бути солдатом, але вмію вправлятися зі зброєю, — сказав смаглявий чоловік із міцними м'язами. — Один із Помічених може зайняти мое місце у Фортеці. У будь-якому разі, я б краще кидав каміння в жуків.

Одне за одним, потім парами й групами, люди виходили вперед. Одні зголошувалися битися, інші — поступитися місцем тим, хто цього потребує, а дехто запрошував людей у свої домівки.

Сотні зголосилися протистояти армії демонів, хоча з озброєння мали лише палиці, бити, ножі та іржаві труби. Вони вирішили боротися, щоб інші могли жити.

Якби ж Данте міг це побачити. Віра Деї в людей не була помилковою. І, розділивши їхню жертву, ніхто не мусив нести її наодинці.

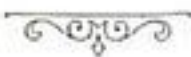
Разом ми захищені. Порізно ми знищені.

І раптом вона зрозуміла.

Ключ до її сили весь цей час був просто тут.

СОРОК ЧОТИРИ

Nessuna nuova, buona nuova.

Відсутність новин — це хороші новини.

ДНІВ ДО ДІВОРАНДО: 11

Ще не оговтавшись від свого одкровення, Алесса не помітила, що двері її покоїв відчинені, й ледь не вистрибнула із черевиків, коли з нізвідки вигулькнула чиясь постать.

— Ой, вибач! — верескнула Саїда.

Камарія незграбно підвелася з дивана, поклавши руку на поранену ногу.

— Калєб прокинувся, у нього чудовий настрій, але він нічого не знає про те, що сталося, тож ми сказали йому, нехай ще поспить. Що там *сталося*? З Данте все буде гаразд?

Співчуття на їхніх обличчях було занадто щирим, й Алесса зіщулилася.

— О ні. — Камарія, накульгуючи, обійняла Алессу, а Саїда поплескала її по спині.

Дівчина вже не вперше плакала сьогодні, але зараз дала волю сльозам, бо її обіймали подруги.

Коли найсильніші ридання вщухли, Саїда наказала їй сісти й побігла збирати інгредієнти для того, що, як вона заприсяглася, вилікує серцевий біль.

Алесса не мала апетиту.

Проте була дочкою пекаря й знала, що їжа заспокоює кухаря так само, як і того, кому та їжа призначена, тож дозволила Саїді насититися досхочу.

Камарія відчула полегшення, що вони залишили емоції позаду, і почала перераховувати на пальцях список переваг нинішньої ситуації.

— По-перше, він у Фортеці, тож його не загризе скарабео. По-друге, схоже, багато інших людей теж будуть у безпеці. Ми можемо щось придумати після Діворандо, але спершу нам треба пережити це.

— Серйозно? — з-за дверей пролунав обурений чоловічий голос. Калєб вхопився за одвірок. — Ви влаштовуєте вечірку без мене? Я ледь не помер, але цього замало, щоб заслужити запрошення?

— Ми плануємо, Калєбе, — відповіла Камарія.

— І печемо! — Саїда обізвалася з кухні.

— Використовуємо наш мозок і навички. — Камарія всмінулася, як кішка, що збирається накинутися на жертву. — А чим ти можеш допомогти?

— Ха-ха-ха, — відповів Калєб. Тоді обернувся й подивився на когось у коридорі. — Не зміг втриматися, так? Допоможеш мені зайти?

Йозеф підійшов до Калєба, й Алесса підвелася.

— Ти не повинен бути тут. Я пообіцяла Ніні, що викреслю тебе зі списку.

— В обмін на збереження таємниці, — відповів Йозеф. — Таємницю розкрито, тож угоду скасовано.

— То це вона? — поцікавилася Камарія. — Це *вона* розповіла Івіні?

— Вона каже, що не робила цього. — Йозеф зупинився, змушуючи Калеба зупинитися разом із ним. — Раніше Ніна була налякана й намагалася захистити мене, але ж вона не зла. Сидячи у в'язниці, Данте нікому не допоможе.

— Тоді, якщо вона виконала свою частину угоди... — почала Алесса.

— Я зробив свій вибір. — Йозеф допоміг Калебу сісти на диван. — Подобається їй це чи ні, я тут, щоб допомогти.

Саїда змахнула борошно з рук і підійшла з тацею чашок. Калєб понюхав свою і буркнув, що треба було б додати чогось міцнішого.

— Ще щось відволікатиме, перш ніж ми почнемо? — запитала Камарія. — Може, хтось хоче до вбиральні? Всі мають перекуску? Чи хтось бажає інший напій?

— Ні, — буркнув Калєб, втупивши погляд у свій чай.

— Йой, дитинці потрібно подрімати?

Калєб показав їй язика.

— Якщо вже ми все з'ясували, то настав час вирішити, хто займе місце Калеба. Можливо, я не в найкращій формі, але підберіть надійнішу пару милиць, і я буду там.

— Будь-хто з нас зробить це, — сказала Саїда. — Слово за тобою.

Ідея Алесси повністю сформувалася, коли всі вони знову добровільно зголосилися взяти участь. Декілька днів шматочки лишалися недосяжними для усвідомлення, але коли вона побачила, скільки людей готові пожертвувати своєю безпекою, то зрозуміла, як усе пов'язано.

— Я думаю, що вказівки неправильні.

— А можна конкретніше? — запитала Камарія.

— Вибачте, — сказала Алесса. — Я досі розбираюся в цьому. Отже, з усіх, кого Дея могла вибрати на Саверію, вона віддала цей дар *мені*, знаючи, хто я така. Як сильно я ненавиджу самотність. Як палко хочу бути частиною спільноти. Налагодити зв'язки й мати друзів.

— О, групові обійми. — Саїда ступила крок уперед, простягнувши руки.

Камарія відтягнула її назад за спідницю.

— Дай їй закінчити.

— У Святому Письмі сказано, що я повинна втратити свою ідентичність і жити ізольовано, аби сформувати такий зв'язок, який потрібен Фінестрі й Фонте. Однак я думаю, що, можливо, це повна дурня.

— *Фінестро*, — Калєб задихнувся від удаваного жаху. — Що за слова.

— Заткайся, Калєбе, — сказала Камарія.

— Заткайся, Камаріє, — відповів Калєб, імітуючи її тон так досконало, що Саїда захихотіла.

— Коли ми вже згадали про це, — продовжила Алесса, — чи могли б ви всі звертатися до мене на ім'я? Я знаю, що існують правила, але мені здається, за останні кілька сотень років деякі з них трохи застаріли.

— До біса правила, — сказала Камарія. — Їх переоцінюють.

Алесса всміхнулася.

— Ну привіт. Я Алесса Паладіно. Приємно офіційно познайомитися з вами.

— Алесса? — перепитав Калєб. — Справді? А я думав, що ти Мері, або, може, Марі.

— Це веселий маленький урок теології, — сказала Камарія, отримавши ліктем від Калеба. — Але ти досі не сказала нам, хто триматиме тебе за руку, коли прилетять жуки.

— Ось що я намагаюся сказати. — Алесса глибоко вдихнула. — Я сподіваюся, що це... будете всі ви.

Чотири пари очей витріщилися на неї.

— Я думаю, Кaleb знепритомнів, бо спершу кожен із вас поглинав частину моєї сили й ніхто не був перевантажений, та коли ви відпустили мене, Кaleb отримав її всю, й це було занадто.

— Тобто? — запитав Йозеф.

— Тобто я *планую* мати більше одного Фонте. Одночасно.

— Ого, — сказала Саїда. — У жодному з текстів не згадується про таку ідею.

— Гадаєш? — Алесса сумно всміхнулася. — *Разом ми захищені*. Це ж у кожній пісні. На кожному стінописі. Може, саме цього Дея хотіла від самого початку. Вона сказала нам знайти безпеку у зв'язку. У спільноті. Ми — *люди* — записали це й перетворили на мільйон правил, які регулюють, що Фінестра може одягати, кого торкатися, кого любити та про що розмовляти. Не боги створили ці правила. Їх вигадали *ми*.

— Апокаліпсис наближається... — Кaleb удав, що дивиться на годинник. — Десять днів? Одинадцять? Хто продовжує рахувати? А ми плануємо відкинути всі писані правила. Чудово. Як щодо тієї частини, де сказано, що гіоте — зло?

Алесса не могла всміхнутися.

— Щоб виправити останнє, треба більше часу, але ми розберемося із цим після того, як врятуємо світ.

Йозеф досі був приголомшеним.

— Команда Фонте?

Кaleb прочистив горло.

— Гм. З надійних авторитетних джерел мені відомо, що правильна множина цього слова — *Фонти*.

Камарія вдарила його по руці, й вони влаштували дитячу бійку з ляпасами.

Алесса спостерігала за їхньою суперечкою з ніжною прихильністю. Можливо, у *Verità* й сказано, що не любити нікого — це єдиний спосіб любити всіх, але вона закохалася в Данте, й тепер її серце могло розірватися від любові до друзів.

Любов не вимагає ідеальності. Люди — людяні, хибні, недосконалі, — які почали писати *Verità* сотні років тому, можливо, стали на правильний шлях, але вони заблукали на ньому. Маятник хитнувся так далеко, що зламався. І якщо вони помилялися в цьому, то могли помилятися і щодо іншого.

Алесса намагалася стати схожою на Ренату, сильною і стоїчною, ховаючи свої емоції під шаром холодної відстороненості, але їй це ніколи не вдавалося. Дівчина намагалася бути такою, якою, їй здавалося, її хотіли бачити боги. Бути тою, котра, як їй казали, потрібна людям, та це принесло їй трьох мертвих партнерів і панцир навколо серця. Вона була недоумкуватою, поки не відкинула правила, не згорнула священні книги й не дозволила собі бути емоційною, впертою, розгубленою — собою.

Її помилкою було вдавати когось *іншого*.

Вона досі була Алессою. Особистістю, дочкою, сестрою, коханою, подругою. Їй не потрібно позбутися цих ролей, щоб стати Фінестрою. А лише переставити місцями складники, які вона вже мала. Можливо, Алесса була тільки однією тасьмою в гобелені, але кожна тасьма має своє призначення, й нитки не перетворилися б на мистецтво без них.

Щоб стати однією з багатьох, вона має бути *однією*.

А щоб виграти битву, їй потрібні друзі.

СОРОК П'ЯТЬ

Tardi si vien con l'acqua quando la casa è arsa.

Запізно лити воду, коли будинок уже згорів.

ДНІВ ДО ДІВОРАНДО: 7

За тиждень до Діворандо Алесса не витримала. Саїда і Камарія спали в її ліжку після того, як вона влаштувала велике шоу, «заснувши» на дивані декількома годинами раніше. Йозеф і Калєб залишилися в покоях Фонте, тож, коли Алесса вислизнула зі своєї кімнати й легенько зачинила двері, горизонт мав би бути чистим. Проте Калєб, як завжди, був скалкою в дупі.

— Ідеш без мене? — прохрипів він, тримаючись за поруччя.

— Чому ти не в ліжку?

— Не міг заснути й почув, як ти товчешся тут. Я йду з тобою.

— Куди? — невинно запитала вона.

Він роздратовано глянув на неї.

— Якщо ти скажеш, що водила мене до монстра, щоб я побачив його на власні очі, можливо, тебе не звинуватять у зраді. А я бажав вилаяти того пса, який посмів забруднити мого ангела. Чи щось типу того. — Він зневажливо махнув рукою. — Ну ж бо, допоможи мені спуститися зі сходів.

Алесса не хотіла компанії й не бажала ділитися тими декількома вкраденими моментами з Данте, але Калєб мав рацію.

Вони зупинилися посеред внутрішнього подвір'я, щоб Калєб міг перевести подих.

— І що, ніхто не цікавився, чому я не виходив із покоїв? Справді?

— Ми всім казали, що ти так серйозно ставишся до своїх обов'язків, що став відлюдником. Але той помах був дуже корисним. — Напередодні Калєб великодушно помахав рукою прислузі зі сходів коридору.

— Ти ж збираєшся випустити його, так? — Калєб здригався з кожним кроком; пальці однієї його руки впилися в її руку, а пальці другої біліли на поруччі.

— Я не можу. Івіні сказав своїм прихильникам підтримати нас, а не воювати з нами, і все розвалиться, якщо я доєднаюся до гіоте. Я не можу так ризикувати, особливо після того, як усі погодилися впустити Помічених. Ми нарешті об'єдналися.

— Ага, — сказав Калєб. — Проти того, хто цього не заслуговує.

— Знаю, це шокує, але виявляється, що вся ця історія з божественним рятівником не така вже й весела, як вони про неї розповідали.

— *Невесела?* Що саме в цьому невеселе? — Калєб пирхнув зі сміху. — Це найкращий час мого життя. А твого?

— Нче щодня на вечірці.

— Карнавал від ранку й до півночі.

— День народження, який ніколи не закінчується.

Повільно спускаючись Фортецею, вони залишили позаду гладенькі стіни головного коридору та зайшли в старі грубі тунелі й, нарешті, в катакомби. Калєб тремтів і пітнів, попри вогкий холод, а його хрипи відлунювали так, ніби тисячі черепів, викладених на стінах, дихають.

Двоє напівсонних охоронців стояли біля склепу, де лежали всі померлі Фонте й Фінестри.

— Ми тут, щоби помолитися за... — Алєсса намагалася вимовити ці слова.

— Зле огидне чудовисько, — закінчив за неї Калєб, говорячи набагато голосніше, ніж потрібно. Він скривився й махнув охоронцям рукою. — Кш-ш, гаразд? З мене досить і без того, щоб хтось витріщався.

Охоронці роздратовано презирнулися, але пропустили їх.

Мавзолей був повністю збудований із каменю. Обабіч від проходу розташовувалися окремі гробниці, які зачиняли брамами, щоб ніхто не міг потривожити вічний сон їхніх мешканців.

Коли Алєсса й Калєб дійшли до першого порожнього склепу, що, як здогадалася дівчина, може колись стати її власним, вона розгледіла в темряві самотню постать.

Того дня, коли вона зустріла Данте, він був у клітці, однак мав розкішний вигляд, домінував у просторі з грацією та силою. Тепер він забився в куток, його очі були тьмяними й неживими. І це її провина.

Вона, мабуть, кинулася б на ґрати, ридаючи, якби Калєб не зупинив її.

— Ти не помер, — бадьоро сказав Калєб.

Данте повільно підвівся, наче йому знадобилося докласти надто багато зусиль, щоб зрушити з місця.

— І ти теж.

Калеб нахилився до ґрат і театральнo прошепотів:

— Не знаю, чи ти чув, але вона старалася з усіх сил.

Губи Данте скривилися в легкій посмішці.

— Мене вона також намагалася вбити декілька разів.

— Спочатку катувала, а тоді ще й замкнула тебе? — Калеб похитав головою. — Жінки.

— Так, — Алесса закотила очі, — це явно жіночі штучки.

Вона могла б розцілувати Калеба за те, що він так легко розрядив ситуацію. Данте не міг приховати своєї муки, кожен його рух був скутий напруженням — від несвідомого стискання пальців до зціпленої щелепи. Це майже зламало її.

— Вона розповіла тобі свою теорію? — запитав Калеб у Данте.

Коли Алесса все пояснила, Данте спочатку мовчав, просто втупившись у стіну. Потім таки заговорив.

— Усі вони, так? Ти не могла здогадатися про це декілька тижнів тому?

Вони довго сміялися, сидячи в темряві, розділені ґратами й оточені мармуровими гробницями, посеред метушні щурів і комах, за декілька днів до Армагеддону.

Калеб по-дурному всміхнувся.

— Ну, я впевнений, що ви хотіли б усамітнитися, але не думаю, що зможу підійнятися сходами без сторонньої допомоги. — Він повернувся до Алесси. — І ти не повинна бути тут одна.

Данте напружився.

— Розслабся, — сказав Калеб. — Я тебе ні в чому не звинувачую. Ну, я маю на увазі — ох, це не моя справа. Взагалі-то,

думаю, що, може, це таки моя справа? Але я не дуже хочу цього, хоча однаково потрібно підтримувати видимість і повинно видаватися, ніби вона ненавидить тебе, тому я просто... відвернуся на декілька хвилин.

Це було максимально близько до того, щоб залишитися наодинці, тож Алесса викинула Калеба з голови й притиснулася обличчям до ґрат. Її там зустрів Данте — тепла шкіра в обрамленні холодного металу. Вона запустила руки в його брудну сорочку, притискаючи Данте так близько, як тільки могла.

Його хрипке дихання — єдиний звук, що вона чула.

— Уже недовго, — прошепотіла Алесса. — Я більше ніколи не дозволю, щоб таке сталося з тобою.

— Не давай обіцянок, яких не можеш виконати, *luce mia*. — Данте поцілував її в лоб крізь ґрати. — І не хвилюйся за мене. Я переживав і гірше. І, мабуть, переживу знову.

Її щоки стали мокрими від сліз.

— Як ти витримував усі ці роки?

Данте видав низький виснажений звук.

— Ти не хочеш про це чути.

— Я хочу знати все, чим ти готовий поділитися зі мною. — Вона взяла його руку, щоби простежити лінії на брудній долоні, прагнучи запам'ятати відчуття кожного мозолястого пальця й напнутого сухожилля. Піднісши руку до вуст, вона поцілувала темну пляму на його зап'ясті — все, що залишилося від фальшивого татуйовання — на знак мовчазного вибачення. — Ти не мусиш мені нічого розповідати. Особливо зараз. Зараз не час.

— Я у в'язничній камері. Здається, ідеальний час для зізнання. — Данте затягнув її руку крізь ґрати й притиснув до своєї шорсткої щоки. — Він знущався з мене.

Алесса сковтнула. Вона навчилася розрізняти зміну слова «*він*», коли Данте говорив про свого кривдника. Данте ніколи не називав ім'я того чоловіка, і вона підозрювала, що й не назвав би. Він вірив, що імена мають силу.

— Він любив нагадувати мені, що я останній гіоте. «Ти самотній і помреш на самоті, а коли це станеться, більше не залишиться нікого». Ніби знав, що це мене зламає.

— Скарабео краще з'їсти його повільно.

Данте розсміявся.

— Але він помилявся. І я тримався за цю думку протягом трьох років.

Алессу обурило мимовільне тремтіння, яке охопило її від думки про інших гіоте, що блукали лісами Саверіо — так, як вона завжди бачила у своїх нічних кошмарах. Казки, які розповідали протягом життя, важко забути.

— То є й інші? На Саверіо?

— Більше ні. — Данте послабив хватку, мовби дозволяючи їй відступити, але вона цього не зробила. — Я втік і пішов шукати їх, та, коли знайшов, вони вже були мертві. Згоріли у своїх ліжках. Від їхнього будинку не лишилося нічого, крім попелу та руїн.

Алесса заплющила очі від пекучих сліз.

— Спочатку я відмовлявся в це вірити. Поїхав до найближчого села, впевнений, що вони будуть там, і побачив свою тітку. Вона ледь поглянула на мене, сказала, щоб я забирався якнайдалі, змінив ім'я й ніколи не повертався. Вона не гіоте, тому її помилювали, але дядько Маттео й Талія... Померли.

Не дивно, що він проклинав богів. Можливо, Кролло і зробив невразливим до ран його тіло, але не серце. Вона відмовлялася вірити, що Данте був проклятий, хоча не могла заперечувати, що прокляте його життя. Водночас він якось

продовжував пливти в океані горя, борючись із течією, що намагалася затягнути його на самісіньке дно, створити з нього монстра Кролло.

Вона сплела їхні пальці разом.

— Це майже закінчилося. Скоро тут не буде нічого, крім чистого неба, котів і пляжів. Назавжди.

Він сумно всміхнувся.

— Ти впораєшся, ти ж знаєш.

Вона потерла великим пальцем його долоню.

— Я билася б краще, якби мене прикривав найкращий охоронець Саверіо.

Данте зітхнув із таким жалем, що пронизав її аж до пальців на ногах.

* * *

Останні дні промайнули в запаморочливій каламуті приготувань: Фортеця готувалася стати шпиталем, армія облаштовувала бойові позиції, а добровольці тренувалися на п'яці зі своєю потворною на вигляд, але ефективною саморобною зброєю.

Алесса і Фонте вправлялися безперервно.

Вони розробили систему — своєрідну ротацію, щоби бути впевненими, що кожен має шанс перевести дух і відновитися, водночас гарантуючи, що ніхто не залишиться наодинці, щоб нести основний тягар її сили. Навіть зараз, коли декілька разів їхній таймінг порушувався, Фонте мучилися в агонії.

Щодня сила Алесси зростала, наче й вона відчувала темряву, що насувалася на Саверіо.

Данте теж з'являвся: його обличчя постійно вимальовувалося в її уяві, незалежно від того, наскільки це було доречно, і щоразу сила тікала геть разом із її думками.

Калеб не брав участі в тренуваннях, хоча й пропонував. Йому дозволили сидіти на стільці, накрившись ковдрою, всупереч його роздратованим протестам, бо він схожий на сумного стариганя.

За три дні до Діворандо їхнє навчання перервала кухарка, яка з'явилася, нервово ховаючи руки в забрудненому борошном фартуху.

Виявилося, що якийсь кур'єр забарикадувався в коморі, відмовляючись виходити, поки Алесса з ним не поговорить. Дівчина могла б викликати охорону, щоб вибити двері й витягнути його звідти, але, схоже, працівникам кухні дуже подобався чарівний хлопчина з пекарні, й вони сподівалися, що Алесса не наполягатиме на цьому.

— Зрадники, — пробурмотіла вона.

Відправивши дівчину з чітким повідомленням, переповненим лайливими словами, Алесса коротко розповіла про свою останню зустріч із братом, якому промили мізки, а тоді повела Саїду, Йозефа й Камарію вниз.

Калеб залишився, ображений, що пропускає найцікавіше.

Коли Алесса прийшла, працівники кухні вже розійшлися.

— Іди додому, Адріку, — сказала вона, дивлячись крізь щілину в дверях комори.

— Ні, поки ти мене не вислухаєш.

— Востаннє, коли я тебе слухала, ти спонукав мене накласти на себе руки.

Йозеф ступив крок до комори.

— Хочеш, щоб ми змусили його піти, Фінестро? Я буду радий його вигнати. Або ж Камарія може підпалити двері.

Камарія голосно хруснула кісточками пальців. Волосся Адріка розвіялося по обличчю, коли до неї доєдналася Саїда.

— Я був засранцем, і мені шкода, — сказав Адрік. — Якщо ти радше підпалиш мене, ніж вислухаєш, хай буде так, але я не піду.

Алесса застогнала.

— Дайте нам хвилину, але якщо я закричу, біжіть сюди.

Камарія, Йозеф і Саїда відступили в протилежний кінець кухні, дивлячись, як Адрік вислизає з комори.

— Вибач, — сказав Адрік, сутулячись. — Я почуваюся жахливо, відтоді як... Ну ти знаєш. Але я справді думав, що чиню правильно. Звідки мені було знати, що тебе саботують? Я навіть не думав, що гіоте досі існують!

Алесса стиснула кулаки. У цьому був сенс, чи не так? Дозволити Данте взяти провину на себе, аби вона звільнилася від будь-яких звинувачень? І все-таки було нестерпно чути таке з вуст Адріка.

— Тієї ночі я добряче напився, бо був весь розбитий, а брат, з яким я пив, продовжував нести маячню про хлопця, котрого він намагався врятувати від прокляття. Клявся, що той гіоте, і що він вистежив його до міста, де хлопець бився за гроші. Так чи інакше, мені знадобилося декілька днів, щоб зрозуміти, чому те ім'я здавалося знайомим, і врешті-решт я зрозумів.

Алесса вилаялася.

— Я розповів Івіні, щойно дізнався, — продовжував Адрік, нічого не помічаючи. — І він врятував тебе, тож ми квити, так?

В Алесси аж руки свербіли вхопити брата за шию.

— Ти розповів Івіні? Бо думав, що тоді я *пробачу* тобі? Якби ти не був моїм братом, я вбила б тебе.

Адрік ворухнувся в мовчазній розгубленості.

— Я... я подумав... Алессо, він же гіоте!

— Я в курсі, — сказала вона. — Гіоте, який не раз рятував мені життя, зокрема й тоді, коли мій рідний брат переконував мене *накласти на себе руки*. То ось чому ти тут? Щоби приписати собі заслуги за те, що врятував мене від гіоте? Данте *допоміг* мені. Він *вірив* у мене. Він ніколи не зраджував мене. Мені шкода засмучувати тебе, Адріку, але тобі не вдасться перекласти провину на нього. Досі хочеш, щоб я випила ту отруту?

Адрік тремтливо видихнув.

— Ні. Ні, я дуже радий, що ти цього не зробила. Ти ж моя сестра. Я люблю тебе.

Вона закотила очі.

— І... — Він скривився. — І ще тому, що годину тому прибув корабель з Алтарі, переповнений людьми.

— З Алтарі? Чому? — запитала Алесса. — Невже їхня Фінестра ще гірша за мене?

Адрік глितнув.

— Їхня Фінестра мертва.

Слова вдарили в барабанні перетинки.

— Нова не з'явилася. Їхній острів повністю беззахисний.

— Ти хочеш сказати, що тепер на мене розраховують *два* острови? — запитала Алесса.

Саме тоді, коли вона думала, що тягар відповідальності вже не може бути більшим.

— То що, почув їхню історію і зрозумів, що *ти* міг би бути відповідальним за те, що два острови опинилися б у їхньому становищі?

Адрік, здавалося, замкнувся в собі.

— Неприємне відчуття, правда? Ласкаво прошу в моє життя, Адріку. Набагато легше звинувачувати когось іншого, коли щось іде не так, ніж коли *твої* рішення мають жахливі

наслідки. Якби я випила ту отруту, люди двох островів чекали б на смерть.

— Уперед, — рішуче заявив Адрік. — Нехай вони перетворять мене на бурульку, смолоскип або на що завгодно.

— Ти бачив мого брата, Шомарі? — втрутилася Камарія, неспроможна далі вдавати, що не підслуховує. — Чи інші кораблі ще в дорозі?

Адрік скривився.

— Вони посадили найвразливіших людей на найшвидші кораблі й відправили їх першими. Усі, хто має магічні здібності, — на останньому і найповільнішому кораблі, бо в них буде більше шансів захистити себе, якщо не встигнуть.

Камарія похнюпилася.

— У нас ще є час. Ми можемо зібрати цілу армію Фонте на вершині!

— Гм... — Адрік трохи насупився. — Вітер не віяв цілий день. Цей корабель навряд чи встигне.

Видіння Алесси про армію Фонте розвіялося тієї самої миті, але розчарування потьмяніло на тлі жаху від думки про корабель, що опиниться на міліні, коли з'являться скарабео.

— Я впораюся з вітром, — сказала Саїда. — Це мій сигнал бігти до доків?

Отож, Калєб ослаб, Камарія поранена, а Саїда вирушила у відчайдушну рятувальну місію — і новостворена команда Фонте знову зменшилася.

СОРОК ШІСТЬ

Le leggi sono fatte pei tristi.

Закони було створено для негідників.

ДНІВ ДО ДІВОРАНДО: 2

Останнє тренування Алесси з рештою Фонте розвалювалося на очах. Наступний день був відведений для молитви та відпочинку: Фінестра і Фонте просили благословення в Деї, солдати готували зброю, а люди розташовувалися у відведених їм місцях у Фортеці, яку зачинять опівночі. Алесса потребувала кожної хвилини тренувань, але зосередитися було неможливо.

Саїда досі не повернулася, тож десь там, за обрієм, у морі загубився беззахисний корабель, повний Фонте. Погода стала мінливою — то холодний дощ, то палюче сонце, то раптова буря зривала черепицю з дахів і розкидала її по п'яці, як осіннє листя, — і кожна кліматична зміна супроводжувалася здриганням самого острова.

Тим часом Данте нидів у склепі, й Алесса не могла, заплющивши очі, не бачити картини, як тріскаються мармурові стіни, як металеві прuti тріщать під стелею, що обвалюється, й усе зникає під уламками.

Цитадель пережила всі Діворандо, й Дея впорається і з цим, однак Алесса здригалася щоразу, коли думала про Данте, замкненого в клітці й самотнього в темряві.

У неї була одна робота, одна відповідальність — використовувати дар Деї, щоб врятувати всіх.

Проте на останньому тренуванні, коли дівчина мала би бути на піку своєї вправності, вона продовжувала збиватися, втрачати контроль і перевантажувати партнерів.

Алесса наполягала, що вона просто нервується, але це було не так.

Дівчина встигла побувати в Данте двічі, перш ніж Рената застала її за цим і заборонила приходити до нього знову. Щоразу він здавався ще змарнілішим, ніж під час попереднього візиту.

Можливо, незабаром вони обоє помруть, і його останні подихи минуть у тих самих стражданнях, від яких хлопець утікав роками.

Калєб скинув ковдру на землю й підвівся.

— Досить.

— Досить чого? — Камарія огризнулася.

Її поранена нога відмовилася працювати ще годину тому, і вона сиділа на підлозі з обуреним виглядом.

— Вона розпадається на частини.

— Мені шкода. — Наїжачилася Алесса. — Під час бою такого не станеться, обіцяю.

Калєб скорчив гримасу.

— Просто дозволь мені зробити це.

Камарія блиснула очима.

— Зробити *що*?

— Зайняти його місце. Очевидно ж. Ми всі знаємо, чому вона не в собі. Я подрімаю за ґратами, а ти зможеш зосередитися на битві.

Алесса наморщила лоба.

— Не думаю, що люди Саверіо проміняють свого Фонте на гіоте.

— Їм не обов'язково про це знати, — похмуро сказав Калєб. — Один чоловік у склепі — точнісінько такий самий, як інший, якщо боїшся підійти надто близько.

— Якщо люди дізнаються...

— Усі замкнуться у Фортеці до закінчення битви, й будького, хто спробує відчинити ворота після півночі, виженуть геть. Усе, що я маю робити, — це не обертатися, поки ворота не зачиняться, ось і все. Це безпрограшний варіант. Для всіх, крім мене.

— Чому ти готовий піти на це?

Калєб розглядав нігті.

— Він буде набагато кориснішим за мене на тому Піку. Не можу сказати, що я з нетерпінням чекав битви, але, виявляється, мені ще менше хочеться сидіти й ховатися під ковдрою, наче нікчемне ягня. Тож дайте йому меча, а мене натомість запхайте до мерців. Принаймні я хоч *чимось* допоможу.

— Маєш ідею, як підмінити вас так, щоб ніхто не помітив? — поцікавилася Камарія.

Калєб упав на стілець.

— Ти хочеш, щоб я сам зробив усю роботу?

— Я маю ідею. — Алесса засяяла надією. — У мене є брат, який винен мені послугу.

— Ну? — запитав Калєб, виходячи з-за ширми Алєсси. — Як я тобі? — В одязі Данте, з волоссям, потемнілим від жиру, Калєб міг би обдурити більшість людей, які легко прийняли б його за Данте. Однак не Алєссу. Можливо, якби вона не дивилася просто на нього... Ні, навіть тоді. Хоча його маскуваннє було досить хороше.

Як Рєнаті й Томо було відомо, Алєсса, Калєб, Камарія і Йозєф відсиджувалися в її покоях, розробляючи стратегію та обмінюючись останніми порадами. І це не було *цїлковитою* брєхнею. Просто спочатку вони мали здобути ще одну перемогу.

Калєб притулився до стїни, схрестив руки й подивився на Йозєфа та Камарію.

— Нєпогано, та?

— Влучно, — відповіла Алєсса. Сміятися в такий момент неправильно, але всі були знервовані, й сміх міг стати найкращим способом розслабитися.

Камарія штовхнула Калєба в бік.

— Тобі треба просто лежати й не рухатися. Зараз не час бути самовдоволєним.

Калєб подивився на Камарію згори вниз і підібрав великий мисливський зелєний плащ із пурпуровою підкладкою, накинувши його на плєчі.

— Каммі, я народився *самовдоволєним*.

— Аж гидко. — Камарія скривилася.

У коричневих штанах, підперезаних на талії шпагатом, із прикритим картатою кєпкою волоссям, Камарія нагадувала найкрасивішого у світі кур'єра. Якщо пощастить, ніхто не впізнає її й не здивується, чому так багато Фонтє блукає в склєпі за декілька годин до того, як Цитадєль замкнуть, готуючись до Діворандо.

— Ми можемо зосередитися на справі? — запитала Алесса. — Йозефе, тобі доведеться зачекати. Камаріє?

— Готово. — Камарія витягла з кишені коробку сірників і чиркнула одним. Коли він спалахнув, вона змусила мерехтливу пляму вогню перестрибнути із сірника на ліхтар на столі поруч, регулюючи полум'я, поки воно не стало саме таким, як дівчина хотіла. — Буде весело.

— Якщо нас не спіймають, — уточнила Алесса.

— І що вони зроблять? — запитав Калєб. — Виженуть нас? Запізно. Ворота зачиняються опівночі. Нікого не впускати-муть, нікого не випускатимуть, поки ми не виграємо війну. Або ж програємо. Тож, будь ласка, не програй. Я буду страшенно злим, якщо проведу свої останні дні в огидній тюремній камері.

Алесса видихнула.

— Тоді, гадаю, ми готові.

Камарія зухвало підморгнула Алессі й нахилила кепочку.

Головний тунель під Цитаделлю гудів від голосів.

Повітря загусло від спільного дихання й постійного галасу натовпу.

Скрізь були люди.

Алесса і Калєб часто зупинялися, щоби прийняти слова підбадьорення й обдарувати співчутливими усмішками алтаріанців, які змішалися із саверійцями.

Спираючись на руку Алесси, Калєб усміхався й посилав повітряні поцілунки, розмахуючи плащем, щоб усі бачили його в ньому.

Ворота будуть відчиненими ще одну годину.

Вони повернули в останній коридор до склепів і побачили, що вхід до них заблокував натовп цивільних та півтора десятка членів культу в мантиях, серед яких стояв Івіні.

Одним із них був Адрік. Кинувши на Алессу гострий погляд, він здійняв руку, ніби хотів почухати вухо, і прошепотів однією рукою: «Я намагався».

Алесса зціпила зуби. Єдине, що мав зробити Адрік — переконати Івіні дозволити йому залишитися на ніч на варті біля гіоте. Він мав бути *сам*. Натомість це стало справжньою вечіркою з усіма, кого вона не хотіла бачити.

— О, Фінестро, Фонте. — Очі Івіні заблищали, коли він побачив Алессу та Калеба. — Що привело вас сюди?

Алесса всміхнулася з доброзичливою милістю.

— Останній візит, щоби помолитися за це створіння, падре. Благословивши його, я сподіваюся пом'якшити пелену, яку він кидає на нашу Фортецю.

— Чудово, — зітхнув Івіні. — Ми прийшли зробити те саме. Ви, мабуть, чули, як і я, що хоробрі солдати, які його охороняли, муситимуть заступити на бойове чергування, але не бійтеся, ми обіцяємо взяти його на себе. Ми подбаємо, щоб за в'язнем був належний нагляд.

— Прекрасно, — сказала Алесса, скручуючи руки в кишнях.

Час для запасного плану.

Алесса очолила абсурдно велику процесію в склепі й стала на коліна перед в'язнем, Данте. Він лежав на землі, згорнувшись калачиком, і не ворухився, попри галас багатьох людей ззовні.

Її серце гупало у вухах, але вона почала читати благословення Деї якомога повільніше. Данте не подавав жодних ознак, що він хоча б живий.

«Дее, якщо ти взагалі мене любиш, зараз ідеальний час для дива».

Натомість вона отримала камінь.

Він вдарився об ґрати, рикошетом відскочивши від них.
Алесса вихором повернулася обличчям до натовпу.

— Хто жбурнув камінь?

Порожні обличчя. Маленький хлопчик здійняв руку.

— Я цілився не у вас, пані. Я думав, що влучу в гіоте.

Алесса почервоніла.

— Ми тут, щоб молитися.

— Але в мене досі не було шансу. — Хлопчик заверещав, коли чоловік — імовірно, його батько — потягнув малого назад за сорочку, зашипівши, щоб той замовк.

Не було *шансу*. У нього не було *шансу* кинути камінь у гіоте.

Нерухомий Данте видавався зловіснішим, ніж будь-коли. Алессі ще ніколи не було так важко зберігати спокій і контроль.

Саме тоді, коли здавалося, що нічого гіршого вже не станеться, з'явилася Ніна.

СОРОК СІМ

In bocca al lupo/ Crepi il lupo.

У вовчу пащу. / Хай вовк помре.

ДНІВ ДО ДІВОРАНДО: 1

— **П**адре, вам не варто наближатися до тієї істоти. — Ніна шмигнула носом, задираючи підборіддя догори. — О, привіт, *Йозефе*. Дивно бачити *тебе* тут. Ти досі на побігеньках у Фінестри?

— Обов'язок покликав, — сказав Йозеф, видаючись гордим, як той павич. — І я відповів.

— Закладаюся, що так і було. — Ніна подивилася в стелю, кліпаючи, ніби намагалася не розплакатися. — Я знала, що ти повернешся до неї. Вона явно полонила тебе своєю красою і шляхетністю. Хіба проста смертна *взагалі* може конкурувати з нею?

Йозеф насупився ще більше.

— Ми на порозі кінця світу, Ніно. Майбутнє кожного життя на Саверіо важливіше за твої дурні почуття.

Ніна роззявила рота.

— *Дурні почуття?*

— О боже мій, — пробурмотіла Камарія звідкись із натовпу, і всі ліхтарі погасли.

Ніна видала пронизливий зойк. Почалася штовханина, крики, й Калєб прошепотів на вухо Алєссі:

— Усе йде просто чарівно, чи не так?

Алєсса витягла з кишені руку без рукавички. Маленька рука вхопилася за неї, і її живіт здригнувся.

Нажахані крики луною прокотилися склепом, закликаючи кого-небудь знову засвітити ліхтарі, але всі запалені сірники одразу ж гасли.

Рука зникла, натомість у її долоню ковзнув шовк.

— Чи *хто-небудь* запалить світло?! — крикнула Алєсса.

Полум'я спалахнуло так яскраво, що їй довелося прикрити очі.

Камарія, зсунувши капелюх, щоб затулити обличчя, підійшла й простягнула ліхтар.

— Ось, пані, — сказала вона низьким голосом. — Мій, здається, працює.

Івіні вихопив ліхтар раніше за Алєссу.

Не зважаючи на шквал обурених вигуків, він поспішив до металевих воріт в'язниці Данте, через поспіх стукаючи ліхтарем об ґрати. Та сама нерухома постать лежала спиною до всіх, згорнувшись калачиком.

Підозріло звузивши очі, Івіні опустив ліхтар, щоби перевірити важкий висячий замок, неушкоджений і недоторканий.

— Перепрошую, — сказала Алєсса.

Івіні, бурмочучи щось собі під носа, віддав їй ліхтар.

Алєсса потягнула свого супутника до коридору, де погасло підозріло багато ліхтарів. Плащ із каптуром затуляв його

обличчя, але не так, щоби приховати синці на такій близькій відстані.

— Що вони з тобою робили? Я думала, в них немає ключа.

— Не потрібен ключ, коли можна кидати каміння, — крізь зуби процідив Данте.

Лють палала в її жилах, але вона мусила зачекати. Алесса планувала, що вони швидко пройдуть через переповнені рівні, поки Данте підіграватиме їй. Натомість його рука на її плечах стала важчою, кроки сповільнювалися. Вони прямували до більш залюднених рівнів, і кожне обличчя, що оберталось, щоби подивитися на них, підіймало в ній хвилю страху.

Дівчина кинула відчайдушний погляд через плече на Камарію та Йозефа, які трималися осторонь і намагалися злитися із сотнями інших саверійців, що снували навколо.

Люди запанікують, якщо ті кинуться підтримувати «Калеба», але буде ще гірше, якщо він впаде. І ще гірше, якщо всі зрозуміють, що це зовсім не Калєб.

Зрештою Алесса й Данте вийшли в головний коридор, і вона змогла розгледіти ворота Цитаделі.

— Майже прийшли, — прошепотіла вона. — Ще трохи.

Дві постаті перегородили їм шлях. Дуже вчасно.

— Фінестро, — звернулася до неї мати, поклавши руку з побілілими кісточками на руку *papa*. — Я була б вдячна, якби ви приділили мені секунду свого часу.

Алесса міцно вперлася ногами, аби утримати Данте у вертикальному положенні.

— Боюся, ми трохи поспішаємо.

— Прошу, — голос матері здригнувся. — Твій брат розповів нам, що він зробив.

— У мене немає брата, — рівним голосом відповіла Алесса. — Як і сім'ї. І мені досі болить так само сильно, як і того дня, коли їх не стало.

— Я знаю, що ти злишся на мене, але я намагалася робити те, що мені було сказано. Як того хотіли боги. Адрік... — вона піднесла руку до рота.

— Він повинен був захистити тебе. — Батько смикнув себе за коротку борідку. — А не робити... те, що зробив.

Данте сіпнувся, усвідомлюючи, що майже знепритомнів. Алесса запанікувала.

— Я рада, що ти не схвалюєш того, що твій син намагався вбити Фінестру, але мені справді треба йти.

— Ми не схвалюємо, що наш *син* намагався нашкодити своїй *сестрі*. — Мати смикнула за пасмо сивого волосся, що вибилося з пучка. — Мене виховали з думкою, що мій обов'язок — відмовитися від своєї дитини, якщо її буде обрано. Але в мене був обов'язок і перед тобою. Я знала... — Вона махнула рукою. — Я знала, що він приходив, але ніколи не питала. Я боялася того, що почую. А тепер... — Мати притиснула руку до рота, її дихання перетворилося на свист. — Я повинна була запитати. Я повинна була прийти.

— А гіоте — він зашкодив тобі? — запитав *рара*.

— Ні, — відповіла Алесса. Вона не знала, чи Данте повністю усвідомлює її слова, але промовила їх і для нього теж. — Він захищав мене. Завжди.

— Коли я задумуюся, якою самотньою ти, мабуть, була, що довірилася йому...

Адрік підбіг, і на його обличчі відбилася тривога, коли він побачив возз'єднання сім'ї.

— Я вже перепросив, *рара*. Відпусти її. У неї є важливі справи.

Алесса кинула на Адріка відчайдушний погляд. Її коліна підгиналися під вагою Данте.

— Візьми хоча б це. — Мати простягнула їй стос конвертів, перев'язаних мотузкою.

— Гаразд, *тата*, відпусти їх. — Адрік узяв пакунок і нахилився, щоб засунути його в кишеню плаща Данте. Почервонів, коли зазирнув під капюшон.

Мата нахмурила брови, коли схована голова Данте нахилилася вперед.

Вони повинні занести його всередину. Негайно.

— *Мата, рара*, — прошепотіла Алесса, не відриваючи від них погляду. — Якщо ви коли-небудь вірили мені в чомусь, повірте і в цьому. Він — дитя Деї, таке саме, як ви та я. Можливо, навіть більше. Я знаю, що сказано у *Verità*, але...

— Якщо ти кажеш так, то ми тобі віримо, — відповіла *тата*.

Відчайдушне полегшення сповнило Алессу.

— Тоді допоможіть мені.

Можливо, батьки не до кінця розуміли її, але вони не були дурнями.

— Чи можу я помолитися з тобою, Фінестро? — голосно запитала її мати. — Мій чоловік і син хочуть помолитися з нашим добрим Фонте. — *Рара* широко розкинув свої м'язисті руки, й Алесса штовхнула до нього Данте. Фінестра не могла торкатися нікого, крім свого Фонте, але жодні приписи не обмежували Фонте.

З веселою усмішкою *рара* обійняв Данте за плечі, а Адрік міцно потиснув йому руку, і вони разом пішли до воріт.

Йозеф і Камарія прослизнули повз, поки Алесса вдавала, що слухає безладну молитву *тата*.

Коли вони вже майже підійшли до воріт, мамина молитва обірвалася. Її очі наповнилися сльозами.

— Бережи себе, донечко.

Проковтнувши клубок у горлі, Алесса поспішила наздогнати *рара* й Данте.

Біля воріт Цитаделі батько поплескав Данте по спині, практично зіштовхнувши його з Йозефом.

Вони завалилися всередину, і саме тієї миті магічна сила Камарії знову змусила всі ліхтарі в коридорі згаснути, викликавши поодинокі крики з усіх боків. Адрік і Йозеф узяли на себе тягар підняти Данте сходами. Кожна сходинка здавалася вищою за попередню, та врешті вони досягли першого поверху й Адріку довелося повернутися назад. Алесса взяла на себе його вантаж, і вони рушили через подвір'я, дивним одягом та хиткими рухами привертаючи погляди розгублених охоронців, що проходили повз.

Алесса широко всміхнулася.

— Забагато тостів, але трохи еспресо його вилікує!

Охоронець знизав плечима.

Нагорі Камарія шкутильгала, несучи мило й сік, а Йозеф тримав Данте, щоб Алесса допомогла йому зняти брудний одяг.

Дівчина підвела голову від спроб стягнути з Данте черевки, коли в одвірку пролунав вигук.

— Я не дивилася, Йозефе, я не дивилася! — Ніна заплющила очі.

Йозеф зітхнув і похитав головою.

— Я все зробила правильно? — Ніна здригнулася від гордості. — Знаю, що трохи переграла, але мусила викластися, інакше не вийшло б переконливо. Йозефе, ти був *таким хвацьким*! Решітки чудово повернулися на місце, і я думаю, що крик дуже допоміг.

— Допоміг, — сказала Алесса. — Дякую.

Губи Ніни затремтіли.

— Це найменше, що я могла зробити. Я справді...

— Вибачишся після битви, добре?

На мідних віях Ніни забриніли сльози.

— Або під час?

Алесса всміхнулася.

— Звісно. У нас же має бути декілька перерв, так?

Камарія поставила на стіл тацю із чашками та горнятками, які парували, і згребла з підлоги купу брудного подертого одягу Данте.

— А це я викину.

Коли вони з Йозефом віднесли Данте до соляних ванн, Алесса, навіть не потурбувавшись роздягнутися, зайшла у воду повністю одягненою.

— Я гукну, якщо ти мені знадобишся.

Йозеф кивнув.

— Я принесу бульйон.

Алесса колисала Данте у воді: однією рукою обійняла його груди, а другою мочила його волосся й відгортала пасма з обличчя.

Її серце стислося від згадки про те, як колись *вона*, поранена, купалася тут, поки Данте, розлігшись на сходах, насміхався над її теоріями про гіоте. Вона не пам'ятала, що саме сказала, але ті слова, мабуть, ужалили його, додавши ще один шар порізів до шрамів, що залишаться з ним на все життя. Скільки разів Данте прикушував язика, коли такі люди, як вона, обговорювали, що він лихий, а його батьки були егоїстичними й жахливими?

Алесса роками думала, що з нею щось не так, що вона — помилка, гандж у божественному гобелені світу, і це мало не вбило її. Данте жив із цим усе своє життя.

Та всупереч власним стражданням, він допоміг маленькій дівчинці в провулку, над якою знущався хтось сильніший і могутніший. І сказав «так», коли налякана молода жінка попросила про допомогу.

Він залишався, коли міг піти, любив, коли міг ненавидіти, й дозволяв замикати себе, аби захистити людей, які без жодних докорів сумління змушували його страждати.

Вони не заслуговували на нього.

Йозеф навшпиньки зайшов до ванної кімнати з тацею і підсунув її до краю, щоб Алесса могла дотягнутися.

Очі Данте були заплющені, але він то опритомнював, то зомлівав, час від часу здригаючись, коли вона протирає його рани мокрою ганчіркою.

— Не турбуйся. Я скоро зцілюся, — сказав він.

Вона потягнулася за ложкою, сповнена рішучості влити в нього трохи їжі, щоб його сили могли працювати без перешкод.

— Дозволиш мені хоч раз подбати про тебе?

— Ніхто не дбає про мене, — пробурмотів він.

Сльози пекли її очі.

— Я дбаю. А тепер заговори.

Чи то бульйон, чи його сила оживила Данте так, що посмішка скривила губи хлопця.

— Хіба не треба цілувати рани, щоб вони загоювалися?

Вона поцілувала його скроні.

— Це не рахується.

— Якщо я поцілую тебе так, як *хочу*, — докірливо сказала вона, — ти впадеш мертвим від напруження. Зціли себе, і я віддячу тобі за це.

Він розплющив очі.

— Коли Діворандо?

— Маємо ще день. Не хвилюйся про це зараз. Тобі треба відпочити.

Йозеф, мабуть, чекав, нашорошивши вуха, нагорі, бо він із гуркотом спустився вниз, щойно Алесса покликала на допомогу. Разом вони витягли Данте з води, загорнули його в рушники й підійняли сходами. Йозеф був чарівно збентежений тим, що вкладає сплячого гіоте в ліжко своєї Фінестри.

— Іди й побудь з Ніною. Вона впоралася чудово.

Йозеф подивився на неї.

— Так, вона була неймовірна. Їй справді дуже шкода...

Алесса зупинила його жестом.

— Ми всі помиляємося. Вона була налякана й намагалася захистити того, кого любить. Сьогодні мені вистачило фантазій про помсту, щоб зрозуміти це. Крім того, ви всі будете потрібними мені на Піку.

Йозеф низько вклонився.

— Це буде для мене честю, Фінестро.

Алесса розсміялася.

— Може, після сьогоднішнього вечора ти таки змусиш себе називати мене на ім'я?

— Для мене це велика честь, синьйорито Паладіно.

Алесса штовхнула його в плече.

— Поки хай так. Ми ще попрацюємо над цим згодом.

Коли Йозеф пішов, вона заповзла в ліжко поруч із Данте.

Він застогнав і розплющив одне око.

— Почуваюся як шматок лайна.

— І вигляд маєш як шматок лайна.

Він хрипко засміявся.

— О, *luce mia*. Ти знаєш, як змусити чоловіче серце тріпотіти. — Він застогнав. — Це те, що відчуваєш, коли помираєш? То мені вже час назвати тобі своє ім'я?

— Ти не помираєш. Ти недоїдав, і тому не зцілюєшся зі звичайною швидкістю. Але ти *можеш* назвати мені своє ім'я.

— Ха, — здригнувся він. — Гарна спроба. Якщо я *не* помираю, ти не дізнаєшся його, поки не врятуєш світ.

— Що ж, ти занадто слабкий, щоб втекти, тож я зрештою витягну це з тебе. А тепер спи.

У якийсь момент його дихання вирівнялося, а її покинули рештки енергії.

Дівчина трималася за нього всю ніч, переплівши ноги, притиснувшись обличчям до його плеча, відраховуючи години за його серцебиттям.

Вона прокинулася від заспаного голосу Данте.

— Хіба ти не повинна проводити цей час у поклонінні?

Алесса відкинула ковдру, з полегшенням зітхнувши, що на ньому немає синців.

— А що, по-твоєму, я зараз роблю?

Він видав тихий звук схвалення, коли вона провела рукою по його грудях.

— Треба пам'ятати, за що борешся, еге ж? Хіба ти не казала, що поцілуєш усі мої рани?

— У тебе багато травм, але я зроблю все можливе.

Коли голод нарешті вигнав Алессу й Данте з ліжка, вони здійснили набіг на схованку їжі, залишену кухарями перед тим, як ті відступили до безпечної Фортеці. Ранок промайн timer у вихорі поцілунків, стратегій, їжі — Данте наполягав, щоб вони «підкріплювалися для битви», і це, очевидно, означало перекуси щогодини — та випадкових проміжків тиші, коли від усвідомлення того, із чим їм доведеться зіткнутися, в Алесси перехоплювало подих. У такі моменти Данте, здавалося, відчував зміну настрою дівчини раніше за неї, і при-

тягував її до себе на коліна, аби заспокоїти тремтливі пальці, стискаючи долоні, й тримав, аж доки це минало.

Під час одного з нападів нервового тремтіння він стягнув зі спинки дивана плащ і накинув його на них.

— Що це таке? — Данте витягнув стос паперів, й Алесса взяла його, мовчки розв'язавши мотузку.

— Листи, — відповіла вона. — Від моєї *тата*. — Алесса перевертала листи, відзначаючи дати, написані на кожному з них, але не читаючи далі.

— Ти збираєшся їх читати?

Вона заплющила очі.

— Я не знаю. Я приголомшена вже тим, що вона взагалі їх написала.

Данте поцілував її в щоку.

— Я дам тобі час на роздуми.

Він пішов у ванну. Алесса наважилася розгорнути першого листа, датованого її чотирнадцятим днем народження, через декілька тижнів після переїзду з дому в Цитадель.

*«Моя люба дівчинко,
я знаю, що не повинна цього робити, але не можу не
сумувати за тобою більше, ніж здатна висловити
словами. Сьогодні був парад на твою честь. Адрік ска-
зав, що ти мала чудовий вигляд, але я не змогла зму-
сити себе піти. Як я могла, коли це ще більше розбило б
моє серце, якби я побачила тебе і мусила б вдавати, що
ти не моя донька?»*

— Тук-тук. Ти ще не намолилася вдосталь?

Алесса витерла сльози з обличчя, заховала лист у книжку Данте, яку тримала в руках, і пішла відчиняти двері.

— Усі одягнені й мають пристойний вигляд після такої молитви? — Камарія зазирнула крізь пальці. — Не можна, щоб мої незаймані очі були заплямовані напередодні битви.

Ніна почервоніла, а Йозеф ніби став свідком скандалу.

— Ми не хотіли переривати твою молитву... — Ніна стрельнула на Камарію докірливим поглядом, коли та розсміялася. — Ми хотіли провідати Данте, а сонце вже сідає, тож *день* молитви формально закінчився. Крім того, нам нічого робити, хіба відпочивати, а спати ще рано.

— Ми могли б витратити ще трохи часу на хвилювання, — сказала Камарія. — Цей пункт досі в моєму списку справ.

У двері знову постукали.

— Дее, допоможи нам, — сказала Алесса. — Це день перед апокаліпсисом, а ми влаштовуємо вечірку.

Адрік стояв за дверима з дурнувтим виглядом.

— Що ти тут *робиш*? — запитала Алесса. — Ти повинен бути у Фортеці.

— Я знав, що ти будеш метушитися, тому сховався, поки ворота не зачинили. Тепер уже пізно! Я йду воювати з добровольцями й допомагати пораненим. Воїн-лікар, до ваших послуг.

Алесса прихилилася до одвірка.

— То *тепер* ти вирішив стати героєм? Присягаюся, ти мене вб'єш.

Адрік нерішуче всміхнувся.

— Принаймні цього разу не навмисно?

Вона зітхнула.

— Ну заходь уже. В нас удосталь їжі, щоб нагодувати цілу армію, але нема нічого гарячого. І вибір напоїв невеликий, якщо тільки ти не фанат лимончело кімнатної температури.

Адрік потер руки.

— То моє улюблене.

— Гадаю, дехто з вас уже знайомий з моїм братом. — Допомоги хлопця у викраденні Данте було замало, щоби переважити минулі злочини Адріка, але, схоже, вони його терпітимуть.

Данте вийшов із ванни, напіводягнений, коли вона закінчила напружене знайомство. Адрік здригнувся, явно вражений виглядом Данте, що світився здоров'ям, на відміну від того зламаного негідника, якого вони винесли зі склепу напередодні ввечері.

— О, привіт. Уся банда в зборі, — сказав Данте, напружуючи біцепси й проводячи рукою по вологому волоссю.

Адрік тихо присвиснув, схвально закивав головою і штурхонув Алессу ліктем, що вона демонстративно проігнорувала.

— Вони прийшли перевірити, як ти, — пояснила Алесса. — А мій брат-придурок останньої миті вирішив стати медиком, тож із ним ми теж застрягли. Я вижену їх після того, як ми поїмо, бо всім треба добре виспатися.

— Так-так, — сказала Камарія, відмахуючись від неї. — Якісь вказівки наостанок? Підбадьорливі слова? Бойові кличі?

— Точно, — сказав Йозеф. — Нам потрібен командний девіз.

Данте подивився на книжку в руках Алесси.

— *In bocca al lupo*. У пащі вовка. Це означає «на щастя».

— У пащі вовка? — перепитала Камарія. — Я не второпала.

— Одні кажуть, що це означає зустріти небезпеку — вовка — і сподіватися на перемогу. Інші вважають, що це про те, як мати-вовчиця носить своїх дітей і, попри гострі зуби, захищає від ушкоджень. У відповідь правильно казати: «*Crepi il lupo*» або «*Crepi*». Хай вовк помре.

Алесса здригнулася.

— Це просто вираз, — прошепотів Данте лише їй.

— Мені подобається, — сказав Йозеф. — *In bocca al lupo!*

— *Среpi!* — здійнявши кулак, гукнула у відповідь Камарія, проте це прозвучало радше як *креп*, і всі засміялися, окрім Данте. Утім, здавалося, йому коштувало величезних зусиль не всміхнутися.

— Коли ця битва закінчиться, я навчу вас усіх правильної вимови.

— Гаразд, — сказала Алесса. — Тепер, коли в нас є наш об'єднавчий клич, беріться до роботи.

— Їжте, пийте й веселіться. — Ніна передала Йозефу кошик зі свіжим хлібом.

Камарія здійняла свій багет, наче келих просеко.

— За завтра, у якому ми всі можемо померти.

СОРОК ВІСІМ

Tutti son bravi quando l'inimico fugge.

Усі хоробрі, коли ворог тікає.

ДІВОРАНДО

Приреченість мала колір. Не зовсім чорний, але темно-сірий, із синім відтінком, від якого віяло поганим передчуттям.

Далека тінь на сланцевому морі наближалася й збільшувалася, розширюючись, щоб заховати горизонт. Під Піком Фінестри океан завмер, немов затамувавши подих.

Низький, рівномірний ритм барабанної лінії піхоти мав викликати в армії биття сердець, що стукотіли в такт. Без страху та сумнівів. Не окремі особистості, а єдиний колектив.

Серце Алесси бунтувало — калатало так швидко, що, здавалося, збивалося з ритму через що декілька ударів.

У місті всі вікна забили дошками, а вулиці зачистили. Армія Фінестри була фалангою блискучих обладунків, але стіна

з металу не могла повністю заховати людей за нею. Брудні й рішучі обличчя недбало одягнених добровольців визирали крізь щілини, шукаючи впевненості.

Шукаючи Алессу.

Вона майже могла побачити себе їхніми очима. Дівчину на скелі, одягнену в легкі обладунки — тільки нагрудник і шолом, але з голими руками й кистями, ногами й ступнями. Її кінцівки мали бути відкритими й доступними для *всіх її Фонте*, а не одного, щоб кожен міг легко вхопитися, навіть якщо вона впаде.

Вони, до речі, теж наділи якнайменше обладунків. Лише туніки з тонкої кольчуги, шоломи та штани до середини литок.

Капітан гвардії та його найкращі бійці зайняли позиції навколо Піку, готові померти, якщо доведеться, аби зберегти життя Алессі й усім Фонте, щоб ті продовжували боротися. Данте стояв між Фонте й рядами гвардійців, трохи ближче до Алесси, ніж решта солдатів, бо досі вдавав із себе Калеба.

Томо, Рената і члени Консільйо забарикадувалися за високими стінами Цитаделі, координуючи зв'язок між різними батальйонами, розквартированими по всьому острову, аби зупинити будь-якого скарабео, який прорветься крізь першу лінію оборони. Вони були готові й очікували, що доведеться координувати порятунок поранених.

Незабаром схил пагорба буде всіяний розтерзаними тілами, а земля червонітиме від крові.

Якби Алесса дивилася лише на поверхню океану, то могла би подумати, що насувається шторм. Тінь, що тягнеться хвилями, гул, що переходить у гуркіт. Проте каскад жаху, що накрив її, не був пов'язаний із погодою.

Вона почула звуки крил, наче стукотіння воза, що мчить по колії й дедалі швидше котиться вниз із крутого пагорба.

Її пульс прискорився. Океан видавався спокійним, а отже, гуркіт хвиль не заглушить дзижчання мільйонів крил і клацання мільйонів щелеп.

У кожному минулому Діворандо Фінестра та Фонте вижи-
вали й перемагали.

Як станеться сьогодні?

Хтось виживе?

Вона простягнула руки до Йозефа та Камарії.

Таке безглуздя — почуватися присоромлено перед лицем смерті. Однак Алесса, відпустивши їх удруге, зачовгала ногами та втупилася в землю. Важко точно виміряти відстань над океаном, і дівчина знову взялася діяти зарано. Щоразу, як вона брала Фонте за руки, стримуючи свою силу, вся армія тупотіла ногами й стукала зброєю. Через це ставало ще незручніше, коли минали наступні десять хвилин без атаки.

Коли Алесса знову відпустила руки Фонте й почала розминати ноги, Данте вирвався з ряду та підійшов до неї. Він підняв заслону, щоб відкрити карі очі під скуйовдженим темним волоссям, і всміхнувся своєю кривою усмішкою.

Ставши так близько, він затулив їй краєвид усього, що пролягало за ним, і на декілька вдихів не стало ні армії, ні поля бою, ні зброї, ні бійців. Лише океан за його спиною, вітер, що шмагав по обличчю розпущеними пасмами волосся. Лише Данте, який обережно, аби ніхто не побачив, стиснув її руку.

— Ти зможеш.

— Я знаю. — Алессі вдалося втриматися, щоб не кинутися в його обійми.

Вона зробить це, бо мусить. Адже іноді все, що потрібно — необхідність. Вона любила свій дім. Вона любить людей Саверію. Вона захищатиме їх за будь-яку ціну. Зараз це здавалося очевидним. Ще донедавна було не таким, проте останній

місяць нагадав їй про любов, і цього вона вже ніколи не забуде.

Саверіо не мусив любити й захищати її — чи давати їй бо-дай щось. Вона любила острів, як мати любить дитину, не зважаючи ані витрат, ані вигод. Так, як вона любила Данте. Якби він не повернувся або не покохав її, вона все одно кохала б його до останнього подиху.

Любов не зумовлена чимось. Вона просто є.

— Я буду прямо за тобою, — сказав Данте й поцілував її руку.

Знизу здійнявся крик, але рій був ще далеко.

Збентежена, Алесса обернулася й побачила чоловіка, який продирався крізь натовп. Солдати пропустили його.

Хоча не мали б.

СОРОК ДЕВ'ЯТЬ

A chi dici il tuo segreto, doni la tua liberta.

Кому відкриваєш свою таємницю, тому даруєш свою свободу.

Івіні провів зніяковілого Калеба крізь шеренги солдатів.
— Привіт, Фінестро, — привітався Калєб, весело помахавши рукою. — Цей чолов'яга ніяк не може змиритися. Змусив відчинити ворота й усе таке, але я хочу, щоб у кожній книжці з історії було записано, що я сказав йому, що це злочин, за який передбачено вигнання. І не раз. Він не найкращий слухач.

Івіні, що стояв унизу, блиснув очима.

— Вона привела *істоту*, щоб та стояла поруч із нею. Я мав рацію весь цей час.

— І я не помилилася щодо вас, — вистрілила у відповідь Алесса. — Ви так хочете перемогти за будь-яку ціну, що прогавили свій шанс на притулок. Вони наближаються, *падре* Івіні. Якщо ви не готові боротися, то, сподіваюся, готові померти.

Івіні озирнувся до війська.

— Я мусив попередити армію. Піоте на Пікові? Неприпустимо.

— Ви погодитеся зайняти його місце? — поцікавилася Алесса. — У нас тут найкращий краєвид.

Калєб видерся на найближчий віз, завалений запасною зброєю для тих, хто в хаосі загубить свою.

Довго покопирсавшись, Калєб витягнув широкий меч, а тоді, зі сміхом, фехтувальну рапіру.

Дістав її з піхов і кинув під ноги Івіні.

— Вони зачинилися за вами, падре. Краще візьміть зброю або знайдіть будинок, щоб сховатися. Якщо, звісно, вас туди впустять. Ви ж не були великим любителем захищати інших, чи не так?

Івіні закричав на солдатів, вимагаючи, щоб ті вилізли на Пік і стягнули Данте. Алесса підійшла до краю. Настав час побачити, наскільки вони насправді вірні їй.

— Це вже межа? Ми дійшли до неї? — Вона звернулася до війська. — Чи зробите ви нас слабшими, вбивши людину — гіоте, але все-таки людину, — яка добровільно прийшла битися за Саверію, хоч від неї цього не вимагали? Ви ризикнете своїми друзями й сім'ями, вбиваючи воїна, наділеного здібностями до зцілення, який сьогодні підійнявся на вершину, аби захистити ваших Фінестру й Фонте?

Вони витріщилися на неї, не знаючи, що відповісти.

— Навіщо ми тут, якщо не для того, щоби боротися? Навіщо ми боре́мося, якщо не для того, щоб жити? Данте вміє битися. Його важко вбити. Я обрала його своїм охоронцем, і він тут, щоб захищати мене. Я запитую вас зараз — ви битиметеся зі мною? Тому що я не дозволю забрати його. Не знову.

Брязкіт металу змусив її здригнутися. Капітан Папатоніс, зловісно насупившись, ударив себе в груди пласким боком меча, а потім став на коліно.

На хвилину, затамувавши подих, Алесса подумала, що він буде єдиним. Та згодом жменька солдатів повторила той рух, їх ставало більше й більше, поки майже кожен закутий у метал воїн схилив голову у вітальному поклоні. Позаду них розхристані добровольці в саморобних обладунках і шоломах здійняли кулаки на знак солідарності. Їхній схвальний рев був загучним від гордості, коли вони бачили, що їхній товариш-вигнанець стоїть перед тисячами елітних воїнів, але вона не засуджувала їх.

Падре Івіні почервонів, зрозумівши, що припустився жахливої помилки.

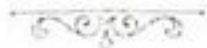
Алесса похмуро всміхнулася своїм солдатам.

— Сьогодні ми битимемося разом.

Воїни підвелися й виструнчилися — срібляста хвиля прокотилася схилом пагорба. Требушети й лучники стояли на поготові, стискаючи в руках мечі та коси, і всі видивлялися ворога в небі.

П'ЯТДЕСЯТ

La morte mi troverà vivo.

Смерть застане мене живим.

С карабео не нападали як єдина армія. Однієї миті вони були темною хмарою, що котилася над океаном, а вже наступної — крилами, кігтями та роззявленими пащами, обрамленими блискучими щелепами, що кружляли всюди. Їхні скоординовані рухи мали певну систему, але вона не була злагодженою чи заздалегідь спланованою стратегією.

Солдати заревіли. Калєб стиснув плече Алесси, додавши свою іскру до вогню Камарії та холоду Йозефа. Алесса втягнула їхні сили повільно й м'яко, довіряючи Данте тримати доколишній простір чистим, коли сила Ніни зливалася з блискавкою Калєба, проникаючи крізь м'язи глибоко в кістки, аж поки все її тіло занило від холоду.

Навіть у Ніни очі були заплющені, обличчя — безтурботним. Довірливим. Жодних сумнівів у здібностях Алесси.

— Час убити цього вовка, — пробурмотіла Камарія.

Калєб спантеличено глипнув на неї, але не було часу пояснювати.

Алесса зібрала силу, яку вони надавали, затримала її, а тоді здійняла долоню до неба.

Сотня скарабео зустріла свій кінець у спалаху вогню й льоду — Алесса вишкірила зуби в переможній посмішці.

Ще один сплеск енергії — і скарабео розбилися прямо над ними, розсипавшись дощем блискучих чорних уламків. Алесса не здригнулася й не змахнула їх із голих рук. Нехай уламки демонів припорошать її шкіру. Нехай вона виблискує ними. Нехай це буде пересторогою для решти: ось стоїть вона, винищувачка демонів.

Її сила муркотіла від задоволення. Данте весь цей час мав рацію. Алесса вишкірила зуби в посмішці, насолоджуючись припливом адреналіну у венах. У неї була команда, і її сила раділа. Разом вони боролися за перемогу.

Дівчата по черзі відпускали Алессу та здіймали власну зброю, коли самі вже не були зброєю. Жодного перепочинку для втомлених, лише боротьба іншого ґатунку.

Війна була оглушливою. Брязкіт металу, свист луків, гуркіт гармат, крики й вереск, і звідусіль — вібрація тисяч крил, що пронизує до кісток.

Темп. Контроль.

Якщо Алесса натисне занадто сильно або вони не простежать, щоби принаймні два Фонте тримали її в постійному контакті, будь-хто з них може зламатися.

Скарабео закричали, тисяча кігтів заскреготіла об каміння — і наступна хвиля жуків упала, заморожена, мертва.

Алесса намагалася опанувати себе, збираючи й утримуючи дари Фонте, випробовуючи нові комбінації. Магічний дар Ніни досі викликав у неї нудоту, але всі радісно загули, коли Алесса використала його, щоб розірвати скарабео на гротескно красиві бризки блакитного іхору.

Охоронці, що захищали їх, билися люто, готові померти за своїх рятівників. Алесса любила їх за це, пробачила їм кожен раз, коли ті відверталися від неї. Тепер, коли вона потребувала їх найбільше, вони виконували свій обов'язок.

Гострі як ножі крила розрізали повітря перед нею, і на секунду Алесса побачила власне відображення, помножене на грані блискучих червоних очей.

Вона була жахливою. І вперше насолоджувалася цим.

Солдати кричали, ухиляючись від застиглих скарабео, які падали вниз, тверді й крихкі, ніби скло. Незабаром їхні розтрощені рештки зробили весь схил пагорба схожим на чорний скелястий пляж.

Данте розмахував і рубав, розсікаючи повітря навколо них. Він бився не з обов'язку. Він бився за неї. І це вражало.

Каліб і Йозеф утворили грізне поєднання, яке Алесса виявила, спробувавши облити рій наелектризованою водою. Десятки скарабео впали в море, звиваючись в агонії, коли електричний струм пробігав крізь смуги води, огорнуті навколо них, і блискавки танцювали на їхніх панцирах.

— Мама завжди наказувала не лізти у воду під час шторму, — пожартував Каліб. Попри його вимушений гумор, він був білим як сніг, а його хватка такою міцною, що Алесса задумалася, чи не постраждає її сила від того, що кров не припливає до рук.

Що декілька хвилин Фонте рухалися в тандемі, міняючись місцями, коли хтось втомлювався, і координуючи свої рухи так, щоб ніхто не залишався наодинці з усією силою Алесси.

Армія була в облозі, але дедалі більша частина рою ігнорувала поля, заповнені стиглою поживою. Натомість кружляла над Піком, ближче і ближче. Пролітаючи, вони проносилися повз Алессу, ніби дражнили її.

Істоти почали розуміти, що головне джерело їхніх проблем — маленька група на скелі, особливо дівчина посередині.

Вітер обдував її з усіх боків. Теплі хвилі з берега зустрічалися з холодними поривами моря, збиваючись у потоки. Кожен її подих був вологим і гострим від солі.

Над головою Алесси розбився скарабео. Вона ухилилася від застиглого кінчика його крила, але він відрізав кінець її коси. Декілька сантиметрів волосся здавалися справедливою жертвою для битви, але тепер коса розпустилася. Волосся падало на обличчя, затуляючи очі, а обидві руки були зайнятими.

Закинувши голову, як роздратований кінь, дівчина намагалася дивитися крізь сплутані пасма.

Ціль. Вогонь. Вдих.

Щось торкнулося шиї Алесси, й вона підстрибнула, хоча це була лише Камарія, яка збирала вологі пасма, прибираючи вільні локони від обличчя, щоб зав'язати ззаду.

— Я завжди ношу із собою зайву стрічку! — Камарія перекричала скрегіт крил і брязкіт зброї.

Алесса розсміялася.

— У тебе закоротке волосся, щоб зібрати хвіст.

Камарія відштовхнула Ніну вбік, щоб зайняти її місце поруч з Алессою.

— Так, але в моїх подруг довге.

У міру того як розпалювалася битва, Фонте починали хитатися і шпортатися, їхні сили слабшали, але скарабео не зупинялися.

Алессі пересохло в роті, очі сльозилися від морської солі. Лише блякий відблиск за свинцевими хмарами підказував, що не минуло й дня, і, як вона знала, це було не сонце, а місяць.

Хтось — вона не бачила хто — дав Фонте їжу, й Ніна на-
лила трохи Алессі до рота, аби та не відпускала Калеба та
Йозефа.

Замало, але на якийсь час вистачить. Буде час на воду та
їжу, коли вони виграють війну.

Алесса знову змінила руки, зібравши силу, яку вони так
вільно віддали, й кинула її вперед, аби знищити чергову хвилю
демонів.

Вдих. Перемикання. Пристосуватися до нового джерела
магії. Збір. Кидок.

Знову і знову. Перемикання. Знову.

Мантра в її голові заглушила звук битви.

Збирай. Кидай. Дихай.

З кожною годиною, що минула, холодний страх у нутрі
Алесси зростав.

Скарабео наступали, хвиля за хвилею.

Армія тонула. Її Фонте згасали.

Жарти й спалахи бравади більше не збадьорювали їхнього
духу. Сил залишилося тільки на те, щоб виживати.

Це не могло тривати вічно.

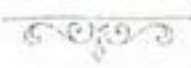
Тоді крізь затягнуте демонами небо вдалині прорвався
білий спалах.

— Корабель! — закричала Ніна.

Надія на обрії.

П'ЯТДЕСЯТ ОДИН

A mali estremi, estremi rimedi.

Відчайдушні часи вимагають відчайдушних рішень.

— Слава богам, — прохрипів Калєб.
— Вони встигнуть? — запитала Ніна.

— Це залежить, — Камарія спробувала звільнити стиснуту руку Калєба, аби зайняти його місце, але він був надто не в собі, щоб відпустити її, — від того, скільки часу ми їм дамо.

Йозеф махнув їй рукою, щоб вона зайняла його місце, й зігнувся, спершись руками в коліна та віддихуючись.

Над ними загудів скарабео, й Камарія пригнулася, рефлексивно закинувши руки за голову.

Калєб задихався, на мить залишившись наодинці з усією силою Алесси. Вона встигла відсахнутися, перш ніж він упав.

Зібравши рештки сили, які ще залишилися, вона кинула їх у небо. Десятки істот спалахнули, навколо них розірвалися блискавки. Смикаючись, вони падали з висоти вниз.

Калєб із попелястим обличчям стояв на колінах.

— Тримайся, — сказала Алесса. — Просто тримайся.

Данте ступив перед Калєбом, тримаючи мєча наготові. Скарабео пролетів повз нього, насмішкувато, недосяжно, і Данте припав до землі, щоб зачекати. Наступного разу, коли демон повернувся, меч хлопця розсік йому крило. Істота закрутилася, і Данте вдарив ще раз, знешкодивши друге крило й відрубавши кінцівку для повноти картини.

Камарія закричала, коли безтілесний кіготь розрізав її руку аж до кістки.

Ніна присіла, намагаючись затулити рану Камарії.

Крила загули надто близько. А тоді в обличчя Алесси вдарив струмінь чогось мокрого й липкого.

Данте закричав, зашпортався. Кров просочила його сорочку, крапаючи на камінь.

— Зі мною все буде гаразд, — сказав він із мокрим кашлем. — Мені потрібна лише хвилина. — Хвилина, якої вони не мали.

Алесса обернула свій страх на лютість і стала боротися ще завзятіше.

Корабель зупинився так близько до берега, як тільки міг, і одна людина, потім друга, пірнули з борту. Інші залізли в човен.

Океан вирував, несамовито підкидаючи човен і плавців. Алесса припинила кидати блискавки. За спалахами вогню та поривами вітру вона не могла розібрати, хто є хто. Проте весляр також підганяв човен поривами вітру, поки інші тримали на відстані скарабео, який із вереском атакував.

Калєб не міг тримати Алессу міцно, він постійно вислизав. Однак Йозеф і Ніна вхопилися за Фінестру, як за рятівну соломинку.

Алесса знову зібрала їхні сили, кинувши вибух холоду, який відірвав масивний шматок від рою.

Ніна закричала від болю, проте Алесса не могла зупинитися, щоби побачити, що сталося.

Їй потрібно було виграти час. Дорогоцінні хвилини, щоб інші Фонте підійнялися на Пік, щоб Данте зцілювся. Час.

Час, якого в неї не було зовсім.

Човен дрейфував назад у море, а по мілководдю бігли декілька людей, високо здіймаючи коліна. Спалахи світла й вихори льоду розцвітали над ними. Маленькі й неефективні проти того, як вона могла би посилити їхні дари, але вони хоча б відлякували істот.

Так близько. Вони були так близько.

Перша плавчиня, яка досягла берега, підійняла свої залиті водою спідниці, щоб вибігти на берег. Висока постать позаду неї була схожа на Камарію. Це мав бути Шомарі, брат-зрадник, котрий, як присягалася Камарія, допоможе їм.

Коли обидві постаті зникли під Піком, Алесса повернулася до своїх слабких, поранених Фонте. Спроба вибору була смертельною грою в рулетку.

Не звертаючи уваги на протест Данте, Алесса вихопила меч зі слабкої хватки хлопця, увібравши водночас трохи його бойового таланту, як вона вже робила раніше.

Алесса дивилася на істот, що літали вгорі, придивляючись, хто з них буде наступним.

Один стрибок — і Алесса пронизала лезом повітря. Удар пролунав у її тілі, але вона ледве оглушила монстра. Він злетів назад, і вона замахнулася знову.

Бойові навички Данте згасли, а демони продовжували наступати. Дівчина закричала від гніву й розчарування.

Хвилина без атаки, мить перепочинку. Один подих. Це все, про що вона просила.

Бруд і піт затуманили її зір, меч задрижав у руці.

«Дее, допоможи мені».

Саїда, хриплячи, висмикнула меч.

— Вибачте, ми запізналися.

Шомарі просунув одну руку в долоню Алесси, а другою стиснув плече сестри на знак мовчазного вибачення. Камарія вдарила його по руці, але в її очах стояли сльози.

Алесса не могла поглянути, як Данте справляється. Не мала на це часу. Їй залишалося тільки сподіватися, що для нього ще не запізно.

Століття, ціле життя, биття серця, подих. Вона лише згодом дізнається, скільки часу минуло, поки вона боролася.

Вітер Саїди й вода Шомарі створили з моря водоспад, що висмоктував скарабео з неба. Коли він поглинув найближчих істот, Алесса дозволила воді впасти й повернула вітер до берега, щоб збити демонічні схеми польоту.

Крила затріщали, демони впали, а її воїни були наготові внизу, чекаючи з мечами та косами, аби покінчити з істотами.

Здавалося, скарабео відчули запах поразки й заверещали сильніше.

Кожна волосинка на тілі Алесси здійснюлася.

Ніна затулила вуха, її обличчя перекошилося від болю. Йозеф стояв ніби статуя.

— Продовжуй, — сказав він. — Не зупиняйся.

У неї не було вибору.

Кров хлюпала з кожної руки, яку вона стискала, але коли одна зникала, на її місці з'являлася інша.

Світ перетворився на вир холоду і спеки, вогню і льоду, хвиль і потоків дивного дару Ніни, що відхилявся й викривлявся, прориваючи смуги крізь рій.

На мить Алесса побачила небо та проблеск сонця, який говорив їй, що час минає, а тоді знову запанували темрява,

крила й пазури. Проте вона бачила небо й боротиметься, аби побачити його знову.

Поруч промайнув срібний клинок, доводячи, що Данте живий і досі бореться.

На схилі пагорба за Піком Фінестри й на пляжі перед ним, перечіпляючись об хвилі, воїни билися, завдаючи удари напівзатопленим скарабео. Впорядковані ряди бійців, що виконували команди, розпалися, командири вигукували накази до тих, хто не міг їх почути крізь гамір або був надто наляканий, щоб слухати.

І весь цей час рій угорі налітав та перегруповувався, спілкуючись без слів — інстинкт вулика, який не потребує вказівок чи планів, щоб діяти гуртом.

Два скарабео кинулися на Данте.

Він рубав і різав, захований за клубком кігтів та щелеп. Алесса відіслала йому на допомогу спалах полум'я.

Скарабео з криком гепнувся на край урвища.

Данте звалився на коліна, тримаючись за закривавлений бік, його меч упав поруч.

Данте може зцілити себе. Він *таки* зцілить себе. Він повинен.

Однак поки солдати билися навколо неї та Фонте, тримаючи територію чистою, Данте залишався беззахисним.

Темрява згустилася, коли чергова хвиля скарабео побачила легку здобич.

Алесса вихопила із землі косу й побігла, рубаючи нею в бік скарабео, що намагався дістатися до Данте. Вигнуте лезо на кінці палиці відрубало всі ноги з одного боку, і демон завалився на Пік, ледь не розчавивши Данте.

— Допоможіть йому! — крикнула Алесса найближчим солдатам. — Тримайте їх подалі, поки він зцілиться.

Руки Фонте були наготові, вони чекали, що Алесса відновить бій, та хай куди вона дивилася, всюди вирував лише хаос.

Алесса робила все можливе, але й цього було замало. Безліч скарабео, пролетівши повз неї, упали на загублену в паніці армію. Дівчина здригнулася, коли двоє солдатів, що билися поруч, потрапили в засідку, і їх розірвало навпіл.

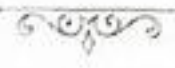
Якби ж її армія теж могла спілкуватися без слів.

Відчайдушна ідея оселилася в її голові.

Час порушити всі правила.

П'ЯТДЕСЯТ ДВА

Alla fine del gioco, re e pedone finiscono nella stessa scatola.

Коли гра закінчується, король і пішак повертаються
в одну коробку.

С карабео, помираючи, несамовито сіпався, його лапки скрутилися, як у мертвого павука.

Алесса кинулася до нього, її гола рука схопила один гладкий кіготь.

Дівчина відсахнулася, коли масляниста сила влилася в неї, але не відпускала кігтя, поки не досягла самого її ядра.

Алесса немов упала з ліжка посеред сну — щось усередині неї різко прокинулося.

— Перегрупуватися, — наказала вона, але це слово не було просто вимовлене вголос. То був наказ, ментальний примус, дюжина думок, сконденсованих в одну, наче команда мозку, що сигналізує тілу стояти.

Армія — її армія — відповіла на цей наказ, тисячі воїнів налаштувалися як один. Її очима, очима одне одного, вони бачили битву з усіх боків, незліченні думки сплелися воєдино.

Скарабео востанне здригнувся й завмер.

— До мене! — крикнула Алесса своїм Фонте, і вони опинилися поруч. Магічна сила скарабео — вона не могла думати про це, як про дар, — уже згасала, і точна симетрія її бійців вибивалася з ритму. Проте коли дівчина здійняла бурю льоду й блискавок, щоби повалити смугу скарабео, солдати внизу билися з новою метою, знову об'єднавшись.

Можливо, вони справді переживуть це Діворандо.

Вона пошкодувала про цю думку, щойно та промайнула в голові. Ніколи не варто спокушати богів. Ніколи.

Вогонь пронизував її. Вогонь, який вона вже пережила одного разу.

Ніна закричала.

І це теж вона вже чула раніше.

Алесса подивилася вниз, на своє вбрання та гостру кінцівку, що встромилася їй у живіт із передсмертним спазмом скарабео. Істота згорнулася в клубок.

Кров просочила ланки її кольчуги.

Крики. Дзенькіт лез. Фонте й охорона кинулися до неї, намагаючись оточити її, коли вона зашпорталася.

Цього разу Данте не зміг сповільнити її падіння. Він і сам уже лежав на землі. Від його підборіддя до вуха тягнулася широка рана, і він був весь у крові. Алесса не знала напевно, чи їхні рани однаково смертельні. Руки вчепилися в неї, намагаючись зупинити падіння, але вона відчула запах бруду, відчула його смак. Данте лежав за кілька метрів, сонячне світло падало на його обличчя.

Про решту мусить подбати армія. Вона їх не врятує.

Данте розплющив очі. Його зіниці звузилися, коли погляд зосередився на ній. Він підвів голову. Пальці дряпали бруд, він підтягнувся ближче, а тоді зупинився, закашлявшись. Він

навіть не витер кров із підборіддя, перш ніж знову поповзти до неї.

На відстані витягнутої руки. Ще трішки.

Дару Данте могло б вистачити, щоб врятувати його. Для обох його було недостатньо.

Стільки спогадів, які вона ніколи не створить. Поцілунки, яких у них ніколи не буде. Світанки й заходи сонця, які вони могли б зустріти разом.

Вона зосередила погляд на ньому, відірвавшись від бурхливої битви. Вона більше не могла їм допомогти. Вона не могла допомогти навіть собі.

Темрява розросталася всередині неї, проте Алесса трималася. Данте намагався дістатися до неї. Вона повинна залишитися, поки він зробить це.

Що таке ще одна смерть чи дві — в день, коли вже померла незліченна кількість людей?

Усе.

Якось він все-таки дотягнувся до неї. Тремтячи, спершись на один лікоть, він пильно подивився на неї й торкнувся пальцями її щоки.

— Габріель, — прошепотів він. — Мене звати Габріель.

Вона здійняла руку, щоб знайти його.

— Але я не перемогла.

Він усміхнувся.

— Ти переможеш.

Данте схопив її руку, і його щелепи стиснулися від крику болю.

— Ні! — вигукнула Алесса, зрозумівши, що він робить. Вона намагалася звільнитися від хватки Данте, але він не відпускав її. Гарячі сльози затуманили їй очі, коли життя зникло з його обличчя.

Він віддавав їй свій дар.

Вона не могла звільнитися й не могла зупинити потік, що линув до неї. Намагаючись боротися із цим, вона лише змарнувала б дар, який він віддавав так вільно.

Щось змінилося там, де зароджувалася її сила, — почався перехід від прийняття дару до його збільшення. Зараз вона впізнавала це відчуття, але раніше воно виникало лише із силою Фонте й ніколи — з його силою.

Алесса схлипнула, коли біль притупився, і нова сила, потужніша за все, що вона коли-небудь відчувала, вирвалася на волю.

Данте врятував її, щоб вона могла врятувати інших.

Світ зник, а тоді настала така тиша, що Алесса подумала, ніби в неї лопнули барабанні перетинки.

Купол світла розширювався, знищуючи скарабео, поглинаючи їх, але залишаючи людей недоторканими. Сила зцілення й самозахисту гіоте вихлюпнулася назовні та прогнала темряву.

Алесса дивилася вгору, крізь кільце Фонте й охоронців. Вони здійснювали зброю проти ворогів, які зникали в небутті.

Там, де світло зустрілося з темрявою, обое згасли, й бульбашка перетворилася на мереживо.

— Ти це бачиш? — прошепотіла вона йому. — Бачиш, що ти наробив?

Нескінченне світло, що засяяло крізь божественне вікно, обернуло демонів на попіл.

Дар Данте врятував їх усіх.

— Данте? — Вона повернулася до нього, обхопила його обличчя долонями.

Очі Данте були розплющені, але він нічого не бачив.

Він більше ніколи нічого не побачить.

П'ЯТДЕСЯТ ТРИ

La speranza è l'ultima a morire.

Надія помирає останньою.

Болісний крик Алесси потонув у гуркоті битви. Вона досі торкалася шкіри Данте, але простір між ними був широкий, як сам океан. Його вії не затріпотіли, навіть коли мертвий скарабео розбився об Пік, забризкавши їх кров'ю.

Алесса здригалася від сильного тремтіння, далекі голоси підганяли її, чиїсь руки міцною хваткою тягнули догори. Вони не давали їй часу оплакувати, не давали їй бути собою.

Армія ще воювала. Її друзі ще боролися.

Вона не була самотньою.

Вона не могла здатися.

Облишити Данте здавалося найважчим, що вона коли-небудь робила, але битва досі тривала.

Друзі стояли навколо, наповнюючи її любов'ю, співчуттям та своєю магією.

Калеб звівся на ноги. Якоїсь миті кіготь скарабео вчепився йому в обличчя, залишивши страшну рану, що тягнулася від лоба й аж через одне око. Хоча лице хлопця перетворилося

на криваве місиво, він був живий. Примруживши неушкоджене око, Калєб простягнув їй руку. Камарія стиснула другу — так міцно, що стало боляче, однак Алєсса не зважала на біль.

Біль був справжнім. Біль означав, що вона жива. Вони живі. Фортеця переповнена людьми, включно з її сім'єю й тисячами інших.

Непроникна стіна з кігтів та крил, що раніше затуляла все небо, перетворилася на поодиноких скарабео. Розлючені монстри божеволіли від відчаю, відчуваючи неминучу поразку. Скарабео так чи інакше програли б, однак Алєсса могла зупинити їх, щоб вони не забрали більше життів. Вона могла не дати їм дістатися міста, де люди ховалися за понівеченими металевими віконницями, а стіни тряслися, поки скарабео прогризли двері.

Алєсса збудувала фортецю навколо розбитого серця дівчинки, що ридала всередині неї, і звернулася до неба.

Інстинкт керував її боротьбою. Дві руки, ще дві. Алєсса рухалася серед своєї команди Фонте, збираючи й накопичуючи їхні сили, щоб із кожним сплеском використовувати якомога більше дарів.

Крик страждання, який вона не могла випустити, перетворився на зброю. Її сила стала крещендо люті та горя, що вирвалося на волю тайфуном блискавок, вогню й льоду. Навіть океан відгукнувся, здійнявши височезні хвилі, які поглинули скарабео й потягли їх на глибину.

Крок за кроком небо прояснювалося. Звук повернувся.

Рука відпустила її. Ще одна. Калєб упав і перекотився на спину, його груди здіймалися.

Стогони й крики болю змішалися з переможними вигуками. Алєсса залякла, порожня і спустошена, коли їхні дари зникли.

Вона опустилася на землю й накрила собою тіло Данте, захищаючи його в смерті так, як не захистила за життя. Її руки блукали по його шиї, шукаючи пульс, найслабший подих, будь-яку ознаку життя, але марно. Жодного тремтіння на кінчиках пальців, жодного його подиху на її долоні. Нічого.

Генерал вклонився їй. Його пошрамоване обличчя було заляпане і власною кров'ю, і кров'ю скарабео. Він запевнив Алессу, що солдати можуть закінчити зачистку без неї.

Алесса кліпнула, і Ніна та Саїда, взявши дівчину попід руки, повели її вниз із Піка Фінестри й угору по дорозі до міста.

Її охопила паніка, й вона вирвалася на волю, кинувшись на пошуки Данте.

Він не повинен лишатися сам. Вони не могли покинути його самого.

— Його несуть, — сказала Ніна, і в Алесси виникло дивне відчуття, що дівчина вже не вперше запевняє її в цьому. — Прямо за нами, бачиш?

Звісно, за ними йшли двоє солдатів із ношами, Йозеф підтримував їх.

Міська брама зі скрипом відчинилася, і перша хвиля прибиральників вийшла назовні зі списками, готовими прохромити будь-якого скарабео, що залишився, чи який скрадається в тіні. Чоловік, за ним жінка, потім ще. Вони дивилися на чисте блакитне небо, на решту краєвиду. Пошрамований і забруднений, Саверіо вистояв.

Один за одним їхні погляди здивовано поверталися до неї.

Алесса почула, як оголосила, що битва закінчилася, і пролунали вітання. Переможні вигуки, які вона не могла розділити. Вигуки радості та полегшення, такі далекі від агонії, що роздирала її ізсередини.

Дівчина дивилася поперед себе, коли люди розступалися, щоби пропустити втомлених рятівників, але все, що могла відчувати — присутність Данте позаду або ж його відсутність поруч.

Злість кровила крізь діри, залишені горем. Усі мали дізнатися, хто їх урятував — і це була не вона.

Алесса зупинилася посеред натовпу.

— Ось ваш рятівник. Його звали... — Вона зібралася з думками. — Його звали Габріель Данте Лученте.

Габріель Данте Лученте. *Сила, дарована Богом, і вічне світло.*

Вона схлипнула від сміху. Не дивно, що він не казав їй.

— Він вважав себе чудовиськом, тому що ми так казали. Він вірив, що може нести у світ лише темряву, бо ми переконали його, що темрява — це єдине, що він має. Але він був світлом. І він віддав усе, аби врятувати нас.

Він віддав усе, і вона втратила його.

Маленька рука невпевнено знайшла плече Алесси — Ніна. Сльози текли її закривавленим обличчям.

Потім скалічена Камарія, яка все-таки трималася на ногах. Йозеф зупинився, щоб низько вклонитися.

Далі в ряду Фонте з нош відсалютувала рука. Калєб.

Алесса вижила в бою не з одним, а з багатьма Фонте.

Її розбита, просякнута кров'ю армія друзів.

Колись вона побачить свою сім'ю й буде вдячна за те, що вони теж живі. Колись вона згадає, що світ більший, ніж одна людина, й одна смерть не перекреслює тисяч врятованих життів. Колись вона відчує, що виконала свій обов'язок. Однак не сьогодні.

Вона наказала чоловікам, які несли ноші з Данте, йти за нею до храму.

— Тебе поранено, Алессо, — тихо сказала Ніна, коли солдати поклали тіло Данте на вівтар. — Ти маєш зайти всередину й дозволити лікарям оглянути тебе.

— Вона піде, — сказала Камарія. — Дай їй хвилинку.

Саїда покликала Ніну.

— Нумо, допоможи мені підійняти Камарію сходами.

Вони пішли, за ними — солдати, й Алесса залишилася в темряві сама.

Тричі вона ставала на коліна перед тілами на вівтарі.

Цього разу сльози далися легко. Однак сльози, які привели Данте до Цитаделі вперше й утримали там надалі, тепер не могли повернути його.

Вогкий холод пронизував її до кісток, але не міг охолодити, бо думками вона була в іншому місці. Десь у теплі, з гарячим піском під ногами й мозолястою рукою в руці.

Алесса ніжно заплющила йому очі. Тепер здавалося, ніби він просто спить на голому камені.

Якби він міг спати у просякнутому кров'ю одязі.

Вона провела пальцями по його руці, такій холодній і твердій.

Одна, в мовчазному храмі, вона стала на коліна перед чоловіком, якого кохала. Без прикрашеної коштовністю труни чи оксамитового ложа. Без похорону та хору. У смерті він був таким самим, як і більшу частину життя, — самотнім і забутим.

Але нею — ніколи.

Руки тремтіли. Вона склала долоні, наче в молитві, схиливши голову, щоб дати волю сльозам.

Зовні люди потребували свого рятівника, люди з пораненнями й ті, які вмирали, які заслуговували на подяку і благословення. Проте Алесса не могла залишити Данте на самоті,

не маючи нічого, щоб довести, що його любили й цінували в цьому житті.

Дар.

Вона провела пальцями по його грудях, її серце закалатало так, що вистачило б для них обох.

Їй не варто навіть сподіватися.

Це неможливо.

Проте, як вона зробила для Г'юго, коли востаннє стояла на колінах перед вівтарем, тепер вона досліджувала порожнечу всередині себе.

Спочатку нічого.

Потім — мерехтіння.

Відлуння дару Данте, фрагмент, який вона вкрала, — ні, частина, яку він віддав їй, коли помер.

Повільно й обережно, Алесса втягувала силу глибше, ближче до тієї частини, яку благословили боги.

Вона зібрала дар Данте.

І віддала його назад.

П'ЯТДЕСЯТ ЧОТИРИ

Piccola favilla gran fiamma seconda.

З маленької іскри розгоряється великий вогонь.

Полегшення. Біль, шум, світло — все припинилося. Битва зникла, й Данте нічого не відчував.

Не тому, що тіло зацімгло, а тому, що його... не було.

Він не мав серця, а тому й пульсу. Він *знав* страх, упізнавав ментальну колючість попередження, але не так, як відчував раніше. Він не мав очей, тож будь він проклятий, якби розумів, як можна бачити світло в темряві. Проте воно було. Скрізь. Тепле рожеве світло сконцентрувалося в одній точці, розширюючись назустріч йому.

Щось у світлі намагалося його заспокоїти, але це *не* спрацьовувало.

Після двадцяти років очікування смерті за кожним проклятим кутом, спокушаючи богів знову і знову, випробовуючи їх, щоб вони *зробили це*, він врешті-решт був мертвий. І розлючений.

Він вирішив стати охоронцем Алесси. Підійнятися на той потворний Пік. Зцілити її своїм даром, знаючи, що це вб'є його. І він зробив би це знову.

Однак він навіть не переконався, чи це спрацювало. Чи з нею все гаразд? Чи виграно битву? Він нарешті вирішив стати кимось іншим, окрім егоїстичного засранця, а його нагородою стали світлове шоу й головний біль без голови?

Fanculo. До біса.

Він не міг обернутися, щоб знайти джерело звуку, але це не мало значення, бо воно було і не позаду нього, і не попереду. Навряд чи в цьому місці існувало таке поняття, як напрямок. Звук був усередині нього. Можливо, і світло теж. Принаймні так мало би бути, якби він був.

То лунала не музика. Не існувало влучного слова для цього звуку. Однак він мав *сенси*. Це нагадувало свого роду мову, або, можливо, це й була мова в чистому вигляді. *Miseria ladra*, його голова пульсувала б, якби він її мав.

Смерть мала стати полегшенням, кінцем життєвих страждань.

Лайно собаче.

Можливо, якби він мав вічність, щоб слухати, то зрозумів би, що світло намагається сказати йому, але смерть не благословила його терпінням.

Я не розмовляю ані кольорами, ані музикою. Він спрямував думку на найяскравішу частину сьйва, хай чим, у біса, воно було. *Вибери мову, яку я розумію, або припини. У мене був занадто довгий день.*

Ця штука... сміялася? Мовчки. Бульбашка ласкавої втіхи лопнула всередині нього.

Данте подумки кинув похмурий погляд. *Будь ласка, скажи мені, що це не триватиме вічно.*

Щось затремтіло. Його... пальці? Вони матеріалізувалися перед обличчям. Його обличчя! У нього було обличчя. І тіло. *Дякувати Деї.*

Буквально.

— Дякую, — сказав він, перевіряючи свій голос. Той звучав як і завжди. — Дее?

Бульбашка радості повернулася, тепліша і яскравіша, хоча це теж не було підтвердженням. Принаймні цього разу він мав відчуття в грудях, бо вони в нього були. Одяг теж. Очевидно, непотрібний тут, але Данте був вдячний за нього. Богам, напевно, начхати на оголеність, однак цієї звички важко позбутися.

— Отже... ти і є Дея? Чи ні?

Правильно.

Він знав це почуття. Відповіді на питання не було. То була Дея і не Дея водночас. Весела гра.

— Слухай, не хочу здатися невдячним, але скажи, чи спрацювало? З нею все буде добре?

Світло коливалося, потроху, але не повністю набуваючи форми; мерехтіло, як свічка у відчиненому вікні.

Міраж жінки, високої й худорлявої, зі світло-каштановим волоссям і такими самими темними очима, які він бачив щоразу, коли дивився в дзеркало.

— *Мата?*

Його мати — чи Богиня, схожа на матір, — простягнула до нього руку. Її очі повнилися любов'ю та жалем водночас.

Ніщо не могло зупинити Данте від того, щоби піти до неї.

Його рука знайшла лише тепло там, де мала би бути її рука. Світло рухалося вгору по його руці, поколюючи шкіру, просочуючись у тіло й зігріваючи зсередини.

Перший приплив емоцій — гордості, любові, заспокоєння — був таким самим привітним, як полум'я в домашньому вогнищі після крижаного дощу. Данте міг би грітися в ньому вічно.

Однак тепло стало палючим — пекучим, тріскотливим, займистим — із відтінком глибокого жалю через брак часу зробити все інакше. Це був найшвидший спосіб показати йому те, що він мав знати. І не було часу чекати.

Його мати всміхнулася, але та усмішка — найсумніше, що він коли-небудь бачив.

Вона зникла, а його розум вибухнув.

Ненажерливий, каламутний океан поглинає берег, б'ється об міські стіни, відригуючи лускатих, ікластих істот із кігтями гострими, як коси. Хмари попелу застилають небо над ріками крові, а люди скрізь горять, горять, горять, горять.

Один — темрява, що стала плоттю, — очолив атаку, б'ючися з армією...

Усвідомлення пронизало Данте наскрізь, а коли пекло поглинуло його, з горла хлопця вирвався крик.

П'ЯТДЕСЯТ П'ЯТЬ

Chi mora mor, e chi cambia cambe.

Хто помирає, той помирає, а хто живе, той живе.

Алесса схилила голову до нерухомих грудей Данте, не звертаючи уваги на бруд, кров та іхор скарабео, що вкривали його сорочку.

Порятунок світу здавався такою порожньою перемогою.

Заплющивши очі, вона намагалася зафіксувати кожен спогад про нього. Як його темні очі всміхалися, навіть коли на губах не грала усмішка. Як він дивився на неї так, ніби відчайдушно хотів зупинитися, але не міг відірвати погляду. Якою захищеною і виплеканою вона почувалася в його обіймах. І як вона любила, коли він називав її...

— *Luce mia.*

Алесса сіпнулася.

Змучені очі Данте зустрілися з її поглядом.

Вона кліпнула — ілюзія не зникла. Шкіра на його обличчі натягнулася від болю, але він був живий.

— Данте. — Вона торкнулася його щоки, і він затамував подих.

Алесса відсмикнула руку. Зашпортавшись, зірвалася на ноги й вибігла в коридор, гукаючи на допомогу.

Вона відступила вбік, коли до храму вбігли медики.

Вона пройшла війну не здригнувшись, але кислінка підступила до горла, коли Данте закричав, вишкіривши зуби в агонії.

Він був живий. Живий. Це слово стало співом, а тоді молитвою.

Медики годинами колупали, штрикали й перев'язували Данте, перш ніж поклали його на візочок для транспортування до центру надання медичної допомоги в Цитаделі. Але він був живий.

Дорогою він ледь не стік кров'ю. Проте коли сонце зішло — чи зайшло, Алесса, якщо чесно, не була впевнена, — медики сказали, що його стан стабільний.

Стабільний.

Вона ніколи не забуде звуків та запахів поранених і солдатів, які вмирали. Її битва, певно, увійде в історію як одна з найкоротших, але втрати були величезними, а поранені надто змученими болем, щоб дбати про своє місце в історії.

Алесса намагалася посидіти з Данте, а той час від часу розплющував очі, бурмочучи про тіні, що розмовляють, і спогади про майбутнє. Здавалося, його занадто засмучувало, що вона не розуміє, про що йдеться, тож коли медсестра запропонувала їй піти, щоб він міг відпочити, Алесса пішла.

Данте не єдиний, хто страждав. Дівчина ходила між рядами поранених солдатів, зупиняючись, щоби подякувати їм, приносила воду, бульйон і бинти. Викликала медиків, коли здавалося, що їх варто спробувати врятувати, а якщо це не вдавалося — вислуховувала їхні останні слова.

Колись Алесса думала, що забула, як молитися, але зараз вона молилася разом із сотнями, й кожне слово було для неї значущим.

«Дее, захисти їх і проведи додому в безпеці. Чи то до земного життя, чи до вічного спочинку, неси їх у своїх ніжних обіймах та освітлюй їхній шлях любов'ю».

Вона виконала свій обов'язок, і вони виконали свій.

Попри шоківані обличчя, Алесса намагалася хоч чимось допомогти, поки тягнулися години.

Вона саме витирала лоб солдата мокрою ганчіркою, коли її покликав тоненький голосок.

— Ви потрібні у відділенні інтенсивної терапії, — сказала медсестра, яка здавалася замолодою для такої відповідальності.

Із серцем, що стугоніло в горлі, Алесса поспішила назад до палати, призначеної для найважчих хворих. Поранення Данте були жахливими, але вона вже бачила, як він зцілювався раніше...

— Адріку?! — вигукнула вона, злякавшись кучерявої білявої голови біля ліжка Данте.

Адрік доглядав за хворим. Він був помічником аптекаря. Він був її братом. Звичайно, він прийшов.

Адрік підвівся.

— Я приніс найкраще знеболювальне, яке ми маємо, але він не хоче вживати його, поки не поговорить з тобою.

Очі Данте були розплющені. Він дивився в небо, а не на неї — обличчя бліде, щелепа зціплена, руки стиснуті в кулаки.

Він кліпнув, і вона видихнула.

Адрік міцно обійняв її, відірвавши від землі.

— Ти зробила це, маленька сестричко.

— Постав мене, дурню. — Вона легенько ляснула його по спині. — Я досі небезпечна. І, заради Деї, ти на дві хвилини старший за мене. Досить цих дурниць про маленьку сестричку.

Адрік засміявся й опустив її на землю.

— Не хочу, щоб ти задирала носа тільки тому, що врятувала нас усіх. А тепер скажи цьому красеню-демону, хай він вип'є ті клятві ліки, добре? Він ще упертіший, ніж ти.

Алесса опустилася на коліна, стягуючи одну рукавичку.

— Данте...

Він здригнувся всім тілом у спазмі, коли її рука знайшла його.

— Пробач, — задихаючись, вона відсахнулася й намацала рукавичку, щоб надіти її. Алесса тихо вилаялася. Звичайно, він ще занадто слабкий, щоб витримати її дотик. — Ти не вип'єш ліки, поки не скажеш мені щось, так? — запитала вона, всміхаючись крізь сльози. — То кажи. А тоді я виллю їх тобі в горло.

— Кролло, — прохрипів Данте. З куточка його ока скотилася сльоза, і дівчині довелося боротися з бажанням змахнути її. — Він не закінчив. Я бачив... я чув... — Данте замовк, щоб зробити короткий тремтливий вдих. — Це все пов'язано. Твоя сила. Кінець. Це не кінець.

Вона цитьнула на нього.

— Але зараз усе скінчено, так?

Твердий болючий кивок.

— Тоді відпочинь, щоб вилікуватися. І, заради Деї, Данте, випий ліки.

Адрік відміряв дозу й допоміг Данте підвести голову, щоб той зміг ковтнути. Алесса покликала найближчого медика.

— Ви ж знаєте, хто він, правда? — запитала вона, аби пересвідчитися, що жінка середнього віку в окулярах спокійно приймає ідентичність Данте.

Жінка кивнула, нахиливши брови:

— Так, і мені було б цікаво почути про те, що ви бачили. На цей момент він стабільний, але його стан не покращується. Таке потребує часу.

— Але ж є певні покращення, так? — перепитала Алесса. — Дрібні порізи заживають, синці зникають?

Нема нічого дивного в тому, що після важкого поранення людина декілька днів або навіть тижнів балансує на межі життя і смерті. Однак це було незвично для гіоте.

— Боюся, що ні, Фінестро. Він трохи переступив межу, але ми встигли зловити його до того, як стало надто погано.

Алесса нахилилася. *Ще* занадто рано. І він *повернувся* з мертвих. Забагато як для однієї смертної людини. Не було за що чіплятися, але вона трималася за крихту надії.

П'ЯТДЕСЯТ ШІСТЬ

Tutto sapere è niente sapere.

Знати все — означає не знати нічого.

— *Porca troia*, — вилаявся Данте, щойно розплющив очі. Останнім часом кожен його ранок починався з лайки.

Щоразу, заплющуючи очі, він помирав знову і знову, а розімкнувши їх, почувався так, ніби народжувався з вогню.

Чи спав він, чи прокидався — це не мало значення. Не було ніякого полегшення.

Безперервний шум нервував його. Важке дихання, тихі стогони, низькі голоси... Ще один день, проведений на цьому ліжку, вдихання дезінфікувального засобу та прокидання від страждань інших людей — доконали б Данте.

— *Puttana la miseria*, — промовив він крізь зуби.

Дотторесса Агостіно кинула на нього похмурий погляд.

— *Mi scusi*¹, — відповів Данте лише наполовину саркастично. Він щодня чув і гірші слова від інших пацієнтів, а вона збиралася дорікнути йому за кілька лайливих слів?

¹ Вибачте (*итал.*).

Він не відчував болю, він був боєм. Кожна клята волосина на його голові боліла. Проте він відкладав це досить довго. Придушивши черговий стогін, він сів.

Алесса притягувала його погляд, як магніт. Дівчина сиділа на ліжку в іншому кінці кімнати, і її обличчя засвітилося радістю, щойно вона побачила його.

Алесса підхопилася, перепросила й поспішила до нього, залишивши солдата, з яким розмовляла, дивитися їй у спину. Данте поборов усмішку. Вона поводитися так постійно й, перескакуючи з однієї людини чи думки на іншу, не здогадувалася, навіть не підозрювала, що хтось може не встигати за нею.

— Як ти почуваєшся? — Алесса опустилася на коліна біля нього і взяла його руку, шовкові рукавички торкнулися голої шкіри.

— Зніми їх, — тихо сказав він.

Її очі, сьогодні більше зелені, ніж горіхові, широко розплющилися. Довгі вії затріпотіли від хвилювання.

— Пізніше. Ти ще одужуєш, і...

— Будь ласка, — благав він. — Зніми їх.

Вона зблідла. Зняла рукавички й провела тремтливими пальцями по його долоні.

М'язи Данте судомило. Він сильно закусив губу. «*Che palle¹*».

Алесса схопилася на ноги, змахуючи сльози.

— Ще зарано. Тобі потрібно більше часу, щоб зцілитися. Я знайду Адріка і Йозефа. Вони обіцяли допомогти тобі підійнятися сходами, й лікарка каже, що ти готовий... — Вона поспішила геть, не договоривши.

¹ От лайно (*італ.*).

Данте відкинув голову на кам'яну стіну і втупився в металеву філігрань над подвір'ям.

Немає сенсу це заперечувати.

Йому не гіршало, але й не кращало. Принаймні не швидше за інших.

До нього підійшла медсестра з мискою, що парувала. На її обличчі розквітла усмішка, на яку він не міг відповісти.

Вони ставилися до нього, як до нормальної людини, і спочатку він думав, що вони нічого не знають. Однак вони знали. Чорт забирай, вони сперечалися про те, хто буде доглядати за *Ґіоте-Фонте*. Його губи завжди кривилися на цій фразі.

Вони точно знали, хто він.

Або принаймні ким він був *раніше*.

П'ЯТДЕСЯТ СІМ

Traduttore, traditore.

Перекладач — зрадник. Весь переклад — неправильний.

Через місяць після Діворандо Алесса спостерігала, як Калєб і Данте допомагають один одному стояти й похитуються, утримуючи рівновагу. У бинтах і просторих халатах вони нагадували пару п'яних піратів, які загубили штани.

Данте помітив, що Алесса дивиться на них, і занадто швидко відвів погляд.

Вдихнувши носом, вона вгамувала бажання добряче потрясти його.

Її почуття не змінилися. Хіба що посилилися: вона дбала про Данте ретельніше, ніж раніше, але гордість хлопця зазнала ще серйознішого удару, ніж тіло, і його демони відмовлялися дарувати йому спокій, шепочучи погрози та обіцянки, якими він ні з ким не ділився.

Часу, можливо, не вистачить, аби загоїти всі рани, але це єдине, що вона могла запропонувати.

Калєб перехилився, хапаючись рукою за повітря, й Алесса підхопилася, готова допомогти. Данте поставив його на ноги

раніше, ніж вона встигла, і двоє чоловіків зібралися із силами, щоби почати йти.

Інші Фонте та поранені солдати повернулися до своїх домівок, щоб відновити сили. Проте Калєб стверджував, що занадто звик до розкоші Цитаделі, щоб відмовитися від неї, до того ж технічно він був офіційним Фонте Алесси.

У Данте не було дому.

Тож вони залишилися.

Калєб робив капелюхи з бинтів і вимагав, щоб медсестри казали йому, що він гарніший за Данте. Він драматично скаржився, що суп занадто рідкий, а тістечка засолодкі, аж поки йому приносили щось інше. Тоді він з'їдав усю свою їжу і крав шматочки з недоторканої таці Данте, доки той починав дратуватися й зі злості їсти бодай щось.

Калєб влаштовував ці сценки не *всупереч* Данте, а заради нього. Данте потрібно було відволіктися, й Калєб забезпечував це.

Що ще важливіше, Калєб підбадьорював Данте огидними змаганнями в образах — це було необхідне хлопцеві й водночас збивало його з пантелику. Обранець-Фонте та обранець-коханий проводили свої дні, розчаровуючи фізіотерапевтів і медсестер, які тренували їх та стежили за їхнім одужанням, одночасно мучачи один одного в химерному змаганні — хто висловить свої страждання найкреативнішими лайливими словами.

Данте, досконало володіючи двома мовами, зазвичай перемігав.

Дякувати Деї, Алесса ледь доторкнулася до нього, коли його очі вперше розплющилися на вівтарі.

Якби вона торкнулася по-справжньому, він міг би померти знову.

Витративши останні життєві сили на її порятунок, Данте забрав більшу частину свого дару із собою, покидаючи смертний світ.

Залишок, відгомін перейшов до неї, коли він помер, і вона використала дар — із невеликою допомогою Деї, — аби повернути Данте до життя. Однак сила з ним не повернулася.

Проковтнувши клубок у горлі, Алесса вигукнула декілька дражливих слів підбадьорення Калебу, коли той зробив невпевнений крок. Він застогнав і вигадав нове лайливе слово, чим викликав у медсестри напад реготу.

Дивлячись на Данте, який на самоті занурився у свої думки, Алесса намагалася вгамувати жар у горлі, що обпікав її.

Він живий.

Вона не могла торкнутися його, принаймні поки що, але він живий.

Це головне.

Медсестра щось сказала Данте, й він похитав головою, стиснувши щелепи.

Алесса перехопила погляд Калеба, й він демонстративно приклав долоню до чола, ніби от-от зомліє.

— Допоможіть! Сестро, цей гіоте намагається мене вбити! Дай мені відпочити, тварюко!

Данте приховав легку усмішку, коли Калєб прийняв допомогу медсестри та, шкутильгаючи, вийшов із палати.

Він опустився на диван із гримасою, відкинувши голову назад і зітхнувши з полегшенням.

— Тобі що-небудь принести? — запитала Алесса.

— Ні, просто ходи сюди, — пробурмотів Данте. — Обіцяю, що триматиму руки при собі.

Перш ніж підійти, Алесса перевірила, чи не видно шкіри між рукавичками та рукавами.

— Я вже таке чула.

Коли вона проходила повз відчинені балконні двері, з на-
товпу внизу долинали радісні вигуки. Люди щодня збирали-
ся на площі, сподіваючись побачити на балконі своїх рятів-
ників, тож Алесса щоранку й щовечора виходила надвір,
а Калєб наполягав, щоб його частіше підкочували до вікна,
аби помахати рукою прихильникам.

Данте завжди відмовлявся. Він не знав, як це — бути про-
славленим чи любленим. Щоб звикнути до деяких речей,
потрібен час.

Вона згорнулася калачиком біля нього й помітила темні
плями втоми під його очима.

— Ти знову марив.

У його погляді промайнула тінь.

— Я не впевнений, що *це* марення.

Алесса насупилася.

— Тобто?

— Я думаю, вона намагається мені щось сказати.

— Вона?

— Дея. Моя мати? Хай ким вона була. Вона пишалася
мною, ніби я нарешті став тим, ким мав бути, чи щось таке.
Але вона хотіла, щоб я знав, що я не закінчив. — Данте
втупився в стелю. — Що більше часу минає, то менше я впев-
нений у тому, що бачив... чув... не знаю, як це описати. Однак
вона намагалася допомогти нам, дати підказку.

Алесса досі була в рукавичках. Вона прибрала з його скро-
ні темний локон.

Данте притулився до її долоні, його губи торкнулися
шовку.

— Думаю, вона хоче, щоб я знайшов *La Fonte di Guarigione*.

Алесса сіла.

— Він досі існує? Тоді я піду просто зараз і принесу тобі води. Ти зцілишся. Можливо, ти зможеш повернутися до...

— Ні. — Він похитав головою. — Я не думаю, що це працює так.

— Чому ні? Мені байдуже, як далеко доведеться зайти, я це зроблю. Ти можеш зцілитися, твоя сила відновиться. Якщо ти маєш рацію, і Кролло планує щось гірше, нам потрібна та вода для війська.

— Думаю, це те, що вона намагається мені сказати. Що ми повинні знайти його до того, як Кролло надішле те, що планує.

— Ну і де ж він тоді? На Саверіо?

Данте заплющив очі.

— Вже ні.

— Вже? — У неї защеміло в голові. — Данте, як водограй міг переміститися?

— Це не водограй.

Алесса скривилася.

— Я не дуже добре знаю стару мову, але пам'ятаю цю частину. *Lei diede loro una fonte di guarigione* — дарувала Вона їм водограй зцілення.

— Твій акцент *dosi* жахливий. — Данте злегка всміхнувся. — «*E quando venne il momento della battaglia, i guerrieri sarebbero stati forti, perché Lei diede loro una fonte di guarigione*». Це може означати водограй, але, за іншим перекладом, «*una fonte*» — джерело.

Алесса прошепотіла це подумки, приміряючи слова з новим значенням, яке він запропонував.

I коли настане час битви, воїни будуть сильними, бо ж дарувала Вона їм... джерело зцілення.

Алесса завмерла.

— Ти хочеш сказати, що третій дар Деї більше не на Саверіо, тому що...

Данте заплющив очі.

— Тому що ми вигнали їх.

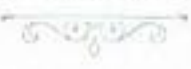
Їй перехопило подих.

Щоби пережити жах, який планував Кролло, їм потрібна армія майже непереможних солдатів.

Однак спершу їх доведеться знайти.

ПОДЯКИ

Я завжди розповідала історії сама собі — і лише декілька років тому спробувала їх записати. Розумієте, «справжні» письменники завжди здавалися мені тихими, усамітненими душами, а я... не така. І все ж, відколи вирішила стати письменницею — або принаймні *усвідомила*, що вирішила, бо, здається, це знали всі, крім мене, — моє життя, як ніколи раніше, наповнилося чудовими людьми. Я могла б заповнити подяками сотню сторінок, і мені однаково забракло б місця, але я спробую подякувати (якимось дивом) стисло.

По-перше, безмежна подяка моїй агентці, Челсі Еберлі, найкращій захисниці, про яку тільки може мріяти письменниця. Дякую за віру в цю книжку й у мене, а також за твій ентузіазм, настанови й усілякі чудеса.

Вікі Лейм, надзвичайній редакторці; працювати з тобою — це була мрія, що стала реальністю. Дякую за те, що побачила потенціал цієї книжки й невтомно працювала над тим, щоб довести її до фінішу; і за те, що додала мене до свого неймовірного списку авторів.

Висловлюю подяку всім працівникам видавництва *Wednesday Books*, як колишнім, так і теперішнім: Дженні Конвей, Анжеліці Чонг і Ванессі Агірре за ваші терпіння, доброту

й увагу до нюансів; завдяки вам я (переважно) вкладалася в дедлайн, попри свої нескінченні запитання й усі ті рази, коли забувала натиснути кнопку «Відповісти всім». Присягаюся, що врешті-решт навчуся. Мішель Макмілліан, Мелані Сандерс, Лені Шехтер, Анні Ньюгарден, Меган Гаррінгтон, Алексіс Ньовілл і Бранту Джейнвею за вашу роботу за лаштунками; Каллуму Плусу, Карлотті Brentan і Майклу Галлагеру за роботу над аудіокнигою; і Рісу Девісу за чудові карти. Особлива подяка Керрі Резнік та Ользі Грліч за дизайн неймовірної обкладинки, а також Кемі Май за втілення її в життя. Я в захваті. Я не могла мріяти про кращу видавничу команду, ніж *St. Martin's Press* та *Wednesday Books*, і для мене велика честь працювати з усіма вами.

Моллі Пауелл, Наташі Куреші, Келлі Робертсон, Кейт Кіхан та решті команди видавництва *Hodder* дякую за те, що ви з відданістю та ентузіазмом донесли цю історію до британських читачів; Лідії Благден — за красивий дизайн обкладинки, а Сукатангану — за ілюстрації.

Щиро дякую партнерам-критикам, друзям, експертам і читачам, які зробили все можливе, щоб допомогти мені оцінити цих персонажів, дякую, зокрема, але не винятково, Клаудії Джуффріді, Емі Акості, Ані Тіллар, Іорі Кусано, Анонімусу та Іртефі Бінте-Фарід, яка отримала додаткові бали дружби за те, що прочитала книжку за одну ніч. Сподіваюся, ви мною пишаєтеся.

Рон Гарріс, Крісті Селцер, Меган Манзано й усі з *Writer House*, дякую вам за те, що розгледіли в мені потенціал ще до того, як я дізналася, що він у мене є. Тейлор Гарріс, мій місцевий приятель-дебютант, подивися на нас зараз! Еліс, Наомі, Крістін, Джесс, Меган, Чае-Йон та всім моїм терплячим друзям і членам сім'ї дякую, що вислуховували мої книжкові

марення. Отем Інгрем, дякую, що навчила мене (і, відповідно, Алессу), як невинно вставляти натяки в будь-яку розмову.

Еліза, Мелоді, Раян, Брук, Джефф, Емілі, Крістін, Ерін та решта команди *No Excuses*, дякую за те, що прочитали ранні чернетки, попри мій жахливий перший варіант, особливо Лайлі Лоулесс за препарування всіх цих синопсисів. Марджі Ф'юстон, ти рятівниця і єдина причина, чому ця книжка має продовження. Дякую, що була ангелом (дияволом? диявольським ангелом?) на моєму плечі.

Попри манівці, розчарування та відкинуті рукописи, мій шлях до публікації повнився магією завдяки казковим хрещеним матерям менторства, Бренді Дрейк та Алексі Донн, а також спільнотам *Pitch Wars* та *Author Mentor Match*, особливо моїм наставникам Моллі Е. Лі та Джеймі Кракову. Клас *Pitch Wars* 2017 року, ти назавжди в моєму серці. Кайлі Шахте, Джейд Лорен, Іпуна Блек, Джулі Крістенсен та багато інших, дякую вам за те, що забрали мене, коли я думала, що ніколи сюди не потраплю, і за те, що святкували найгучніше, коли я це зробила. Окреме спасибі Шелбі Мег'юрін за підбадьорливу бесіду, коли я її найбільше потребувала, і за те, що надихнула мене написати книжку, яку я хотіла прочитати.

Мої любі друзі Раджані Ларокка та Андреа Контос, я така вдячна, що письменництво привело мене до вас. Анно Рей Мерсьє, моя письменницька споріднена душа, партнерка з подкасту й найтерплячіша критикиня на планеті, дякую, дякую, дякую. За все.

Аяна Грей, Лорен Блеквуд і Наталі Краун, я ніколи не думала, що знайду нових друзів під час карантину, але я дуже рада, що ми зустріли одна одну. Ліза Міа Сміт і Софі Кларк, надзвичайно приємно бути вашою менторкою, а ще краще — стати подругами.

Тамора Пірс, Ель Козімано, Сара Гленн Марш, Ганна Віттен, Ліндалл Кліпстоун, Лорен Блеквуд, Аяна Грей та Еллісон Сафт, дякую вам за те, що знайшли час для читання й за щедрі похвалу, яку я пам'ятатиму завжди. І кожному письменнику, читачеві та продавцю книжок, які розділили мій ентузіазм, дякую від щирого серця за любов до Алесси та Данте.

Grazie mille Моніці, Еммі та Ділетті за те, що надихали мене, дали мені свої імена, виправляли мою італійську, коли я випадково помилялася, і пробачали мені, коли робила це навмисно. Без вас цієї книжки точно не було б. Данте пощастило, що він може називати вас родиною, і мені теж.

Нічого із цього не було б можливим без моєї дивовижної родини. Моеї мами, яка передала мені свою любов до слів і прагнення зробити їх досконалими — і яка досі наполегливо намагається навчити мене італійської граматики та вживання ком. І мого батька, який навчив мене любити романтичні комедії, спекулятивну художню літературу та фільми-катастрофи. Я та, ким я є, і ця книжка є такою, якою є, завдяки вам.

Дякую моему чоловікові Браюну — найпрагматичнішій людині, яку я знаю, за те, що ти однаково вирішив непохитно вірити в мене й мою сміливу мрію. Подружнє життя з письменницею *мало би* приносити справді приємні плоди, але, на жаль, все, що ти отримуєш — це згадку свого імені в подяках, безлад у домі, постійні запитання від людей, для якого персонажа ти став прототипом, і мою любов. І, нарешті, мої діти. Дякую вам за обійми, за ідеї, за те, що ви мої найбільші вболівальники, а головне — за те, що ви такі чудові. Ви — моє світло.

ЗМІСТ

Розділ один	9	Розділ тридцять	268
Розділ два	22	Розділ тридцять один	282
Розділ три	31	Розділ тридцять два	294
Розділ чотири	40	Розділ тридцять три	301
Розділ п'ять	47	Розділ тридцять чотири	311
Розділ шість	56	Розділ тридцять п'ять	323
Розділ сім	61	Розділ тридцять шість	329
Розділ вісім	73	Розділ тридцять сім	343
Розділ дев'ять	80	Розділ тридцять вісім	356
Розділ десять	90	Розділ тридцять дев'ять	364
Розділ одинадцять	97	Розділ сорок	370
Розділ дванадцять	105	Розділ сорок один	379
Розділ тринадцять	116	Розділ сорок два	386
Розділ чотирнадцять	124	Розділ сорок три	395
Розділ п'ятнадцять	129	Розділ сорок чотири	399
Розділ шістнадцять	135	Розділ сорок п'ять	405
Розділ сімнадцять	141	Розділ сорок шість	416
Розділ вісімнадцять	151	Розділ сорок сім	423
Розділ дев'ятнадцять	156	Розділ сорок вісім	437
Розділ двадцять	169	Розділ сорок дев'ять	441
Розділ двадцять один	180	Розділ п'ятдесят	444
Розділ двадцять два	190	Розділ п'ятдесят один	449
Розділ двадцять три	199	Розділ п'ятдесят два	455
Розділ двадцять чотири	216	Розділ п'ятдесят три	459
Розділ двадцять п'ять	226	Розділ п'ятдесят чотири	465
Розділ двадцять шість	240	Розділ п'ятдесят п'ять	469
Розділ двадцять сім	243	Розділ п'ятдесят шість	474
Розділ двадцять вісім	246	Розділ п'ятдесят сім	477
Розділ двадцять дев'ять	256	ПОДЯКИ	483

Літературно-художнє видання
Серія «Фантастичні світи»

ЕМІЛІ СІД ЦЕ БЕЗЖАЛЬНЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ

Роман

Переклала з англійської Катерина Молочко
Художнє оформлення форзаців Оксани Губко
Художнє оформлення обкладинки Олени Васіної
Художнє оформлення суперобкладинки і зрізів Анни Тучіної

Головна редакторка Світлана Крупчан
Літературні редакторки Олена Бодасюк, Віталіна Макарик
Коректорка Аліна Богомолова
Художнє редагування Катерини Молочко, Warlock & Co
Дизайн і верстка Ольги Байдакової

Підписано до друку 11.07.2024. Формат 64×96^{1/16}.
Папір книжковий «Среату». Друк офсетний. Ум. друк. арк. 34,77.
Тираж 5000 пр. Зам. № 185/07

ТОВ «ВИДАВНИЦТВО РМ»

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 7627 від 29.06.2022
Юридична адреса: 04050, м. Київ, вул. Юрія Іллєнка, 12
Фактична адреса: 04073, м. Київ, просп. Степана Бандери, 6
+38 (050) 331-89-44
editorial@rm-publisher.com.ua

ЗАМОВИТИ КНИЖКИ:

www.ridna-mova.com
+38 (050) 346-55-77
Відділ реалізації: +38 (050) 331-89-44
sale@rm-publisher.com.ua

НАДРУКОВАНО У ПП «UNISOFT»

Свідоцтво ДК № 3461 від 14.04.2009
61191, м. Харків, вул. Морозова, 13-Б
www.unisoft.ua

Три весілля. Три похорони.

Дар богів, яким наділена Алесса, має посилювати магію її партнера. Натомість вона вбиває всіх Фонте, яких торкнеться.

Залишаються лічені тижні до того, як рій голодних демонів поглине все на рідному острові Алесси, тож дівчина мусить якнайшвидше знайти партнера і захистити свій народ. А тим часом впливовий священник переконує вірян, що, лише позбувшись Алесси, можна врятувати острів, і її намагаються вбити власні солдати.

У відчайдушних спробах вижити Алесса наймає особистим охоронцем Данте — цинічного вигнанця з тавром убивці. Проте, коли за воротами вибухає повстання, темні таємниці Данте можуть виявитися найбільшою зрадою. Він має ключ до виживання й серця Алесси — та чи допоможе їй опанувати дар, а чи знищить її раз і назавжди?

ISBN 978-617-8373-76-4

9 786178 373764 >